

NOVÝ ZÁKON

EVANGELIUM PODLE MATOUŠE

Mesiášův rodokmen

KNIHA RODU JEŽÍŠE KRISTA,^a syna Davidova, syna Abrahamova:

- ²Abraham zplodil Izáka,
Izák zplodil Jákoba,
Jákob zplodil Judu a jeho bratry,
³Juda zplodil Perese a Zeracha z Támar,
Peres zplodil Checrona,
Checron zplodil Rama,
⁴Ram zplodil Aminadaba,
Aminadab zplodil Nachšona,
Nachšon zplodil Salmona,
⁵Salmon zplodil Boáze z Rachab,
Boáz zplodil Obéda z Rúť,
Obéd zplodil Jišaje,
⁶Jišaj pak zplodil krále Davida.

- David zplodil Šalomouna z manželky Uriášovy,
⁷Šalomoun zplodil Rechoboáma,
Rechoboám zplodil Abiáše,
Abiáš zplodil Asu,
⁸Asa zplodil Jošafata,
Jošafat zplodil Jehorama,
Jehoram zplodil Uziáše,
⁹Uziáš zplodil Jotama,
Jotam zplodil Achaze,
Achaz zplodil Ezechiáše,
¹⁰Ezechiáš zplodil Menašeho,
Menaše zplodil Amona,
Amon zplodil Jošiáše,
¹¹Jošiáš zplodil Jekoniáše a jeho bratry
a pak přišlo babylonské zajetí.

- ¹²Po odvečení do Babylonu Jekoniáš zplodil Šealtiel,
Šealtiel zplodil Zerubábel,
¹³Zerubábel zplodil Abihuda,
Abihud zplodil Eliakima,
Eliakim zplodil Azora,
¹⁴Azor zplodil Sádoka,
Sádok zplodil Achima,
Achim zplodil Eliuda,
¹⁵Eliud zplodil Eleazara,

^a*1* nebo *Mesiáše* (hebr. *Mašiach* i řec. *Christos* znamenají *Pomazaný* – Jan 1:41); tak i dále

Eleazar zplodil Matana,
 Matan zplodil Jákoba
¹⁶a Jákob zplodil Josefa, muže Marie,
 z níž se narodil Ježíš zvaný Kristus.

¹⁷Celkem tedy bylo čtrnáct pokolení od Abrahama po Davida, čtrnáct pokolení od Davida po babylonské zajetí a čtrnáct pokolení od babylonského zajetí po Krista.

Bůh je s námi

¹⁸Narození Ježíše Krista se událo takto: Jeho matka Marie byla zasnoubena Josefovi, ale předtím, než se vzali, se ukázalo, že je těhotná z Ducha svatého. ¹⁹Její muž Josef byl spravedlivý, a protože ji nechtěl veřejně zostudit, rozhodl se, že se s ní rozejde v tichosti. ²⁰Když však o tom přemýšlel, hle, ve snu se mu ukázal Hospodinův anděl a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se vzít si Marii za manželku, neboť to, co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. ²¹Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš,^a neboť on zachrání svůj lid od jejich hříchů.“

²²To vše se stalo, aby se naplnilo, co Hospodin řekl ústy proroka: ²³„Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel,^b což se překládá: Bůh je s námi.

²⁴Když se Josef probudil, zachoval se, jak mu přikázal Hospodinův anděl, a vzal si Marii za manželku. ²⁵Nespál s ní ale až do doby, kdy porodila syna, jemuž dal jméno Ježíš.

Mudrcové z Východu

2 Ježíš se narodil v judském Betlémě za dnů krále Heroda.^c Tehdy do Jeruzaléma přišli mudrcové z Východu. ²„Kde je ten narozený židovský král?“ ptali se. „Spatřili jsme na Východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“

³Když se to doslechl král Herodes, velmi se rozrušil a celý Jeruzalém s ním. ⁴Svolal všechny vrchní kněze a učitele lidu a ptal se jich, kde se má narodit Mesiáš.

⁵„V judském Betlémě,“ odpověděli mu. „Neboť tak je psáno skrze proroka:

⁶„Ty však, Betléme v judské zemi,
 nejsi z judských knížat vůbec nejmenší,
 vždyť právě z tebe vzejde Panovník,
 Pastýř pro Izrael, můj lid.“^d

⁷Tehdy Herodes tajně povolal mudrce a vyptával se jich, kdy přesně se jim ta hvězda ukázala. ⁸Potom je poslal do Betléma se slovy: „Jděte a pečlivě vyhledejte to dítě. Jakmile je najdete, oznamte mi to, abych se mu mohl jít poklonit i já.“

⁹Jakmile vyslechli krále, vyrazili na cestu. A hle, hvězda, kterou viděli na východě, je předcházela, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě. ¹⁰Když tu hvězdu spatřili, zmocnila se jich nesmírná radost. ¹¹Vešli do domu, a když tam uviděli dítě s jeho matkou Marií, padli na kolena a klaněli

^a20 hebr. *Ješua*, tj. *Hospodin zachraňuje*
 král 37–4 př. n. l.

^d6 Mich 5:1, 3

^b23 Iza 7:14

^c1 Herodes Veliký, judský

se mu. Otevřeli své poklady a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu.
¹²Když potom od Boha dostali ve snu pokyn, aby se nevraceli k Herodovi, vrátili se do své země jinudy.

Útěk do Egypta

¹³A hle, po jejich odjezdu se Josefovi ve snu ukázal Hospodinův anděl a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti nepovím. Herodes totiž bude to dítě hledat, aby ho zabil.“

¹⁴Ještě tu noc tedy vstal, vzal dítě i jeho matku a odešel do Egypta, ¹⁵kde zůstal až do Herodovy smrti. Tak se naplnilo, co Hospodin promluvil ústy proroka: „Povolal jsem svého Syna z Egypta.“^a

¹⁶Když Herodes poznal, že ho mudrci oklamali, nesmírně se rozhněval a dal v Betlémě a v celém okolí povraždit všechny chlapce mladší dvou let, podle času, na který se vyptal mudrců. ¹⁷Tehdy se naplnilo slovo proroka Jeremiáše:

¹⁸ „V Rámě je slyšet křik –
 naříkání a mnohé úpění.
 Ráchel tam pláče nad svými dětmi,
 nad jejich ztrátou se nedá utěšit!“^b

¹⁹Když potom Herodes zemřel, hle, Hospodinův anděl se ve snu ukázal Josefovi v Egyptě ²⁰a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do izraelské země. Ti, kdo usilovali o život dítěte, jsou již mrtví.“

²¹Josef tedy vstal, vzal dítě i jeho matku a přišel do izraelské země. ²²Uslyšel ale, že v Judsku místo svého otce Heroda kraluje Archelaos,^c a tak se tam bál jít. Když potom od Boha dostal ve snu pokyn, obrátil se do galilejského kraje. ²³Přišel tam a bydlel ve městě zvaném Nazaret. Tak se naplnila slova proroků, že bude nazýván Nazaretský.^d

Hlas volajícího

3 V těch dnech začal Jan Křtitel kázat v judské poušti: ²„Čiňte pokání! Nebeské království je blízko!“ ³To je ten, o kterém mluvil prorok Izaiáš, když říkal:

„Hlas volajícího na poušti:
 Připravte Pánovu cestu!
 Urovňte jeho stezky!“^e

⁴Ten Jan nosil oděv z velbloudí srsti, kolem boků měl kožený pás a jeho pokrmem byly kobylinky a lesní med. ⁵Jeruzalém, celé Judsko i celý jordan-
 ský kraj tehdy vycházel k němu, ⁶vyznávali své hříchy a on je křtil v řece Jordán.

⁷Když ale uviděl, že se k němu přichází pokřtít mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: „Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, jak utéct před přicházejícím hněvem? ⁸Začněte nést ovoce odpovídající vašemu pokání. ⁹A nemyslete, že si můžete říkat: ‚Máme otce Abrahama.‘ Říkám vám, že Bůh je schopen Abrahamovi vzbudit potomky z tohoto kamení! ¹⁰Sekera je už napřažena

^a15 Oze 11:1 ^b18 Jer 31:15 ^c22 nejstarší syn Heroda Velikého; vládl v Judeji 4 př. n. l. – 6 n. l. ^d23 srov. Soud 13:5 ^e3 Iza 40:3

ke koření stromů. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřát a vhozen do ohně.

¹¹Jistě, já vás křtím vodou k pokání, ale ten, který přichází po mně, je silnější než já. Jemu nejsem hoden ani zout sandály. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. ¹²Už má lopatu v ruce a vyčistí svůj mlat. Svou pšenicí shromáždí do obilnice, ale plevy bude pálit neuhasitelným ohněm!“

Milovaný Syn

¹³Tehdy přišel Ježíš z Galileje za Janem k Jordánu, aby se od něj nechal pokřtít. ¹⁴Jan mu v tom ale velmi bránil: „Já potřebuji být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš za mnou?“

¹⁵„Nebraň tomu,“ odpověděl mu Ježíš. „Takto máme naplnit veškerou spravedlnost.“ A tak mu nebránil.

¹⁶Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody a hle, otevřela se mu nebesa a spatřil Božího Ducha, jak sestupuje z nebe jako holubice a přichází na něj. ¹⁷Vtom se z nebe ozval hlas: „Toto je můj milovaný Syn, kterého jsem si oblíbil.“^a

Je psáno

4 Tehdy byl Ježíš veden Duchem na poušť, aby tam byl pokoušen od ďábla. ²Postil se čtyřicet dní a čtyřicet nocí, až nakonec vyhladověl. ³Vtom k němu přistoupil Pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Boží Syn, řekni tomuto kameni, ať se promění v chleby.“

⁴On však odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem vycházejícím z Božích úst.‘“^b

⁵Tehdy ho ďábel vzal do svatého města a postavil ho na vrcholek chrámu. ⁶„Jsi-li Boží Syn,“ řekl, „vrhni se dolů! Je přece psáno:

„Svým andělům přikáže o tobě
a ponesou tě na rukou,
abys nenarazil nohou na kámen.““^c

⁷Ježíš mu řekl: „Také je psáno: ‚Nepokoušej Hospodina, svého Boha.‘“^d

⁸Poté ho ďábel vzal na velmi vysokou horu a ukázal mu všechna království světa a jejich slávu. ⁹„To všechno ti dám,“ řekl mu, „když padneš na kolena a pokloníš se mi.“

¹⁰„Odejdi, satane!“ řekl mu na to Ježíš. „Je přece psáno: ‚Hospodinu, svému Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému sloužit.‘“^e ¹¹Tenkrát ho ďábel opustil a hle, přistoupili andělé a sloužili mu.

Světlo v Galileji

¹²Když Ježíš uslyšel, že Jan byl uvězněn, vrátil se do Galileje. ¹³Opustil Nazaret a přišel bydlet do pobřežního města Kafarnaum v krajinách Zabulon a Neftalí. ¹⁴Tak se naplnilo slovo proroka Izaiáše:

¹⁵„Země Zabulon a země Neftalí,
při cestě k moři, za Jordánem,
Galilea pohanů:

^a17 Žalm 2:7; Iza 42:1

^b4 Deut 8:3

^c5 Žalm 91:11–12

^d7 Deut 6:16

^e10 Deut

¹⁶Lid, který bydlel v temnotách,
uviděl velké světlo,
obyvatelům krajiny stínu smrti
světlo se zaskvělo.^a

¹⁷Od té doby začal Ježíš kázat: „Čiňte pokání! Nebeské království je blízko!“^b

¹⁸Jednou se procházel podél Galilejského jezera a uviděl dva bratry, jak házejí síť do vody. Byli to rybáři Šimon (později zvaný Petr) a jeho bratr Ondřej. ¹⁹Řekl jim: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí!“ ²⁰Oni hned opustili síť a šli za ním. ²¹Poodešel dál a uviděl jiné dva bratry – Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana – jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť. Zavolal je ²²a oni hned opustili loď i svého otce a šli za ním.

²³Ježíš pak procházel celou Galileu, učil v jejich synagogách, kázal evangelium o Království a uzdravoval každou nemoc a každý neduh mezi lidmi. ²⁴Zpráva o něm se roznesla i po celé Sýrii, a tak k němu přiváděli všechny nemocné, sužované různými neduhy a bolestmi, posedlé, trpící padoucníci i ochrnuté a on je uzdravoval. ²⁵A šly za ním veliké zástupy nejen z Galileje, ale i z Dekapole, Jeruzaléma, Judska a Zajordánska.

Blaze vám

5 Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu. Posadil se, a když k němu přistoupili jeho učedníci, ²začal je učit:

³ „Blaze chudým v duchu,
neboť jim patří nebeské království.

⁴ Blaze plačícím,
neboť budou potěšeni.

⁵ Blaze mírným,
neboť dostanou zemi za dědictví.

⁶ Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti,
neboť budou nasyceni.

⁷ Blaze milosrdným,
neboť dojdou milosrdenství.

⁸ Blaze čistým v srdci,
neboť uvidí Boha.

⁹ Blaze těm, kdo působí pokoj,
neboť budou nazváni Božími dětmi.

¹⁰ Blaze pronásledovaným pro spravedlnost,
neboť jim patří nebeské království.

¹¹Blaze vám, když vám budou zlořečit a pronásledovat vás a šířit o vás všelijaké zlé a lživé řeči kvůli mně. ¹²Radujte se a jásejte, protože vaše odplata v nebesích je veliká. Takto totiž pronásledovali proroky, kteří byli před vámi.

¹³Vy jste sůl země. Kdyby sůl ztratila svou chuť, čím se zas osolí? Nebude už k ničemu, jen se vyhodí ven a lidé ji pošlapou. ¹⁴Vy jste světlo světa. Město ležící na hoře nemůže být skryto. ¹⁵Stejně tak se nerozsvěcí lampa,

aby ji postavili pod vědro, ale na svícen a tehdy svítí všem, kdo jsou v domě.
¹⁶Tak ať vaše světlo září před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“

Naplnění Zákona

¹⁷„Nemyslete si, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. ¹⁸Amen, říkám vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani nejmenší písmenko, ani jediná čárka ze Zákona, než se to všechno naplní. ¹⁹Kdokoli by zrušil jedno z těchto nejmenších přikázání a tak by učil lidi, bude v nebeském království považován za nejmenšího. Ale kdokoli by je plnil a učil, ten bude v nebeském království považován za velkého. ²⁰Říkám vám, že pokud vaše spravedlnost nebude o mnoho převyšovat spravedlnost znalců Písma a farizeů, nikdy nevstoupíte do nebeského království.

²¹Slýchali jste, že předkům bylo řečeno: „Nezabíjej,“^a a kdokoli by někoho zabil, bude vydán soudu. ²²Já vám však říkám, že každý, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu. Kdokoli by svému bratru řekl: „Tupče!“^b bude vydán veleradě, a kdokoli by mu řekl: „Blázne!“ bude vydán pekelnému ohni. ²³Proto když bys přinášel na oltář svůj dar a tam si vzpomněl, že tvůj bratr má něco proti tobě, ²⁴nech svůj dar tam před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem. Teprve potom přijď obětovat svůj dar. ²⁵Se svým odpůrcem se dohodni rychle, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj odpůrce nevydal soudci a soudce zřizenci a byl bys vsazen do vězení. ²⁶Amen, říkám ti: Určitě odtamtud nevyjdeš, dokud nevrátíš poslední haléř.

²⁷Slýchali jste, že bylo řečeno: „Necizolož.“^c ²⁸Já vám však říkám, že každý, kdo by se chtivě podíval na ženu, už s ní zcizoložil ve svém srdci. ²⁹Svádí-li tě tvé pravé oko, vyloupni je a zahod' pryč. Je pro tebe lepší, aby zahynul jeden tvůj úd, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. ³⁰Svádí-li tě tvá pravá ruka, usekni ji a zahod' pryč. Je pro tebe lepší, aby zahynul jeden tvůj úd, než aby celé tvé tělo přišlo do pekla.

³¹Také bylo řečeno: „Kdo chce zapudit svou manželku, musí jí dát rozlukový list.“^d ³²Já vám však říkám, že každý, kdo zapudí svou manželku (kromě případu smilstva), přivádí ji k cizoložství; a každý, kdo si zapuzenou vezme, cizoloží.

³³Slýchali jste také, že předkům bylo řečeno: „Nebudeš krivě přísahat“^e a „Své sliby Hospodinu splň.“^f ³⁴Já vám však říkám, abyste vůbec nepřísahali, ani při nebi, protože to je Boží trůn, ³⁵ani při zemi, protože to je podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože to je město toho velkého Krále. ³⁶Nepřísahaj ani na svou hlavu. Nemůžeš přece jediný svůj vlas udlát bílým nebo černým. ³⁷Ať je tedy vaše slovo „Ano“ ano a „Ne“ ne. Co je nad to, je od zlého.

³⁸Slýchali jste, že bylo řečeno: „Oko za oko, zub za zub.“^g ³⁹Já vám však říkám, abyste neodporovali zlému člověku. Když tě někdo udeří do pravé tváře, nastav mu i druhou. ⁴⁰Když se s tebou někdo chce soudit, aby tě připravil o košili, nech mu i plášť. ⁴¹Když tě někdo nutí jít s ním jednu míli, jdi dvě. ⁴²Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si od tebe chce půjčit, se neodvracej.

^a21 Exod 20:13; Deut 5:17 ^b22 v řec. textu je aram. slovo *Ráka!* ^c27 Exod 20:14;

Deut 5:18 ^d31 Deut 24:1 ^e33 Lev 19:12 ^f33 Num 30:3; Deut 23:21–23

^g38 Exod 21:24; Lev 24:20; Deut 19:21

⁴³Slychali jste, že bylo řečeno: „Miluj svého bližního“ a svého nepřítele měj v nenávisti.“ ⁴⁴Já vám však říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. ⁴⁵Tak budete synové svého Otce v nebesích. On přece dává svému slunci vycházet na dobré lidi i na zlé a posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé. ⁴⁶Jakou máte odplatu, když milujete jen ty, kdo milují vás? Nedělají snad totéž i výběrčí daní? ⁴⁷A co mimořádného děláte, když zdravíte jen své bratry? Nedělají to snad i pohané? ⁴⁸Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

Skrytá zbožnost

6 „Dávejte si pozor, abyste nepředváděli své dobré skutky lidem na odiv. Jinak totiž nemáte odměnu u svého Otce v nebesích. ²Když dáváš chudým, nevytrubuj před sebou, jako to dělají pokrytci v synagogách a na ulicích, aby sklízeli chválu od lidí. Amen, říkám vám, že už mají svou odměnu. ³Raději, když dáváš chudým, ať tvá levice neví, co dělá pravice. ⁴Tak tvé dobrodiní zůstane vskrytu a tvůj Otec, který vidí vskrytu, tě odmění.

⁵Také když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ti totiž při modlitbě rádi postávají v synagogách a na nárožích ulic, aby se ukazovali před lidmi. Amen, říkám vám, že už mají svou odměnu. ⁶Raději, když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři dveře a modli se ke svému Otci, který je vskrytu. Tvůj Otec, který vidí vskrytu, tě odmění.

⁷Když se tedy modlíte, neříkejte prázdná slova jako pohané, kteří si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. ⁸Nebuďte jako oni. Váš Otec ví, co potřebujete, ještě předtím, než ho poprosíte. ⁹Proto se modlete takto:

- Otče náš, který jsi v nebesích,
ať se posvěti tvé jméno!
¹⁰Ať přijde tvé království!
Ať se stane tvoje vůle
jako v nebi, tak i na zemi.
¹¹Dej nám i dnes náš denní chléb
¹²a odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům.
¹³A neuveď nás do pokušení,
ale vysvoboď nás od zlého.^b

¹⁴Odpusťte-li totiž lidem jejich prohřešky, odpustí také váš nebeský Otec vám. ¹⁵Ale když lidem jejich prohřešky neodpustíte, neodpustí ani váš Otec vaše prohřešky vám.

¹⁶A když se postíte, nebuďte zasmušilí jako pokrytci, kteří hyzdí své tváře, aby ukázali lidem, že se postí. Amen, říkám vám, že už mají svou odměnu. ¹⁷Když se postíš, raději si pomaž hlavu olejem a umyj si tvář, ¹⁸aby tvůj půst nebyl zjevný lidem, ale tvému Otci, který je vskrytu. A tvůj Otec, který vidí vskrytu, tě odmění.“

Bůh, nebo mamon?

¹⁹„Nehromadte si poklady na zemi, kde je ničící mol a rez a kde zloději vykopávají a kradou. ²⁰Raději si hromadte poklady v nebi, kde je mol a rez

^a43 Lev 19:18

^b13 Někt. rukopisy přidávají *Neboť tvé je království i moc i sláva navěky! Amen.*

neničí a zloději nevykopávají ani nekradou. ²¹Vždyť tam, kde máš poklad, budeš mít i srdce.

²²Oko je lampou těla. Je-li tvé oko štědré, celé tvé tělo bude jasné. ²³Je-li však tvé oko lakomé, celé tvé tělo bude temné. Jestliže je světlo v tobě tmou, jak velika bude sama tma?!

²⁴Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď totiž bude jednoho nenávidět a druhého milovat, nebo se bude toho jednoho držet a tím druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“

Nemějte starosti

²⁵„Proto vám říkám: Nemějte starost o svůj život ani o své tělo – co budete jíst a pít a co si oblečete. Není snad život víc než jídlo a tělo víc než oblečení? ²⁶Podívejte se na ptáky na obloze. Nesejí, nesklízejí, neshromažďují do stodol, ale váš nebeský Otec je živí. Nejste snad vy mnohem dražší?

²⁷Copak si někdo z vás samými starostmi prodlouží život o jediný den?

²⁸A proč si děláte starosti s oblečením? Pomyslete na polní lilie, jak rostou. Nepracují ani nepředou, ²⁹ale říkám vám, že ani Šalomoun ve vši své slávě nebyl oblečen jako jedna z nich. ³⁰Jestliže tedy Bůh takto obléká polní travu, která dnes je a zítra bude hozena do pece, neoblékne snad mnohem spíš vás, vy malověrní?

³¹Nemějte tedy starosti. Neříkejte: ‚Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si oblečeme?‘ ³²Všechny ty věci vyhledávají pohané, ale váš nebeský Otec ví, že to všechno potřebujete. ³³Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a toto vše vám bude přidáno. ³⁴Nemějte starost o zítřek; zítřek bude mít své vlastní starosti. Den má dost svého trápení.“

Jak chcete, aby se chovali k vám...

7 „Nesudte, abyste nebyli souzeni. ²Jakým soudem totiž soudíte, takovým budete souzeni, a jakou mírou měříte, takovou vám bude odměřeno.

³Proč vidíš třísku v oku svého bratra, ale trámu ve vlastním oku si nevšímáš?

⁴Jak můžeš říci svému bratru: ‚Nech mě, ať ti vytáhnu z oka třísku,‘ a přitom máš sám v oku trám! ⁵Pokrytče, vytáhni nejdříve trám z vlastního oka, a tehdy prohlédneš, abys vytáhl třísku z oka svého bratra.

⁶Nedávejte svaté věci psům a neházejte své perly prasatům; jinak je zašlapou, otočí se a roztrhají vás.

⁷Proste a bude vám dáno, hleďte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno. ⁸Neboť každý, kdo prosí, dostává; kdo hledá, nalézá, a tomu, kdo tluče, bude otevřeno. ⁹Kdo z vás je takový člověk, že podá svému synu kámen, když tě prosí o chléb? ¹⁰Nebo když prosí o rybu, dáš mu snad hada?

¹¹Jestliže tedy vy, kteří jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec v nebesích dá dobré věci těm, kdo ho prosí?

¹²Chovejte se k lidem přesně tak, jak chcete, aby se oni chovali k vám. Právě v tom spočívá Zákon i Proroci.“

Poznáte je po ovoci

¹³„Vcházejte těsnou branou. Prostorná brána a široká cesta vede do záhuby a kdekdo tudy kráčí. ¹⁴Těsná brána a úzká cesta však vede k životu a málokdo ji nachází.

¹⁵Dávejte si pozor na falešné proroky, kteří k vám přicházejí v ovčím rouše, ale uvnitř jsou to draví vlci. ¹⁶Poznáte je po jejich ovoci. Sklízejí se snad hrozny z trní a fíky z bodláků? ¹⁷Tak tedy každý dobrý strom nese dobré ovoce a špatný strom nese zlé ovoce. ¹⁸Dobrý strom nemůže nést zlé ovoce, stejně jako špatný strom nemůže nést dobré ovoce. ¹⁹Každý strom, který nese dobré ovoce, bývá vyřazen a vhozen do ohně. ²⁰A tak tedy: poznáte je po jejich ovoci.

²¹Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do nebeského království, ale ten, kdo koná vůli mého Otce v nebesích. ²²Mnozí mi v onen den řeknou: ‚Pane, Pane, copak jsme ve tvém jménu neprorokovali? Nevymítali jsme ve tvém jménu demony? Nedělali jsme ve tvém jménu mnoho zázraků?‘ ²³A tehdy jim jasné řeknu: ‚Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mě vy, kdo pacháte zlo!‘

²⁴Každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podobný moudrému muži, který postavil svůj dům na skále. ²⁵Pak padl déšť, přišly záplavy, strhly se vichřice a udeřily na ten dům, ale ten nespadl, protože byl založen na skále. ²⁶Každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude však podobný bláznovi, který svůj dům postavil na písku. ²⁷Pak padl déšť, přišly záplavy, strhly se vichřice a udeřily na ten dům, a ten spadl a jeho pád byl hrozný.“

²⁸Když Ježíš dokončil tuto řeč, zástupy žasly nad jeho učením. ²⁹Učil je totiž jako ten, kdo má zmocnění, a ne jako znalci Písma.

Naše neduhy sňal

8 Když pak sestupoval z hory, šly za ním veliké zástupy. ²Vtom přišel jeden malomocný a klaněl se mu se slovy: „Pane, kdybys jen chtěl, dokážeš mě očistit.“

³On vztáhl ruku a dotkl se ho se slovy: „Já to chci. Buď čistý!“ A jeho malomocenství bylo ihned očištěno. ⁴Potom mu Ježíš řekl: „Dej pozor, abys to nikomu neříkal. Jdi ale, ukaž se knězi a obětuj Bohu dar, který přikázal Mojžíš“ – na svědectví pro ně.“

⁵Když vcházel do Kafarnaum, přistoupil k němu římský setník a prosil ho: ⁶„Pane, můj služebník leží doma raněn mrtvicí a strašně trpí.“

⁷Ježíš mu řekl: „Já přijdu a uzdravím ho.“

⁸Setník však odpověděl: „Pane, nezasloužím si, abys vešel pod mou střechu. Řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven. ⁹Sám jsem přece člověk, který podléhá velení a velí vojákům. Když někomu řeknu ‚Jdi,‘ jde; když řeknu jinému ‚Přiď,‘ přijde; když řeknu svému otroku ‚Udělej to,‘ udělá to.“

¹⁰Ježíš, překvapen tím, co uslyšel, řekl těm, kdo šli za ním: „Amen, říkám vám, takovou víru jsem nikde v Izraeli nenašel! ¹¹Říkám vám, že mnozí přijdou od východu i od západu a budou stolovat s Abrahamem, Izákem a Jákobem v nebeském království, ¹²ale synové království budou vyvrženi do té venkovní tmy. Tam bude pláč a skřípění zubů.“

¹³Tomu setníkovi pak Ježíš řekl: „Jdi. Ať se ti stane, jak jsi uvěřil.“ A v tu chvíli byl jeho služebník uzdraven.

¹⁴Když potom Ježíš přišel do Petrova domu, uviděl tam jeho tchyni, jak leží s horečkou. ¹⁵Dotkl se její ruky, horečka ji opustila a ona vstala a začala ho obsluhovat. ¹⁶Večer k němu přivedli mnoho lidí posedlých demony a on

ty duchy vymítal slovem a všechny nemocné uzdravil. ¹⁷Tak se naplnilo slovo proroka Izaiáše: „Naše neduhy sňal a naše nemoci nesl.“^a

Kdo to vůbec je?

¹⁸Když Ježíš viděl, kolik je kolem něj lidí, přikázal učedníkům, ať se přeplaví na druhý břeh. ¹⁹Tedy k němu přistoupil jeden znalec Písma se slovy: „Mistře, budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“

²⁰Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“

²¹Jiný z jeho učedníků mu řekl: „Pane, dovol mi nejdřív odejít a pochovat svého otce.“

²²Ježíš mu odpověděl: „Pojď za mnou a nech mrtvé pochovávat své mrtvé.“

²³Potom nastoupil na loď a jeho učedníci za ním. ²⁴Na jezeře se náhle strhla velká bouře, takže se vlny valily přes loď. On ale spal.

²⁵Přistoupili tedy a vzbudili ho: „Pane, zachraň nás, vždyť umíráme!“

²⁶„Proč se bojíte, malověrní?“ řekl jim Ježíš. Potom vstal, okřikl vítr i vlny, a nastal naprostý klid.

²⁷Učedníci byli ohromeni. „Kdo to vůbec je?“ ptali se. „Vždyť ho poslouchá i vítr a vlny!“

Stádo prasat

²⁸Když se pak přeplavil na druhou stranu do gadarenského^b kraje, střetli se s ním dva posedlí, kteří vyšli z hrobů. Byli tak nebezpeční, že tou cestou ani nemohl nikdo chodit. ²⁹Začali křičet: „Co je ti po nás, Boží Synu? Přišel jsi nás předčasně trýznit?“

³⁰Opodál se páslo velké stádo prasat. ³¹Démoni ho tedy prosili: „Když nás vymítáš, pošli nás do toho stáda prasat.“

³²„Jděte!“ řekl jim, a tak vyšli, vstoupili do toho stáda prasat a celé to stádo se rozeběhlo ze srázu dolů do jezera, kde utonulo. ³³Pasáci prasat tedy utekli, a když přišli do města, všechno to o těch posedlých vyprávěli.

³⁴Celé město hned vyšlo Ježíšovi naproti, a jakmile ho uviděli, žádali ho, ať opustí jejich kraj.

Co je snadnější?

9 Nastoupil tedy na loď, přeplavil se a přišel do svého města. ²Vtom k němu přinesli ochrnutého člověka na nosítkách. Když Ježíš uviděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Vzchop se, synu. Tvé hříchy jsou odpuštěny.“

³Někteří znalci Písma si řekli: „Ten člověk se rouhá!“

⁴Ježíš ale znal jejich myšlenky, a tak se jich zeptal: „Proč si hned myslíte něco zlého? ⁵Co je podle vás snadnější říci: ‚Jsou ti odpuštěny hříchy,‘ anebo: ‚Vstaň a chod‘? ⁶Ale abyste věděli, že Syn člověka má na zemi moc odpouštět hříchy“ – tehdy pověděl ochrnutému – „Vstaň, vezmi si lehátko a jdi domů.“

⁷A on vstal a odešel domů. ⁸Když to uviděly zástupy, zmocnil se jich úžas a vzdaly slávu Bohu, který dal lidem takovou moc.

^a17 Iza 53:4
8:26)

^b28 někt. rukopisy *gergesenského* nebo *gerasenského* (Marek 5:1; Luk

Nové víno

⁹Cestou odtud Ježíš uviděl člověka jménem Matouš, jak sedí v celnici. Řekl mu: „Pojď za mnou,“ a on vstal a šel za ním. ¹⁰Když pak Ježíš stoloval v jeho domě, přišlo tam mnoho výběřčích daní a různých hříšníků a stolovali s Ježíšem a jeho učedníky.

¹¹Uviděli to farizeové a řekli jeho učedníkům: „Jak to, že váš mistr jí s výběřčími daní a hříšníky?“

¹²Ježíš to uslyšel a odpověděl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. ¹³Jděte a přemýšlejte, co znamená: ‚Chci milosrdenství, ne oběti.‘^a Nepřišel jsem volat spravedlivé, ale hříšníky.“

¹⁴Potom k němu přišli učedníci Jana Křtitele. „Jak to, že my a farizeové se postíme často, ale tvoji učedníci se nepostí?“ ptali se.

¹⁵Ježíš jim odpověděl: „Mohou ženichovi přátelé truchlit, dokud je ženich ještě s nimi? Přijdou dny, kdy jim bude ženich vzat, a tehdy se budou postit.“

¹⁶Nikdo nepřišívá na starý plášť záplatu z nové látky. Taková výplň odtrhne i kus roucha a díra bude ještě horší. ¹⁷Také se nelije nové víno do starých měchů. Jinak se měchy roztrhnou, víno se rozlije a měchy se zničí. Nové víno se lije do nových měchů, a tak se obojí zachová.“

Každou nemoc, každý neduh

¹⁸Zatímco k nim takto mluvil, náhle k němu přistoupil představený synagogy a klaněl se mu se slovy: „Moje dcera právě zemřela. Pojď ale, vlož na ni ruku, a bude žít!“

¹⁹Ježíš tedy vstal a šel za ním a jeho učedníci také. ²⁰Náhle se zezadu přiblížila žena, která dvanáct let trpěla krvácením, a dotkla se cípu jeho roucha. ²¹Řekla si totiž: „Jestli se jen dotknu jeho roucha, budu uzdravena.“

²²Ježíš se otočil, a když ji uviděl, řekl: „Vzchop se, dcero. Tvá víra tě uzdravila.“ A od té chvíle byla zdravá.

²³Když Ježíš dorazil k domu představeného synagogy a uviděl hudebníky a hlučný zástup kvílících, ²⁴řekl: „Odejděte! Ta dívka neumřela, jenom spí.“ Jen se mu ale vysmívali. ²⁵Když byl zástup konečně pryč, Ježíš vešel dovnitř, vzal ji za ruku a ta dívka vstala. ²⁶Zpráva o tom se roznesla po celé zemi.

²⁷Cestou odtud šli za Ježíšem dva slepci a křičeli: „Smiluj se nad námi, synu Davidův!“

²⁸Když došel domů, slepci přišli za ním. „Věříte, že to dokážu?“ zeptal se jich Ježíš.

„Ano, Pane,“ odpověděli.

²⁹Dotkl se tedy jejich očí a řekl: „Ať se vám stane podle vaší víry!“ ³⁰Vtom se jim otevřely oči. Ježíš je přísně napomenul: „Dejte pozor, ať se to nikdo nedozví.“ ³¹Ale oni šli a roznesli zprávu o něm po celé zemi.

³²Sotva odešli, vtom k němu lidé přivedli němého člověka posedlého démonem. ³³Když pak byl ten démon vyhnán a němý začal mluvit, zástupy užasly a říkaly: „Něco takového je v Izraeli nevidáno!“

³⁴Farizeové ale říkali: „Vymítá demony knížetem démonů.“

³⁵Takto Ježíš obcházel všechna města a vesnice, vyučoval v jejich synagogách, kázal evangelium o Království a uzdravoval každou nemoc

^a13 Oze 6:6

a každý neduh. ³⁶Když se díval na zástupy, byl pohnut soucitem k nim, protože byli ztrápení a zmatení jako ovce bez pastýře. ³⁷Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je obrovská, ale dělníků málo. ³⁸Proste Pána žně, ať vypudí dělníky na svou žeň.“

Jako ovce mezi vlky

10 Potom svolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vymítali a aby uzdravovali každou nemoc a každý neduh. ²A toto jsou jména dvanácti apoštolů:

Nejprve Šimon zvaný Petr a jeho bratr Ondřej,

Jakub Zebedeův a jeho bratr Jan,

³Filip a Bartoloměj,

Tomáš a výběrčí daní Matouš,

Jakub Alfeův a Tadeáš,

⁴Šimon Horlivec^a a Jidáš Iškariotský, který ho potom zradil.

⁵Těchto dvanáct Ježíš vyslal s těmito pokyny: „Nechodte na cestu pohanů, nevstupujte do města Samaritánů, ⁶ale raději jděte ke ztraceným ovčím z lidu Izraele. ⁷Jděte a ohlašujte: ‚Nebeské království je blízko!‘^b ⁸Nemocné uzdravujte, mrtvé křiste, malomocné očišťujte, demony vymítejte. Zdarma jste dostali, zdarma dejte. ⁹Neberte si s sebou do opasků zlato, stříbro ani peníze ¹⁰ani mošnu ani náhradní košile ani obuv ani hůl – dělník si přece zaslouží svůj pokrm.

¹¹Když přijdete do města nebo vesnice, najděte tam hodného člověka a zůstaňte u něj, dokud neodejdete. ¹²Když budete vcházet do něčího domu, popřejte mu pokoj. ¹³Bude-li toho ten dům hoden, pak ať váš pokoj přejde na něj. Nebude-li hoden, ať se váš pokoj vrátí k vám. ¹⁴Pokud vás někdo nepřijme a nebude poslouchat vaše slova, vyjděte z toho domu nebo města a setřeste si z nohou i jeho prach. ¹⁵Amen, říkám vám, že v soudný den bude sodomskému a gomorskému kraji lehčeji než takovému městu.

¹⁶Posílám vás jako ovce mezi vlky, proto buďte chytří jako hadi a nevinní jako holubice. ¹⁷Dejte si pozor na lidi, protože vás budou vydávat soudům a bičovat vás ve svých shromážděních. ¹⁸Kvůli mně vás povedou i před vládců a krále na svědectví pro ně a pro národy. ¹⁹Když vás jim vydají, nestarejte se, jak a co máte říkat. Co máte říci, vám bude dáno v tu chvíli. ²⁰Nejste to totiž vy, kdo mluví, ale Duch vašeho Otce, který mluví ve vás.

²¹Bratr bratra i otec syna tehdy vydá na smrt, děti povstanou proti svým rodičům a zabijí je. ²²Kvůli mému jménu vás budou všichni nenávidět, ale kdo vytrvá až do konce, bude zachráněn. ²³Když vás budou pronásledovat v jednom městě, utečte do jiného. Amen, říkám vám, že neprojdete izraelská města, než přijde Syn člověka.

²⁴Není učedník nad mistra ani služebník nad svého pána. ²⁵Pro učedníka je dost na tom, když bude jako jeho mistr a služebník jako jeho pán. Jestliže hospodáře nazvali Belzebubem, čím spíše jeho domácí?

²⁶Nebojte se jich. Není totiž nic skrytého, co nebude zjeveno, ani nic tajného, co nebude poznáno. ²⁷Co vám říkám ve tmě, mluďte na světle;

^a4 aram. Kananita (řec. Zélot; Luk 6:15; Skut 1:13)

^b7 Mat 3:2; 4:17

co slyšíte šeptat do ucha, hlásejte ze střeš! ²⁸Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou. Raději se bojte Toho, který může duši i tělo zahubit v pekle. ²⁹Neprodávají se snad dva vrabci za haléř? Přitom ani jeden z nich nepadne na zem bez vědomí vašeho Otce. ³⁰Vám jsou ale spočítány i všechny vlasy na hlavě! ³¹Proto se nebojte. Jste dražší než mnoho vrabců.

³²Kdokoli mě vyzná před lidmi, toho i já vyznám před svým Otcem v nebesích. ³³Kdo by mě ale před lidmi zapřel, toho i já zapřu před svým Otcem v nebesích.

³⁴Nemyslete si, že jsem přišel, abych na zem přinesl pokoj. Nepřišel jsem přinést pokoj, ale meč. ³⁵Přišel jsem, abych rozdělil člověka proti jeho otci, dceru proti matce a snachu proti tchyni. ³⁶Člověk bude mít nepřátele ve vlastní rodině.^a

³⁷Kdo má rád otce nebo matku více než mě, není mě hoden. Kdo má rád syna nebo dceru více než mě, není mě hoden. ³⁸Kdo nebere svůj kříž a ne-následuje mě, není mě hoden. ³⁹Kdo nalezne svou duši, ten ji ztratí, a kdo ztratí svou duši kvůli mně, ten ji nalezne.

⁴⁰Kdo vás přijímá, ten přijímá mě, a kdo přijímá mě, přijímá Toho, který mě poslal. ⁴¹Kdo přijímá proroka jakožto proroka, dostane odplatu proroka. Kdo přijímá spravedlivého jakožto spravedlivého, dostane odplatu spravedlivého. ⁴²Kdo by třeba jen podal pohár studené vody jednomu z těchto maličkých, protože je to můj učedník, amen, říkám vám, že nepřijde o svou odplatu.“

11 Když Ježíš dokončil tyto pokyny svým dvanácti učedníkům, odešel odtud, aby učil a kázal v jejich městech.

Více než prorok

²Jan se ve vězení doslechl o Kristových skutcích a poslal za ním své učedníky ³s otázkou: „Jsi Ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“

⁴Ježíš jim odpověděl: „Jděte a vyprávějte Janovi, co tu slyšíte a vidíte: ⁵slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou čisti, hluší slyší, mrtví se křísí a chudým se káže evangelium. ⁶A blaze tomu, kdo se nade mnou nepohoršuje.“

⁷Když pak ti muži odešli, Ježíš promluvil k zástupům o Janovi: „Co jste si přišli do pouště prohlédnout? Třtinu větrem se klátící? ⁸Na co jste se šli podívat? Na člověka v nádherných šatech? Ti, kdo nosí nádherné šaty, jsou k vidění v královských domech. ⁹Na co jste se tedy šli podívat? Na proroka? Ano, říkám vám, a více než na proroka. ¹⁰Toto je ten, o kterém je psáno:

„Hle, posílám svého posla před tváří tvou,
jenž připraví tvou cestu před tebou.“^b

¹¹Amen, říkám vám, žádné ženě se nenarodil nikdo nad Jana Křtitele, ale kdo je nejmenší v nebeském království, je větší než on. ¹²Ode dnů Jana Křtitele až dosud nebeské království snáší násilí a násilníci je uchvacují. ¹³Až po Jana o tom prorokovali všichni Proroci i Zákon. ¹⁴Jste-li to ochotni přijmout, on je ten Eliáš, který měl přijít. ¹⁵Kdo má uši, slyš!

^a36 Mich 7:6 ^b10 Mal 3:1

¹⁶Ke komu mám ale přirovnat toto pokolení? Podobá se dětem, které sedí na návsi a volají na druhé:

¹⁷„Pískali jsme vám, a netančili jste;
naříkali jsme, a neplakali jste!“

¹⁸Jan totiž přišel, nejedl a nepil a oni říkají: „Je posedlý!“ ¹⁹Přišel Syn člověka, jí a pije – a oni říkají: „Podívejte, žrout a pijan vína, přítel výběřčích daní a hříšníků!“ Moudrost je ale potvrzena svými skutky.“

Pojďte ke mně

²⁰Městům, ve kterých se stalo nejvíce jeho zázraků, tehdy začal vyčítat, že nečinila pokání: ²¹„Běda tobě, Korozaim, běda tobě, Betsaido! Kdyby se zázraky, které se dějí u vás, staly v Týru a Sidonu, dávno by činili pokání v pytlovině a popelu.“ ²²Říkám vám: Týru a Sidonu bude v soudný den lehčeji než vám! ²³A ty, Kafarnaum, budeš snad vyvýšeno až do nebe? Až do pekla se propadneš! Vždyť kdyby se zázraky, které se dějí v tobě, staly v Sodomě, zůstala by stát až dodnes.“ ²⁴Říkám vám: Sodomské zemi bude v soudný den lehčeji než tobě.“

²⁵V té době Ježíš řekl: „Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je nemluvnatům.“ ²⁶Jistě, Otče, neboť tak se ti zalíbilo.“ ²⁷Všechno je mi dáno od mého Otce a nikdo nezná Syna, jedině Otce, a ani Otce nikdo nezná, jedině Syn a ten, komu by ho Syn chtěl zjevit.

²⁸Pojďte ke mně, všichni upracovaní a obtěžkaní, a já vám dám odpočinout. ²⁹Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem mírný a pokorný v srdci, a vaše duše najdou odpočinutí. ³⁰Mé jho je totiž příjemné a mé břemeno lehké.“

Pán soboty

12 Jednou v sobotu Ježíš procházel obilím. Jeho učedníci dostali hlad, a tak začali trhat klasy a jíst. ²Když to uviděli farizeové, řekli mu: „Podívej se, tvoji učedníci dělají, co se v sobotu nesmí!“

³On jim však řekl: „Copak jste nečetli, co udělal David, když se svými muži dostal hlad? ⁴Jak vešel do Božího domu a jedl posvátné chleby předložené, které nesměl jíst on ani jeho muži, ale pouze samotní kněží? ⁵A nečetli jste v Zákoně ani to, že kněží svou sobotní práci v chrámu znesvěcují sobotu, a jsou nevinní? ⁶Říkám vám ale, že zde je někdo větší nežli chrám.“ ⁷Kdybyste věděli, co znamená: „Chci milosrdenství, ne oběti,“^a neodsuzovali byste nevinně. ⁸Syn člověka je totiž pánem i nad sobotou.“

⁹Odešel odtud a přišel do jejich synagogy. ¹⁰Byl tu jeden člověk s ochrnutou rukou, a tak se Ježíše vyptávali: „Smí se v sobotu uzdravovat?“ Chtěli ho totiž z něčeho obvinít.

¹¹On jim však řekl: „Je snad mezi vámi takový člověk, že kdyby měl jednu ovci a ta by mu v sobotu spadla do jámy, nevzal by ji a nevytáhl? ¹²O co cennější je člověk než ovce? A proto se v sobotu smí konat dobro.“

¹³Tehdy řekl tomu muži: „Natáhni ruku.“ A když ji natáhl, byla znovu zdravá jako ta druhá. ¹⁴Farizeové se pak odešli radit, jak by ho zničili.

Hle, můj služebník

¹⁵Ježíš se to ale dozvěděl a odešel odtud. Šly za ním veliké zástupy a on je všechny uzdravil. ¹⁶Přísně je však napomínal, aby ho neuváděli ve známost. ¹⁷Tak se naplnilo slovo proroka Izaiáše:

¹⁸ „Hle, můj služebník, jehož jsem vyvolil,
můj milovaný, kterého jsem si oblíbil.

Na něj položím svého Ducha,
on oznámí spravedlnost národům.

¹⁹ Nebude se hádat ani křičet,
jeho hlas na ulicích slyšet nebude.

²⁰ Nalomenou třtinu nedolomí
a doutnající knot neuhasí,
dokud nedovede spravedlnost k vítězství.

²¹ A v jeho jménu bude naděje národů.“^a

Ježíš a Belzebub

²²Potom k němu přivedli slepého a němého člověka posedlého démonem a on ho uzdravil, takže mluvil a viděl. ²³Všechny zástupy žasly: „Není snad tohle ten Syn Davidův?“

²⁴Když to uslyšeli farizeové, řekli: „Tenhle nevymítá demony jinak než Belzebubem, knížetem démonů!“

²⁵Ježíš ale znal jejich myšlenky, a tak jim řekl: „Každé království rozdělené samo proti sobě zpusťne a žádné město nebo dům rozdělený proti sobě neobstojí. ²⁶Vymítá-li satan satana, je rozdělen sám proti sobě. Jak tedy obstojí jeho království? ²⁷A pokud já vymítám demony Belzebubem, kým je vymítají vaši synové? Oni proto budou vašimi soudci. ²⁸Vymítám-li však demony Božím Duchem, jistě k vám přišlo Boží království. ²⁹Jak může někdo vejít do silákova domu a uloupit jeho majetek, pokud toho siláka nejdříve nespoutá? Teprve tehdy vyloupí jeho dům. ³⁰Kdo není se mnou, je proti mně; kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje.

³¹Proto vám říkám: Každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu jim odpuštěno nebude. ³²Kdokoli by řekl slovo proti Synu člověka, bude mu odpuštěno, ale kdokoli by mluvil proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno ani v tomto věku, ani v budoucím.

³³Šlechtěte strom, a jeho ovoce bude dobré. Nechte strom zplanět, a jeho ovoce bude zlé. Strom se přece pozná po ovoci. ³⁴Plemeno zmijí! Jak byste mohli mluvit dobré věci, když jste zlí? Co na srdci, to na jazyku! ³⁵Dobrý člověk vynáší ze svého dobrého pokladu to dobré, zlý člověk vynáší ze zlého pokladu zlé. ³⁶Říkám vám ale, že z každého prázdného slova, které lidé řeknou, budou skládat účty v soudný den. ³⁷Svémi vlastními slovy budeš ospravedlněn, svými vlastními slovy budeš odsouzen.“

Zlé pokolení

³⁸Tehdy mu někteří ze znalců Písma a farizeů odpověděli: „Mistře, chceme od tebe vidět nějaké znamení.“

³⁹On jim však řekl: „Zlé a cizoložné pokolení vyžaduje znamení, ale žádné znamení nedostane – kromě znamení proroka Jonáše. ⁴⁰Jako byl Jonáš tři

dny a tři noci v břiše velryby,^a tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země. ⁴¹Obyvatelé Ninive povstanou na soudu s tímto pokolením a odsoudí je, neboť po Jonášově kázání činili pokání,^b a hle, zde je někdo víc než Jonáš. ⁴²Královna Jihu povstane na soudu s tímto pokolením a odsoudí je, neboť přijela z kraje světa, aby slyšela Šalomounovu moudrost,^c a hle, zde je někdo víc než Šalomoun.

⁴³Když nečistý duch vyjde z člověka, bloudí po vyprahlých místech a hledá odpočinek, ale nenachází. ⁴⁴Tehdy si řekne: „Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.“ A když přijde a nalezne ho vymetený a ozdobený, ale prázdný, ⁴⁵jde a přibere k sobě sedm jiných duchů, horších než je sám. Pak vejdou dovnitř, zabydlí se tam a nakonec tomu člověku bude hůře než na začátku. Tak tomu bude i s tímto zlým pokolením.“

Ježíšova rodina

⁴⁶A zatímco ještě mluvil k zástupům, hle, jeho matka a bratři stáli venku, neboť s ním chtěli promluvit. ⁴⁷Někdo mu řekl: „Pohleď, tvá matka a tví bratři stojí venku. Chtějí s tebou mluvit.“

⁴⁸On mu však odpověděl: „Kdo je má matka? Kdo jsou mí bratři?“ ⁴⁹Ukázal rukou na své učedníky a řekl: „Pohleď, má matka a mí bratři.“ ⁵⁰Kdokoli plní vůli mého nebeského Otce, to je můj bratr, má sestra, má matka.“

Podobenství o rozsévači

13 Toho dne Ježíš vyšel z domu a posadil se na břehu jezera. ²Sešly se k němu tak veliké zástupy, že nastoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu ³a on jim v podobenstvích vyprávěl o mnoha věcech. Řekl: „Hle, vyšel rozsévač, aby rozséval. ⁴A jak rozséval, některá semena padla podél cesty a přiletěli ptáci a sezobali je. ⁵Jiná padla na skalnatá místa, kde neměla dost země, a ihned vzešla, protože země neměla hloubku. ⁶Když pak vyšlo slunce, spálilo je, a protože neměla kořen, uschla. ⁷Jiná zas padla do trní, a když trní vyrostlo, udusilo je. ⁸Ještě jiná však padla na dobrou půdu a vydala úrodu – některé stonásobnou, jiné šedesátinásobnou a jiné třicetinásobnou. ⁹Kdo má uši, slyš!“

¹⁰Tehdy k němu přistoupili učedníci a ptali se: „Proč s nimi mluvíš v podobenstvích?“

¹¹„Vám je dáno znát tajemství nebeského království,“ odpověděl jim, „ale jim to dáno není. ¹²Tomu, kdo má, totiž bude dáno a bude mít hojnost, ale tomu, kdo nemá, bude vzato i to, co má. ¹³Proto k nim mluvím v podobenstvích, že vidí, ale nevidí a slyší, ale neslyší ani nerozumějí. ¹⁴Naplňuje se na nich Izaiášovo proroctví:

„Sluchem uslyšíte, ale nepochopíte,
zrakem uvidíte, ale neprohlédnete.

¹⁵Neboť srdce tohoto lidu ztvrdlo;
ušíma ztěžka slyšeli a oči pevně zavřeli,
jen aby očima neviděli, ušíma neuslyšeli,
srdcem nepochopili a neobrátili se,
abych je nemohl uzdravit.“^d

^a40 Jon 2:1

^b41 Jon 3:5

^c42 1.Král 10:1–13; 2.Let 9:1

^d15 Iza 6:9–10

¹⁶Ale blaze vašim očím, že vidí, a vašim uším, že slyší. ¹⁷Amen, říkám vám, že mnozí proroci a spravedliví toužili vidět, co vy vidíte, ale neviděli a slyšet, co vy slyšíte, ale neslyšeli.

¹⁸Poslechněte si tedy význam podobenství o rozséváči: ¹⁹Ke každému, kdo slyší slovo o Království a nerozumí, přichází ten zlý a uchvacuje to, co bylo zaseto do jeho srdce. To je ten, u koho bylo zaseto podél cesty. ²⁰Na skalnaté zemi je zaseto u toho, kdo slyší Slovo a hned je s radostí přijímá, ²¹ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Jakmile kvůli Slovu nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadá. ²²Do trní je zaseto u toho, kdo slyší Slovo, ale starosti tohoto světa a oklamání bohatstvím to slovo dusí, a tak se stává neplodným. ²³Do dobré země je zaseto u toho, kdo slyší Slovo a rozumí a který opravdu přináší úrodu: někdo stonásobnou, jiný šedesátinásobnou a jiný třicetinásobnou.“

Jiná podobenství o Království

²⁴Pověděl jim další podobenství: „Nebeské království je, jako když člověk rozsívá na svém poli dobré semeno. ²⁵Ale zatímco lidé spali, přišel jeho nepřítel, naseł mezi pšenici koukol a odešel. ²⁶Když pak vzešla stébła a přinesla úrodu, tehdy se ukázal i koukol. ²⁷Služebníci toho hospodáře tedy přišli a ptali se ho: ‚Pane, naseł jsi na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal ten koukol?‘ ²⁸Odpověděl jim: ‚To udělal nepřítel.‘ Služebníci se zeptali: ‚Chceš, abychom ho šli vytrhat?‘ ²⁹Ale on řekl: ‚Nikoli, protože byste při trhání koukolu mohli vytrhnout i pšenici. ³⁰Nechte obojí růst spolu až do žně. V čas žně řeknu žencům: Vytrhejte nejdříve koukol a svažte do snopků ke spálení. Pšenici ale shromážděte do mé obilnice.‘“

³¹Pověděl jim další podobenství: „Nebeské království je jako hořčičné zrnko, které člověk vzal a zasel na svém poli. ³²To zrnko je sice nejmenší ze všech semen, ale když vyroste, je větší než jiné byliny a je z něj strom, takže ptáci přiletí a uhnízdí se v jeho větvích.“

³³Vyprávěl jim ještě další podobenství: „Nebeské království je jako kvas, který žena vzala a zadělala do tří měřic mouky,“ až nakonec všechno zkvasil.“

³⁴To všechno Ježíš zástupům vyprávěl v podobenstvích. Jinak než v podobenství k nim vůbec nemluvil. ³⁵Tak se naplnilo slovo proroka:

„Otevřu svá ústa v podobenstvích,
budu vyprávět věci skryté od stvoření světa.“^b

³⁶Tehdy propustil zástupy a šel domů. Tam za ním přišli jeho učedníci a žádali: „Vysvětli nám to podobenství o koukolu na poli.“

³⁷Odpověděl jim: „Roséváč dobrého semene je Syn člověka, ³⁸pole je tento svět, dobré semeno jsou synové Království a koukol jsou synové toho zlého. ³⁹Nepřítel, který je rozsívá, je ďábel, žeň je konec tohoto světa a ženci jsou andělé. ⁴⁰Jako se tedy sbírá koukol a spaluje se v ohni, tak to bude na konci světa. ⁴¹Syn člověka pošle své anděly a ti vyberou z jeho království všechno pohoršující, totiž ty, kdo páchají zlo, ⁴²a uvrhnou je do ohnivé

^a33 asi 27 kg ^b35 Žalm 78:2

pece. Tam bude pláč a skřípění zubů. ⁴³Spravedliví tehdy zazáří v království svého Otce jako slunce. Kdo má uši, slyš!

⁴⁴Nebeské království je, jako když člověk najde poklad ukrytý v poli. Znovu ho ukryje a pak jde, s radostí prodá všechno, co má, a koupí to pole.

⁴⁵Nebeské království je, jako když kupec hledající krásné perly ⁴⁶najde jednu velmi vzácnou perlu. Jde, prodá všechno, co má, a koupí ji.

⁴⁷Nebeské království je jako síť spuštěná do moře, která nabírá všechno možné. ⁴⁸Když se naplní, rybáři ji vytáhnou na břeh, sednou si a to, co je dobré, vyberou do kádí; to, co je špatné, ale vyhodí. ⁴⁹Totéž se bude dít na konci světa: Vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých ⁵⁰a vhodí je do ohnivě pece. Tam bude pláč a skřípění zubů.

⁵¹Pochopili jste to všechno?“

„Ano,“ odpověděli mu.

⁵²Na to jim řekl: „Každý učitel Písma, který se stal učedníkem nebeského království, je jako hospodář, který vynáší ze svého pokladu nové i staré věci.“

Prorok beze cti

⁵³Když Ježíš dokončil tato podobenství, šel odtud. ⁵⁴Přišel do svého domovského města a učil je v jejich synagoze tak, že žasli a říkali: „Odkud má tenhle takovou moudrost a zázračné schopnosti?“ ⁵⁵Není to snad syn toho tesaře? Nejmenuje se jeho matka Marie a jeho bratři Jakub, Josef, Šimon a Juda? ⁵⁶Nejsou snad všechny jeho sestry u nás? Odkud tedy má všechny tyto věci?“ ⁵⁷A tak se nad ním pohoršovali.

Ježíš jim řekl: „Prorok není beze cti; jediné ve své vlasti a ve svém domě.“

⁵⁸A kvůli jejich nevěře tam nevykonal mnoho zázraků.

Přines mi jeho hlavu!

14 V tu dobu uslyšel zprávu o Ježíši i tetrarcha Herodes.^{a 2} „To je Jan Křtitel!“ řekl svým služebníkům. „Vstal z mrtvých, a proto se skrze něj dějí zázraky.“

³Herodes totiž Jana zatkl, spoutal a uvěznil kvůli Herodiadě, manželce svého bratra Filipa, ⁴protože Jan mu říkal: „Tvůj sňatek s ní je nezákonný!“^b

⁵Herodes ho tedy chtěl zabít, ale bál se zástupu, protože ho měli za proroka.

⁶Dcera té Herodiady pak na oslavě Herodových narozenin tančila uprostřed hodovníků a Herodovi se tak zalíbila, že jí přísahal splnit jakékoli přání. ⁸Předem navedena svou matkou mu tedy řekla: „Přines mi na téhle míse hlavu Jana Křtitele!“ ⁹Králi se to nelíbilo, ale kvůli přísaze a kvůli svým hostům poručil, ať jí to splní. ¹⁰Poslal tedy kata, aby Jana ve vězení stál. ¹¹Když na míse přinesli jeho hlavu, dali ji té dívce a ta ji odnesla matce. ¹²Později přišli Janovi učedníci, vzali tělo a pochovali je. Potom šli a pověděli to Ježíšovi.

Pět chlebů a dvě ryby

¹³Když to Ježíš uslyšel, odplavil se odtud o samotě na pusté místo. Jakmile se to doslechly zástupy, vypravily se za ním pěšky z měst. ¹⁴Když vystoupil z loďky a uviděl veliký zástup lidí, byl naplněn soucitem k nim a uzdravoval jejich nemocné.

^a1 Herodes Antipas, mladší syn Heroda Velikého; vládl v Galileji a Pereji 4 př. n. l. – 39 n. l.

^b4 Lev 18:16; 20:21

¹⁵Večer pak k němu přišli učedníci a řekli: „Tohle místo je pusté a už je dost pozdě. Propusť zástupy, ať si jdou do vesnic koupit něco k jídlu.“

¹⁶„Nemusejí odcházet,“ odpověděl jim Ježíš. „Vy jim dejte najíst.“

¹⁷„Nic tu nemáme,“ namítli, „jen pět chlebů a dvě ryby.“

¹⁸„Přineste mi je,“ řekl jim. ¹⁹Nechal zástup posadit na trávě, vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhledl k nebi, požehnal, lámal a dával ty chleby učedníkům a učedníci zástupům. ²⁰A tak se všichni najedli do sytosti. Potom posbírali nalámané kousky, které zbyly: dvanáct plných košů. ²¹Jedlo tam tehdy kolem pěti tisíc mužů kromě žen a dětí.

To jsem já!

²²Hned potom přiměl učedníky, ať nastoupí na loď a jedou napřed na druhou stranu, než on propustí zástupy. ²³Když zástupy propustil, vystoupil o samotě na horu, aby se modlil. Pozdě večer tam zůstal sám. ²⁴Loď už byla daleko od břehu, zmítána vlnami, protože vítr vál proti ní. ²⁵Krátce před svítáním^a se k nim Ježíš vydal pěšky po hladině. ²⁶Když ho učedníci uviděli kráčet po jezeře, vyděsili se a křičeli strachy: „To je přízrak!“

²⁷„Vzchopte se, to jsem já!“ promluvil na ně hned Ježíš. „Nebojte se.“

²⁸„Pane, jestli jsi to ty,“ odpověděl mu Petr, „přikaz, ať k tobě přijdu po vodě.“

²⁹„Pojď!“ řekl mu.

A Petr vystoupil z lodi a kráčet po vodě, aby přišel k Ježíši. ³⁰Když ale viděl, jak silný je vítr, dostal strach a začal se topit. „Pane, zachraň mě!“ vykřikl.

³¹Ježíš ihned vztáhl ruku a chytil ho. „Proč jsi pochyboval, malověrný?“ řekl mu.

³²Jakmile pak nastoupili na loď, vítr se utišíl. ³³Ti, kdo byli na lodi, se mu začali klanět a říkali: „Ty jsi opravdu Boží Syn!“

³⁴Když se přeplavili, přistáli u Genezaretu. ³⁵Místní ho poznali a zvelebovali posly po celém okolí. Přinesli k němu všechny nemocné ³⁶a prosili ho, aby se směli aspoň dotknout cípu jeho roucha. A kdokoli se ho dotkl, byl uzdraven.

Co člověka špiní

15 Tehdy k Ježíši přišli znalci Písma a farizeové z Jeruzaléma. ²„Proč tvoji učedníci přestupují tradici starších?“ říkali. „Vždyť si před jídlem neumývají ruce!“

³„A proč vy kvůli své tradici přestupujete Boží přikázání?“ odpověděl jim Ježíš. ⁴„Bůh řekl: ‚Cti otce i matku‘^b a ‚Kdokoli by zlořečil otci nebo matce, musí zemřít.‘^c ⁵Vy ale říkáte, že kdokoli by řekl otci nebo matce: ‚To, čím bych ti měl vypomoci, jsem daroval Bohu,‘^d ten už nemusí svého rodiče nijak uctít. A tak jste kvůli své tradici zrušili Boží slovo. ⁷Pokrytci, Izaiáš o vás správně prorokoval:

⁸„Tento lid mě ctí svými rty,
srdcem je mi však vzdálený.“

⁹Nadarmo mě ale uctívají,
když učí lidské nauky a příkazy.“^d

^a25 dosl. Při čtvrté noční hlídce (tj. mezi 3–6 hod. ráno) ^b4 Exod 20:12; Lev 19:3; Deut 5:16 ^c4 Exod 21:17; Lev 20:9; Deut 27:16 ^d9 Iza 29:13

¹⁰Pak svolal zástup a řekl jim: „Slyšte a rozumějte. ¹¹Člověka nešpiní to, co mu vchází do úst, ale to, co mu z úst vychází.“

¹²Tehdy k němu přistoupili učedníci a řekli mu: „Víš, že se farizeové urazili, když slyšeli ta slova?“

¹³„Každá sazenice,“ odpověděl, „kterou nesázal můj nebeský Otec, bude vykořeněna. ¹⁴Nechte je, jsou to slepí vůdcové slepých. Povede-li slepý slepého, oba padnou do jámy.“

¹⁵„Vysvětlí nám to podobenství,“ požádal ho Petr.

¹⁶„Vy jste ještě tak nechápaví?“ řekl Ježíš. ¹⁷„Nerozumíte, že všechno, co vchází do úst, jde do břicha a vypouští se do žumpy? ¹⁸Co ale z úst vychází, jde ze srdce a špiní to člověka. ¹⁹Ze srdce totiž vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilnění, krádeže, křivá svědectví, urážky. ²⁰Tyto věci špiní člověka. Ale jíst neumytýma rukama, to člověka nešpiní.“

Víra pohanské ženy

²¹Ježíš pak odtud odešel a odebral se do okolí Týru a Sidonu. ²²Jedna kananejská žena z toho kraje šla za ním a křičela: „Pane, Synu Davidův, smiluj se nade mnou! Má dcera je hrozně posedlá ďáblem.“ ²³On jí však neodpověděl ani slovo.

Jeho učedníci přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, když za námi pořád křičí.“

²⁴Odpověděl jí tedy: „Byl jsem poslán jen ke ztraceným ovčím z lidu Izraele.“

²⁵Ona však přistoupila a klaněla se mu se slovy: „Pane, pomoz mi.“

²⁶„Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psům,“ odvětil.

²⁷Ona však řekla: „Ano, Pane, ale i psi jedí zbytky ze stolu svých pánů.“

²⁸„Jak velikou máš víru, ženo!“ odpověděl jí na to Ježíš. „Ať se ti stane, jak toužíš.“ A od té chvíle byla její dcera zdravá.

Sedm chlebů a pár rybek

²⁹Ježíš se pak odtud vrátil ke Galilejskému jezeru, vystoupil na horu a posadil se tam. ³⁰Tehdy k němu přišlo veliké množství lidí. Měli s sebou chromé, slepé, němé, zmrzačené a mnohé jiné. Pokládali mu je k nohám a on je uzdravoval. ³¹Když lidé viděli, jak němí mluví, zmrzačení jsou zdraví, chromí chodí a slepí vidí, užasli a vzdali slávu Bohu Izraele.

³²Potom Ježíš svolal své učedníky a řekl: „Je mi těch lidí líto. Jsou se mnou už tři dny a nemají co jíst. Nechci je poslat pryč hladové, vždyť by cestou padli vyčerpáním.“

³³„Kde v téhle pustině vezmeme tolik chleba?“ namítli učedníci. „Jak bychom mohli nasytit takový zástup?“

³⁴„Kolik máte chlebů?“ zeptal se Ježíš.

„Sedm – a pár malých rybek,“ odpověděli.

³⁵Ježíš tedy nechal zástupy posadit na zem, ³⁶vzal těch sedm chlebů a ty ryby, vzdal díky, lámal a dával učedníkům a učedníci zástupům. ³⁷A tak se všichni najedli do sytosti. Potom posbírali nalámané kousky, které zbyly: sedm plných košů. ³⁸Jedlo tam tehdy čtyři tisíce mužů kromě žen a dětí.

³⁹A když propustil zástupy, nastoupil na loď a připlul do magadanského kraje.

Farizejský a saducejský kvas

16 Potom ho přišli pokoušet farizeové a saduceové. Žádali ho, aby jim ukázal nějaké znamení z nebe. ²Odpověděl jim: „Večer říkáte: ‚Bude hezky, nebe se červená.‘ ³Za svítání ale: ‚Dnes bude ošklivo, nebe se červená mraky.‘ Umíte rozeznat nebeské úkazy, ale znamení těchto časů rozeznat neumíte? ⁴Zlé a cizoložné pokolení vyhledává znamení, ale žádné znamení nedostane – kromě znamení Jonášova.“^a Tehdy je nechal a odešel.

⁵Když se učedníci přeplavili na druhý břeh, zjistili, že zapomněli vzít chleba. ⁶Ježíš jim řekl: „Dejte pozor, varujte se kvasu farizeů a saduceů.“

⁷Dohadovali se tedy mezi sebou: „Vždyť jsme s sebou žádný chleba nevezli.“

⁸Ježíš to ale věděl, a tak řekl: „Proč se spolu dohadujete, vy malověrní, že nemáte chleba? ⁹Copak ještě nechápete? Nevzpomínáte si na těch pět chlebů pro pět tisíc, a kolik jste nasbírali košů? ¹⁰Ani na těch sedm chlebů pro ty čtyři tisíce, a kolik jste nasbírali košů? ¹¹Jak to, že nechápete, že jsem nemluvil o chlebu? Varujte se farizejského a saducejského kvasu!“

¹²Tehdy pochopili, že jim neřekl, aby se vyvarovali chlebového kvasu, ale farizejského a saducejského učení.

Ty jsi Mesiáš

¹³Když Ježíš přišel do okolí Cesareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho mají lidé Syna člověka?“

¹⁴Odpověděli: „Někteří za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jiného z proroků.“

¹⁵„A za koho mě máte vy?“ zeptal se.

¹⁶„Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ odpověděl mu Šimon Petr.

¹⁷„Blaze tobě, Šimone, synu Jonášův,“ řekl mu na to Ježíš. „Tohle ti totiž nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. ¹⁸A já ti říkám, že jsi Petr^b a na té skále^c postavím svou církev a brány pekla ji nepřemohou. ¹⁹Dám ti klíče nebeského království: cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli na zemi rozvážeš, bude rozvázáno v nebi.“ ²⁰Tehdy učedníky přísně napomenul, aby nikomu neříkali, že on je Mesiáš.

Vezmi svůj kříž

²¹Od té doby začal Ježíš oznamovat svým učedníkům, že musí jít do Jeruzaléma, mnoho vytrpět od starších, vrchních kněží a znalců Písma, být zabit a třetího dne vstát z mrtvých. ²²Petr ho tehdy vzal stranou a začal ho kázat: „Bůh tě chraň, Pane, to se ti nesmí stát!“

²³On se ale odvrátil a řekl Petrovi: „Odstup ode mě, satane! Svádíš mě, protože nemyslíš na Boží věci, ale na lidské.“

²⁴Potom Ježíš řekl svým učedníkům: „Chce-li někdo jít za mnou, ať se zřekne sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě. ²⁵Kdokoli by si chtěl zachránit život, ztratí jej, ale kdokoli by ztratil svůj život pro mě, ten jej nalezne. ²⁶Co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale sám sobě uškodil? Co dá člověk na oplátku za svůj život?

²⁷Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy každému odplatí podle jeho skutků. ²⁸Amen, říkám vám, že někteří z těch, kdo

^a4 Mat 12:39–40; Jon 2:1

^b18 řec. Petros, tj. Kámen

^c18 řec. petra

tu stojí, jistě nezakusí smrt, dokud nespatří Syna člověka přicházet v jeho království.“

Ježíš, Mojžíš a Eliáš

17 Po šesti dnech Ježíš k sobě vzal Petra, Jakuba a jeho bratra Jana, vedl je o samotě na vysokou horu ^{2a} a proměnil se před nimi. Jeho tvář zazářila jako slunce a jeho šaty zbělely jako světlo. ^{3a} Hle, uviděli Mojžíše a Eliáše, jak s ním rozmlouvají.

⁴ Petr na to Ježíšovi řekl: „Pane, dobře, že jsme tu! Jestli chceš, uděláme tu tři stánky – jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“

⁵ Než to dořekl, náhle je zahalil zářící oblak. Vtom se z oblaku ozval hlas: „Toto je můj milovaný Syn, kterého jsem si oblíbil.“ ^a Jeho poslouvejte.“

⁶ Když to učedníci uslyšeli, padli na tvář a hrozně se báli. ⁷ Ježíš přistoupil a dotkl se jich se slovy: „Vstaňte, nebojte se.“ ^{8a} A když zvedli oči, neviděli už nikoho než samotného Ježíše.

⁹ Cestou zpět z hory jim Ježíš přikázal: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých.“

¹⁰ Učedníci se ho zeptali: „Proč tedy znalci Písma říkají, že nejdříve musí přijít Eliáš?“

¹¹ „Jistě, přijde Eliáš a všechno napraví.“ ^b odpověděl Ježíš. ¹² „Já vám však říkám, že Eliáš už přišel, ale oni ho nepoznali a udělali s ním, co chtěli. Totéž od nich vytrpí i Syn člověka.“ ¹³ Tehdy učedníci pochopili, že jim to řekl o Janu Křtiteli.

Víra přenáší hory

¹⁴ A když přišli k zástupu, přistoupil k němu jeden člověk, padl před ním na kolena ^{15a} a řekl: „Pane, smiluj se nad mým synem. Má padoucnici a hrozně tím trpí. Často padá do ohně anebo do vody. ¹⁶ Přivedl jsem ho ke tvým učedníkům, ale nemohli ho uzdravit.“

¹⁷ „Vy nevěříci a zvrácené pokolení!“ zvolal Ježíš. „Jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás budu snášet? Přiveďte mi ho sem.“ ¹⁸ Ježíš pak tomu démonovi pohrozil a on vyšel a chlapec byl v tu chvíli uzdraven.

¹⁹ Učedníci později přišli za Ježíšem a v soukromí se ho zeptali: „Proč jsme ho my nemohli vyhnat?“

²⁰ ^[21] „Kvůli své malověrnosti,“ odpověděl jim. „Amen, říkám vám, budete-li mít víru jako zrno hořčice, řeknete téhle hoře: „Přejdí odsud tam,“ a ona přejde a nic pro vás nebude nemožné.“^c

Synové jsou svobodní

²² Ještě když se zdržovali v Galileji, Ježíš jim řekl: „Syn člověka bude vydan do lidských rukou. ²³ Zabijí ho, ale třetího dne bude vzkříšen.“ Učedníci z toho byli zdrceni.

²⁴ Jakmile přišli do Kafarnaum, přistoupili k Petrovi výběrcí chrámové daně. ^d „Váš učitel neplatí daně?“ ptali se.

²⁵ „Ale ano,“ odpověděl Petr.

Když pak přišel domů, Ježíš ho předešel otázkou: „Co myslíš, Šimone, od koho vybírají pozemští králové daně a poplatky? Od vlastních synů, anebo od cizích?“

^a5 Mat 3:17 ^b11 Mal 3:23–24 ^c20 Někt. rukopisy přidávají verš 21 *Tento druh [démonů] nevychází jinak než skrze modlitbu a půst.* (Marek 9:29) ^d24 dosl. *dvou*

²⁶ „Od cizích,“ odpověděl Petr.

„Synové jsou tedy svobodní!“ řekl mu Ježíš. ²⁷ „Ale abychom je neurazili, jdi k jezeru a nahoď udiči. V ústech první chycené ryby najdeš peníz.“ Ten vezmi a dej jim ho za mě i za sebe.“

Nejmenší jsou největší

18 V tu dobu přišli učedníci za Ježíšem s otázkou: „Kdo je v nebeském království největší?“

² Ježíš k sobě zavolal malé dítě a postavil je doprostřed ³ se slovy: „Amen, říkám vám, pokud se neobráťte a nebudete jako děti, vůbec do nebeského království nepřejdete. ⁴ Kdokoli se poníží a bude jako toto dítě, ten je v nebeském království největší. ⁵ Kdokoli by takové dítě přijal v mém jménu, přijímá mě.

⁶ Kdokoli by ale svedl jednoho z těchto maličkých, kteří ve mne věří, bylo by pro něj lepší, kdyby mu na krk pověsili veliký mlýnský kámen a utopili ho v mořské hlubině. ⁷ Běda světu kvůli pohoršením! Pohoršení sice musejí přicházet, ale běda člověku, skrze kterého pohoršení přichází. ⁸ Svádí-li tě tedy tvá ruka nebo noha, usekni ji a zahod' od sebe. Je pro tebe lepší, abys chromý nebo zmrzačený vstoupil do života, než mít obě ruce nebo obě nohy a být uvržen do věčného ohně. ⁹ A jestliže tě svádí tvé oko, vyloupni je a zahod' od sebe. Je pro tebe lepší vejít do věčného života jednooký, než mít obě oči a být uvržen do pekelného ohně.

^{10 [11]} Dejte si pozor, abyste nepohrdali žádným z těchto maličkých. Říkám vám totiž, že jejich andělé v nebesích neustále hledí na tvář mého nebeského Otce. ^{b 12} Co myslíte, kdyby nějaký člověk měl sto ovcí a jedna z nich by zabloudila, nenechá těch devadesát devět na horách a nepůjde hledat tu bloudící? ¹³ A když ji konečně najde, amen, říkám vám, že se z ní raduje více než z těch devadesáti devíti, které nezabloudily. ¹⁴ Právě tak není vůle vašeho Otce v nebesích, aby zahynul jediný z těchto maličkých.“

Kolikrát mám odpustit?

¹⁵ „Kdyby tvůj bratr proti tobě^c zhřešil, jdi a napomeň ho mezi čtyřma očima. ¹⁶ Jestliže tě poslechne, získal jsi bratra. Pokud tě neposlechne, vezmi s sebou ještě jednoho nebo dva bratry, aby každé slovo bylo potvrzeno výpovědí dvou nebo tří svědků. ^{d 17} Nechce-li však poslechnout ani je, řekni to církvi. A pokud odmítne poslechnout i církev, ať je tedy pro tebe cizí jako pohan a výběřčí daní.

¹⁸ Amen, říkám vám, že cokoli svážete na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno v nebi. ¹⁹ Říkám vám také, že pokud se dva z vás na zemi shodnou ohledně čehokoli, za co by prosili, stane se jim to od mého nebeského Otce. ²⁰ Neboť kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“

²¹ Tehdy k němu přistoupil Petr a řekl: „Pane, kolikrát proti mně může můj bratr zhřešit a já mu mám odpustit? Sedmkrát?“

²² Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti, že sedmkrát, ale sedmasedmdesátkrát.“^e

drachem, tj. půl šekelu (Exod 30:13–16) ^{c 27} dosl. *stater*, peníz v hodnotě 4 drachem

^{b 11} Něk. rukopisy přidávají verš 11 *Neboť Syn člověka přišel, aby zachránil ztracené.*

(Luk 19:10) ^{c 15} *proti tobě* v něk. rukopisech chybí ^{d 16} Deut 19:15 ^{e 22} nebo *sedmkrát sedmdesátkrát*

²³Nebeské království se totiž podobá králi, který chtěl se svými služebníky vyrovnat účty. ²⁴A když začal počítat, přivedli mu jednoho, který mu dlužil deset tisíc hřiven.^a ²⁵Když neměl čím zaplatit, poručil jeho pán, aby ho prodali i se ženou, s dětmi a se vším, co měl, a tím aby se zaplatil dluh. ²⁶Služebník padl na kolena a začal se mu klanět se slovy: „Měj se mnou strpení a všechno ti zaplatím!“ ²⁷Pán se tedy nad ním slitoval, odpustil mu dluh a nechal ho jít. ²⁸Když ale ten služebník odešel, našel svého druhá, který mu dlužil sto denárů,^b popadl ho a začal ho škrtnit se slovy: „Zaplať, co dlužíš!“ ²⁹Ten padl na kolena a prosil ho: „Měj se mnou strpení a zaplatím ti!“ ³⁰On ale nechtěl. Odešel a dal ho do vězení, dokud nezaplatí, co dluží. ³¹Když jeho druhové viděli, co se stalo, byli zdrceni. Šli za svým pánem a pověděli mu všechno, co se stalo. ³²Jeho pán ho tedy zavolał. „Ty zlý služebníku!“ řekl mu. „Odpustil jsem ti celý dluh, protože jsi mě prosil. ³³Neměl ses nad svým druhem slitovat, jako jsem se já slitoval nad tebou?“ ³⁴Jeho pán se rozhněval a vydal ho mučitelům, dokud nezaplatí celý dluh.

³⁵Totéž udělá i můj nebeský Otec vám, pokud každý ze srdce neodpustíte svému bratru.“

Co Bůh spojil

19 Když Ježíš dokončil tuto řeč, odešel z Galileje a přišel do judského kraje za Jordánem. ²Šly za ním veliké zástupy a on je tam uzdravil.

³Tehdy za ním přišli farizeové a pokoušeli ho: „Smí člověk z jakéhokoli důvodu zapudit manželku?“

⁴„Copak jste nečetli,“ odpověděl jim, „že Stvořitel je od počátku učinil jako muže a ženu“^{5a} a řekl: „Proto muž opustí otce i matku, přilne ke své manželce a ti dva budou jedno tělo“^{6d} ⁶A tak už nejsou dva, ale jedno tělo. Co Bůh spojil, člověče nerozděluj.“

⁷Namítli mu: „Proč tedy Mojžíš přikázal, že zapuzená manželka má dostat rozlukový list?“^e

⁸Odpověděl jim: „To kvůli tvrdosti vašeho srdce vám Mojžíš povolil zapudit manželku, ale od počátku to tak nebylo. ⁹Proto vám říkám, že kdo zapudí svou manželku z jiného důvodu než kvůli smilstvu a vezme si jinou, cizoloží.“^f

¹⁰„Jestli je to mezi mužem a ženou takhle, je lepší se neženit!“ řekli mu na to učedníci.

¹¹„Ne všichni přijímají toto slovo,“ odpověděl jim, „ale jen ti, kterým je to dáno. ¹²Jsou eunuchové, kteří se tak narodili z lůna matky, jsou eunuchové, kteří se jimi stali lidským přičiněním, a jsou eunuchové, kteří se jimi stali sami pro nebeské království. Kdo to může přijmout, ať to přijme.“

Kdo vejde do Království

¹³Tehdy k němu přinesli malé děti, aby na ně vkládal ruce a modlil se, ale učedníci je okřikovali. ¹⁴Ježíš však řekl: „Nechte děti a nebraňte jim přicházet ke mně – vždyť právě takovým patří nebeské království!“ ¹⁵Vkládal tedy na ně ruce a pak odtud odešel.

¹⁶Vtom k němu přišel jeden muž s otázkou: „Mistře, co dobrého mám udělat, abych měl věčný život?“

^a24 asi 340 tun stříbra ^b28 asi čtyřměsíční mzda dělníka (Mat 20:2) ^c4 Gen 1:27; 5:2 ^d5 Gen 2:24 ^e7 Deut 24:1 ^f9 Některé rukopisy přidávají *A kdo si zapuzenou vezme, cizoloží.* (Mat 5:32)

¹⁷On mu však řekl: „Proč se mě vyptáváš na dobro? Jen Jediný je dobrý. Chceš-li ale vejít do života, dodržuj přikázání.“

¹⁸„A která?“ zeptal se.

Ježíš odpověděl: „Nezabíjej, necizolož, nekraď, nelži, ¹⁹cti otce i matku“^a a miluj svého bližního jako sám sebe.“^b

²⁰„To všechno dodržuji,“ řekl mladík. „Co mi ještě schází?“

²¹Ježíš odpověděl: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek, rozdej ho chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pojď a následuj mě.“ ²²Když to ten mladík uslyšel, smutně odešel. Měl totiž mnoho majetku.

²³Tehdy Ježíš řekl svým učedníkům: „Amen, říkám vám, pro boháče je nesnadné vstoupit do nebeského království. ²⁴A říkám vám znovu: To spíše projde velbloud uchem jehly než boháč do Božího království.“

²⁵Když to učedníci uslyšeli, byli naprosto ohromeni. „Kdo tedy může být spasen?“ ptali se.

²⁶Ježíš se na ně podíval a řekl: „U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.“

²⁷„Podívej se,“ ozval se Petr, „my jsme všechno opustili a šli za tebou. Co bude s námi?“

²⁸Ježíš odpověděl: „Amen, říkám vám, kteří jste mě následovali, že při znovuzrození světa, až se Syn člověka posadí na trůnu své slávy, budete i vy sedět na dvanácti trůnech a budete soudit dvanáct pokolení Izraele.

²⁹A každý, kdo pro mě jméno opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku^c nebo děti nebo pole, získá stokrát více a obdrží za dědictví věčný život. ³⁰Mnozí první pak budou poslední a poslední první.“

O dělnících na vinici

20 „Nebeské království je podobné hospodáři, který vyšel za svítání, aby najal dělníky na svou vinici. ²Domluvil se s dělníky na denáru za den a poslal je na svou vinici. ³Když vyšel ven okolo deváté hodiny, uviděl jiné, jak stojí na tržišti a zahálují, ⁴a tak jim řekl: ‚Jděte i vy na mou vinici. Dám vám spravedlivou odměnu.‘ ⁵A tak šli. V poledne a kolem třetí odpoledne vyšel znovu a udělal totéž. ⁶Když pak vyšel kolem páté odpoledne, našel jiné, jak tam postávají, a tak jim řekl: ‚Proč tu stojíte a celý den zahálíte?‘ ⁷‚Nikdo nás nenajal,‘ odpověděli mu. Řekl jim tedy: ‚Jděte i vy na mou vinici.‘

⁸Večer řekl pán vinice svému správci: ‚Zavolej dělníky a vyplat jim mzdu, počínaje od posledních až po první.‘ ⁹Přišli tedy ti najatí kolem páté odpoledne a dostali každý po jednom denáru. ¹⁰Když přišli na řadu ti první, mysleli si, že dostanou víc, ale i oni dostali každý po jednom denáru. ¹¹A když ho dostali, začali reptat na hospodáře: ¹²‚Tihle poslední pracovali jednu hodinu a tys je postavil naroveň nám, kteří jsme v tom horku dělali celý den!‘ ¹³On však jednomu z nich odpověděl: ‚Příteli, já ti nekřivdím. Nedomluvil ses se mnou na denáru? ¹⁴Vezmi si, co ti patří, a běž; já ale chci dát tomuto poslednímu stejně jako tobě. ¹⁵Nesmím si snad na svém dělat, co chci? Anebo snad kvůli mé štedrosti trpíš závistí?‘

¹⁶Takto budou poslední první a první poslední.“

^a19 Exod 20:12–16; Deut 5:16–20

^b19 Lev 19:18

^c29 Některé rukopisy přidávají *nebo ženu*.

Můžete pít můj kalich?

¹⁷Cestou vzhůru do Jeruzaléma si Ježíš vzal dvanáct učedníků stranou a řekl jim: ¹⁸„Hle, blížíme se k Jeruzalému. Tam bude Syn člověka vydán vrchním kněžím a znalcům Písma a ti ho odsoudí k smrti. ¹⁹Vydají ho pohánům, aby se mu vysmívali, zbičovali ho a ukřižovali, ale třetího dne bude vzkříšen.“

²⁰Tehdy k němu přišla matka Zebedeových synů se svými syny, klaněla se mu a o něco ho prosila.

²¹„Co chceš?“ zeptal se jí.

²²Odpověděla: „Řekni, ať tito dva moji synové mohou sedět ve tvém království jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici.“

„Nevíte, o co prosíte,“ řekl jí na to Ježíš. „Můžete snad pít kalich, který mám pít?“

„Můžeme,“ odvětili.

²³Na to jim řekl: „Ano, budete pít můj kalich. Dát vám sedět po mé pravici a levici ovšem nenáleží mně, ale těm, pro které to připravil můj Otec.“

²⁴A když to uslyšelo ostatních deset, rozhořčili se na ty dva bratry. ²⁵Ježíš je však zavolal k sobě a řekl: „Víte, že vládcové národů nad nimi panují a velikáni nad nimi užívají moc. ²⁶Tak to ale mezi vámi nebude. Kdo by mezi vámi chtěl být veliký, ať je vaším služebníkem. ²⁷Kdo by mezi vámi chtěl být první, ať je vaším otrokem. ²⁸Právě tak Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a aby dal svůj život jako výkupné za mnohé.“

Dva slepci

²⁹Když pak vycházeli z Jericha, šel za ním veliký zástup. ³⁰U cesty právě seděli dva slepci. Když slyšeli, že tudy jde Ježíš, vykřikl: „Pane, Synu Davidův, smiluj se nad námi!“ ³¹Zástup je napomínal, ať mlčí, ale oni křičeli tím více: „Pane, Synu Davidův, smiluj se nad námi!“

³²Ježíš se zastavil, zavolal je a zeptal se: „Co pro vás mám udělat?“

³³„Pane,“ odpověděli, „ať se nám otevrou oči!“ ³⁴Naplněn soucitem se Ježíš dotkl jejich očí a oni ihned prohlédli a následovali ho.

Král na oslíku

21 Když se přiblížili k Jeruzalému a přišli do Betfagé u Olivetské hory, poslal Ježíš dva učedníky ²a řekl jim: „Jděte do vesnice před vámi. Hned tam najdete přivázanou oslici a u ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně. ³Kdyby vám někdo něco namítal, odpovězte: ‚Pán je potřebuje‘ a hned je pošle.“ ⁴To se stalo, aby se naplnilo slovo proroka:

⁵„Povězte Dceři sionské:

Hle, tvůj král přichází k tobě,
mírný, sedící na oslu,
na oslíku, osličím hříbátku.“^a

⁶Učedníci šli a udělali, jak jim Ježíš přikázal. ⁷Přivedli oslici s oslátkem, položili na ně pláště a posadili ho na ně. ⁸Veliký zástup pak prostíral své pláště na cestě a jiní sekali větve ze stromů a stlali je na cestu. ⁹Zástupy, které šly zepředu i zezadu, volaly:

^a5 Zach 9:9

„Hosana,^a Synu Davidův!“

„Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu!“^b

„Hosana na výsostech!“

¹⁰Když vjížděl do Jeruzaléma, ve městě zavládlo vzrušení. Všichni se ptali: „Kdo to je?“

¹¹„Ježíš,“ odpovídaly zástupy, „ten prorok z galilejského Nazaretu!“

Doupě lupičů

¹²Ježíš pak vešel do chrámu a vyhnal všechny, kdo tam prodávali a nakupovali. Zpřevracel stoly směnárníků i sedačky prodavačů holubic ¹³se slovy: „Je psáno: ‚Můj dům bude nazýván domem modlitby,‘ ale vy jste z něj udělali ‚doupě lupičů!‘“^c

¹⁴V chrámě ho obklopili slepí a chromí a on je uzdravil. ¹⁵Když ale vrchní kněží a znalci Písma viděli divy, které konal, a děti, jak v chrámě křičí: „Hosana, Synu Davidův!“ rozhořčili se. ¹⁶„Slyšíš, co říkají?“ ptali se ho.

„Ovšem,“ odpověděl Ježíš. „Copak jste nikdy nečetli: ‚Z úst nemluvnátek a kojenců sis připravil chválu?‘“^d ¹⁷Potom je opustil a odešel z města do Betanie, kde přenocoval.

Usuchlý fíkovník

¹⁸Za svítání cestou zpět do města dostal hlad. ¹⁹Uviděl u cesty jeden fíkovník, šel k němu, ale nenašel na něm nic než listy. Řekl mu tedy: „Ať se z tebe už navěky nerodí ovoce!“ A ten fíkovník hned uschl.

²⁰Když to viděli učedníci, podivili se: „Jak to, že ten fíkovník tak rychle uschl?“

²¹Ježíš jim odpověděl: „Amen, říkám vám, když budete mít víru a nebudete pochybovat, nejenže budete moci tohle udělat fíkovníku, ale i kdybyste řekli této hoře: ‚Zvedni se a vrhni se do moře!‘ stane se to. ²²Když budete věřit, dostanete, o cokoli v modlitbě požádáte.“

Jakým právem

²³Když přišel do chrámu a vyučoval tam, přistoupili k němu vrchní kněží a starší lidu se slovy: „Jakým právem to děláš? Kdo tě k tomu zmocnil?!“

²⁴„Já se vás také na něco zeptám,“ řekl jim na to Ježíš. „Když mi odpovíte, i já vám odpovím, jakým právem to dělám. ²⁵Odkud se vzal Janův křest? Z nebe, nebo z lidí?“

Začali se tedy mezi sebou dohadovat: „Když řekneme, že z nebe, řekne: ‚Tak proč jste mu nevěřili?‘ ²⁶Když řekneme, že z lidí, musíme se bát zástupu, protože všichni mají Jana za proroka.“ ²⁷Nakonec mu řekli: „Nevíme.“

„Ani já vám tedy neřeknu, jakým právem to dělám,“ odpověděl jim Ježíš.

O dvou synech

²⁸„Co myslíte? Jeden člověk měl dva syny. Šel za prvním a řekl: ‚Synu, jdi dnes pracovat na vinici.‘ ²⁹Odpověděl: ‚Nechce se mi,‘ ale pak si to rozmyslel a šel. ³⁰Potom šel za druhým a řekl mu totéž. Ten odpověděl: ‚Ano, pane, půjdu,‘ ale nešel. ³¹Který z těch dvou naplnil otcovu vůli?“

„Ten první,“ řekli.

^a9 hebr. *Zachraň nás*; výraz časem nabyl významu *Sláva spasiteli!*

^b9 Žalm

118:25–26 ^c13 Iza 56:7; Jer 7:11 ^d16 Žalm 8:3

Ježíš jim odpověděl: „Amen, říkám vám, že výběrčí daní a nevěstky jdou do Božího království před vámi. ³²Když k vám Jan přišel cestou spravedlnosti, nevěřili jste mu, ale výběrčí daní a nevěstky mu uvěřili. Ale ani potom, co jste to viděli, jste si nerozmysleli, že mu uvěříte.“

O zlých vinařích

³³„Poslechněte si další podobenství: Jeden hospodář vysadil vinici, obehnal ji plotem, vykopal v ní lis a postavil věž.^a Pak ji pronajal vinařům a vydal se na cestu. ³⁴Když se přiblížil čas vinobraní, poslal k vinařům své služebníky, aby převzali její úrodu. ³⁵Vinaři se těch služebníků chopili a jednoho ztloukli, jiného zabili a dalšího kamenovali. ³⁶Poslal tedy ještě jiné služebníky, více než předtím, a těm udělali totéž.

³⁷Nakonec k nim poslal svého syna. Řekl si: „Před mým synem se zastydí.“ ³⁸Když ale vinaři toho syna uviděli, řekli si: „Tohle je dědic. Pojďme ho zabít a zmocnit se dědictví!“ ³⁹Chopili se ho, vyvlekli z vinice ven a zabili. ⁴⁰Co tedy pán vinice udělá s oněmi vinaři, až přijde?“

⁴¹Odpověděli mu: „Ty zlosyny zle zahubí a vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou odevzdávat ovoce v čas sklizně.“

⁴²Ježíš jim řekl: „Nikdy jste nečetli v Písmech?

„Kámen staviteli zavržený
stal se kamenem úhelným.
Sám Hospodin to učinil
a v našich očích je to div.“^b

⁴³Proto vám říkám, že Boží království vám bude vzato a bude dáno lidu, který ponese jeho ovoce. ⁴⁴Kdo upadne na ten kámen, ten se roztříští, a na koho ten kámen padne, toho rozdrtí.“^c

⁴⁵Když vrchní kněží a farizeové slyšeli ta jeho podobenství, pochopili, že mluví o nich, ⁴⁶a chtěli ho zatknout. Báli se ale zástupů, protože lidé ho měli za proroka.

O královské svatbě

22 Ježíš pak pokračoval dalším podobenstvím. Řekl jim: ²„Nebeské království se podobá králi, který svému synu vystrojil svatbu. ³Poslal své služebníky, aby svolali pozvané hosty na svatbu, ale oni nechtěli přijít. ⁴Poslal tedy ještě jiné služebníky a řekl jim: ‚Povězte pozvaným: Hle, připravil jsem pro vás hostinu. Dal jsem porazit býčky i vykrmená telata, všechno je připraveno; pojdte na svatbu!‘ ⁵Ale oni na to nedbali a odešli jeden na svůj statek a jiný za svým obchodem. ⁶Ostatní se pak chopili jeho služebníků, ztýrali je a zabili. ⁷Král se rozhněval. Poslal svá vojska a ty vrahy zahubil a jejich město spálil. ⁸Potom řekl svým služebníkům: ‚Svatba je sice připravena, ale ti, kdo byli pozváni, nebyli hodni. ⁹Proto jděte na nároží a zvěte na svatbu, kohokoli najdete.‘ ¹⁰Služebníci tedy vyšli do ulic a shromáždili všechny, které našli – zlé i dobré, a tak se svatební místnost naplnila hosty.

¹¹Když pak vešel král, aby se podíval na hosty, uviděl tam člověka, který nebyl oblečen do svatebního roucha. ¹²Řekl mu: ‚Příteli, jak jsi sem mohl

^a33 Iza 5:1–7

^b42 Žalm 118:22–23

^c44 Verš 44 v někt. rukopisech chybí.

vejít bez svatebního roucha?“ A on oněměl. ¹³Král pak řekl služebníkům: „Svažte mu nohy a ruce a vyhodte do té venkovní tmy! Tam bude pláč a skřípění zubů.“

¹⁴Je totiž mnoho povolaných, ale málo vyvolených.“

Čí je ten obraz?

¹⁵Tedy farizeové odešli a radili se, jak by ho chytili za slovo. ¹⁶Pak za ním poslali své učedníky s herodiány. „Mistře,“ řekli, „víme, že jsi pravdomluvný, pravdivě učíš Boží cestě a na nikoho nedbáš, neboť se neohlížíš na to, kdo je kdo. ¹⁷Proto nám řekni, co si myslíš: Je správné dávat císaři daň, nebo ne?“

¹⁸Ježíš znal jejich podlost, a tak jim řekl: „Proč mě pokoušíte, pokrytci? ¹⁹Ukažte mi peníz daně.“ Přinesli mu tedy denár. ²⁰„Čí je ten obraz a nápis?“ zeptal se jich.

²¹„Císařův,“ odpověděli.

„Dejte tedy císaři, co je císařovo, a Bohu, co je Boží,“ řekl jim. ²²V úžasu nad tím, co slyšeli, ho nechali být a odešli.

Bůh je Bohem živých

²³Tentýž den k němu přišli saduceové (kteří tvrdí, že není žádné vzkříšení) a zeptali se ho: ²⁴„Mistře, Mojžíš řekl, že když ženatý muž zemře bezdětný, má si jeho ženu vzít jeho bratr, aby svému bratru zplodil potomka.“^a

²⁵U nás bylo sedm bratrů. První se oženil, ale zemřel bez potomků, a tak zanechal svou ženu svému bratru. ²⁶Totéž se stalo i s druhým a třetím bratrem až po sedmého. ²⁷Nakonec pak zemřela i ta žena. ²⁸Kdo z těch sedmi ji tedy bude mít za manželku, až přijde vzkříšení? Měli ji přece všichni!“

²⁹Ježíš jim řekl: „Mýlíte se, protože neznáte Písma ani Boží moc. ³⁰Po vzkříšení se lidé nežení ani nevžívají, ale jsou jako andělé v nebi. ³¹Ale pokud jde o vzkříšení z mrtvých – copak jste nečetli, jak vám Bůh řekl: ³²Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův?“^b On není Bohem mrtvých, ale živých!“ ³³A když to zástupy uslyšely, žasly nad jeho učením.

Největší přikázání

³⁴Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, sešli se tam. ³⁵Jeden z nich, znalec Zákona, se pak zeptal, aby ho vyzkoušel: ³⁶„Mistře, které je největší přikázání v Zákoně?“

³⁷Ježíš mu řekl: „Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“^c ³⁸To je první a největší přikázání. ³⁹Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“^d ⁴⁰V těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

Syn, nebo Pán?

⁴¹A když už se farizeové sešli, Ježíš se jich zeptal: ⁴²„Co si myslíte o Mesiáši? Čí je to syn?“

„Davidův,“ odpověděli.

⁴³Na to jim řekl: „Jak ho tedy David může v Duchu nazývat Pánem? Říká přece:

^a24 Deut 25:5–6

^b32 Exod 3:6

^c37 Deut 6:5

^d39 Lev 19:18; Mat 19:19

⁴⁴ ‚Hospodin řekl mému Pánu:
Sed po mé pravici,
než ti tvé nepřátele
k nohám položím.‘^a

⁴⁵Když ho tedy David nazývá Pánem, jak to může být jeho syn?“

⁴⁶A nikdo mu nedokázal odpovědět ani slovo. Od toho dne se ho už nikdo neodvážil na nic zeptat.

Nebudte jako oni

23 Tehdy Ježíš mluvil k zástupům a svým učedníkům. ²Řekl: „Na Mojžíšově místě se posadili znalci Písma a farizeové. ³Proto plňte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale neřídte se jejich skutky, protože oni mluví, ale nejednají. ⁴Svazují těžká, neúnosná břemena a nakládají je lidem na bedra, ale sami s nimi nechtějí ani pohnout prstem. ⁵Všechno dělají, jen aby se ukázali před lidmi. Rozšiřují své modlitební řemínky a prodlužují si trásně na šatech. ⁶Milují čestná místa na večerích, přední sedadla ve shromážděních, ⁷zdravení na tržištích, a když je lidé oslovují: ‚Rabbi!‘^b

⁸Vy si ale nenechte říkat ‚rabbi‘, protože máte jediného Učitele, a vy všichni jste bratři. ⁹A nikoho si na zemi nenazývejte ‚otcem‘, protože máte jediného Otce, který je v nebi. ¹⁰Také si nenechte říkat ‚vůdcové‘, protože máte jediného Vůdce, Mesiáše. ¹¹Kdo je z vás největší, ten bude vašim služebníkem. ¹²Kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Pokrytci!

¹³ [14] „Ale běda vám, znalci Písma a farizeové! Pokrytci, zavíráte nebeské království před lidmi! Sami tam nevcházíte a těm, kdo chtějí vejít, bráníte!“^c

¹⁵Běda vám, znalci Písma a farizeové! Pokrytci, obcházíte moře i souš, abyste jednoho člověka obrátili na víru, a když ho získáte, uděláte z něj dvakrát většího zatracence, než jste sami!

¹⁶Běda vám, slepí vůdcové! Říkáte: ‚Když někdo přísahá na chrám, nic to neznamená, ale kdo přísahá při chrámovém zlatu, ten je zavázán.‘

¹⁷Blázni! Slepci! Co je větší – zlatu, nebo chrám, který to zlatu posvěcuje?

¹⁸Říkáte také: ‚Když někdo přísahá na oltář, nic to neznamená, ale kdo přísahá na dar ležící na něm, ten je zavázán.‘ ¹⁹Slepci! Co je větší – dar, nebo oltář, který ten dar posvěcuje? ²⁰Kdo přísahá na oltář, přísahá na něj i na všechno, co na něm leží. ²¹Kdo přísahá na chrám, přísahá na něj i na Toho, kdo v něm bydlí. ²²Kdo přísahá na nebe, přísahá na Boží trůn i na Toho, kdo na něm sedí!

²³Běda vám, znalci Písma a farizeové! Pokrytci, dáváte desátky z máty, kopru a kmínu, ale vynechali jste to nejdůležitější ze Zákona – spravedlnost, milosrdenství a věrnost! Tomuto jste se měli věnovat a tamto nevynechávat. ²⁴Slepí vůdcové, komára cedíte, ale velblouda polykáte!

²⁵Běda vám, znalci Písma a farizeové! Pokrytci, čistíte kalich a mísu zvenčí, zevnitř jsou ale plné hrabivosti a neřesti. ²⁶Farizeji, ty slepče, nejedříve vyčisti kalich zevnitř, pak bude čistý i navenek!

^a44 Žalm 110:1 ^b7 aram. *Mistře, Učiteli* (dosl. *Veliký*) ^c13 Někt. rukopisy přidávají v. 14 *Běda vám, znalci Písma a farizeové! Pokrytci, vyjídáte vdovské domy pod zámkou dlouhých modliteb! Čeká vás nejtěžší trest!* (Marek 12:40; Luk 20:47)

²⁷Běda vám, znalci Písma a farizeové! Pokrytci, podobáte se nabíleným hrobům! Navenek sice vypadají krásně, ale uvnitř jsou plné mrtvých kostí a všemožné špíny. ²⁸Tak se i vy navenek zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste plní pokrytectví a nemravnosti!

²⁹Běda vám, znalci Písma a farizeové! Pokrytci, stavíte hroby prorokům, zdobíte náhrobky spravedlivých ³⁰a říkáte: „Kdybychom žili za dnů našich otců, neprolévali bychom s nimi krev proroků.“ ³¹Tím sami sebe usvědčujete jako syny těch, kdo vraždili proroky. ³²Dovršte tedy dílo svých otců! ³³Hadi! Plemeno zmijí! Jak byste mohli uniknout pekelnému trestu?

³⁴Pohledte, proto k vám posílám proroky, mudrce a učitele Písma. Vy některé zabijete a ukřižujete, jiné budete bičovat ve svých shromážděních a pronásledovat je od města k městu. ³⁵Tak na vás padne veškerá spravedlivá krev prolitá na zemi – od krve spravedlivého Ábela až po krev Zachariáše, syna Berechiášova, kterého jste zavraždili mezi svatyní a oltářem. ³⁶Amen, říkám vám, že to všechno padne na toto pokolení!

³⁷Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo jsou k tobě posíláni! Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, ale nechtěli jste. ³⁸Hle, váš dům vám teď zůstane pustý. ³⁹Říkám vám, že od této chvíle mě neuvidíte, dokud neřeknete: „Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu!“^a

Počátky porodních bolestí

24 Tehdy Ježíš odešel z chrámu. Cestou k němu přistoupili jeho učedníci, aby mu ukázali chrámové stavby. ²On jim ale řekl: „Vidíte to všechno? Amen, říkám vám, že tu nezůstane kámen na kameni. Všechno bude zbořeno.“

³Když se pak posadil na Olivetské hoře, přistoupili k němu učedníci o samotě. „Řekni nám, kdy to bude?“ ptali se. „Jaké bude znamení tvého příchodu a konce světa?“

⁴Ježíš jim odpověděl: „Dávejte pozor, aby vás někdo nesvedl. ⁵Mnozí přijdou pod mým jménem se slovy: ‚Já jsem Mesiáš‘ a svedou mnohé. ⁶Až uslyšíte válečný hluk a zprávy o válkách, hleďte, abyste se nestrachoali. Musí to přijít, ale to ještě nebude konec. ⁷Národ povstane proti národu a království proti království a na různých místech vypuknou hladomory a zemětřesení. ⁸To všechno jsou jen počátky porodních bolestí.

⁹Tehdy vás budou trápit a zabíjet a kvůli mému jménu vás budou nenávidět všechny národy. ¹⁰Tehdy mnozí odpadnou a budou se vzájemně zrazovat a nenávidět ¹¹a povstane mnoho falešných proroků a svedou mnohé. ¹²A protože se rozšíří špatnost, láska mnohých vychladne. ¹³Kdo však vytrvá až do konce, bude zachráněn. ¹⁴Toto evangelium o Království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům. A potom přijde konec.“

Otřesná ohavnost

¹⁵„Až uvidíte na svatém místě stát ‚otřesnou ohavnost‘,^b o níž mluvil prorok Daniel (kdo čte, rozuměj), ¹⁶tehdy ať ti, kdo jsou v Judsku, utečou do hor. ¹⁷Kdo bude na střeše, ať nesestupuje, aby si z domu něco vzal, ¹⁸a kdo

^a39 Žalm 118:26; Mat 21:9

^b15 Dan 9:27; 11:31; 12:11

na poli, ať se nevrací zpátky ani pro plášť. ¹⁹Běda bude v těch dnech těhotným a kojícím. ²⁰Modlete se, abyste nemuseli utíkat v zimě nebo v sobotní den. ²¹Tehdy totiž nastane velké soužení, jaké do té doby nebylo od počátku světa a jaké už nikdy nebude. ²²Kdyby ty dny nebyly zkráceny, nezachránil by se vůbec nikdo. Kvůli vyvoleným však ty dny budou zkráceny.

²³Kdyby vám tehdy někdo řekl: ‚Hle, Mesiáš je tu!‘ anebo: ‚Tady je!‘ nevěřte. ²⁴Povstanou totiž falešní mesiášové a falešní proroci a budou dělat velké divy a zázraky, takže by svedli (kdyby to bylo možné) i vyvolené. ²⁵Hle, řekl jsem vám to předem.

²⁶Řeknou-li vám: ‚Pohleďte, je na poušti!‘ nevycházejte; anebo: ‚Hle, je na tajném místě,‘ nevěřte. ²⁷Příchod Syna člověka nastane jako blesk – rozzáří oblohu od východu až na západ. ²⁸Kde je mrtvola, tam se slétnou supi.^{“a}

Příchod Syna člověka

²⁹„Hned po soužení oněch dnů

slunce se zatmí
a měsíc nevydá světlo,
hvězdy budou padat z nebe
a nebeské mocnosti se zachvějí.^b

³⁰Tehdy se na nebi objeví znamení Syna člověka a tehdy budou všechna pokolení země kvílet^c a spatří Syna člověka přicházet na nebeských oblacích s velikou slávou a mocí.^d ³¹A on pošle své anděly s hlasitou polnicí a ti shromáždí jeho vyvolené ze čtyř světových stran, od jednoho konce nebe až po druhý.

³²Poučte se od fíkovníku tímto podobenstvím: Když jeho větve konečně začnou rašit a nasazovat listí, víte, že se blíží léto. ³³Stejně tak, až uvidíte toto vše, vezte, že se už blíží, že už je ve dveřích! ³⁴Amen, říkám vám, že to pokolení nepomine, než se to všechno stane. ³⁵Nebe a země pominou, ale má slova nikdy nepominou.

³⁶Ten den a hodinu však nikdo nezná – ani nebeští andělé, ani Syn^e – jedině sám můj Otec. ³⁷Jak ale bylo za dnů Noemových, tak bude i při příchodu Syna člověka. ³⁸Stejně jako ve dnech před potopou jedli a pili, ženili se a vdávaly se až do dne, kdy Noe vešel do archy, ³⁹a ničeho si nevšimli až do chvíle, kdy přišla potopa a všechny smetla,^f tak to bude i při příchodu Syna člověka.

⁴⁰Tehdy budou dva na poli; jeden bude vzat a druhý zanechán. ⁴¹Dvě budou mlít mlýnským kamenem; jedna bude vzata a druhá zanechána. ⁴²Proto bděte, neboť nevíte, ve které chvíli přijde váš Pán. ⁴³Uvažte – kdyby hospodář věděl, ve kterou noční dobu přijde zloděj, bděl by a nenechal by ho vloupat se do jeho domu. ⁴⁴Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v nečekanou chvíli.

⁴⁵Kdo je tedy věrný a moudrý služebník, kterého pán ustanovil nad svým služebnictvem, aby jim dával pokrm v patřičný čas? ⁴⁶Blaze služebníku, kterého pán při příchodu zastihne, že tak jedná. ⁴⁷Amen, říkám vám, že ho ustanoví nade vším svým majetkem. ⁴⁸Zlý služebník by si v srdci řekl:

^a28 Job 39:30 ^b29 Iza 13:10; 34:4; Joel 2:10; 3:4; 4:15 ^c30 Zach 12:10–14

^d30 Dan 7:13–14 ^e36 ani Syn v někt. rukopisech chybí ^f39 Gen 6–7

„Můj pán je pryč nadlouho,⁴⁹ a začal by bít své spoluslužebníky a jíst a pít s opilci.⁵⁰ Jeho pán ale přijde v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou nezná,⁵¹ odhalí ho a vykáže ven mezi pokrytce. Tam bude pláč a skřípění zubů.“

O deseti družičkách

25 „Tehdy bude nebeské království podobné deseti družičkám, které vzaly své lampy a vyšly naproti ženichovi.² Pět z nich bylo rozumných a pět bláhových.³ Ty bláhové si s sebou vzaly lampy, ale žádný olej.⁴ Ty rozumné si kromě lamp vzaly také nádoby s olejem.⁵ Když ženich dlouho nešel, začaly všechny podřimovat a usnuly.

⁶O půlnoci se strhl křik: „Ženich je tu! Jděte mu naproti!“⁷ Všechny družičky vstaly a připravily si lampy.⁸ Tehdy řekly ty bláhové těm rozumným: „Dejte nám trochu svého oleje, naše lampy hasnou.“⁹ Ty rozumné jim ale odpověděly: „Nebude ho dost pro nás všechny. Jděte si raději nakoupit k prodávacům.“¹⁰ Když odešly kupovat olej, přišel ženich a ty, které byly připravené, s ním šly na svatbu. A dveře se zavřely.

¹¹Když potom přišly ty zbylé družičky a říkaly: „Pane, pane, otevři nám!“

¹²odpověděl jim: „Amen, říkám vám, že vás neznám.“

¹³Proto bděte, vždyť neznáte den ani hodinu.“

O hřivnách

¹⁴„Je to, jako když si člověk při odchodu na cestu svolal své služebníky a svěřil jim svůj majetek.¹⁵ Jednomu dal pět hřiven,^a dalšímu dvě a dalšímu jednu, každému podle jeho schopností, a odešel na cestu.¹⁶ Ten, který dostal pět hřiven, ihned šel, nechal je vydělávat a získal jiných pět.¹⁷ Podobně ten, který dostal dvě hřivny, získal jiné dvě.¹⁸ Ten, který dostal jednu, ale šel, zakopal ji v zemi, a tak ukryl peníze svého pána.

¹⁹Po dlouhé době se pán těch služebníků vrátil a účtoval s nimi.²⁰ Když přistoupil ten, který dostal pět hřiven, přinesl dalších pět hřiven a řekl: „Pane, dal jsi mi pět hřiven a podívej, získal jsem pět dalších.“²¹ Jeho pán mu řekl: „Výborně, dobrý a věrný služebníku! Byl jsi věrný v mále, svěřím ti mnoho. Sdílej radost svého pána.“

²²Potom přistoupil ten, který dostal dvě hřivny, a řekl: „Pane, dal jsi mi dvě hřivny a podívej, získal jsem další dvě.“²³ Jeho pán mu řekl: „Výborně, dobrý a věrný služebníku! Byl jsi věrný v mále, svěřím ti mnoho. Sdílej radost svého pána.“

²⁴Potom přistoupil ten, který dostal jednu hřivnu, a řekl: „Pane, věděl jsem, že jsi přísný člověk, že sklízíš, kde jsi nezasel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal.“²⁵ A tak jsem odešel a ukryl svou hřivnu v zemi, protože jsem se bál. Podívej, zde máš, co ti patří.“²⁶ Jeho pán mu odpověděl: „Ty zlý a líný služebníku! Věděl jsi, že sklízím, kde jsem nezasel, a sbírám, kde jsem nerozsypal?“²⁷ Měl jsi tedy dát mé peníze směnárníkům a já bych si po návratu vzal, co mi patří, i s úrokem!

²⁸Vezměte mu tu hřivnu a dejte ji tomu, kdo jich má deset.²⁹ Každému, kdo má, totiž bude dáno, a bude mít hojnost, ale tomu, kdo nemá, bude vzato i to, co má.³⁰ A toho neužitečného služebníka vyhoďte do té venkovní tmy. Tam bude pláč a skřípění zubů.“

^a15 viz pozn. Mat 18:24

Ovce a kozli

³¹„Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na trůnu své slávy. ³²Všechny národy budou shromážděny před ním a on je oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. ³³Ovce postaví po své pravici, ale kozly po levici. ³⁴Král tehdy řekne těm po své pravici: ‚Pojďte, vy požehnaní mého Otce, přijměte za dědictví Království, které je pro vás připraveno od stvoření světa. ³⁵Neboť jsem hladověl a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň a dali jste mi napít, byl jsem cizincem a přijali jste mě, ³⁶byl jsem nahý a oblékli jste mě, byl jsem nemocný a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou.‘

³⁷Tehdy mu ti spravedliví odpoví: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového a dali ti najíst anebo žíznivého a dali ti napít? ³⁸Kdy jsme tě viděli jako cizince a přijali tě anebo nahého a oblékli tě? ³⁹Kdy jsme tě viděli nemocného anebo v žaláři a přišli jsme k tobě?‘ ⁴⁰Král jim odpoví: ‚Amen, říkám vám, že cokoli jste udělali pro nejmenšího z těchto mých bratrů, to jste udělali pro mě.‘

⁴¹Těm po své levici tehdy řekne: ‚Jděte ode mě, vy proklatí, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly! ⁴²Neboť jsem hladověl, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít. ⁴³Byl jsem cizincem, a nepřijali jste mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, nemocný a ve vězení, a nenavštívili jste mě.‘

⁴⁴Tehdy mu odpoví: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého nebo jako cizince nebo nahého nebo nemocného nebo ve vězení, a neposloužili ti?‘ ⁴⁵Poví jim: ‚Amen, říkám vám, že cokoli jste neudělali pro nejmenšího z nich, to jste neudělali pro mě.‘ ⁴⁶Takoví tedy půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života.“

Poslední pomazání

26 Když Ježíš domluvil všechna tato slova, řekl svým učedníkům: ²„Víte, že za dva dny jsou Velikonoce. Tehdy bude Syn člověka zrazen a ukřižován.“

³Na dvoře velekněze jménem Kaifáš se zatím sešli vrchní kněží se staršími lidu, ⁴aby se poradili, jakou lstí by se mohli Ježíše zmocnit a zabít ho. ⁵Dohodli se jen, že to nebude o svátcích, aby mezi lidmi nevypuklo povstání.

⁶Když pak byl Ježíš v Betanii a stoloval v domě Šimona Malomocného, ⁷přistoupila k němu žena s alabastrovou nádobkou velmi vzácné masti a vylila mu ji na hlavu. ⁸Když to uviděli učedníci, rozhořčili se: „K čemu taková ztráta? ⁹Mohlo se to drazé prodat a rozdat chudým!“

¹⁰Ježíš si toho všiml. „Proč tu ženu trápíte?“ řekl jim. „Udělala pro mě něco krásného. ¹¹Chudé tu budete mít vždycky,^a ale mě vždycky mít nebudete. ¹²Když mi tato žena polila tělo mastí, připravila mě na pohřeb. ¹³Amen, říkám vám, že kdekoli na celém světě bude kázáno toto evangelium, bude se mluvit také o tom, co udělala ona, na její památku.“

¹⁴Jeden z Dvanácti – jmenoval se Jidáš Iškariotský – tehdy odešel k vrchním kněžím. ¹⁵„Co mi dáte, když vám ho zradím?“ zeptal se. Odpočítali mu třicet stříbrných.^b ¹⁶Od té chvíle pak hledal příležitost, aby jim ho vydal.

^a11 Deut 15:11^b15 Zach 11:12

Poslední večeře

¹⁷Prvního dne Svátku nekvašených chlebů přišli za Ježíšem učedníci s otázkou: „Kde ti máme připravit velikonoční večeři?“

¹⁸Odpověděl jim: „Jděte k jistému člověku ve městě a řekněte: ‚Mistr vzkazuje: Můj čas nadešel. U tebe budu se svými učedníky slavit Hod beránka.‘“^a ¹⁹Učedníci tedy udělali, jak jim Ježíš uložil, a připravili beránka.

²⁰Večer, když byl za stolem s Dvanácti, ²¹uprostřed jídla řekl: „Amen, říkám vám, že jeden z vás mě zradí.“

²²Zcela zdrceni se jeden po druhém ptali: „Snad to nejsem já, Pane?“

²³„Zradí mě ten, kdo se mnou smočil ruku v mise,“ odpověděl jim. ²⁴„Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu, kdo Syna člověka zrazuje. Bylo by pro něj lepší, kdyby se vůbec nenarodil.“

²⁵Jeho zrádce Jidáš na to řekl: „Jsem to snad já, Rabbi?“

„Sám jsi to řekl,“ odpověděl mu Ježíš.

²⁶Když jedli, Ježíš vzal chléb, požehnal, lámal a dal učedníkům se slovy: „Vezměte a jezte; toto je mé tělo.“ ²⁷Potom vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: „Pijte z něj všichni; ²⁸toto je má krev nové smlouvy,^b která se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů. ²⁹Říkám vám, že od této chvíle už neokusím plod vinné révy až do dne, kdy ho s vámi budu pít nový v království svého Otce.“

³⁰A když zazpívali žalm, odešli na Olivetskou horu.

Getsemane

³¹Tehdy jim Ježíš řekl: „V tuto noc ode mě všichni odpadnete. Je přece psáno: ‚Budu bít pastýře a stádo ovcí se rozprchne.‘“^c ³²Až ale vstanu z mrtvých, předejdu vás do Galileje.“

³³„I kdyby od tebe všichni odpadli,“ prohlásil Petr, „já neodpadnu nikdy!“

³⁴Ježíš mu odpověděl: „Amen, říkám ti, že ještě dnes v noci, než zakokrhá kohout, mě třikrát zapřeš.“

³⁵Petr se ale dušoval: „I kdybych měl s tebou zemřít, nikdy tě nezapřu!“ A podobně mluvili i všichni ostatní učedníci.

³⁶Když Ježíš s učedníky dorazil na místo zvané Getsemane, řekl jim: „Posaďte se tu. Já se zatím půjdu tamhle modlit.“ ³⁷Vzal s sebou Petra a oba Zebedeovy syny a vtom na něj začala padat úzkost a tíha. ³⁸„Je mi úzko až k smrti,“ řekl jim. „Zůstaňte tu a bděte se mnou!“

³⁹Kousek poodešel, padl na tvář a modlil se: „Otče můj, je-li to možné, ať mě ten kalich mine! Ať se však nestane má vůle, ale tvá.“

⁴⁰Když se vrátil k učedníkům, zjistil, že spí. „Nemohli jste se mnou bdít ani hodinu?“ řekl Petrovi. ⁴¹„Bděte a modlete se, abyste nepodlehli pokušení. Duch je odhodlaný, ale tělo malátné.“

⁴²Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, nemůže-li mě tento kalich minout, ale musím ho vypít, ať se stane tvoje vůle!“

⁴³A když se vrátil, zjistil, že zase spí. Víčka jim ztěžkla únavou. ⁴⁴Nechal je tedy, znovu odešel a potřetí se modlil stejnými slovy.

⁴⁵Potom se vrátil k učedníkům a řekl jim: „Ještě pořád spíte a odpočíváte? Pohleďte, přišla chvíle, kdy je Syn člověka vydáván do rukou hříšníků. ⁴⁶Vstávejte, pojďte! Můj zrádce už je blízko.“

^a18 Exod 12

^b28 *nové* v někt. rukopisech chybí (Luk 22:20)

^c31 Zach 13:7

⁴⁷Ještě to ani nedořekl, když vtom přišel Jidáš, jeden z Dvanácti, a s ním veliký zástup s meči a holemi, poslaný od vrchních kněží a starších lidu. ⁴⁸Jeho zrádce si s nimi domluvil znamení: „Je to ten, kterého políbím. Toho se chopte.“ ⁴⁹Ihned přistoupil k Ježíši a políbil ho slovy: „Buď zdráv, Rabbi!“

⁵⁰Ježíš mu řekl: „Příteli, tak proto jsi přišel?“

Vtom Ježíše obstoupili, vrhli se na něj a zajali ho. ⁵¹Jeden z těch, kdo byli s Ježíšem, náhle vytasil meč, rozmáchl se, zasáhl veleknězova sluhu a usekl mu ucho.

⁵²Ježíš mu ale řekl: „Vrať svůj meč na místo. Všichni, kdo meč berou, mečem padnou. ⁵³Myslíš, že nemohu požádat svého Otce, aby mi hned dal aspoň dvanáct legií andělů? ⁵⁴Jak by se pak ale naplnila Písma, že to musí takhle být?“

⁵⁵V oné chvíli řekl Ježíš zástupům: „Jsem snad zločinec, že jste se mě vypravili zatknout s meči a holemi? Když jsem s vámi denně sedával v chrámu a učil vás, nezatkli jste mě. ⁵⁶Ale to všechno se děje, aby se naplnila prorocká Písma.“

Tehdy ho všichni učedníci opustili a utekli.

Před Veleradou

⁵⁷Ti, kdo Ježíše zatkli, ho pak odvedli k veleknězi Kaifášovi, kde se shromáždili znalci Písma a starší. ⁵⁸Petr ho ale zpovzdálí následoval až na veleknězův dvůr. Vešel dovnitř a sedl si mezi sluhy, aby viděl konec.

⁵⁹Vrchní kněží i celá Velerada pak proti Ježíšovi hledali falešné svědectví, aby ho mohli odsoudit k smrti. ⁶⁰Nic ale nenašli, ačkoli předstupovalo mnoho falešných svědků. Nakonec předstoupili dva, ⁶¹kterí řekli: „Tento muž prohlásil: ‚Mohu zbořit Boží chrám a za tři dny ho postavit!‘“

⁶²Tehdy vstal velekněz a tázal se ho: „Nic neodpovíš na svědectví těch mužů?“

⁶³Ježíš ale mlčel.

„Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zda jsi Mesiáš, Boží Syn!“ naléhal velekněz.

⁶⁴„Sám jsi to řekl,“ odpověděl mu Ježíš. „Říkám vám ale, že napříště uvidíte Syna člověka sedět po pravici Moci a přicházet na nebeských oblacích.“^a

⁶⁵Tehdy si velekněz roztrhl roucho a zvolal: „Rouhal se! K čemu ještě potřebujeme svědky? Právě jste slyšeli rouhání! ⁶⁶Co o tom soudíte?“

„Ať zemře!“ vykřikli.

⁶⁷Pak mu začali mu plivat do tváře a bít ho pěstmi. Jiní ho tloukli holemi ⁶⁸a říkali: „Prorokuj nám, Mesiáši, kdo tě udeřil?“

Neznám ho!

⁶⁹Petr zatím seděl venku na dvoře. Přistoupila k němu jedna služka a řekla: „Ty jsi byl také s tím Ježíšem z Galileje.“

⁷⁰On to ale přede všemi zapřel: „Nevím, o čem mluvíš!“

⁷¹Zamířil k bráně, ale tam ho uviděla jiná a řekla ostatním: „Tenhle byl také s tím Ježíšem z Nazaretu.“

⁷²Petr ho však znovu zapřel. „Toho člověka neznám!“ dušoval se.

^a64 Žalm 110:1; Dan 7:13

⁷³Po malé chvíli ho obklopili kolemstojící a řekli: „Určitě k nim patříš. I tvé nářečí tě prozrazuje!“

⁷⁴Tehdy se začal zaklínat a přísahat: „Toho člověka neznám!“

A vtom zakokrhá kohout. ⁷⁵Petr si vzpomněl na Ježíšova slova: „Než zakokrhá kohout, třikrát mě zapřeš.“ Vyšel ven a hořce se rozplakal.

Třicet stříbrných

27 Ráno se všichni vrchní kněží a starší lidu usnesli, že Ježíš musí zemřít. ²Spoutali ho, odvedli a vydali ho římskému prokurátoru Pilátovi.

³Když jeho zrádce Jidáš uviděl, že Ježíš byl odsouzen, vyčítal si to a vrátil těch třicet stříbrných vrchním kněžím a starším. ⁴„Zhřešil jsem!“ zvolal. „Zradil jsem nevinnou krev!“

„Co je nám do toho?“ odpověděli. „To je tvoje věc!“

⁵On pak ty peníze zahodil v chrámě, vyběhl ven a šel se oběsit.

⁶Vrchní kněží mince posbírali, ale potom si řekli: „Nemůžeme je dát do pokladny, jsou to přece krvavé peníze.“ ⁷Dohodli se tedy, že za ně koupí Hrnčířské pole, aby sloužilo k pohřbívání cizinců. ⁸Proto se mu až dodnes říká Krvavé pole. ⁹Tehdy se naplnilo slovo proroka Jeremiáše:

„Vzali třicet stříbrných, cenu za Převzácného,
na kterou ho ocenili synové Izraele,
¹⁰a dali je za hrnčířovo pole,
jak mi uložil Hospodin.“^a

Před Pilátem

¹¹Ježíš zatím stanul před prokurátorem. Ten se ho zeptal: „Tak ty jsi židovský král?“

„Sám to říkáš,“ odpověděl mu Ježíš.

¹²Na žaloby vrchních kněží a starších pak ale vůbec neodpovídal. ¹³„Neslyšíš, z čeho všeho tě obviňují?“ zeptal se ho Pilát. ¹⁴Ježíš ale k prokurátoru velikému překvapení vůbec na nic neodpovídal.

¹⁵Prokurátor měl ve zvyku poupuštit o svátcích na přání lidu jednoho vězně. ¹⁶Tehdy tam měli významného vězně jménem Barabáš. ^b¹⁷Když se sešly zástupy, Pilát se jich zeptal: „Koho chcete, abych vám propustil? Barabáše, nebo Ježíše zvaného Mesiáš?“ ¹⁸(Věděl totiž, že mu ho vydali z pouhé zášti.)

¹⁹Zatímco Pilát předsedal soudu, jeho žena mu poslala vzkaz: „Neměj nic do činění s tím spravedlivým! Dnes jsem kvůli němu měla hrozné sny.“

²⁰Vrchní kněží a starší ale navedli dav, aby si vyžádali Barabáše, a Ježíše aby nechali zemřít.

²¹Prokurátor se jich zeptal: „Kterého z těch dvou vám mám propustit?“ „Barabáše!“ zvolali.

²²„A co mám udělat s Ježíšem zvaným Mesiáš?“ ptal se Pilát.

„Ukřižovat!“ zvolali všichni.

²³„Co udělal zlého?“ ptal se dál.

Oni však křičeli ještě víc: „Ukřižovat!“

²⁴Když tedy Pilát viděl, že nic nezmůže a že je stále jen větší a větší ruch, vzal vodu a před zástupem si umyl ruce. „Nejsem vinen krví tohoto muže,“ řekl. „Je to vaše věc!“

^a10 Zach 11:12–13 (Jer 18:1–12; 19:1–13; 32:6–9)
též ve v. 17

^b16 několik rukopisů *Ježíš Barabáš*;

²⁵A všechen lid zvolal: „Jeho krev na nás a na naše děti!“

²⁶Tak jim tedy propustil Barabáš, ale Ježíše nechal zbičovat a vydal ho k ukřižování.

²⁷Prokurátorovi vojáci vzali Ježíše do paláce, kde se k němu sešla celá posádka. ²⁸Svlékli ho a přehodili mu rudý plášť. ²⁹Upletli trnovou korunu, nasadili mu ji na hlavu a do pravé ruky mu dali hůl. Pak před ním klekali a posmívali se mu: „Ať žije židovský král!“ ³⁰Plivali na něj a vzali tu hůl a bili ho do hlavy. ³¹Když se mu dost naposmívali, svlékli mu ten plášť a oblékli mu jeho šaty. Potom ho odvedli k ukřižování.

Golgota

³²Když vyšli, potkali jednoho člověka z Kyrény jménem Šimona a přinutili ho nést mu kříž. ³³Když dorazili na místo zvané Golgota (což znamená Lebka), ³⁴дали Ježíšovi napít octa smíšeného se žlučí.^a Jakmile to okusil, nechtěl to pít.

³⁵Když ho ukřižovali, losovali o jeho šaty. ³⁶Pak tam seděli a hlídali ho. ³⁷Nad hlavu mu dali nápis s jeho proviněním:

TOTO JE JEŽÍŠ, ŽIDOVSKÝ KRÁL.

³⁸Spolu s ním byli ukřižováni dva zločinci, jeden po pravici a druhý po levici. ³⁹Kolemjdoucí pokyvovali hlavami ⁴⁰a posmívali se mu: „Hej, když umíš zbořit chrám a za tři dny ho postavit, zachraň sám sebe! Jestli jsi Boží Syn, slez z kříže!“

⁴¹Podobně se mu vysmívali i vrchní kněží se znalci Písma a staršími: ⁴²„Jině zachránil, ale sám se zachránit nemůže! Jestli je král Izraele, ať teď sleze z kříže, a uvěříme v něj!“ ⁴³Spoléhal na Boha, tak ať ho teď vysvobodí, jestli o něj stojí!^b Říkal přece: „Jsem Boží Syn!“ ⁴⁴A tak podobně ho hanobili i zločinci, kteří byli ukřižováni s ním.

⁴⁵V poledne se po celé zemi setmělo až do tří hodin.^c ⁴⁶Okolo třetí pak Ježíš hlasitě vykřikl: „Eli, Eli, lama sabachtani?“ to je: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“^d

⁴⁷Když to uslyšeli někteří z kolemstojících, říkali: „Ten člověk volá Eliáš!“ ⁴⁸Jeden z nich rychle odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nabodl na prut a dával mu napít. ⁴⁹Ostatní říkali: „Nech ho, uvidíme, jestli mu přijde na pomoc Eliáš!“

⁵⁰Ježíš znovu hlasitě vykřikl a vypustil duši.

⁵¹V té chvíli se chrámová opona roztrhla vedví odshora až dolů, země se třásla, skály pukaly, ⁵²hroby se otvíraly a těla mnoha zesnulých svatých vstala. ⁵³Ti pak po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, přišli do svatého města a ukázali se mnoha lidem. ⁵⁴Když setník a ti, kdo hlídali Ježíše s ním, viděli to zemětřesení a všechno, co se dělo, hrozně se vyděsili a říkali: „Opravdu to byl Boží Syn!“

⁵⁵Zpovzdálí přihlíželo mnoho žen, které Ježíše doprovázely z Galileje a pomáhaly mu. ⁵⁶Mezi nimi také Marie Magdaléna, Marie, matka Jakubova a Josefova, a matka Zebedeových synů.

^a34 Žalm 69:22

^b43 Žalm 22:9

^c45 Amos 8:9

^d46 Žalm 22:2

Hrob ve skále

⁵⁷V podvečer přišel bohatý člověk z Arimatie jménem Josef, který se také stal Ježíšovým učedníkem. ⁵⁸Šel Piláta požádat o Ježíšovo tělo a Pilát mu nechal tělo vydat. ⁵⁹Josef tělo vzal, zavinul do čistého plátna ⁶⁰a pochoval do svého nového hrobu, který si vytesal ve skále. Dveře hrobu zavalil velkým kamenem a odešel. ⁶¹Naproti hrobu seděla Marie Magdaléna a ta druhá Marie.

⁶²Nazítří, po dni příprav, se vrchní kněží a farizeové sešli u Piláta. ⁶³„Pane,“ řekli mu, „vzpomněli jsme si, že když ten bludař ještě žil, řekl: ‚Po třech dnech vstanu.‘ ⁶⁴Naříd' tedy, ať je hrob hlídán až do třetího dne, aby snad nepřišli jeho učedníci, neukradli ho a neřekli lidu: ‚Vstal z mrtvých!‘ To by byl ještě horší blud, než ten první!“

⁶⁵„Máte stráž,“ odpověděl jim Pilát. „Jděte a hlídejte, jak umíte.“ ⁶⁶A tak šli, zapečetili kámen a obsadili hrob strážnými.

Není tu, vstal!

28 Když skončila sobota a svítalo na první den týdne, přišla se Marie Magdaléna a ta druhá Marie podívat na hrob.

²Vtom nastalo veliké zemětřesení, neboť z nebe sestoupil Hospodinův anděl. Přišel, odvalil kámen a posadil se na něm. ³Jeho obličej zářil jako blesk a roucho měl bílé jako sníh. ⁴Strážní se strachem z něj roztráslí a zůstali jako mrtví.

⁵„Nebojte se,“ řekl anděl ženám. „Vím, že hledáte ukřižovaného Ježíše. ⁶Není tu, vstal, jak předpověděl. Pojdte se podívat, kde ležel. ⁷Pospěšte si a řekněte jeho učedníkům, že vstal z mrtvých. Hle, předchází vás do Galileje, tam ho spatříte. To jsem vám měl říci.“

⁸S rozechvěním a s nesmírnou radostí tedy pospíchaly od hrobu a běžely to oznámit jeho učedníkům. ⁹Cestou se s nimi náhle setkal Ježíš. „Buďte zdraví,“ řekl. Padly před ním na kolena, objímaly mu nohy a klaněly se mu. ¹⁰„Nebojte se,“ opakoval jim Ježíš. „Jděte vyřídit mým bratrům, ať jdou do Galileje. Tam mě spatří.“

¹¹Zatímco ženy odcházely, někteří ze strážce dorazili do města a oznámili vrchním kněžím všechno, co se stalo. ¹²Ti se shromáždili a po poradě se staršími dali vojákům spoustu peněz ¹³se slovy: „Mluvte takhle: ‚V noci přišli jeho učedníci a ukradli ho, když jsme spali.‘ ¹⁴Kdyby se o tom doslechl prokurátor, my ho uklidníme a postaráme se, abyste neměli potíže.“

¹⁵Strážní vzali peníze a dělali, jak byli poučeni. A toto vysvětlení je mezi Židy rozšířeno až dodnes.

Já jsem s vámi

¹⁶Jedenáct učedníků pak odešlo do Galileje na horu, kterou jim Ježíš určil. ¹⁷A když ho spatřili, klaněli se mu, i když někteří pochybovali.

¹⁸Ježíš k nim přistoupil a řekl: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. ¹⁹Proto jděte. Získávejte učedníky ze všech národů, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého ²⁰a uče je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“

EVANGELIUM PODLE MARKA

Hlas volajícího

POČÁTEK EVANGELIA o Ježíši Kristu,^a Božím Synu.^b ²Jak je psáno u proroka Izaiáše:

„Hle, posílám před tebou svého posla,
aby připravil tvou cestu.“^c

³„Hlas volajícího na poušti:
Připravte cestu pro Pána!
Vyrovnějte jeho stezky!“^d

⁴Tak přišel Jan, křtil na poušti a kázal křest pokání na odpuštění hříchů. ⁵Vycházela k němu celá judská země i všichni Jeruzalémští, vyznávali své hříchy a on je křtil v řece Jordán. ⁶Jan byl oblečen velbloudí srstí a koženým pásem kolem boků, jedl kobyly a lesní med. ⁷Kázal: „Po mně přichází někdo silnější než já! Nejsem hoden ani sehnout se a rozvázat mu řemínek sandálu. ⁸Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.“

⁹V těch dnech přišel Ježíš z galilejského Nazaretu a dal se od Jana pokřtít v Jordánu. ¹⁰Když vystupoval z vody, ihned uviděl protřzená nebesa a Duha sestupujícího na něj jako holubice. ¹¹Z nebe zazněl hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, kterého jsem si oblíbil.“^e

Království je blízko

¹²Duch ho pak ihned vypudil na poušť. ¹³Byl na poušti čtyřicet dní a pokoušel ho satan. Byl tam s divokou zvěří a sloužili mu andělé.

¹⁴Poté, co byl Jan uvězněn, Ježíš přišel do Galileje a kázal Boží evangelium: ¹⁵„Čas se naplnil – Boží království je blízko. Čiňte pokání a věřte evangeliu!“

¹⁶Když se pak procházel podél Galilejského jezera, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak házejí síť do vody (byli to totiž rybáři). ¹⁷Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí!“ ¹⁸ Ihned opustili síť a šli za ním.

¹⁹Poodešel dál a uviděl Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují síť. ²⁰Ihned je zavolal a oni nechali svého otce Zebedea na lodi s nádeníky a odešli za ním.

Zázraky v Kafarnaum

²¹Když potom přišli do Kafarnaum, vešel hned v sobotu do synagogy a učil. ²²Nad jeho učením tam jen žasli, protože je učil jako ten, kdo má zmocnění, a ne jako znalci Písma. ²³V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Vykřikl: ²⁴„Ach, co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zničit? Víme, kdo jsi – ten Svatý Boží!“

²⁵„Zmlkni,“ okřikl ho Ježíš, „a vyjdi z něj!“ ²⁶Nečistý duch tím mužem zalomcoval, hlasitě vykřikl a vyšel z něj.

^a1 nebo *Mesiáš* (viz pozn. Mat 1:1); tak i dále ^b1 *Božím Synu* v někt. rukopisech
chybí ^c2 Mal 3:1 (Exod 23:20) ^d3 Iza 40:3 ^e11 Žalm 2:7; Iza 42:1

²⁷Všichni byli tak ohromeni, že se začali ptát jeden druhého: „Co to má znamenat? Co je to za nové učení? Rozkazuje mocně i nečistým duchům a poslouchají ho!“ ²⁸A zpráva o něm se ihned roznesla po celém galilejském kraji.

²⁹Když odešli ze synagogy, hned šli s Jakubem a Janem domů k Šimonovi a Ondřejovi. ³⁰Šimonova tchyně tam ležela v horečce, a tak mu o ní hned řekli. ³¹Přistoupil, vzal ji za ruku a zvedl ji. Horečka ji opustila a ona je začala obsluhovat.

³²Večer po západu slunce k němu přinesli všechny nemocné a posedlé. ³³Celé město se seběhlo ke dveřím ³⁴a on uzdravil množství lidí trápených různými neduhy a vyhnal množství démonů. Démonům nedovoloval mluvit, protože ho znali.

Kdybys jen chtěl

³⁵Ráno vstal dlouho před rozedněním a šel ven. Odešel na opuštěné místo a tam se modlil. ³⁶Šimon a ostatní se ale pustili za ním. ³⁷Když ho našli, řekli mu: „Všichni tě hledají!“

³⁸On jim odpověděl: „Pojďme dál, do okolních městeček, abych kázal i tam. Vždyť proto jsem přišel.“ ³⁹Kázal tedy v jejich synagogách po celé Galileji a vymítal demony.

⁴⁰Přišel k němu jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Kdybys jen chtěl, můžeš mě očistit!“

⁴¹Naplněn soucitem, ^a Ježíš vztáhl ruku a dotkl se ho slovy: „Já to chci. Buď čistý!“ ⁴²Malomocenství ho hned opustilo a byl čistý.

⁴³Ježíš ho pak ihned poslal pryč s přísným varováním: ⁴⁴„Dej pozor, abys nikomu nic neříkal. Jdi se ale ukázat knězi a obětuj za své očistění dar, který přikázal Mojžíš, ^b na svědectví pro ně.“

⁴⁵On ale šel a začal hodně mluvit a rozhlášovat tu věc tak, že Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. A lidé se k němu scházeli odevšad.

Co je snadnější?

2 Po několika dnech opět přišel do Kafarnaum. Když se proslechlo, že je doma, ²shromáždilo se takové množství lidí, že už se nevešli ani ke dveřím. Zatímco k nim promlouval Slovo, ³přišli k němu čtyři muži a nesli ochrnutého. ⁴Kvůli davu ho ale k němu nemohli přinést, a tak odkryli střechu nad místem, kde byl, probořili ji a nosítka s tím ochrnutým spustili dolů. ⁵Když Ježíš uviděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, tvé hříchy jsou odpuštěny.“

⁶Byli tu ale někteří ze znalců Písma. Seděli tam a v srdcích si říkali: ⁷„Jak to mluví? To je rouhání! Kdo může odpouštět hříchy než samotný Bůh?“

⁸Ježíš v duchu ihned poznal, co si pro sebe říkají, a zeptal se jich: „Jak to přemýšlíte? ⁹Co je snadnější? Říci ochrnutému: ‚Tvé hříchy jsou odpuštěny,‘ anebo: ‚Vstaň, vezmi si lehátko a choď?‘ ¹⁰Ale abyste věděli, že Syn člověka má na zemi moc odpouštět hříchy“ – tehdy pověděl ochrnutému – ¹¹„říkám ti, vstaň, vezmi si lehátko a jdi domů.“

¹²On hned vstal, přede všemi vzal své lehátko a odešel. Všichni byli ohromeni a oslavovali Boha: „Nic takového jsme nikdy neviděli!“

^a41 někt. rukopisy *hněvem*

^b44 Lev 14:1–10

Nové víno

¹³Ježíš šel znovu na břeh jezera. Všechen zástup tam přicházel k němu a on je vyučoval. ¹⁴Když cestou uviděl Leviho, syna Alfeova, jak sedí v celnici, řekl mu: „Pojď za mnou.“ A on vstal a šel za ním.

¹⁵Ježíš pak stoloval v jeho domě a spolu s Ježíšem a jeho učedníky tehdy stolovali i mnozí výběřčí daní a různí hříšníci. Mnozí takoví ho totiž následovali. ¹⁶Když znalci Písma a farizeové uviděli, že jí s výběřčími daní a hříšníky, říkali jeho učedníkům: „Jak to, že jí s výběřčími daní a hříšníky?“

¹⁷Když to Ježíš uslyšel, řekl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem volat spravedlivé, ale hříšníky.“

¹⁸Janovi učedníci a farizeové měli ve zvyku se postit. Někteří přišli a ptali se ho: „Proč se Janovi učedníci a učedníci farizeů postí, ale tvoji učedníci se nepostí?“

¹⁹Ježíš jim odpověděl: „Mohou se ženichovi přátelé postit, dokud je ženich ještě s nimi? Dokud mají ženicha u sebe, nemohou se postit. ²⁰Přijdou dny, kdy jim bude ženich vzat, a tehdy, v ten den, se budou postit.

²¹Nikdo nepříšívá záplatu z nové látky na starý plášť. Jinak se ta nová výplň od starého utrhe a díra bude ještě horší. ²²Nikdo nelije nové víno do starých měchů. Jinak víno měchy roztrhne, víno se rozlije a měchy se zničí. Nové víno se lije do nových měchů.“

Pán soboty

²³Jednou v sobotu procházel obilím a jeho učedníci začali cestou trhat klasy. ²⁴Farizeové mu řekli: „Podívej se! Jak to, že dělají, co se v sobotu nesmí?“

²⁵Odpověděl jim: „Copak jste nikdy nečetli, co udělal David, když měl se svými muži nouzi a hlad? ²⁶Jak za velekněze Abiataru vešel do Božího domu a jedl posvátné chleby předložené, které nesmí jíst nikdo kromě kněží, a dal i svým mužům?“

²⁷Potom dodal: „Sobota byla učiněna pro člověka, ne člověk pro sobotu.

²⁸Syn člověka je pánem i nad sobotou.“

3 Když znovu přišel do synagogy, byl tu člověk s ochrnutou rukou. ²Sledovali ho, zda jej uzdraví v sobotu, aby ho mohli obžalovat. ³Ježíš tomu muži s ochrnutou rukou řekl: „Postav se doprostřed.“

⁴Potom se jich zeptal: „Smí se v sobotu konat dobro, nebo zlo? Zachránit život, nebo zničit?“ Oni však mlčeli.

⁵S hněvem se po nich rozhlédl, zarmoucen tvrdostí jejich srdce, a řekl tomu muži: „Natáhni ruku.“ A když ji natáhl, byla znovu zdravá. ⁶Farizeové se pak hned odešli radit s herodiány, jak by ho zničili.

Boží Syn

⁷Ježíš odešel se svými učedníky k jezeru a za ním šla velká spousta lidí z Galileje, z Judska, ⁸z Jeruzaléma i z Idumeje, Zajordánska a z okolí Týru a Sidonu. Když slyšeli, jaké věci dělal, přišla jich k němu velká spousta.

⁹Proto řekl svým učedníkům, aby pro něj kvůli zástupu měli stále připravenou loďku, aby ho neumačkali. ¹⁰Uzdravil jich totiž tolik, že všichni,

kdo měli nějaká trápení, se na něj tlačili, aby se ho dotkli. ¹¹A nečistí duchové, jakmile ho uviděli, před ním padali a křičeli: „Ty jsi Boží Syn!“ ¹²Alen jim velmi hrozil, aby ho neprozrazovali.

Dvanáct apoštolů

¹³Potom vystoupil na horu, povolal k sobě ty, které sám chtěl, a přišli k němu. ¹⁴Ustanovil jich dvanáct,^a aby byli s ním, aby je poslal kázat ¹⁵a aby měli moc vymítat démony. ¹⁶Ustanovil jich dvanáct:

Šimona (kterému dal jméno Petr),

¹⁷Jakuba Zebedeova,

jeho bratra Jana (ty dva pojmenoval Boanerges, „Synové hromu“),

¹⁸Ondřeje,

Filipa,

Bartoloměje,

Matouše,

Tomáše,

Jakuba Alfeova,

Tadeáše,

Šimona Horlivce^b

¹⁹a Jidáše Iškariotského, který ho potom zradil.

Rozdělený dům

²⁰Když se pak vrátil domů, znovu se sešel takový zástup, že se nemohli ani najít. ²¹Když se to dozvěděli jeho příbuzní, vypravili se, aby si ho vzali, protože lidé říkali, že se pominul.

²²Znalci Písma, kteří přišli z Jeruzaléma, říkali, že má Belzebuba a že vymítá démony knížetem démonů. ²³Zavolal je tedy a mluvil k nim v podobenstvích: „Jak může satan vymítat satana? ²⁴Pokud se království rozdělí samo proti sobě, nemůže obstát. ²⁵Také když se dům rozdělí sám proti sobě, nemůže obstát. ²⁶Jestliže tedy satan povstal sám proti sobě a je rozdělen, nemůže obstát a je s ním konec. ²⁷Nikdo ale nemůže přijít do domu siláka a uloupit jeho majetek, pokud toho siláka nejdříve nespoutá. Teprve tehdy vyloupí jeho dům.

²⁸Amen, říkám vám, že všechny hříchy budou lidským synům odpuštěny, i rouhání, jakkoli by se rouhali. ²⁹Kdo by se ale rouhal proti Duchu svatému, tomu nebude nikdy odpuštěno; takový se provinil věčným hříchem.“ ³⁰(Říkali totiž o něm, že má nečistého ducha.)

Ježíšova rodina

³¹Tehdy dorazili jeho bratři a matka. Zůstali venku a vzkázali mu, že ho volají. ³²Kolem něj seděl zástup lidí; řekli mu: „Pohled, tvá matka a tví bratři jsou venku a hledají tě.“

³³On jim však odpověděl: „Kdo je má matka? Kdo jsou mí bratři?“

³⁴Rozhlédl se po těch, kdo seděli kolem něj, a řekl: „Pohleďte, má matka a mí bratři. ³⁵Kdokoli plní Boží vůli, ten je můj bratr, sestra a matka.“

^a14 Někt. rukopisy přidávají a nazval je apoštoly. (Luk 6:13)
Zélot; Luk 6:15; Skut 1:13)

^b18 aram. Kananita (řec.

Podobenství o rozsévači

4 Znovu pak začal vyučovat u jezera. Shromáždil se k němu tak obrovský zástup, že nastoupil do lodi na jezeře a posadil se. Celý ten zástup byl na břehu ^{2a} a on je v podobenstvích učil o mnoha věcech. Ve svém vyučování jim řekl:

³„Slyšte: Hle, vyšel rozsévač, aby rozséval. ⁴A jak rozséval, některá semena padla podél cesty a přiletěli ptáci a sezobali je. ⁵Jiná padla na skalnatá místa, kde neměla dost země, a ihned vzešla, protože země neměla hloubku. ⁶Když pak vyšlo slunce, spálilo je, a protože neměla kořen, uschla. ⁷Jiná zas padla do trní, a když trní vyrostlo, udusilo je, takže nevydala úrodu. ⁸Ještě jiná však padla na dobrou půdu, vzešla, vzrostla a vydala úrodu – některé dalo třicetnásobek, jiné šedesátinásobek a jiné stonásobek.“ ⁹Potom dodal: „Kdo má uši k slyšení, slyš.“

¹⁰Jakmile byl o samotě, ti, kdo byli s ním, se ho spolu s Dvanácti ptali na ta podobenství. ¹¹„Vám je svěřeno tajemství Božího království,“ odpověděl jim, „ale těm, kdo jsou vně, se to všechno děje v podobenstvích, ¹²aby

,hleděli a hleděli, ale nechápali,
poslouchali a slyšeli, ale nerozuměli,
aby se snad neobrátili
a nebylo jim odpuštěno.“^a

¹³Tehdy jim řekl: „Vy to podobenství nechápete? A jak porozumíte všem ostatním podobenstvím? ¹⁴Rosévač rozsévá Slovo. ¹⁵Ti, kterým se rozsévá Slovo podél cesty, jsou tito: Jakmile uslyší, ihned přichází satan a bere Slovo, které do nich bylo zaseto. ¹⁶Ti, kterým se seje na skalnatou půdu, jsou pak tito: Jakmile uslyší Slovo, hned je s radostí přijímají, ¹⁷ale nemají v sobě kořen a jsou nestálí. Když potom kvůli Slovu nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadají. ¹⁸Další jsou ti, kterým se seje do trní: To jsou ti, kteří slyší Slovo, ¹⁹ale pak přicházejí starosti tohoto světa, oklamání bohatstvím a chtivost po dalších věcech a dusí Slovo, takže se stává neplodným. ²⁰A pak jsou ti, u kterých se seje na dobré půdě: Slyší Slovo, přijímají je a přinášejí úrodu – jeden třicetnásobnou, jiný šedesátinásobnou a jiný stonásobnou.“

Jiná podobenství o Království

²¹Dále jim řekl: „Přináší se snad lampa, aby ji postavili pod vědro nebo pod postel? Nemá se postavit na svícen? ²²Není totiž nic skrytého, co by nemělo být zjeveno, ani nic tak utajeného, aby to nevyšlo najevo. ²³Má-li kdo uši k slyšení, slyš!“

²⁴Řekl jim také: „Dávejte pozor na to, co posloucháte. Jakou mírou měříte, takovou vám bude odměřeno a ještě vám bude přidáno. ²⁵Tomu, kdo má, bude dáno, ale tomu, kdo nemá, bude vzato i to, co má.“

²⁶Potom řekl: „Boží království působí, jako když člověk hodí zrna na zem. ²⁷Spí a vstává ve dne i v noci a to zrna klíčí a roste, a on ani neví jak. ²⁸Země totiž plodí úrodu sama od sebe – nejdříve stéblo, potom klas a potom zralé obilí v klasu. ²⁹A když úroda dozraje, ihned se chopí srpů, protože nastala žeň.“

³⁰Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království? Jakým podobenstvím ho představíme? ³¹Je jako zrnko hořčice, které když je zaseto do země, je nejmenší ze všech semen na zemi. ³²Jakmile je však zaseto, roste, až je větší než všechny byliny, a vypouští mohutné větve, takže i ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“

³³Přinášel jim Slovo v mnoha takových podobenstvích, nakolik byli schopni rozumět. ³⁴Nemluvil k nim jinak než v podobenstvích, ale svým učedníkům všechno v soukromí vysvětloval.

Kdo to vůbec je?

³⁵Večer onoho dne jim řekl: „Přeplovme se na druhou stranu.“ ³⁶Opustili tedy zástup a vzali ho, jak byl, na loďku. Byly s ním i jiné loďky. ³⁷Tehdy se strhla veliká větrná bouře. Vlny se valily na loď a ta se už naplňovala vodou.

³⁸On ale spal na polštáři na lodní zádi. Vzbudili ho tedy: „Mistře, nezajímá tě, že umíráme?“

³⁹Když se probudil, okřikl vítr a přikázal vlnám: „Tiše, klid!“ Vítr se utiřil a nastal naprostý klid.

⁴⁰„Proč se tak bojíte?“ řekl jim pak. „Ještě pořád nemáte víru?“

⁴¹Byli z toho úplně vyděšení. „Kdo to vůbec je?“ ptali se jeden druhého. „Vždyť ho poslouchá i vítr a vlny!“

Legie

5 Tehdy se přeplavili přes jezero do gerasenského^a kraje. ²Jakmile vystoupil z lodi, ihned proti němu z hrobů vyšel člověk posedlý nečistým duchem. ³Bydlel v hrobech a nikdo ho už nemohl ani svázat řetězem. ⁴Předtím býval často spoután okovy a řetězy, ale on ty řetězy vždy roztrhal a okovy rozlámал, takže ho nikdo nemohl zkrotit. ⁵Pořád, ve dne i v noci, byl v hrobkách a na horách, křičel a tloukl se kamením.

⁶Jakmile z dálky uviděl Ježíše, přiběhl a padl před ním na kolena. ⁷Hlasitě vykřikl: „Co je ti do mě, Ježíši, Synu Nejvyššího Boha? Pro Boha tě zapřísahám, netrýzni mě!“ ⁸(Ježíš mu totiž řekl: „Vyjdi z toho člověka, nečistý duchu!“)

⁹„Jak se jmenuješ?“ ptal se ho Ježíš.

„Mé jméno je Legie,“ odpověděl. „Je nás totiž hodně.“ ¹⁰A velice ho prosil, ať je nevyhání z toho kraje.

¹¹Na úbočí hory se tam páslo velké stádo prasat. ¹²Démoni ho proto prosili: „Pusť nás do těch prasat, ať vejdemo do nich!“ ¹³Ježíš jim to povolil, a tak ti nečistí duchové vyšli a vstoupili do prasat. Asi dvoutisícové stádo se jich pak rozběhlo ze srázu dolů do jezera, kde utonulo.

¹⁴Pasáci tehdy utekli a rozhlásili to ve městě i na venkově. Lidé se šli podívat, co se to stalo. ¹⁵Když přišli k Ježíšovi a viděli toho, který býval posedlý tou Legií, jak tam sedí oblečen a při zdravém rozumu, dostali strach. ¹⁶Jakmile jim očití svědkové vylíčili, jak to bylo s tím posedlým a s těmi prasaty, ¹⁷začali ho prosit, ať opustí jejich kraj.

¹⁸Když pak nastupoval na loď, žádal ho ten, který býval posedlý, aby s ním mohl zůstat. ¹⁹On mu to ale nedovolil. Řekl mu: „Jdi domů ke svým a vypravuj jim, jak veliké věci pro tebe udělal Pán a jak se nad tebou slítoval.“ ²⁰Odešel

^a1 někt. rukopisy *gadarenského* nebo *gergesenského* (Mat 8:28; Luk 8:26)

tedy a začal v Dekapoli rozhlašovat, co všechno pro něj Ježíš udělal. Všichni byli ohromeni.

Kdo se mě dotkl?

²¹Když se pak Ježíš přeplavil lodí zpátky na druhý břeh, sešel se k němu u jezera veliký zástup. ²²Přišel k němu jeden z představených synagogy jménem Jairus, a jakmile ho uviděl, padl mu k nohám. ²³Snažně ho prosil: „Moje dcera umírá! Pojď, vlož na ni ruce, ať je uzdravená a může žít.“ ²⁴A tak šel s ním.

Veliký zástup šel za ním a tlačili se na něj. ²⁵Byla tam jedna žena, která už dvanáct let krvácela. ²⁶Mnoho vytrpěla od mnoha lékařů, utratila všechno, co měla, ale nic jí nepomohlo a bylo jí čím dál hůř. ²⁷Když uslyšela o Ježíši, prošla k němu davem zezadu a dotkla se jeho roucha. ²⁸Řekla si totiž: „Dotknu-li se aspoň jeho roucha, budu uzdravena.“ ²⁹Její krvácení ihned přestalo a na těle pocítila, že byla z toho trápení uzdravena.

³⁰Ježíš v nitru ihned pocítil, že z něj vyšla moc. Otočil se v davu a zeptal se: „Kdo se dotkl mého roucha?“

³¹Jeho učedníci mu řekli: „Vidíš, že se na tebe tlačí dav, a ptáš se: Kdo se mě dotkl?“

³²On se ale rozhlížel, aby viděl, kdo to udělal. ³³Když ta žena poznala, co se s ní stalo, přistoupila, v posvátné úctě před ním padla na kolena a pověděla mu celou pravdu. ³⁴Ježíš jí odpověděl: „Dcero, tvá víra tě uzdravila. Jdi v pokoji a buď uzdravena ze svého trápení.“

Talita kum

³⁵Ještě to ani nedořekl, když přišli poslové z domu představeného synagogy se slovy: „Tvá dcera umřela. Proč ještě obtěžovat mistra?“

³⁶Ježíš ale jejich slova neposlouchal. „Neboj se, jenom věř,“ řekl představenému synagogy.

³⁷Nikomu nedovolil, aby ho doprovázel, kromě Petra, Jakuba a jeho bratra Jana. ³⁸Když přišel k domu představeného synagogy a uviděl veliký rozruch, všechny plačící a hlasitě naříkající, ³⁹vešel dovnitř a řekl jim: „Proč ten rozruch a pláč? To dítě neumřelo. Jen spí.“ ⁴⁰Oni se mu ale smáli.

Když všechny vyhnal, vzal otce a matku dítěte i ty, kteří byli s ním, a vešel do místnosti, kde bylo dítě. ⁴¹Vzal dívku za ruku a řekl jí: „Talitha kum,“ což se překládá: „Děvčátko, říkám ti, vstávej.“ ⁴²Ta dívka hned vstala a začala se procházet. Bylo jí dvanáct let. Přítomných se zmocnil nesmírný úžas, ⁴³ale on jim jasně přikázal, ať se o tom nikdo nedozví. Řekl jim také, ať jí dají najíst.

Prorok beze cti

6 Potom odtud odešel a přišel do svého domovského města; jeho učedníci šli s ním. ²Když v sobotu začal učit v synagoze, mnozí z posluchačů žasli. „Odkud to má?“ ptali se. „Co to dostal za moudrost? A jak to, že se jeho rukama dějí takové zázraky?“ ³Není to snad ten tesař, syn Marie a bratr Jakuba, Josefa, Judy a Šimona? Nejsou snad jeho sestry tady s námi?“ A tak se nad ním pohoršovali.

⁴Ježíš jim odpověděl: „Prorok není beze cti; jedině ve své vlasti, u svých příbuzných a ve vlastním domě.“ ⁵A nemohl tam vykonat žádný zázrak, jen na několik nemocných vložil ruce a uzdravil je.

⁶Překvapen jejich nevírou pak obcházel okolní vesnice a učil.

Nic si s sebou neberte

⁷Potom k sobě svolal dvanáct učedníků a začal je vysílat po dvou. Dal jim moc nad nečistými duchy ⁸a uložil jim, ať si na cestu neberou nic kromě hole: ani mošnu ani chléb ani peníze do opasku; ⁹ať mají obuté sandály, ale neberou si ani náhradní košile.

¹⁰„Když vejдете do něčího domu,“ řekl jim, „zůstaňte tam, dokud neodejdete.“ ¹¹Kdyby vás ale někde nepřijali a neposlouchali, vyjděte odtud a seřeste z nohou prach na svědectví proti nim.“

¹²A tak šli a vyzývali lidi k pokání. ¹³Vymítali mnoho démonů a mnoho nemocných mazali olejem a uzdravovali.

Smrt Jana Křtitele

¹⁴Jak se jeho pověst šířila, uslyšel o něm i král Herodes. ^a Říkalo se: ^b „Jan Křtitel vstal z mrtvých! To proto se skrze něj dějí zázraky.“ ¹⁵Jiní říkali: „Je to Eliáš,“ a další: „Je to prorok jako jeden z dávných proroků.“ ¹⁶Když to Herodes uslyšel, řekl: „Je to Jan, kterého jsem nechal stít. Vstal z mrtvých!“

¹⁷Herodes totiž osobně poslal pro Jana, dal ho zatknout, spoutat a uvěznit kvůli Herodiadě, s níž se oženil, ačkoli byla manželkou jeho bratra Filipa. ¹⁸Jan Herodovi říkal: „Tvůj sňatek s bratrovou manželkou je nezákonný!“ ¹⁹Herodias mu to měla za zlé a chtěla ho zabít, ale nemohla. ²⁰Herodes se totiž Jana bál, neboť věděl, že je to spravedlivý a svatý člověk, a tak ho chránil. Když ho slyšel, býval velmi znepokojen, ale přesto mu rád naslouchal.

²¹Příhodný den však přišel, když Herodes na oslavu svých narozenin uspořádal hostinu pro své velmože a velitele a pro přední muže Galileje.

²²Když přišla dcera té Herodiady a zatančila, zalíbila se Herodovi i jeho hostům natolik, že král dívce řekl: „Požádej mě, o co chceš, a dám ti to.“

²³Odpřisáhl: „Splním ti jakékoli přání až do polovice mého království.“

²⁴Šla tedy za svou matkou a ptala se jí: „O co mám žádat?“

„O hlavu Jana Křtitele!“ řekla jí matka.

²⁵A tak hned spěchala za králem a žádala: „Chci, abys mi hned teď přinesl na míse hlavu Jana Křtitele.“

²⁶Krále přepadla úzkost, ale kvůli svým přísahám a svým hostům jí to nechtěl odmítnout. ²⁷Hned poslal kata s příkazem, ať přinese Janovu hlavu. Ten odešel, stál ho ve vězení ²⁸a přinesl jeho hlavu na míse. Dal ji té dívce a ta ji dala své matce. ²⁹Když o tom uslyšeli jeho učedníci, přišli, vzali jeho tělo a pohřbili ho.

Pět chlebů a dvě ryby

³⁰Potom se apoštolové sešli k Ježíšovi a oznámili mu všechno, co dělali a co učili. ³¹Tehdy jim řekl: „Pojďte jen vy sami stranou na opuštěné místo a trochu si odpočiňte.“ Těch, kdo k nim přicházeli a zase odcházeli, bylo totiž tolik, že neměli ani chvíli na jídlo.

³²Odpluli tedy lodí o samotě na pusté místo. ³³Ale když odcházeli, mnozí je uviděli a poznali. Seběhli se tam ze všech měst pěšky a předstihli je.

³⁴Když Ježíš vystoupil, uviděl veliký zástup lidí. Byl naplněn soucitem k nim, protože byli jako ovce bez pastýře. Tehdy je začal učit o mnoha věcech.

^a14 Herodes Antipas, mladší syn Heroda Velikého; vládl v Galileji a Pereji 4 př. n. l. – 39 n. l.

^b14 někt. rukopisy *Říkali*:

³⁵Když se už připozdilo, přišli za ním jeho učedníci. „Tohle místo je pusté a už je moc hodin,“ řekli. ³⁶„Propusť je, ať si jdou do okolních statků a vesnic koupit jídlo. Vždyť nemají co jíst.“

³⁷Odpověděl jim: „Vy jim dejte najíst.“

„To máme jít nakoupit chleba za dvě stě denárů^a a dát jim najíst?“ namítli.

³⁸„Kolik máte chlebů?“ řekl jim. „Jděte se podívat.“

Když to zjistili, řekli: „Pět – a dvě ryby.“

³⁹Tedy jim dal pokyn, aby všechny posadili v hloučcích na zelené trávě.

⁴⁰Když se rozložili ve skupinách po stu a po padesáti, ⁴¹vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhledl k nebi, požehnal, lámal ty chleby a dával svým učedníkům, aby jim je předkládali. I ty dvě ryby rozdělil všem, ⁴²a tak se všichni najedli do sytosti. ⁴³Potom sebrali dvanáct košů plných kousků chleba a ryb.

⁴⁴A ty chleby jedlo pět tisíc mužů.

To jsem já!

⁴⁵Hned potom přiměl své učedníky, ať nastoupí na loď a jedou napřed na druhou stranu k Betsaidě, než rozpustí zástup. ⁴⁶A když se s nimi rozloučil, odešel na horu, aby se modlil.

⁴⁷Pozdě večer byla loď uprostřed jezera a on sám na zemi. ⁴⁸Uviděl je, jak se drou s veslováním, protože vítr vál proti nim. Krátce před svítáním^b se k nim vydal pěšky po hladině a chtěl je minout. ⁴⁹Když ho uviděli, jak kráčí po jezeře, mysleli, že je to přízrak, a křičeli strachy. ⁵⁰Všichni ho totiž uviděli a vyděsili se.

On ale na ně hned promluvil: „Vzchopte se, to jsem já! Nebojte se.“ ⁵¹Nastoupil k nim do lodi a vítr se utišil. Oni z toho byli úplně omráčení úžasem. ⁵²Nepochopili totiž nic ohledně těch chlebů; jejich srdce bylo tvrdé.

⁵³A když se přeplavili, přistáli u Genezaretu, kde zakotvili. ⁵⁴Jakmile vystoupili z lodi, lidé ho hned poznali. ⁵⁵Zběhali celý ten kraj a začali na nosítkách snášet nemocné tam, kde slyšeli, že je. ⁵⁶Ať přišel do vesnic, do měst nebo na venkov, lidé pokládali nemocné na ulice a prosili ho, aby se mohli dotknout aspoň cípu jeho roucha. A kdokoli se ho dotkl, byl uzdraven.

Co člověka špiní

7 Farizeové a někteří znalci Písma, kteří dorazili z Jeruzaléma, se sešli u Ježíše ²a uviděli některé jeho učedníky jíst chleby ‚nečistýma‘ (to jest neumytýma) rukama. ³Farizeové a všichni Židé totiž nejedí, aniž by si obřadně umyli ruce, a tak dodržují tradici starších. ⁴Když přijdou z trhu, nejedí, dokud se nevykoupu. A je ještě mnoho jiných věcí, které přijali a dodržují, jako očišťování pohárů, džbánů, měděných nádob a lehátek.^c ⁵Farizeové a znalci Písma se ho tedy zeptali: „Proč se tvoji učedníci nechovalí podle tradice starších a jedí chléb nečistýma rukama?“

⁶On jim odpověděl: „Izaiáš o vás pokrytcích prorokoval správně. Jak je psáno:

„Tento lid mě ctí svými rty,
srdcem je mi však vzdálený.

⁷Nadarmo mě ale uctívají,
když učí lidské nauky a příkazy.“^d

^a37 mzda dělníka asi za 8 měsíců (Mat 20:2) ^b48 dosl. Při čtvrté noční hlídce (tj. mezi 3–6 hod. ráno) ^c4 lehátek v někt. rukopisech chybí ^d7 Iza 29:13

⁸Opustili jste Boží přikázání, ale lidské tradice dodržujete.“

⁹Potom pokračoval: „Opravdu pěkně zavrhuje Boží přikázání, abyste zachovali svou vlastní tradici! ¹⁰Mojžíš řekl: ‚Cti otce i matku‘^a a ‚Kdokoli by zlořečil otci nebo matce, musí zemřít.‘^b ¹¹Vy ale říkáte, že kdyby člověk řekl otci nebo matce: ‚To, čím bych ti měl vypomoci, je korban‘ (to jest dar Bohu), ¹²tak už ho nenecháte nic udělat pro jeho otce nebo matku. ¹³Rušíte Boží slovo svou tradicí, kterou jste ustanovili. A podobných věcí děláte spoustu.“

¹⁴Znovu pak svolal zástup a řekl jim: „Slyšte mě všichni a rozumějte.

¹⁵ ^[16]Nic, co do člověka vchází zvenku, ho nemůže pošpinit. Člověka špiní to, co z něj vychází!“^c

¹⁷Když pak odešel od zástupu do domu, učedníci se ho vyptávali na to podobenství. ¹⁸On jim odpověděl: „To jste tak nechápaví? Nerozumíte, že cokoliv vchází do člověka zvenku, ho nemůže pošpinit? ¹⁹Nejde to přece do jeho srdce, ale do břicha a odtud do stoky!“ Tak očistil všechny pokrmy.

²⁰Potom řekl: „Co z člověka vychází, to člověka špiní. ²¹Z nitra lidského srdce vycházejí zlé myšlenky, smilnění, krádeže, vraždy, ²²cizoložství, chamtivost, ničemnost, lstivost, nestydatost, závist, urážky, pýcha, po-trhlost. ²³Všechny tyto zlé věci vycházejí z nitra a špiní člověka.“

Víra pohanské ženy

²⁴Potom vstal a odešel odtud do okolí Týru.^d Vešel do jednoho domu a ač-koli nechtěl, aby se to někdo dozvěděl, nedalo se to utajit. ²⁵Hned se totiž o něm doslechla jedna žena, která měla dcerku s nečistým duchem. Přišla, padla mu k nohám ²⁶a prosila ho, aby z její dcery vyhnal démona.

Ta žena byla Řekyně, rodem Syrofénická, ²⁷a tak jí řekl: „Napřed nech najíst děti. Není správné vzít chleba dětem a hodit ho psům.“

²⁸Ona však odpověděla: „Ano, Pane, ale i psi pod stolem jedí zbytky po dětech.“

²⁹„Díky tomu, cos řekla, můžeš jít domů,“ odvětil jí na to. „Ten démon už z tvé dcery vyšel.“ ³⁰Když pak přišla domů, zjistila, že dívka leží na lůžku a že démon je pryč.

Efatha!

³¹Ježíš pak odešel z týrského kraje, prošel Sidon a přes území Dekapole dorazil ke Galilejskému jezeru. ³²Tam k němu přivedli hluchoněmého člo-věka a prosili ho, aby na něj vložil ruku. ³³On si ho vzal stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, plivl a dotkl se jeho jazyka. ³⁴Potom vzhledl k nebi, vzdychl a řekl mu: „Efatha!“ což znamená: „Otevři se!“ ³⁵Jeho uši se ihned otevřely, pouto jeho jazyka se uvolnilo a začal mluvit správně.

³⁶Ježíš jim zakázal komukoli to říkat, ale čím více jim to zakazoval, tím více to rozhlašovali. ³⁷Lidé byli naprosto ohromeni. Říkali: „Všechno udě-lal dobře! Dokonce dává hluchým sluch a němým řeč!“

Sedm chlebů a pár rybek

8 V těch dnech se znovu sešlo veliké množství lidí. Když jim pak došlo jídlo, Ježíš svolal své učedníky a řekl jim: ²„Je mi jich líto. Jsou se mnou

^a10 Exod 20:12; Lev 19:3; Deut 5:16 ^b10 Exod 21:17; Lev 20:9; Deut 27:16 ^c15 Něk-t. rukopisy přidávají verš 16 *Má-li kdo uši k slyšení, slyš.* (Marek 4:23) ^d24 Něk-t. ruko-pisy přidávají *a Sidonu.*

už tři dny a nemají co jíst. ³Když je pošlu domů hladové, padnou na cestě vyčerpáním. A někteří přišli zdaleka.“

⁴„Jak by tu někdo mohl ty lidi nakrmit? namítli učedníci. „Vždyť je tu pustina!“

⁵„Kolik máte chlebů?“ zeptal se jich.

„Sedm,“ odpověděli.

⁶Nechal tedy zástup posadit na zem, vzal těch sedm chlebů, vzdal díky, lámal a dával svým učedníkům, aby je předkládali. Ti je pak předložili zástupu. ⁷Měli také pár malých rybek. Ježíš je požehnal a řekl, ať předkládají i je. ⁸A tak se najedli do sytosti a ještě nasbírali sedm košů nalámaných kousků, které zbyly. ⁹Bylo tam tehdy okolo čtyř tisíc lidí. Když je Ježíš propustil, ¹⁰ihned nastoupil s učedníky na loď a přijel do dalmanutského kraje.

Farizejský kvas

¹¹Tehdy přišli farizeové a začali se s ním hádat a pokoušet ho. Chtěli od něj nějaké znamení z nebe. ¹²Ježíš si v duchu povzdychl a řekl: „Proč toto pokolení žádá znamení? Amen, říkám vám, že toto pokolení žádné znamení nedostane!“ ¹³Opustil je, nastoupil zase do lodi a odplul na druhou stranu.

¹⁴Zapomněli ale vzít chléb a neměli s sebou na lodi víc než jeden bochník. ¹⁵Ježíš jim zdůrazňoval: „Pečlivě se varujte kvasu farizeů a kvasu Herodova.“

¹⁶Začali se tedy mezi sebou dohadovat, že nemají chleba.

¹⁷Ježíš to ale věděl, a tak jim řekl: „Proč se dohadujete, že nemáte chleba? Ještě nechápete a nerozumíte? Ještě máte tvrdé srdce? ¹⁸Máte oči, a nevidíte? Máte uši, a neslyšíte?^a Už si nevzpomínáte? ¹⁹Když jsem nalámal pět chlebů pěti tisícům, kolik plných košů nalámaných kousků jste nasbírali?“

„Dvanáct,“ odpověděli.

²⁰„A co těch sedm chlebů pro čtyři tisíce? Kolik plných košů nalámaných kousků jste nasbírali?“

„Sedm,“ odpověděli.

²¹Na to jim řekl: „Ještě nerozumíte?“

Vidíš něco?

²²Když přišli do Betsaidy, přivedli k němu slepce a prosili ho, aby se ho dotkl. ²³Vzal slepce za ruku a odvedl ho za vesnici. Plivl mu na oči, vložil na něj ruce a ptal se ho: „Vidíš něco?“

²⁴On vzhledl a řekl: „Rozeznávám lidi – vidím něco jako chodící stromy.“

²⁵Znovu mu vložil ruce na oči, a když vzhledl, byl uzdraven. Viděl všechno jasně i na dálku. ²⁶Ježíš ho pak poslal domů se slovy: „Do vesnice ale nechoď.“

Ty jsi Mesiáš

²⁷Ježíš a jeho učedníci pak vyšli do vesnic kolem Cesareje Filipovy. Cestou se svých učedníků ptal: „Za koho mě mají lidé?“

^a18 Jer 5:21

²⁸Odpověděli: „Někteří za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní za jednoho z proroků.“

²⁹„A za koho mě máte vy?“ zeptal se.

„Ty jsi Mesiáš!“ odpověděl mu Petr.

³⁰On je ale přísně napomenul, aby to o něm nikomu neříkali.

³¹Tehdy je začal učit, že Syn člověka musí mnoho vytrpět a být zavržen staršími, vrchními kněžími i znalci Písma, být zabit a po třech dnech vstát z mrtvých. ³²Protože ty věci říkal otevřeně, Petr ho vzal stranou a začal ho kárat.

³³Ježíš se ale obrátil, podíval se na své učedníky a okřikl Petra: „Odejdi ode mě, satane! Nemyslíš na Boží věci, ale na lidské.“

³⁴Potom svolal zástup se svými učedníky a řekl jim: „Chce-li někdo jít za mnou, ať se zřekne sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě. ³⁵Kdo-koli by si chtěl zachránit život, ten jej ztratí, ale kdokoli by ztratil život pro mě a pro evangelium, ten jej zachrání. ³⁶Co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale sám sobě uškodil? ³⁷Co dá člověk na oplátku za svůj život? ³⁸Kdo by se v tomto cizoložném a hříšném pokolení styděl za mě a za má slova, za toho se bude stydět i Syn člověka, až přijde ve slávě svého Otce se svatými anděly.“

9 A řekl jim: „Amen, říkám vám, že někteří z těch, kdo tu stojí, rozhodně nezakusí smrt, dokud nespatří, jak Boží království přišlo v moci.“

Ježíš, Mojžíš a Eliáš

²Po šesti dnech Ježíš k sobě vzal Petra, Jakuba a Jana, vyvedl je samotné stranou na vysokou horu a proměnil se před nimi. ³Jeho šaty se rozzářily a úplně zbělely, tak jak by je žádný bělič na zemi nemohl vybělit. ⁴A uviděli Eliáše a Mojžíše, jak rozmlouvají s Ježíšem.

⁵Petr na to Ježíšovi řekl: „Rabbi, dobře, že jsme tu! Uděláme tu tři stánky – jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ ⁶Byli totiž tak vyděšení, že nevěděli, co by řekl.

⁷Vtom se objevil oblak a zahalil je. Z oblaku zazněl hlas: „Toto je můj milovaný Syn.“ ⁸Toho poslouvejte.“ ⁹Hned se rozhlédli, ale neviděli už u sebe nikoho než samotného Ježíše.

⁹Cestou zpět z hory jim přikázal, aby nikomu neříkali, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. ¹⁰Nechali si to tedy pro sebe. Jen se dohadovali, co to je ‚vstát z mrtvých‘.

¹¹Potom se ho zeptali: „Proč ale znalci Písma říkají, že nejdříve musí přijít Eliáš?“

¹²On jim odpověděl: „Jistě, ‚nejdříve přijde Eliáš a všechno napraví‘. Co je ale psáno o Synu člověka? Že musí mnoho vytrpět a být pohrdán.

¹³Říkám vám, že Eliáš už přišel a oni mu udělali, co chtěli, jak je to o něm psáno.“

Pomoz mé nevěře!

¹⁴Když potom přišel k učedníkům, uviděl kolem nich spoustu lidí a znalce Písma, jak se s nimi dohadují. ¹⁵Jakmile ho všichni v zástupu spatřili, byli ohromeni. Běželi k němu a zdravili ho.

¹⁶„Proč se s nimi dohadujete?“ zeptal se jich Ježíš.

¹⁷„Mistře,“ odpověděl mu jeden ze zástupu, „přivedl jsem k tobě svého syna, který má němého ducha.“ ¹⁸Kdykoli se ho zmocní, trhá jím a on má pěnu u úst, skřípe zuby a celý ztuhne. Řekl jsem tvým učedníkům, ať toho ducha vyženou, ale nedokázali to!“

¹⁹„Vy nevěříci pokolení!“ zvolal Ježíš. „Jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás budu snášet? Přiveďte ho ke mně.“ ²⁰A tak ho k němu přivedli. Jakmile ho chlapec uviděl, hned jím ten duch začal zmítat, až upadl a s pěnou u úst se válel po zemi. ²¹Ježíš se zeptal jeho otce: „Jak dlouho se mu to děje?“

„Od dětství,“ odpověděl. ²²„Často s ním házel i do ohně a do vody, aby ho zabil. Můžeš-li ale něco udělat, slituj se nad námi a pomoz nám!“

²³„Můžeš-li?“ opáčil Ježíš. „Pro věřícího je možné všechno.“

²⁴„Já věřím!“ zvolal hned chlapcův otec. „Pomoz mé nevěře!“

²⁵Když Ježíš uviděl, že se sbíhá zástup, okřikl nečistého ducha: „Němý a hluchý duchu, já ti prikazuji: vyjdi z něj a už do něj nevcházej!“ ²⁶A tak s křikem a velkým zmítáním vyšel. Chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí říkali, že zemřel. ²⁷Když ho ale Ježíš vzal za ruku a zvedl ho, vstal.

²⁸Jakmile přišel domů, učedníci se ho v soukromí ptali: „Proč jsme ho my nemohli vyhnat?“

²⁹Odpověděl jim: „Tento druh démonů nemůže vyjít jinak než skrze modlitbu.“^a

Nejmenší jsou největší

³⁰Pak odtud odešli. Procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. ³¹Učil totiž své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán do lidských rukou, zabijí ho a třetího dne po svém zabití vstane z mrtvých.“

³²Oni ta slova nechápali, ale báli se ho zeptat.

³³Když přišel domů do Kafarnaum, ptal se jich: „O čem jste se to cestou dohadovali?“ ³⁴Oni však mlčeli, neboť se cestou mezi sebou hádali, kdo z nich je největší.

³⁵Posadil se tedy, zavolal těch Dvanáct k sobě a řekl jim: „Chce-li někdo být první, ať je poslední ze všech a služebník všech.“ ³⁶Vzal dítě a postavil je uprostřed. Potom je vzal do náručí se slovy: ³⁷„Kdokoli přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne, a kdokoli přijme mne, nepřijímá mne, ale Toho, který mě poslal.“

³⁸„Mistře,“ řekl mu na to Jan, „viděli jsme jednoho, který nechodí s námi, jak ve tvém jménu vymítá demony. Snažili jsme se mu v tom zabránit, protože nechodí s námi.“

³⁹„Nebráňte mu!“ odpověděl Ježíš. „Nikdo nemůže vykonat zázrak v mém jménu a hned nato o mně mluvit zle.“ ⁴⁰Kdo není proti nám, je s námi. ⁴¹Kdo by vám podal i jen pohár vody, protože patříte Mesiáši, amen, říkám vám, že nepřijde o svou odplatu.

⁴²Kdokoli by ale svedl jednoho z těchto maličkých, kteří ve mne věří, bylo by pro něj mnohem lepší, kdyby mu na krk pověsili mlýnský kámen a hodili ho do moře. ⁴³^[44]Kdyby tě sváděla tvá ruka, usekni ji. Je pro tebe lepší vejít zmrzačený do života, než jít s oběma rukama do pekla, do toho neuhasitelného ohně. ⁴⁵^[46]A kdyby tě sváděla tvá noha, usekni ji. Je pro tebe lepší vejít chromý do života, než být s oběma nohama uvržen do pekla.^c

^a29 někt. rukopisy *modlitbu a půst* ^b44 Někt. rukopisy přidávají verš 44, totožný s veršem 48. ^c45 Někt. rukopisy přidávají verš 46, totožný s veršem 48.

⁴⁷A kdyby tě svádělo tvé oko, zahod' je. Je pro tebe lepší vejít jednooký do Božího království, než být s oběma očima uvržen do pekla, ⁴⁸kde, jejich červ nehyne a oheň nehasne.^a

⁴⁹Každý totiž bude solen ohněm.^b ⁵⁰Sůl je dobrá. Kdyby ale sůl přestala být slaná, čím ji osolíte? Mějte v sobě sůl a žijte spolu v pokoji.“

Co Bůh spojil

10 Potom vstal, odešel odtud a přes krajinu za Jordánem přišel do judské země. Tam se k němu znovu sešly zástupy a on je podle svého zvyku opět učil.

²Tehdy k němu přišli farizeové a pokoušeli ho otázkou: „Smí muž zapudit manželku?“

³„Co vám přikázal Mojžíš?“ řekl jim na to.

⁴„Mojžíš nám dovolil napsat rozlukový list a zapudit ji,“^c odpověděli.

⁵„To přikázání vám napsal kvůli tvrdosti vašeho srdce,“ řekl jim na to Ježíš. ⁶„Od počátku stvoření je ale Bůh, učinil jako muže a ženu.^d ⁷Proto člověk opustí svého otce i matku, přilne ke své manželce^e ⁸a ti dva budou jedno tělo.^f A tak už nejsou dva, ale jedno tělo. ⁹Co Bůh spojil, ať člověk nerozděluje.“

¹⁰Doma se ho na to učedníci znovu vyptávali. ¹¹Odpověděl jim: „Kdo-koli zapudí svou manželku a vezme si jinou, cizoloží proti ní. ¹²Také žena, která opustí svého muže a vdá se za jiného, cizoloží.“

Kdo vejde do Království

¹³Tehdy k němu přinášeli malé děti, aby se jich dotkl, ale učedníci je okřikovali. ¹⁴Když to Ježíš uviděl, rozhořčil se a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim – vždyť právě takovým patří Boží království! ¹⁵Amen, říkám vám, že kdokoli nepřijme Boží království jako dítě, nikdy do něj nevejde.“ ¹⁶Potom je bral do náručí, vkládal na ně ruce a žehnal jim.

¹⁷Když se znovu vydal na cestu, doběhl je jeden muž, poklekl před ním a ptal se ho: „Dobrý mistře, co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života?“

¹⁸„Proč mě nazýváš dobrým?“ opáčil Ježíš. „Nikdo není dobrý, jen jediný – Bůh. ¹⁹Přikázání znáš: Necizolož, nezabíjej, nekraď, nelži, nepodváděj, cti svého otce i matku.“^g

²⁰„Mistře,“ odpověděl, „to všechno jsem dodržoval odmalička.“

²¹Ježíš se na něj zadíval, zamiloval si ho a řekl mu: „Schází ti jen jedno – jdi, prodej všechno, co máš, rozdej to chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pojď a následuj mě.“ ²²Ta slova ho ale zarmoutila, a tak smutně odešel. Měl totiž mnoho majetku.

²³Ježíš se ohlédl a řekl svým učedníkům: „Jak nesnadno vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ ²⁴Učedníci byli z jeho slov ohromeni. Ježíš jim tedy zopakoval: „Synáčkové, jak těžké je^h vejít do Božího království! ²⁵To spíše projde velbloud uchem jehly než boháč do Božího království.“

²⁶V naprostém ohromení se jeden druhého ptali: „Kdo tedy může být spasen?“

^a48 Iza 66:24 ^b49 Někt. rukopisy přidávají *a každá oběť bude solena solí*. (Lev 2:13)

^c4 Deut 24:1

^d6 Gen 1:27; 5:2

^e7 přilne ke své manželce v někt. rukopisech chybí

^f8 Gen 2:24

^g19 Exod 20:12–16; Deut 5:16–20

^h24 Někt. rukopisy přidávají *pro ty,*

kdo spoléhají na bohatství.

²⁷Ježíš se na ně podíval a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. U Boha je možné všechno.“

²⁸„Podívej se,“ ozval se Petr, „my jsme všechno opustili a šli jsme za tebou.“

²⁹Ježíš odpověděl: „Amen, říkám vám, že není nikdo, kdo by opustil dům nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole kvůli mně a kvůli evangeliu ³⁰a nepřijal by nyní v tomto čase stokrát tolik domů a bratrů a sester a matek a dětí a polí s pronásledováním a v nadcházejícím věku věčný život. ³¹Mnozí první pak budou poslední a poslední první.“

Můžete pít můj kalich?

³²Byli na cestě vzhůru do Jeruzaléma. Ježíš šel napřed a oni ho ohromeně a se strachem následovali. Tehdy vzal těch Dvanáct znovu k sobě a začal jim opakovat, co se mu má stát: ³³„Hle, blížíme se k Jeruzalému. Tam bude Syn člověka vydán vrchním kněžím a znalcům Písma. Odsoudí ho k smrti, vydají pohanům, ³⁴budou se mu vysmívat, zbičují ho, poplivou a zabijí, ale třetího dne vstane z mrtvých.“

³⁵Tehdy k němu přistoupili Zebedeovi synové Jakub a Jan se slovy: „Mistře, prosíme, abys nám splnil přání.“

³⁶„Co pro vás mám udělat?“ zeptal se jich.

³⁷„Nech nás sedět ve své slávě – jednoho po tvé pravici a druhého po tvé levici.“

³⁸„Nevíte, o co prosíte,“ řekl jim na to Ježíš. „Můžete snad pít kalich, který piji, a podstoupit křest, který podstupuji?“

³⁹„Můžeme,“ odvětili.

Na to jim Ježíš řekl: „Ano, budete pít kalich, který piji, a podstoupíte křest, který podstupuji. ⁴⁰Dát vám sedět po mé pravici nebo levici však není na mně. To místo patří těm, pro něž je připraveno.“

⁴¹A když to uslyšelo ostatních deset, rozhořčili se na Jakuba a Jana. ⁴²Ježíš je ale zavolal k sobě a řekl jim: „Víte, že věhlasní vládcové národů nad nimi panují a jejich velíkáni nad nimi užívají moc. ⁴³Tak to ale mezi vámi nebude. Kdo by mezi vámi chtěl být veliký, ať je vaším služebníkem. ⁴⁴Kdo by mezi vámi chtěl být první, ať je otrokem všech. ⁴⁵Ani Syn člověka přece nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a aby dal svůj život jako výkupné za mnohé.“

Bartimeus

⁴⁶Přišli do Jericha. Když pak se svými učedníky a s velkým zástupem vycházel z Jericha, u cesty seděl slepý žebrák Bartimeus, syn Timeův.

⁴⁷Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, dal se do křiku: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ ⁴⁸Mnozí ho okřikovali, ať mlčí, ale on křičel tím více: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

⁴⁹Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho.“

A tak toho slepce zavolali. „Vzchop se!“ říkali mu. „Vstávej, volá tě!“ ⁵⁰On odhodil svůj plášť, zvedl se a došel k Ježíšovi.

⁵¹Ježíš se ho zeptal: „Co mám pro tebe udělat?“

„Rabboni, ať vidím!“ odpověděl slepec.

⁵²Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě uzdravila.“ A on hned prohlédl a následoval ho na cestě.

Král na oslůku

11 Když se přiblížili k Jeruzalému – k Betfagé a Betanii u Olivetské hory, poslal dva ze svých učedníků ^{2a} a řekl jim: „Jděte do vesnice před vámi. Hned jak do ní vejдете, najdete přivázané oslátka, na kterém ještě nikdo nikdy neseseděl. Odvažte ho a přiveďte. ³Kdyby se vás někdo ptal: „Co to děláte?“ řekněte: „Pán ho potřebuje,“ a hned ho sem pošle.“

⁴Odešli tedy, a když našli oslátka přivázané u dveří venku na ulici, odvázali je. ⁵Někteří z kolemstojících jim řekli: „Co to děláte? Jak to, že odvazujete oslátka?“ ⁶Když jim ale odpovíděli, jak jim Ježíš řekl, nechali je.

⁷Potom to oslátka přivedli k Ježíši, prikryli je svými plášti a on si na ně sedl. ⁸Mnozí prostírali na cestě své pláště, jiní pak ratolesti, které nařezali v polích. ⁹Ti, kdo šli napřed, i ti, kdo šli za ním, volali:

„Hosana!“^a

„Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu!“^b

¹⁰„Požehnané království našeho otce Davida!“

„Hosana na výsostech!“

¹¹Tak dorazil do Jeruzaléma a do chrámu. Když si všechno prohlédl, byl už večer, a tak se Dvanácti odešel do Betanie.

Doupě lupičů

¹²Když druhého dne vycházeli z Betanie, Ježíš dostal hlad. ¹³Zdálky uviděl fíkovník s listím, a tak šel k němu, zda by snad na něm něco nenalezl. Když přišel, nenašel na něm nic než listí, protože nebyl čas fíků. ¹⁴Řekl mu: „Ať už z tebe nikdy nikdo nejí ovoce!“ A jeho učedníci to slyšeli.

¹⁵Tak přišli do Jeruzaléma. Když vešel do chrámu, začal vyhánět ty, kdo v chrámě prodávali i kupovali. Zpřevracel stoly směnárníků i sedačky prodavačů holubic ^{16a} a nikomu nedovoľoval ani přenášet zboží přes chrámové nádvoří. ¹⁷Potom je vyučoval: „Není snad psáno, že „Můj dům bude nazýván domem modlitby pro všechny národy“? Vy jste z něj ale udělali „doupě lupičů!“^c

¹⁸Když to uslyšeli vrchní kněží a znalci Písma, začali hledat způsob, jak ho zničit, protože se ho báli. Všechen zástup totiž žasl nad jeho učením.

¹⁹Večer pak znovu odešli z města.

Boží víra

²⁰Když pak šli ráno zase kolem toho fíkovníku, uviděli, že od kořenů uschl. ²¹Petr se tehdy rozpomněl a zvolal: „Mistře, podívej se, ten fíkovník, který jsi proklel, uschl!“

²²Ježíš jim na to řekl: „Mějte Boží víru. ²³Amen, říkám vám, že kdokoli by řekl této hoře: „Zvedni se a vrhni se do moře,“ a nepochyboval by v srdci, ale věřil by, že se děje to, co říká, stane se mu to. ²⁴Proto vám říkám: Věřte, že všechno, o co při modlitbě prosíte, jste dostali, a budete to mít. ²⁵^[26] Když se postavíte k modlitbě, odpouštějte, pokud něco proti někomu máte, aby i váš Otec v nebesích odpustil vaše prohřešky vám.“^d

^a9 hebr. *Zachraň nás*; výraz časem nabyl významu *Sláva spasiteli!* ^b9 Žalm

118:25–26 ^c17 Iza 56:7; Jer 7:11 ^d25 Některé rukopisy přidávají verš 26 *Nebudete-li odpouštět, pak ani váš Otec v nebesích neodpustí vaše prohřešky vám.* (Mat 6:15)

Jakým právem

²⁷Tak znovu přišli do Jeruzaléma. Když se procházel v chrámu, přistoupili k němu vrchní kněží, znalci Písma a starší lidu ²⁸se slovy: „Jakým právem to všechno děláš? Kdo tě k tomu zmocnil?!”

²⁹„Také se vás na něco zeptám,“ řekl jim Ježíš. „Odpovězte mi a já vám pak řeknu, jakým právem to dělám.“ ³⁰Byl Janův křest z nebe, nebo z lidí? Odpovězte mi.“

³¹Začali se mezi sebou dohadovat: „Když řekneme, že z nebe, řekne nám: ‚Tak proč jste mu nevěřili?‘“ ³²Když ale řekneme, že z lidí...“ Báli se totiž zástupů, protože všichni měli Jana za opravdového proroka. ³³Nakonec mu řekli: „Nevíme.“

„Ani já vám tedy nepovím, jakým právem to dělám,“ řekl jim Ježíš.

O zlých vinařích

12 Tehdy jim začal vyprávět podobenství: „Jeden člověk vysadil vinici, obehnal ji plotem, vykopal v ní lis a postavil věž.^a Pak ji pronajal vinařům a vydal se na cestu. ²Když nastal čas vinobraní, poslal k vinařům služebníka, aby od nich převzal díl z úrody vinice. ³Ti se ho však chopili, ztloukli ho a poslali pryč s prázdnou. ⁴Poslal k nim tedy ještě jiného služebníka. Toho poranili na hlavě a zohavili. ⁵A tak poslal ještě dalšího. Toho zabili a stejně tak mnoho jiných. Některé tloukli a jiné zabíjeli.

⁶Nakonec už mu zbýval jen jediný – jeho milovaný syn. Poslal ho tedy k nim, neboť si říkal: ‚Před mým synem se zastydí.‘ ⁷Vinaři si ale řekli: ‚Tohle je dědic. Pojdme ho zabít, a dědictví bude naše!‘ ⁸Chopili se ho, zabili a vyvlekli ho z vinice ven.

⁹Co tedy udělá pán vinice? Přijde, ty vinaře zahubí a vinici dá jiným.

¹⁰Nečetli jste snad Písmo?

„Kámen staviteli zavržený
stal se kamenem úhelným.

¹¹Sám Hospodin to učinil
a v našich očích je to div.“^{a b}

¹²Když pochopili, že to podobenství řekl o nich, chtěli ho zatknout. Báli se ale zástupu, a tak ho nechali a odešli.

Čí je ten obraz?

¹³Potom k němu poslali některé z farizeů a herodiánů, aby ho chytily za slovo. ¹⁴Přišli a řekli mu: „Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a na nikoho nedbáš, neboť se neohlížíš na to, kdo je kdo, ale pravdivě učíš Boží cestě. Je správné dávat císaři daň, nebo ne? ¹⁵Máme platit, nebo ne?“

On ale znal jejich pokrytectví, a tak jim řekl: „Proč mě pokoušíte? Přineste mi denár, ať se podívám.“ ¹⁶Když mu ho podali, zeptal se jich: „Čí je ten obraz a nápis?“

„Císařův,“ odpověděli.

¹⁷„Dejte tedy císaři, co je císařovo, a Bohu, co je Boží,“ řekl jim Ježíš. Zůstali nad tím v úžasu.

^a1 Iza 5:1–7

^b11 Žalm 118:22–23

Bůh je Bohem živých

¹⁸Potom k němu přišli saduceové (kteří tvrdí, že není žádné vzkříšení) a ptali se ho: ¹⁹„Mistře, Mojžíš nám napsal, že když ženatý muž zemře bezdětný, má si jeho ženu vzít jeho bratr, aby svému bratru vzbudil potomka.“^a

²⁰Bylo sedm bratrů. První se oženil, zemřel a nezanechal potomka. ²¹Pak si ji vzal druhý, ale také zemřel a nezanechal potomka. Stejně tak třetí.

²²Ani jeden z těch sedmi nezanechal potomka. Nakonec pak zemřela i ta žena. ²³Až tedy při vzkříšení vstanou z mrtvých, kdo z nich ji bude mít za manželku? Vždyť ji mělo všech sedm!“

²⁴Ježíš jim odpověděl: „Nemýlíte se proto, že neznáte Písma ani Boží moc? ²⁵Až lidé vstanou z mrtvých, nebudou se ženit ani vdávat, ale budou jako andělé v nebi. ²⁶A ohledně toho, že mrtví vstávají – copak jste nečetli v Knize Mojžíšově, jak k němu Bůh promluvil z keře: ‚Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův‘? ²⁷On přece není Bohem mrtvých, ale živých! Velice se mýlíte.“

Největší přikázání

²⁸Jeden ze znalců Písma slyšel jejich rozpravu a viděl, jak dobře jim odpovídal. Přistoupil tedy a zeptal se ho: „Které přikázání je ze všech nejdůležitější?“

²⁹Ježíš mu odpověděl: „Nejdůležitější je: ‚Slyš, Izraeli – Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. ³⁰Proto miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.‘^c ³¹Druhé je toto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe.‘^d Žádné přikázání není důležitější než tato dvě.“

³²Na to mu ten znalec Písma řekl: „Mistře, to jsi opravdu řekl dobře. Ano, Bůh je jediný a není žádný kromě něj. ³³A milovat ho celým srdcem, celým rozumem a ze vši síly a milovat svého bližního jako sám sebe – to je nade všechny zápalý a oběti.“

³⁴Když Ježíš uviděl, jak moudře mu odpověděl, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ A nikdo se ho už neodvažoval na nic zeptat.

Syn, nebo Pán?

³⁵Když potom Ježíš vyučoval v chrámu, zeptal se: „Jak mohou znalci Písma říkat, že Mesiáš je Davidův syn? ³⁶Vždyť sám David řekl v Duchu svatém:

„Hospodin řekl mému Pánu:

Sed po mé pravici,
než ti tvé nepřátele
k nohám položím.“^e

³⁷Sám David ho nazývá Pánem – jak tedy může být Mesiáš jeho syn?“ A veliký zástup ho rád poslouchal.

³⁸Ve svém vyučování říkal: „Dejte si pozor na znalce Písma, kteří rádi chodí ve slavnostních pláštech, nechají se zdravít na tržištích, ³⁹sedají na předních sedadlech ve shromážděních a na čestných místech při večerech ⁴⁰a kteří vyjádří vdovské domy pod záminkou dlouhých modliteb. Takové čeká nejtěžší trest!“

^a19 Deut 25:5–6

^b26 Exod 3:6

^c30 Deut 6:4–5

^d31 Lev 19:18

^e36 Žalm 110:1

Dva halěrky

⁴¹Potom se posadil naproti pokladnici a díval se, jak do ní lidé házejí peníze. A mnoho bohatých tam házelo hodně. ⁴²Když pak přišla jedna chudá vdova, hodila tam dva halěrky (což je jeden čtvrták). ⁴³Tehdy svolal své učedníky a řekl jim: „Amen, říkám vám, že tato chudá vdova dala více než všichni, kdo házeli peníze do pokladnice. ⁴⁴Všichni totiž dávali ze svého nadbytku, ale tato žena dala ze svého nedostatku všechno, co měla, celé své živobytí.“

Počátky porodních bolestí

13 Cestou z chrámu mu jeden z jeho učedníků řekl: „Mistře, pohleď, jaké kameny a jaké stavby!“

²Ježíš mu řekl: „Vidíš ty veliké stavby? Nezůstane tu kámen na kameni. Všechno bude zbořeno.“

³Když se pak posadil na Olivetské hoře naproti chrámu, Petr, Jakub, Jan a Ondřej se ho v soukromí ptali: ⁴„Řekni nám, kdy to bude. Jaké bude znamení času, kdy se to všechno naplní?“

⁵Ježíš jim začal vysvětlovat: „Dávejte pozor, aby vás někdo nesvedl. ⁶Mnozí přijdou pod mým jménem se slovy: ‚Já jsem Mesiáš‘ a svedou mnohé. ⁷Až uslyšíte válečný hluk a zprávy o válkách, nestrachujte se, protože se to musí stát. Ale to ještě nebude konec. ⁸Národ povstane proti národu a království proti království a na různých místech vypuknou zemětřesení a hladomory. To jsou ale jen počátky porodních bolestí.

⁹Dávejte na sebe pozor. Budou vás vydávat soudům a shromážděním. Budete biti a kvůli mně stanete před vládci a králi, abyste jim vydali svědectví. ¹⁰Především ale musí být všem národům kázáno evangelium. ¹¹Když vás budou odvádět a dávat do vězení, nedělejte si předem starosti, co máte říci, ale mluvit, co vám bude dáno v tu chvíli. Nejste to totiž vy, kdo mluví, ale Duch svatý.

¹²Bratr bratra i otec syna vydá na smrt a děti povstanou proti rodičům a zabijí je. ¹³Kvůli mému jménu vás budou všichni nenávidět, ale kdo vytrvá až do konce, bude zachráněn.“

Otřesná ohavnost

¹⁴„Až uvidíte onu ‚otřesnou ohavnost‘,^a jak stojí, kde by neměla (kdo čte, rozuměj), tehdy ať ti, kdo jsou v Judsku, utečou do hor. ¹⁵Kdo bude na střeše, ať neschází do domu, aby si odtud něco vzal. ¹⁶Kdo bude na poli, ať se nevrací ani pro plášť. ¹⁷Běda bude v těch dnech těhotným a kojícím. ¹⁸Modlete se, aby to nebylo v zimě. ¹⁹Ty dny totiž budou dny soužení, jaké do této doby nebylo od počátku Božího stvoření a jaké už nikdy nebude. ²⁰Kdyby Hospodin ty dny nezkrátil, nezachránil by se vůbec nikdo. Kvůli svým vyvoleným však ty dny zkrátí.

²¹Kdyby tehdy někdo řekl: ‚Hle, Mesiáš je tu!‘ anebo ‚Pohledte, tam je!‘ nevěřte. ²²Povstanou totiž falešní mesiášové a falešní proroci a budou dělat divy a zázraky, aby sváděli (kdyby to bylo možné) dokonce i vyvolené.

²³Dávejte tedy pozor. Všechno jsem vám řekl předem.“

^a14 Dan 9:27; 11:31; 12:11

Příchod Syna člověka

²⁴ „Ve dnech po onom souzení

,slunce se zatmí
a měsíc nevydá světlo,
²⁵ hvězdy budou padat z nebe
a nebeské mocnosti se zachvějí.“^a

²⁶ Tehdy spatří Syna člověka, jak přichází v oblacích s velikou mocí a slávou.^b ²⁷ Pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od nejzazšího konce země po nejzazší konec nebe.

²⁸ Poučte se od fíkovníku tímto podobenstvím: Když jeho větve konečně začnou rašit a nasazovat listí, víte, že léto je blízko. ²⁹ Stejně tak, až uvidíte, jak se dějí tyto věci, vězte, že je blízko, že už je ve dveřích! ³⁰ Amen, říkám vám, že toto pokolení nepomine, než se to všechno stane. ³¹ Nebe a země pominou, ale má slova nikdy nepominou.

³² Ten den a hodinu však nikdo nezná – ani andělé v nebi, ani Syn, jedině Otec. ³³ Dávejte pozor, bděte.^c Nevíte totiž, kdy ten čas přijde. ³⁴ Je to, jako když člověk odešel na cestu: opustil svůj dům a svěřil správu svým služebníkům. Každému určil jeho práci a vrátnému přikázal, aby bděl. ³⁵ Proto bděte. Nevíte totiž, kdy přijde pán domu – zda večer, o půlnoci, za kuro-pění, nebo za svítání. ³⁶ Aby vás snad, když znenadání přijde, nenalezl spící. ³⁷ Co říkám vám, říkám všem: Bděte.“

Poslední pomazání

14 Bylo to dva dny před Velikonocemi a Svátkem nekvašených chlebů. Vrchní kněží se znalci Písma hledali způsob, jak by se ho lstí zmocnili a zabili ho. Říkali si totiž: „O svátcích ne, aby mezi lidmi nevypuklo povstání.“

³ Když pak byl Ježíš v Betanii a stoloval v domě Šimona Malomocného, přišla žena s alabastrovou nádobkou velmi drahé masti z pravého nardu. A když tu nádobku rozbila a vylila na jeho hlavu, ⁴ někteří se rozhořčili: „K čemu taková ztráta? ⁵ Ta mast se mohla prodat aspoň za tři sta denárů!^d Mohlo se to rozdat chudým!“ A hubovali ji.

⁶ Ježíš jim ale řekl: „Nechte ji. Proč ji trápíte? Udělala pro mě něco krásného. ⁷ Chudé tu budete mít vždycky^e a můžete jim pomáhat, kdykoli budete chtít; mě ale vždycky mít nebudete. ⁸ Ona udělala, co mohla. Předem pomazala mé tělo k pohřbu. ⁹ Amen, říkám vám, že kdekoli na celém světě bude kázáno evangelium, bude se mluvit také o tom, co udělala ona, na její památku.“

¹⁰ Jeden z Dvanácti – jmenoval se Jidáš Iškariotský – tehdy odešel k vrchním kněžím, aby jim ho zradil. ¹¹ Když to uslyšeli, zaradovali se a slíbili, že mu dají peníze. Začal tedy hledat příležitost, jak by jim ho vydal.

Poslední večeře

¹² Prvního dne svátku nekvašených chlebů, kdy se obětuje velikonoční beránek, se ho učedníci zeptali: „Kam ti máme jít připravit k jídlu velikonočního beránka?“

^a25 Iza 13:10; 34:4; Joel 2:10; 3:4; 4:15 ^b26 Dan 7:13–14 ^c33 Někt. rukopisy přidávají *a modlete se*. ^d5 zhruba roční plat dělníka (Mat 20:2) ^e7 Deut 15:11

¹³Poslal tedy dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do města. Tam vás potká muž nesoucí džbán vody. Jděte za ním. ¹⁴Kam vejde, tam řekněte hospodáři: „Mistr se ptá: Kde je místnost, v níž bych se svými učedníky pojedl beránka?“ ¹⁵On vám ukáže velikou horní místnost, prostřenou a připravenou. Tam nám připravte večeři.“ ¹⁶Učedníci tedy odešli, a když přišli do města, našli všechno tak, jak jim řekl, a připravili beránka.

¹⁷Večer pak přišel Ježíš se Dvanácti. ¹⁸Když byli za stolem, Ježíš uprostřed jídla řekl: „Amen, říkám vám, že jeden z vás, kdo jí se mnou, mě zradí.“

¹⁹Zdrceni se jeden po druhém začali ptát: „Snad ne já?“

²⁰„Je to jeden ze Dvanácti,“ řekl jim, „ten, který se mnou namáčí ruku do mýsy. ²¹Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu, kdo Syna člověka zrazuje. Bylo by pro něj lepší, kdyby se vůbec nenarodil.“

²²Když jedli, vzal chléb, požehnal, lámal a dal jim ho se slovy: „Vezměte, to je mé tělo.“ ²³Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něj všichni.

²⁴Tehdy jim řekl: „To je má krev nové^a smlouvy, která se prolévá za mnohé. ²⁵Amen, říkám vám, že už neokusím plod vinné révy až do dne, kdy ho budu pít nový v Božím království.“ ²⁶A když zazpívali žalm, vyšli na Olivetskou horu.

Getsemane

²⁷Tehdy jim Ježíš řekl: „Všichni ode mě odpadnete. Je přece psáno: „Budu bít pastýře a ovce se rozprchnou.“^b ²⁸Ale až vstanu z mrtvých, předejdu vás do Galileje.“

²⁹„I kdyby všichni odpadli,“ prohlásil Petr, „já nikdy!“

³⁰Ježíš mu odpověděl: „Amen, říkám ti, že ještě dnes v noci, dříve než dvakrát zakokrhá kohout, mě třikrát zapřeš.“

³¹On se ale dušoval: „I kdybych měl s tebou zemřít, nikdy tě nezapřu!“ A podobně mluvili i všichni ostatní.

³²Když pak přišli na místo zvané Getsemane, řekl svým učedníkům: „Posaďte se tu, než se pomodlím.“ ³³Vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vtom na něj začala padat hrůza a tíha. ³⁴Řekl jim: „Je mi úzko až k smrti. Zůstaňte tu a bděte.“

³⁵Kousek poodešel, padl na zem a modlil se, aby ho, je-li to možné, ta hodina minula. ³⁶Tehdy řekl: „Abba,^c Otče, pro tebe je možné všechno. Odejmi ode mě tento kalich! Ať se však nestane má vůle, ale tvá.“

³⁷Když se pak vrátil, zjistil, že spí. „Šimone, ty spíš?“ řekl Petrovi. „Nemohl jsi bdít ani hodinu?“ ³⁸Bděte a modlete se, abyste nepodlehli pokušení. Duch je odhodlaný, ale tělo malátné.“

³⁹Znovu odešel a modlil se týmiž slovy. ⁴⁰Když se vrátil, zjistil, že zase spí. Víčka jim ztěžkla únavou. Nevěděli, co mu na to říci.

⁴¹Když se pak vrátil potřetí, řekl jim: „Ještě pořád spíte a odpočíváte? Dost už! Pohleďte, přišla chvíle, kdy je Syn člověka vydáván do rukou hříšníků. ⁴²Vstávejte, pojďme! Můj zrádce už je blízko.“

⁴³Ještě to ani nedořekl, když vtom přišel Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním zástup s meči a holemi, poslaný od vrchních kněží, znalců Písma a starších.

⁴⁴Jeho zrádce s nimi měl smluvené znamení: „Je to ten, kterého políbím.

^a24 nové v někt. rukopisech chybí (Luk 22:20)

^b27 Zach 13:7

^c36 aram. Otče

Chopte se ho a veďte ho opatrně. ⁴⁵„Jakmile přišel, hned přistoupil k němu a políbil ho se slovy: „Rabbi!“^a

⁴⁶V tu chvíli se na něj vrhli a zajali ho. ⁴⁷Jeden z těch, kdo stáli kolem něj, vytasil meč, zasáhl veleknězova sluhu a usekl mu ucho.

⁴⁸Ježíš jim řekl: „Jsem snad zločinec, že jste se mě vypravili zatknout s meči a holemi? ⁴⁹Když jsem s vámi denně býval v chrámu a učil, nezatkli jste mě. Ať se však naplní Písmo!“

⁵⁰Tehdy ho všichni opustili a utekli. ⁵¹Jeden mladík ho ale následoval oblečen jen kusem plátna na holém těle. Chytili ho, ⁵²ale on tam to plátno nechal a utekl nahý.

Před Veleradou

⁵³Ježíše pak odvedli k veleknězi, kde se sešli všichni vrchní kněží i starší a znalci Písma. ⁵⁴Petr ho ale zpovzdálí následoval až dovnitř na velekně-zův dvůr. Tam si sedl mezi sluhy a ohříval se u ohně.

⁵⁵Vrchní kněží s celou Veleradou pak proti Ježíši hledali svědectví, aby ho mohli odsoudit k smrti, ale nic nenacházeli. ⁵⁶Mnozí sice proti němu křivě svědčili, ale jejich svědectví se neshodovala. ⁵⁷Nějací lidé pak vstali a křivě proti němu svědčili: ⁵⁸„Slyšeli jsme ho říci: „Zbořím tento chrám udělaný rukama a za tři dny postavím jiný, neudělaný rukama.““ ⁵⁹Ale ani tak se jejich svědectví neshodovala.

⁶⁰Nato se přede všemi postavil velekněz a tázal se Ježíše: „Nic neodpovíš na jejich svědectví?“

⁶¹On ale mlčel a nic neodpovídal.

Nakonec se ho velekněz zeptal: „Jsi Mesiáš, Syn Požehnaného?“

⁶²„Jsem,“ řekl Ježíš. „A vy uvidíte Syna člověka sedět po pravici Moci a přicházet s nebeskými oblačky.“^b

⁶³Tehdy si velekněz roztrhl roucho a zvolal: „K čemu ještě potřebujeme svědky? ⁶⁴Slyšeli jste rouhání! Co o tom soudíte?“

A všichni rozhodli, že zaslouží smrt. ⁶⁵Někteří po něm začali plivat. Zahalili mu tvář, bili ho pěstmi a říkali: „Prorokuj!“ A sluhové ho tloukli holemi.

Neznám ho!

⁶⁶Petr byl zatím dole na dvoře. Přišla tam jedna z veleknězových služek, ⁶⁷a když si všimla Petra, jak se ohřívá, podívala se na něj a řekla: „Ty jsi byl také s tím Ježíšem z Nazaretu.“

⁶⁸On to ale zapřel: „Nerozumím. Nevím, o čem mluvíš!“ Vyšel ven před dvůr a vtom zakokrhál kohout.^c

⁶⁹Potom ho ta služka uviděla znovu a začala říkat kolemstojícím: „Je to jeden z nich!“ ⁷⁰On to ale znovu zapíral.

Po malé chvíli se kolemstojící znovu obrátili na Petra: „Určitě jsi jeden z nich. Vždyť jsi Galilejec!“

⁷¹Tehdy se začal zaklínat a přísahat: „Člověka, o kterém mluvíte, neznám!“

⁷²A vtom podruhé zakokrhál kohout. Petr si vzpomněl na Ježíšova slova: „Než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš“ a propukl v pláč.

^a45 aram. *Mistře, Učiteli* (dosl. *Veliký*) ^b62 Žalm 110:1; Dan 7:13 ^c68 *a vtom zakokrhál kohout* v někt. rukopisech chybí

Před Pilátem

15 Hned za svítání, když se vrchní kněží poradili se staršími a znalci Písma i s celou Veleradou, svázali Ježíše, odvedli ho a vydali Pilátovi.

²Pilát se ho zeptal: „Tak ty jsi židovský král?“

„Sám to říkáš,“ odpověděl Ježíš.

³Vrchní kněží ho začali obviňovat z mnoha věcí. ⁴Pilát se ho znovu ptal: „Proč nic neodpovídáš? Neslyšíš, z čeho všeho tě obviňují?“ ⁵Ježíš už ale vůbec neodpovídal; to Piláta udivilo.

⁶O svátcích měl ovšem ve zvyku propouštět na jejich žádost jednoho vězně. ⁷Tehdy byl spolu s jinými vzbouřenci, kteří při vzpouře spáchali vraždu, uvězněn jeden muž jménem Barabáš. ⁸Dav přistoupil k Pilátovi a žádal, aby se zachoval jako obvykle. ⁹Pilát se jich zeptal: „Chcete, abych vám propustil židovského krále?“ ¹⁰(Věděl totiž, že mu ho vrchní kněží vydali z pouhé zášti.)

¹¹Vrchní kněží ale vyburcovali dav, ať žádá o propuštění Barabáše.

¹²„A co mám udělat s tím, kterého nazýváte židovským králem?“ ptal se jich Pilát.

¹³„Ukřižuj ho!“ vykřikli všichni.

¹⁴„Co udělal zlého?“ ptal se Pilát.

Oni však křičeli ještě víc: „Ukřižuj ho!“

¹⁵Pilát chtěl vyhovět davu, a tak jim propustil Barabáše, ale Ježíše nechal zbičovat a vydal ho k ukřižování.

¹⁶Vojáci ho odvedli dovnitř na nádvoří paláce zvaného Praetorium a svolali celou posádku. ¹⁷Oblékli mu purpurový plášť a nasadili mu korunu upletenou z trní. ¹⁸Pak ho začali zdravit: „Ať žije židovský král!“ ¹⁹Bili ho holí do hlavy, plivali na něj, klekali před ním a klaněli se mu. ²⁰Když se mu dost naposmívali, svlékli z něj ten plášť a oblékli mu jeho šaty. Potom ho odvedli k ukřižování.

Golgota

²¹Jistý Šimon Kyrénský (otec Alexandra a Rufa) se právě vracel z pole, a když procházel kolem, přinutili ho nést mu kříž. ²²Tak Ježíše přivedli na místo zvané Golgota (což v překladu znamená Lebka). ²³Podávali mu víno s myrhou, ale on odmítl. ²⁴Zatímco ho křižovali, losovali o jeho šaty, kdo si co vezme.

²⁵Ukřižovali ho v devět hodin ráno. ²⁶Na nápisu s jeho proviněním stálo:

ŽIDOVSKÝ KRÁL.

²⁷ [28] Spolu s ním ukřižovali dva zločince, jednoho po jeho pravici a druhého po levici.^a ²⁹Kolemjdoucí pokyvovali hlavami a posmívali se mu: „Aha! Když umíš zbořit chrám a za tři dny ho postavit, ³⁰zachraň sám sebe! Slez z toho kříže!“

³¹Podobně se vysmívali i vrchní kněží se znalci Písma. Společně říkali: „Jiné zachránil, ale sám se zachránit nemůže! ³²Ať ten Mesiáš, ten král

^a27 Některé rukopisy přidávají verš 28 *Tak se naplnilo Písmo, které říká: „Byl započten mezi zločince.“* (Iza 53:12; Luk 22:37)

Izraele, teď sleze z kříže, ať to uvidíme a uvěříme.“ A hanobili ho i ti, kdo byli ukřižováni s ním.

³³V poledne se po celé zemi setmělo až do tří hodin odpoledne. ³⁴Ve tři hodiny Ježíš hlasitě vykřikl: „Eloi, Eloi, lema sabachtani?“ což v překladu znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“^a

³⁵Když to uslyšeli někteří z kolemstojících, řkali: „Podívejte, volá Eliáš!“ ³⁶Někdo pak odběhl, naplnil houbu octem, nabodl na prut a dával mu napít se slovy: „Nechte ho. Uvidíme, jestli přijde Eliáš, aby ho dal dolů!“

³⁷Vtom Ježíš hlasitě vykřikl a vydechl naposled.

³⁸Chrátová opona se roztrhla vedví odshora až dolů. ³⁹Když setník, který stál proti němu, uviděl, jak dodýchal,^b řekl: „Ten člověk byl opravdu Boží Syn!“

⁴⁰Byly tam také ženy, které přihlížely zpovzdálí; mezi nimi i Marie Magdaléna a Marie, matka Jozese a Jakuba Menšího, a Salome. ⁴¹Ty ho následovaly a sloužily mu, když byl ještě v Galileji, a spolu s mnoha dalšími s ním přišly do Jeruzaléma.

Hrob ve skále

⁴²Nadcházel večer dne příprav (to jest dne před sobotou). ⁴³Josef z Ari-matie, ctihodný člen Rady, který sám také očekával Boží království, se osmělil, přišel za Pilátem a požádal o Ježíšovo tělo. ⁴⁴Pilát se podivil, že Ježíš už zemřel. Zavolal setníka a ptal se ho, zda už zemřel. ⁴⁵Když se o tom od setníka přesvědčil, daroval tělo Josefovi. ⁴⁶Ten nakoupil plátno, sňal tělo z kříže, ovinul je plátnem a pochoval do hrobu vytesaného ve skále. Ke dveřím hrobu pak přivalil kámen. ⁴⁷Marie Magdaléna a Marie Jozesova se dívaly, kam byl pochován.

Není tu, vstal!

16 Když skončila sobota, Marie Magdaléna, Marie Jakobova a Salome nakoupily vonné masti, aby mohly jít a pomazat Ježíše. ²Za svítání prvního dne v týdnu, jakmile vyšlo slunce, šly k hrobu. ³Říkalý si: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu?“

⁴Když ale vzhledly, spatřily, že kámen je odvalen (přestože byl velmi veliký). ⁵Vešly do hrobu, a když vpravo uviděly sedět mladíka oblečeného bílým rouchem, hrozně se vylekaly.

⁶On jim však řekl: „Nelekejte se. Hledáte ukřižovaného Ježíše z Nazaretu. Vstal, není tu. Podívejte se, kam ho položili. ⁷Jděte a řekněte jeho učedníkům i Petrovi, že vás předchází do Galileje. Tam ho spatříte, jak vám řekl.“

⁸A tak vyšly ven a utekly od hrobu strachy bez sebe. A nikomu nic neřekly, protože se bály.^c

Do celého světa

⁹V neděli ráno, když Ježíš vstal z mrtvých, ukázal se nejdříve Marii Magdaléně, z níž kdysi vyhnal sedm démonů. ¹⁰Ta šla a oznámila to těm, kdo

^a34 Žalm 22:2 ^b39 někt. rukopisy vykřikl a dodýchal (Mat 27:50) ^c8 Někt. důležité rané rukopisy zde končí; většina pokračuje textem 16:9–20, jiné před něj (nebo místo něj) vkládají: *Krátce však pověděly Petrovi a jeho druhům o všem, co jim bylo řečeno. Ježíš sám potom skrze ně vyslal od východu až na západ svatou a nepomíjející zvěst věčné spásy.*

bývali s ním a nyní truchlili a plakali. ¹¹Když slyšeli, že žije a že ho viděla, neuvěřili.

¹²Potom se dvěma z nich ukázal jiným způsobem na cestě, když šli na venkov. ¹³Šli tedy a oznámili to ostatním. Ani těm neuvěřili.

¹⁴Nakonec se ukázal jedenácti, když byli spolu u stolu. Vyčítal jim jejich nevíru a tvrdost srdce, protože nevěřili těm, kdo ho viděli vzkříšeného.

¹⁵Potom jim řekl: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. ¹⁶Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen, ale kdo neuvěří, bude odsouzen. ¹⁷Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích, ¹⁸budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné a ti se uzdraví.“

¹⁹Když k nim Pán Ježíš domluvil, byl vzat vzhůru do nebe a posadil se po Boží pravici. ²⁰Oni vyšli a kázali všude a Pán jim pomáhal a potvrzoval Slovo znameními, která je doprovázela.

EVANGELIUM PODLE LUKÁŠE

UŽ MNOZÍ SE POKUSILI sepsat vyprávění o věcech, které se mezi námi udály, ²tak jak nám je předali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky Slova. ³I já jsem se proto rozhodl po pořádku ti o tom napsat, vznešený Teofile, neboť jsem to všechno znovu pečlivě prozkoumal, ⁴abys poznal, jak spolehlivé je učení, které jsi přijal.

Radostná novina

⁵Za dnů judského krále Heroda^a byl jeden kněz, jménem Zachariáš, z Abiášova kněžského oddílu. Jeho manželka byla z dcer Áronových a jmenovala se Alžběta. ⁶Ačkoli byli oba v Božích očích spravedliví a žili bezúhonně podle všech Hospodinových přikázání a ustanovení, ⁷neměli dítě. Alžběta byla neplodná a oba už byli v pokročilém věku.

⁸Jednou, když přišla řada na jeho oddíl, Zachariáš konal před Bohem kněžskou službu. ⁹Podle zvyku kněžského úřadu na něj padl los, aby vešel do Hospodinova chrámu a obětoval kadidlo. ¹⁰V čase zapalování kadidla se venku sešlo veliké množství lidí k modlitbě.

¹¹Vtom se Zachariášovi ukázal Hospodinův anděl; stál vpravo od kadidlového oltáře. ¹²Když ho Zachariáš spatřil, byl ohromen a přemožen strachem. ¹³Anděl mu však řekl: „Neboj se, Zachariáši! Tvá prosba byla vyslyšena. Tvá manželka Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan. ¹⁴Budeš se z toho radovat a veselit a z jeho narození budou mít radost mnozí, ¹⁵neboť bude v Hospodinových očích veliký. Nebude pít víno ani opojný nápoj a už z lůna své matky bude naplněn Duchem svatým. ¹⁶Mnohé ze synů Izraele obrátí k Hospodinu, jejich Bohu. ¹⁷Před jeho tváří půjde v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům^b a nepovolné k moudrosti spravedlivých, aby přichystal Pánu připravený lid.“

¹⁸„Podle čeho to poznám?“ zeptal se anděla Zachariáš. „Vždyť jsem stařec! I moje manželka je v pokročilém věku.“

¹⁹Anděl mu odpověděl: „Já jsem Gabriel, který stojí před Boží tváří! Byl jsem poslán, abych k tobě promluvil a oznámil ti tu radostnou novinu. ²⁰Protože jsi neuvěřil mým slovům, která se ve svůj čas naplní, hle, budeš němý a nepromluvíš až do dne, kdy se ty věci stanou.“

²¹Lidé zatím čekali na Zachariáše a divili se, že se tak dlouho zdržuje v chrámu. ²²Když konečně vyšel, nemohl s nimi mluvit, a tak poznali, že musel mít v chrámu vidění. Zůstával totiž němý a dorozumíval se s nimi posunky.

²³Po uplynutí své týdenní služby se pak vrátil domů. ²⁴Jeho manželka Alžběta zanedlouho počala, ale pět měsíců to tajila. Říkala si: ²⁵„Takto se ke mně zachoval Hospodin – přišel čas, kdy na mě pohlédl a zbavil mě veřejné pohany!“

^a5 Herodes Veliký, judský král 37–4 př. n. l.

^b17 Mal 4:5–6

Nic není nemožné

²⁶Když byla Alžběta v šestém měsíci, poslal Bůh anděla Gabriela do galilejského města jménem Nazaret ²⁷k panně zasnoubené muži jménem Josef, z domu Davidova. Ta panna se jmenovala Marie. ²⁸Když k ní přišel, řekl: „Zdravím tě, milostí obdařená, Hospodin s tebou!“^a

²⁹Ta slova ji rozrušila. Co to bylo za pozdrav? přemýšlela. ³⁰Anděl jí ale řekl: „Neboj se, Marie, vždyť jsi nalezla milost u Boha! ³¹Hle, počneš, porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. ³²Bude veliký, bude nazýván Synem Nejvyššího a Hospodin, náš Bůh, mu dá trůn jeho otce Davida. ³³Bude navěky kralovat nad domem Jákobovým a jeho kralování bude bez konce.“

³⁴„Jak se to stane?“ zeptala se Marie anděla. „Vždyť jsem ještě nepoznala muže.“

³⁵„Sestoupí na tebe Duch svatý a zastíní tě moc Nejvyššího,“ odpověděl jí anděl. „To svaté dítě, které se narodí, proto bude nazýváno Syn Boží.“

³⁶A hle, tvá příbuzná Alžběta, o níž se říkalo, že je neplodná, i ona přes své stáří počala syna a je v šestém měsíci. ³⁷U Boha přece není nic nemožné.“

³⁸Marie řekla: „Hle, jsem služebnice Páně. Ať se mi stane podle tvého slova!“ Tehdy od ní anděl odešel.

Má duše velebí Hospodina

³⁹V těch dnech pak Marie vstala a spěšně odešla do hor, do města Judova. ⁴⁰Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. ⁴¹Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, děťátko v jejím lůnu poskočilo. Alžběta byla naplněna Duchem svatým ⁴²a hlasitě zvolala: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod tvého lůna! ⁴³Jaká čest, že ke mně přišla matka mého Pána! ⁴⁴Hle, jakmile tvůj pozdrav došel k mým uším, děťátko v mém lůnu poskočilo radostí. ⁴⁵Blaze té, která uvěřila, neboť se naplní, co jí Hospodin slíbil.“

⁴⁶Marie na to řekla:

„Má duše velebí Hospodina

⁴⁷a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli,

⁴⁸neboť si všiml ponížení své služebnice.

Hle, od nynějška všechna pokolení

budou vyprávět o mé blaženosti,

⁴⁹neboť mi učinil veliké věci Ten, který je mocný.

Jeho jméno je svaté

⁵⁰a jeho milosrdenství k těm, kdo jej ctí,

trvá od pokolení do pokolení.

⁵¹Svou paží dokázal moc,

rozehnal ty, kdo mají v srdci pyšné myšlenky.

⁵²Mocné svrhl z trůnů

a ponížené povýšil.

⁵³Hladové nasytil dobrými věcmi

a bohaté propustil s prázdnou.

⁵⁴Ujal se Izraele, svého služebníka;

pamatoval na milosrdenství –

^a28 Některé rukopisy přidávají *Požehnaná jsi mezi ženami*. (srov. verš 42)

⁵⁵jak zaslíbil našim otcům –
vůči Abrahamovi a jeho semeni až navěky.

⁵⁶Marie pak u ní zůstala asi tři měsíce a potom se vrátila domů.

Janovo narození

⁵⁷Alžbětě se tehdy naplnil čas k porodu a porodila syna. ⁵⁸Když její sou-
sedé a příbuzní uslyšeli, jak jí Hospodin prokázal své veliké milosrden-
ství, radovali se spolu s ní.

⁵⁹Osmého dne, když přišli dítě obřezat, chtěli mu dát jméno podle jeho
otce, Zachariáš. ⁶⁰Jeho matka jim na to řekla: „Ne, bude se jmenovat Jan.“

⁶¹Namítli jí: „Vždyť se tak ve tvém příbuzenstvu nikdo nejmenuje!“

⁶²Ptali se tedy posunky jeho otce, jak by ho chtěl pojmenovat. ⁶³Požádal
o tabulku a napsal: „Jmenuje se Jan.“ Všichni se podivili ⁶⁴a vtom se mu
otevřela ústa, rozvázal se mu jazyk a on dobrořečil Bohu.

⁶⁵Na všechny jejich sousedy přišla bázeň a lidé si o tom všem povídali
po celých judských horách. ⁶⁶Všichni, kdo o tom slyšeli, si to uchovávali
v srdci a říkali: „Co to bude za dítě?“ A ruka Hospodinova byla s ním.

⁶⁷Jeho otec Zachariáš byl naplněn Duchem svatým a prorokoval:

⁶⁸„Požehnán buď Hospodin, Bůh Izraele,
neboť navštívil a vykoupil svůj lid!

⁶⁹Vyzdvihl nám roh spásy^a
v domě svého služebníka Davida,

⁷⁰jak to sliboval ústy svých svatých proroků,
kteří byli už od věků.

⁷¹Spasil nás od našich nepřátel
a z ruky všech, kdo nás nenávidí.

⁷²Prokázal milosrdenství našim otcům
a vzpomenu na svou svatou smlouvu –

⁷³na přísahu, kterou dal našemu otci Abrahamovi,

⁷⁴že nás vysvobodí z ruky nepřátel,
abychom beze strachu sloužili jemu

⁷⁵ve svatosti a spravedlnosti před jeho tváří
po všechny dny svého života.

⁷⁶A ty, dítě, budeš nazváno prorokem Nejvyššího,
neboť půjdeš před Pánem připravit jeho cesty,

⁷⁷dát jeho lidu poznat spasení
v odpuštění jejich hříchů

⁷⁸pro niterné milosrdenství našeho Boha,
v němž nás navštíví jako Svítání šůry,

⁷⁹aby se ukázal bydlícím v temnotě a stínu smrti^b
a přivedl naše nohy na cestu pokoje.“

⁸⁰Chlapec pak rostl a sílil v duchu a žil na poušti až do dne, kdy vystoupil
před Izrael.

^a69 *roh* je symbolem síly (Žalm 75:5–6, 11; 148:14; 2.Sam 22:3), výraz tedy označuje
mocného spasitele ^b79 Iza 9:1

Ježíšovo narození

2 V těch dnech vydal César Augustus nařízení, aby v celé říši proběhlo sčítání lidu. ²(Toto sčítání proběhlo předtím, než se Quirinius stal správcem Sýrie.) ³Všichni se tedy šli dát zapsat, každý do svého města.

⁴I Josef z Galileje se vydal z města Nazaret do Judska, do města Davidova zvaného Betlém (protože byl z domu a rodu Davidova), ⁵aby se nechal zapsat se svou snoubenkou Marií, která byla těhotná. ⁶Když tam byli, Marii se naplnil čas k porodu ⁷a porodila svého prvorozeného syna. Zavinula ho do plenek a položila do jeslí, protože v hostinci pro ně nebylo místo.

⁸V tom kraji byli pastýři, kteří pobývali pod širým nebem a drželi noční hlídky u svého stáda. ⁹Vtom před nimi stanul Hospodinův anděl a ozářila je Hospodinova sláva. Hrozně se vyděsili, ¹⁰ale anděl jim řekl: „Nebojte se! Hle, zvěstuji vám velikou radost pro všechny lidi. ¹¹Dnes se vám ve městě Davidově narodil Spasitel – váš Mesiáš a Pán. ¹²A toto vám bude znamením: najdete děťátko zavinuté do plenek, ležící v jeslích.“

¹³A s tím andělem se hned objevilo množství nebeských zástupů takto chválících Boha:

¹⁴ „Sláva na výsostech Bohu
a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“

¹⁵Jakmile od nich andělé odešli do nebe, pastýři si řekli: „Pojďme do Betléma! Podíváme se, jak se stalo, co nám Hospodin oznámil.“ ¹⁶Pospíšili si tedy, a když přišli, našli Marii, Josefa i děťátko ležící v jeslích. ¹⁷Poté, co ho uviděli, začali rozhlašovat, co jim bylo o tom dítěti řečeno, ¹⁸a všichni, kdo to slyšeli, žasli nad tím, co jim pastýři říkali.

¹⁹Marie všechna ta slova uchovávala a zvažovala ve svém srdci. ²⁰A ti pastýři při návratu oslavovali a chválili Boha, že slyšeli a viděli všechno tak, jak jim bylo řečeno.

Zasvěcení v chrámu

²¹Osmého dne, když přišel čas obřizky, mu dali jméno Ježíš, jak ho anděl pojmenoval před jeho početím.

²²Když pak přišel čas jejich očišťování podle Mojžíšova zákona, přinesli ho do Jeruzaléma, aby ho postavili před Hospodinem, ²³jak je psáno v Hospodinově zákoně: „Každý chlapec otvírající lůno bude zasvěcen Hospodinu,“ ^a ²⁴a přinesli oběť, jak říká Hospodinův zákon: „Dvě hrdličky nebo dvě holoubata.“ ^b

²⁵A hle, v Jeruzalémě byl člověk jménem Simeon. Ten člověk byl spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl na něm. ²⁶Duchem svatým mu bylo sděleno, že nezakusí smrt, dokud neuvidí Hospodinova Mesiáše. ²⁷Veden Duchem tedy přišel do chrámu. Když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním naložili podle zvyklosti Zákona, ²⁸vzal ho do náručí, dobrořečil Bohu a řekl:

²⁹ „Nyní, Hospodine, podle svého slova
propouštíš svého služebníka v pokoji.“

³⁰Neboť mé oči spatřily tvé spasení,
³¹jež jsi připravil před očima všech lidí –
³²světlo ke zjevení národům
 a slávu tvého lidu Izraele.“

³³Ta slova naplnila jeho otce i matku úžasem. ³⁴Simeon jim požehnal a Marii, jeho matce, řekl: „Hle, on je určen k pádu i k pozdvížení mnohých v Izraeli. Stane se znamením, jež bude odmítáno ³⁵(a tvou vlastní duši pronikne meč), aby vyšlo najevo myšlení mnoha srdcí.“

³⁶Byla tam také prorokyně Anna, dcera Fanuelova z pokolení Ašer. Byla ve velmi pokročilém věku. Když se jako dívka vdala, žila sedm let se svým mužem ³⁷a potom byla vdovou až do svých osmdesáti čtyř let. Nevycházela z chrámu a dnem i nocí sloužila Bohu posty a modlitbami. ³⁸Přistoupila ve stejnou chvíli, vzdávala chválu Bohu a říkala o něm všem, kdo v Jeruzalémě očekávali vykoupení.

³⁹Když vykonali všechno podle Hospodinova zákona, vrátili se do svého města Nazaretu v Galileji. ⁴⁰Chlapec pak rostl a sílil, naplňován moudrostí, a Boží milost byla s ním.

Dvanáctiletý Ježíš

⁴¹Jeho rodiče chodívali každý rok slavit Velikonoce do Jeruzaléma. ⁴²Také když mu bylo dvanáct let, putovali se účastnit slavnosti jako obvykle. ⁴³Když svátky skončily a oni se vraceli domů, chlapec Ježíš zůstal bez vědomí rodičů v Jeruzalémě. ⁴⁴V domnění, že je v karavaně, ušli den cesty, než ho začali hledat mezi příbuznými a známými. ⁴⁵Když ho však nenašli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě.

⁴⁶Po třech dnech ho našli v chrámu, jak sedí mezi učiteli, naslouchá jim a klade jim otázky. ⁴⁷Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho rozumností a odpověďmi, ⁴⁸ale když ho uviděli rodiče, zhrozili se.

„Cos nám to udělal, synu?“ řekla mu jeho matka. „Pohleď, tvůj otec a já jsme tě zoufale hledali!“

⁴⁹„Proč jste mě hledali?“ odpověděl. „Nevěděli jste, že musím být v domě svého Otce?“ ⁵⁰Oni však nechápali, o čem mluví.

⁵¹Potom se s nimi vrátil do Nazaretu a byl jim poslušný. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci. ⁵²Ježíš zatím rostl a byl čím dál moudřejší a milejší Bohu i lidem.

Hlas volajícího

3 Patnáctého roku vlády císaře Tiberia, když Pontius Pilát spravoval Judeu a Herodes^a byl tetrarchou Galileje, jeho bratr Filip tetrarchou na území Itureje a Trachonitidy a Lysaniáš tetrarchou Abilény, ²za velekněze Annáše a Kaifáše, dostal Jan, syn Zachariášův, na poušti Boží slovo. ³Procházel pak celým krajem kolem Jordánu a kázal křest pokání na odpuštění hříchů, ⁴jak je to popsáno v knize výroků proroka Izaiáše:

„Hlas volajícího na poušti:
 Připravte Pánovu cestu!
 Napřímujte jeho stezky!

^a1 Herodes Antipas, mladší syn Heroda Velikého; vládl v Galileji a Pereji 4 př. n. l. – 39 n. l.

- ⁵Každé údolí bude vyplněno
a každá hora a pahorek budou sníženy.
Křivé věci budou přímé,
hrbolaté cesty budou hladké
⁶a veškeré lidstvo uvidí Boží spasení.“^a

⁷Zástupům lidí, kteří se k němu hrnuli, aby se dali pokřtít, říkal: „Plemeno zmijí! Kdo vám ukázal, jak utéci před přicházejícím hněvem? ⁸Raďteji neste ovoce odpovídající vašemu pokání, než abyste říkali: ‚Máme otce Abrahama.‘ Říkám vám, že Bůh může Abrahamovi vzbudit potomky z tohoto kamení! ⁹Ke koření stromů už dopadá sekera. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a vhozen do ohně!“

¹⁰„Co máme dělat?“ ptaly se ho zástupy.

¹¹„Kdo má dvě košile, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádnou,“ odpověděl jim, „a kdo má jídlo, ať udělá totéž.“

¹²Dokonce i výběrčí daní se přicházeli nechat pokřtít. „Mistře,“ ptali se ho, „co máme dělat?“

¹³„Nevybírejte víc, než máte nařízeno,“ odpověděl jim.

¹⁴„A co máme dělat my?“ ptali se vojáci.

„Nikoho nezastrašujte ani nevydírejte,“ odpověděl jim. „Spokojte se se svým žoldem.“

¹⁵Lid byl plný očekávání a všichni si o Janovi v srdci říkali, jestli to snad není Mesiáš. ¹⁶Jan ale dal všem tuto odpověď: „Jistě, já vás křtím vodou, ale přichází někdo silnější než já. Jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek sandálu. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. ¹⁷Už drží v ruce lopatu, aby pročistil svůj mlat. Pšenici shromáždí do své obilnice, ale plevy spálí neuhasitelným ohněm.“ ¹⁸Takto i mnoha jinými slovy napomínal lid a ohlašoval radostnou zprávu.

¹⁹Když ale káral tetrarchu Heroda za jeho sňatek s Herodiadou, manželkou jeho bratra, a za všechno zlo, které napáchal, ²⁰Herodes k tomu všemu přidal ještě to, že Jana vsadil do vězení.

Milovaný Syn

²¹Zatímco se křtil všechnen lid, byl pokřtěn i Ježíš. Když se modlil, otevřelo se nebe ²²a Duch svatý na něj sestoupil v tělesné podobě jako holubice. Z nebe tehdy zazněl hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem našel zalíbení.“^b

²³Když Ježíš začínal své působení, bylo mu asi třicet let. Byl to (jak se myslelo) syn Josefa,

syna Elího, ²⁴syna Matatova,

syna Leviho, syna Melchiova,

syna Janaje, syna Josefova,

²⁵syna Matatiáše, syna Amosova,

syna Nahuma, syna Chesliho,

syna Nogaha, ²⁶syna Machatova,

syna Matatiáše, syna Šimeiho,

syna Josecha, syna Jojadova,

²⁷syna Jochanana, syna Réšy,

^a6 Iza 40:3–5

^b22 Žalm 2:7; Iza 42:1

syna Zerubábel, syna Šealtielova,
 syna Neriho, ²⁸syna Melchiho,
 syna Idova, syna Kosamova,
 syna Elmadamova, syna Erova,
²⁹syna Ješuy, syna Eliezerova,
 syna Jorimova, syna Matatova,
 syna Leviho, ³⁰syna Šimeonova,
 syna Judy, syna Josefova,
 syna Jonamova, syna Eliakimova,
³¹syna Meleova, syna Menamova,
 syna Mataty, syna Nátanova,
 syna Davidova, ³²syna Jišajova,
 syna Obédova, syna Boázova,
 syna Salmonova, syna Nachšonova,
³³syna Aminadaba, syna Ramova, ^a
 syna Checrona, syna Peresova,
 syna Judy, ³⁴syna Jákobova,
 syna Izáka, syna Abrahamova,
 syna Teracha, syna Náchorova,
³⁵syna Seruga, syna Reúova,
 syna Pelega, syna Hebera,
 syna Šelacha, ³⁶syna Kainana,
 syna Arpakšada, syna Semova,
 syna Noemova, syna Lámechova,
³⁷syna Matuzaléma, syna Enochova,
 syna Járeda, syna Mahalalelova,
 syna Kénanova, ³⁸syna Enoše,
 syna Setova, syna Adamova,
 syna Božího.

Je psáno

4 Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého a Duch jej vedl na poušť. ²Čtyřicet dní tam byl pokoušen ďáblem a v těch dnech nic nejedl. Když ty dny uplynuly, vyhladověl.

³Tehdy mu ďábel řekl: „Jsi-li Boží Syn, řekni tomuto kameni, ať se promění v chleba.“

⁴Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: „Nejen chlebem bude člověk živ.““^b

⁵Potom ho ďábel odvedl vzhůru a v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa. ⁶„Dám ti všechnu moc a slávu těchto království,“ řekl mu ďábel, „neboť mi byla předána a mohu ji dát, komu chci. ⁷Když se mi pokloníš, bude to všechno tvoje.“

⁸Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: „Hospodinu, svému Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému sloužit.““^c

⁹Tehdy ho přivedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrcholek chrámu a řekl mu: „Jsi-li Boží Syn, vrhni se odsud dolů. ¹⁰Je přece psáno:

„Svým andělům přikáže o tobě,
 aby tě chránili,

^a33 někt. rukopisy *Aminadaba, syna Adminova, syna Arniho*

^b4 Deut 8:3

^c8 Deut 6:13

¹¹ a ponesou tě na rukou,
abyš nenarazil nohou na kámen.“^a

¹² Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: ‚Nepokoušej Hospodina, svého Boha.‘“^b

¹³ Když ďábel dokončil všechno to pokušení, opustil jej a čekal na další příležitost.

Duch je nade mnou

¹⁴ Ježíš se v moci Ducha vrátil do Galileje a zpráva o něm se roznesla po celém okolí. ¹⁵ Učil v jejich synagogách a všichni ho chválili.

¹⁶ Když přišel do Nazaretu, kde byl vychován, přišel podle svého zvyku v sobotní den do synagogy a vstal, aby četl. ¹⁷ Podali mu knihu proroka Izaíáše, a když ji otevřel, našel místo, kde bylo napsáno:

¹⁸ „Duch Hospodinův je nade mnou,
neboť mě pomazal nést evangelium chudým.
Poslal mě vyhlásit propuštění zajatým
a prohlédnutí slepým,
propustit soužené na svobodu
¹⁹ a vyhlásit léto Hospodinovy milosti.“^c

²⁰ Potom knihu zavřel, vrátil ji sluhovi a posadil se. Oči všech v synagoze byly upřeny na něj. ²¹ Začal jim vysvětlovat: „Dnes se toto Písmo naplnilo, když jste je slyšeli.“

²² Všichni mu přikyvovali a divili se slovům o milosti, jež mu plynula z úst. Říkali také: „Copak to není Josefův syn?“

²³ Na to jim odpověděl: „Asi mi povíte to rčení: ‚Lékaři, uzdrav se sám! Co jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnaum, udělej i tady, kde jsi doma.‘“

²⁴ Potom dodal: „Amen, říkám vám, že žádný prorok není doma vážený.“

²⁵ Řeknu vám popravdě, že za Eliášových dnů, když se nebe zavřelo na tři roky a šest měsíců a po celé zemi byl veliký hlad, v Izraeli bylo mnoho vdov, ²⁶ ale Eliáš nebyl poslán k žádné z nich – jen k jedné vdově do sidonské Sarepty.^d ²⁷ A za proroka Elišy bylo v Izraeli mnoho malomocných, ale žádný z nich nebyl očištěn – jen syrský Náman.“^e

²⁸ Všechny, kdo to v synagoze slyšeli, popadla zuřivost. ²⁹ Vstali a hnali ho ven z města až na okraj hory, na níž bylo jejich město postaveno. Chtěli ho shodit dolů, ³⁰ ale on prošel jejich středem a mířil dál.

Zázraky v Kafarnaum

³¹ Sestoupil do galilejského města Kafarnaum. Když tam v sobotu učil, ³² lidé žasli nad jeho učením, protože jeho slovo mělo moc. ³³ V jejich synagoze byl člověk posedlý nečistým duchem a ten hlasitě vykřikl: ³⁴ „Ach, co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zničit? Víím, kdo jsi – ten Svatý Boží!“

³⁵ „Zmlkni,“ okřikl ho Ježíš, „a vyjdi z něj!“ Démon jím smýkl doprostřed a vyšel z něj, aniž by mu ublížil.

³⁶ Vsech se zmocnil úžas a začali se dohadovat: „Co je to za slovo, že v moci a síle přikazuje nečistým duchům a oni vycházejí?“ ³⁷ A zpráva o něm se šířila po celém okolí.

^a11 Žalm 91:11–12

^b12 Deut 6:16

^c19 Iza 61:1–2; Lev 25:10

^d26 1.Král 17:9

^e27 2.Král 5:1–14

³⁸Potom vstal a odešel ze synagogy do Šimonova domu. Šimonova tchyně byla sužována vysokou horečkou, a tak ho za ni poprosili. ³⁹Postavil se nad ni, pohrozil horečce a ta ji opustila. Ona pak hned vstala a začala je obsluhovat.

⁴⁰Všichni, kdo měli nemocné různými neduhy, je k němu při západu slunce přiváděli a on na každého z nich vkládal ruce a uzdravoval je.

⁴¹Z mnohých vycházeli démoni s křikem: „Ty jsi Boží Syn!“ On je ale okřikoval a nenechal je mluvit. Věděli totiž, že je Mesiáš.

⁴²Když se rozednilo, Ježíš odtud odešel na opuštěné místo. Zástupy ho hledaly, a když přišly k němu, chtěly ho zadržet, aby od nich neodcházel.

⁴³On jim však řekl: „Musím ohlašovat Boží království také jiným městům; to je mé poslání.“ ⁴⁴Kázal tedy v judských^a synagogách.

Jed' na hlubinu

5 Jednou, když stál na břehu Genezaretského jezera a lidé se na něj tlačili, aby slyšeli Boží slovo, ²uviděl poblíž stát dvě lodi. Vystoupili z nich rybáři a prali sítě. ³Do jedné z těch lodí, která patřila Šimonovi, nastoupil a poprosil ho, aby poodjel kousek od břehu. Potom se posadil a učil zástupy z lodí.

⁴Když domluvil, řekl Šimonovi: „Jed' na hlubinu. Tam roztáhněte síť k lovu.“

⁵„Mistře,“ řekl mu na to Šimon, „dřeli jsme celou noc a nic jsme nechytily. Ale když to řikáš ty, spustím síť.“ ⁶Jakmile to udělali, nabrali takové množství ryb, že se jim síť začaly trhat. ⁷Zamávali proto na své společníky na druhé lodi, ať jim jedou na pomoc. A když připluli, naplnili obě lodi, až se ponořovaly.

⁸Když to Šimon Petr uviděl, padl před Ježíšem na kolena. „Odejdi ode mě, Pane!“ zvolal. „Jsem jen hříšný člověk!“ ⁹Spolu s ostatními byl totiž přemožen úžasem nad tím úlovkem ryb; ¹⁰stejně tak i Šimonovi společníci, Zebedeovi synové Jakub a Jan.

Ježíš ale Šimonovi řekl: „Neboj se. Od nynějška budeš lovit lidi.“ ¹¹Jakmile s loděmi přirazili ke břehu, všechno opustili a šli za ním.

Kdybys jen chtěl

¹²Jednou byl v jednom městě a hle, byl tam muž plný malomocenství. Když uviděl Ježíše, padl na tvář a prosil ho: „Pane, kdybys jen chtěl, můžes mě očistit.“

¹³Ježíš vztáhl ruku, dotkl se ho se slovy: „Já to chci. Buď čistý!“ a malomocenství ho hned opustilo.

¹⁴Potom mu nařídil: „Nikomu to neříkej, ale na svědectví pro ně se jdi ukázat knězi a obětuj za své očistění, jak přikázal Mojžíš.“^b

¹⁵Zpráva o něm se ale šířila stále více a lidé se scházeli v ohromných zástupech, aby ho slyšeli a byli od něj uzdraveni ze svých nemocí. ¹⁶On pak odcházel do pustin a modlil se.

Co je snadnější?

¹⁷Jednoho dne, když vyučoval, seděli tam farizeové a vykladači Zákona, kteří se sešli ze všech galilejských i judských vesnic i z Jeruzaléma,

^a44 někt. rukopisy galilejských (Mat 4:23; Marek 1:39)

^b14 Lev 14:1–10

a Hospodinova moc byla přítomna, aby je uzdravoval. ¹⁸A hle, nějací muži nesli na lehátku ochrnutého člověka. Snažili se ho vnést dovnitř a položit před něj, ¹⁹ale když kvůli davu nenašli jinou možnost, vylezli na střechu a spustili ho skrze hliněné tašky i s lehátkem rovnou před Ježíše.

²⁰Když Ježíš uviděl jejich víru, řekl: „Člověče, tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“

²¹Znalci Písma a farizeové se ale začali dohadovat: „Co je zač, že se tak rouhá? Kdo jiný může odpustit hříchy než samotný Bůh?“

²²Ježíš poznal, co si myslí, a odpověděl jim: „Jak to přemýšlíte? ²³Co je snadnější? Říci: ‚Tvé hříchy jsou ti odpuštěny,‘ anebo: ‚Vstaň a chod‘? ²⁴Ale abyste věděli, že Syn člověka má na zemi moc odpouštět hříchy“ – tehdy pověděl ochrnutému – „říkám ti, vstaň, vezmi si lehátko a jdi domů.“

²⁵A ten muž před nimi hned vstal, vzal, na čem ležel, odešel domů a cestou chválil Boha. ²⁶Všichni začali v naprostém ohromení oslavovat Boha. Naplnění bázní říkali: „Dnes jsme viděli něco neuvěřitelného!“

Nové víno

²⁷Ježíš šel dál. Když uviděl v celnici sedět výběrčího daní jménem Levi, řekl mu: „Pojď za mnou.“ ²⁸A on všechno opustil, vstal a šel za ním. ²⁹Levi mu pak ve svém domě vystrojl velikou hostinu a byla tam spousta výběrčích daní i jiných hostů. ³⁰Farizeové a jejich znalci Písma si kvůli tomu jeho učedníkům stěžovali: „Jak to, že jíte a pijete s výběrčími daní a hříšníky?“

³¹Ježíš jim odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. ³²Nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšné.“

³³Tehdy mu řekli: „Janovi učedníci se často postí a modlí, stejně jako učedníci farizeů, ale tvoji jedí a pijí.“

³⁴Odpověděl jim: „Můžete snad nutit ženichovy přátele k půstu, dokud je ženich ještě s nimi? ³⁵Přijdou dny, kdy jim bude ženich vzat, a tehdy, v těch dnech, se budou postit.“

³⁶Řekl jim ještě další podobenství: „Nikdo nepřišívá záplatu z nového pláště na starý. Musel by trhat nový plášť a záplata z nového se ke starému stejně nehodí. ³⁷Nikdo nelije nové víno do starých měchů. Jinak to nové víno měchy roztrhne, víno se rozlije a nádoby se zničí. ³⁸Nové víno se má lít do nových měchů. ³⁹Nikdo, kdo pil staré, ovšem nechce nové. Říká totiž: ‚Staré je dobré.‘“

Pán soboty

6 V sobotu se přihodilo, že procházel obilným polem. Jeho učedníci trhali klasy, rukama je mnlí a jedli. ²Někteří z farizeů jim ale řekli: „Jak to, že děláte, co se v sobotu nesmí?“

³Ježíš jim odpověděl: „Copak jste nečetli, co udělal David, když měl se svými muži hlad? ⁴Jak vešel do Božího domu a vzal posvátné chleby předložené, které nesmí jíst nikdo kromě samotných kněží, a jedl a dal i svým mužům?“ ⁵Potom dodal: „Syn člověka je pánem i nad sobotou.“

⁶V jinou sobotu pak vešel do synagogy a učil. Byl tu jeden člověk s ochrnutou pravou rukou. ⁷Znalci Písma a farizeové dávali pozor, zda Ježíš bude v sobotu uzdravovat, aby ho měli za co obžalovat. ⁸On ale znal jejich

myšlenky, a tak tomu muži s uschlou rukou řekl: „Vstaň a postav se doprostřed.“ Vstal tedy a postavil se tam.

⁹„Na něco se vás zeptám,“ řekl jim Ježíš. „Smí se v sobotu konat dobro, nebo zlo? Zachránit život, nebo zničit?“

¹⁰Potom se po nich všech rozhlédl a řekl tomu člověku: „Natáhni ruku.“ A když to udělal, jeho ruka byla uzdravená. ¹¹Vzteky bez sebe se tedy začali domlouvat, co s Ježíšem provést.

Dvanáct apoštolů

¹²V těch dnech pak vystoupil na horu, aby se modlil. Celou noc strávil v modlitbě k Bohu, ¹³a když se rozednilo, zavolal své učedníky. Vybral z nich dvanáct a nazval je apoštoly:

¹⁴Šimona (kterému dal jméno Petr),

Ondřeje (jeho bratra),

Jakuba,

Jana,

Filipa,

Bartoloměje,

¹⁵Matouše,

Tomáše,

Jakuba Alfeova,

Šimona zvaného Zélot,^a

¹⁶Judu Jakubova

a Jidáše Iškariotského, který se stal zrádcem.

Blaze vám, běda vám

¹⁷S těmi sestoupil z hory a stanul na pláni, kde čekalo množství jeho učedníků a velká spousta lidí z celého Judska, z Jeruzaléma i z přímořského Týru a Sidonu. ¹⁸Ti přišli, aby ho slyšeli a nechali se uzdravit ze svých neduhů. Také ti, kdo byli trápeni nečistými duchy, byli uzdravováni. ¹⁹Každý v davu se ho snažil dotknout, neboť z něj vycházela moc a všechny uzdravovala.

²⁰Ježíš se rozhlédl po svých učednících a řekl:

„Blaze vám chudým,

neboť vám patří Boží království.

²¹Blaze vám, kteří teď hladovíte,

neboť budete nasyceni.

Blaze vám, kteří teď pláčete,

neboť se budete smát.

²²Blaze vám, když vás budou lidé nenávidět a když vás vyobcují a potupí a vaše jméno zavrhnou jako zlé kvůli Synu člověka. ²³V ten den se radujte a jásejte, neboť hle, vaše odplata v nebi je velká! Stejně se totiž chovali jejich otcové k prorokům.

²⁴Ale běda vám bohatým,

neboť už máte své potěšení.

^a15 tj. *Horlivec*; viz pozn. Mat 10:4

²⁵Běda vám, kteří jste nasyceni,
neboť budete hladovět.
Běda vám, kteří se teď smějete,
neboť budete truchlit a naříkat.

²⁶Běda vám, když o vás budou všichni lidé mluvit dobře. Stejně se totiž chovali jejich otcové k falešným prorokům.“

Milujte své nepřátele

²⁷„Vám, kteří slyšíte, však říkám: Milujte své nepřátele! Buďte dobří k těm, kdo vás nenávidí, ²⁸žehnejte těm, kdo vás proklínají, a modlete se za ty, kdo vás pomlouvají. ²⁹Tomu, kdo tě bije do tváře, nastav také druhou a tomu, kdo ti bere plášť, nebraň vzít ani košili. ³⁰Každému, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si bere tvé věci, je nežádej zpět. ³¹Chovejte se k lidem tak, jak chcete, aby se oni chovali k vám.

³²Když milujete ty, kdo milují vás, jaká je to zásluha? I hříšníci přece milují ty, kdo milují je. ³³Chováte-li se dobře k těm, kdo se chovají dobře k vám, jaká je to zásluha? Totéž přece dělají i hříšníci. ³⁴Půjčujete-li těm, od nichž očekáváte, že vám to vrátí, jaká je to zásluha? I hříšníci půjčují hříšníkům, aby totéž dostali zpět. ³⁵Vy však milujte své nepřátele a buďte k nim dobří; půjčujte a neočekávejte nic zpět. Tehdy bude vaše odplata veliká a budete synové Nejvyššího, neboť on je laskavý i k nevďečným a zlým. ³⁶Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.

³⁷Nesuďte a nebudete souzeni. Neodsuzujte a nebudete odsouzeni. Od-pouštějte a bude vám odpuštěno. ³⁸Dávejte a bude vám dáno. Dobrá míra, natlačená, natřesená a vrchovatá se octne ve vašem náručí. Jakou mírou měříte, takovou vám bude zase odměřeno.“

Strom se pozná po ovoci

³⁹Pověděl jim přirovnání: „Může vést slepý slepého? Nespadnou oba do jámy? ⁴⁰Není učedníka nad mistra; každý, kdo je vyučen, bude jako jeho mistr.

⁴¹Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trámu ve vlastním oku si nevšímáš? ⁴²Jak můžeš říkat svému bratru: ‚Bratře, nech mě, ať ti vytáhnu z oka třísku,‘ když nevidíš trám ve vlastním oku? Pokrytče, vytáhni nejdříve trám z vlastního oka, a tehdy prohlédneš, abys mohl vytáhnout třísku z oka svého bratra.

⁴³Strom, který nese špatné ovoce, není dobrý a strom, který nese dobré ovoce, není špatný. ⁴⁴Každý strom se přece pozná po vlastním ovoci: z trní se nesbírají fíky a z bodláků se nesklízejí hrozny. ⁴⁵Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce to dobré, zlý pak vynáší ze zlého pokladu to zlé. Co má na srdci, to na jazyku!

⁴⁶Proč mi říkáte: ‚Pane, Pane,‘ když neděláte, co říkám? ⁴⁷Ukážu vám, komu se podobá každý, kdo ke mně přichází, slyší mé slovo a plní je: ⁴⁸Je jako člověk, který při stavbě svého domu vykopal základy hluboko ve skále. Když pak přišla povodeň, přivalila se na ten dům řeka, ale nemohla jím otrást, protože byl dobře postaven. ⁴⁹Ale ten, kdo mé slovo slyšel a nenaplnil, je jako člověk, který postavil dům rovnou na zemi, bez

základů. Když se na něj přivalila řeka, hned spadl a zkáza toho domu byla hrozná.“

Řekni jen slovo

7 Když dokončil tuto řeč ke svým posluchačům, přišel do Kafarnaum. ²Jeden setník tam měl na smrt nemocného služebníka, kterého si velmi cenil. ³Když uslyšel o Ježíši, poslal k němu židovské starší s prosbou, aby přišel a jeho služebníka uzdravil. ⁴Přišli tedy za Ježíšem a snažně ho prosili: „Zaslouží si, abys to pro něj udělal. ⁵Vždyť miluje náš národ, i synagogu nám postavil.“ ⁶Ježíš tedy šel s nimi.

Když už byl nedaleko jeho domu, poslal k němu ten setník přátele se vzkazem: „Pane, neobtěžuj se; nezasloužím si, abys vešel pod mou střechu. ⁷Proto jsem se ani neodvážil za tebou přijít. Řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven. ⁸Sám jsem přece člověk, který podléhá velení a velí vojákům. Když někomu řeknu ‚Jdi,‘ jde; když řeknu jinému ‚Přijď,‘ přijde; když řeknu svému otroku ‚Udělej to,‘ udělá to.“

⁹Když to Ježíš uslyšel, užasl nad ním, obrátil se a řekl zástupu, který je následoval: „Říkám vám, že takovou víru jsem nenašel ani v Izraeli!“ ¹⁰Poslové se pak vrátili do domu a toho služebníka tam našli uzdraveného.

Chlapče, vstaň!

¹¹Nedlouho poté šel do města jménem Naim doprovázen množstvím svých učedníků a spoustou dalších lidí. ¹²Když se přiblížil k městské bráně, vynášeli právě mrtvého. Byl to jediný syn své matky a ta byla vdova. Doprovázela ji spousta lidí z města. ¹³Jakmile Pán uviděl tu vdovu, byl k ní pohnut soucitem. „Neplač,“ řekl jí.

¹⁴Přistoupil a dotkl se már. Nosiči se zastavili. Tehdy řekl: „Chlapče, říkám ti, vstaň!“ ¹⁵a ten mrtvý se posadil a začal mluvit. Ježíš ho vrátil jeho matce.

¹⁶Všech se zmocnila bázeň a začali oslavovat Boha: „Povstal mezi námi veliký prorok! Bůh navštívil svůj lid!“ ¹⁷A tato zpráva o něm se rozšířila po celém Judsku i okolí.

Více než prorok

¹⁸Janovi učedníci mu o tom všem vyprávěli. Jan tehdy zavolal dva z nich ¹⁹a poslal je za Ježíšem s otázkou: „Jsi Ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“

²⁰Když k němu ti muži přišli, řekli: „Jan Křtitel nás k tobě poslal s otázkou: Jsi Ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“

²¹Ježíš (který právě v tu hodinu uzdravil mnoho lidí od neduhů, trápení a zlých duchů a mnoha slepým daroval zrak) ²²jim odpověděl: „Jděte a vyřiďte Janovi, co jste viděli a slyšeli: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou čistí, hluší slyší, mrtví se křísí a chudým se káže evangelium. ²³A blaze tomu, kdo se nade mnou nepohoršuje.“

²⁴Když pak Janovi poslové odešli, promluvil k zástupům o Janovi: „Co jste si přišli do pouště prohlédnout? Trtínu větrem se klátící? ²⁵Na co jste se šli podívat? Na člověka v nádherných šatech? Pohleďte, ti, kdo nosí skvostné šaty a žijí v přepychu, jsou k vidění v královských domech. ²⁶Na co jste se

tedy šli podívat? Na proroka? Ano, říkám vám, a více než na proroka. ²⁷Toto je ten, o kterém je psáno:

„Hle, posílám svého posla před tváří tvou,
který připraví tvou cestu před tebou.“^a

²⁸Říkám vám, že žádné ženě se nenarodil nikdo větší než Jan, ale kdo je nejmenší v Božím království, je větší než on.“

²⁹Všichni jeho posluchači, i výběrčí daní, uznali Boží spravedlnost, když se dali pokřtít Janovým křtem. ³⁰Ale farizeové a znalci Zákona se od něj pokřtít nenechali, a tak odmítli Boží vůli pro sebe.

³¹„Ke komu přirovnám lidi tohoto pokolení? Komu se podobají? ³²Jsou jako děti, které sedí na návsi a volají jedny na druhé:

„Pískali jsme vám, a netančili jste,
naříkali jsme, a neplakali jste!“

³³Jan Křtitel totiž přišel, nejedl chléb a nepil víno a vy říkáte: „Je posedlý!“
³⁴Přišel Syn člověka, jí a pije a vy říkáte: „Podívejte, žrout a pijan vína, přítel výběrčích daní a hříšníků!“ ³⁵Moudrost je ale potvrzena všemi svými dětmi.“

Farizeus a hříšnice

³⁶Jeden z farizeů ho pozval, aby s ním pojedl. Vešel tedy do domu toho farizea a stoloval s ním. ³⁷A hle, jedna městská hříšnice se dozvěděla, že Ježíš stoluje v domě toho farizea. Přinesla alabastrovou nádobku s masť, ³⁸poklekla s pláčem zezadu u jeho nohou, začala mu skrápět nohy slzami a vlastními vlasy je utírala; líbala mu nohy a mazala je masť.

³⁹Když to uviděl farizeus, který ho pozval, řekl si: „Kdyby to byl prorok, věděl by, co je to za ženu, která se ho dotýká. Copak neví, jaká je to hříšnice?!“

⁴⁰„Šimone,“ oslovil ho Ježíš, „chci ti něco říci.“

„Jen mluv, mistře,“ odpověděl farizeus.

⁴¹„Jistý věřitel měl dva dlužníky. Jeden dlužil pět set denárů^b a druhý padesát. ⁴²Když ale neměli čím zaplatit, oběma odpustil. Pověz mi, který z nich ho bude mít raději?“

⁴³„Řekl bych, že ten, kterému víc odpustil,“ odpověděl Šimon.

„Správně,“ řekl Ježíš.

⁴⁴Otočil se k té ženě a zeptal se Šimona: „Vidíš tu ženu? Když jsem přišel do tvého domu, nepodal jsi mi vodu na nohy, ale ona mi skrápěla nohy slzami a utírala je svými vlasy. ⁴⁵Nepolíbil jsi mě, ale ona mi od chvíle, kdy jsem vešel, nepřestala líbat nohy. ⁴⁶Nepomazal jsi mi hlavu olejem, ale ona mi pomazala nohy masť. ⁴⁷Proto ti říkám: Je jí odpuštěno hodně hříchů, proto hodně miluje. Komu se odpouští málo, miluje málo.“

⁴⁸Tedy jí řekl: „Tvé hříchy jsou odpuštěny.“

⁴⁹Ostatní hosté si mezi sebou začali říkat: „Kdo to vůbec je, že i hříchy odpouští?“

⁵⁰On ale té ženě řekl: „Tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji.“

^a27 Mal 3:1
za 2 měsíce

^b41 mzda dělníka asi za 20 měsíců (Mat 20:2)

^c41 mzda dělníka asi

Podobenství o rozséváči

8 Potom procházel jednotlivá města a vesnice, kázal a ohlašoval Boží království. Bylo s ním jeho Dvanáct ^{2a} a také některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemoci: Marie zvaná Magdaléna, z níž vyšlo sedm démonů, ³Johana, manželka Herodova úředníka Chuzy, také Zuzana a mnoho jiných, které ho podporovaly ze svých prostředků.

⁴Když se začal scházet veliký zástup (neboť lidé z jednotlivých měst proudili za ním), promluvil v podobenství: ⁵„Vyšel rozséváč, aby rozsával své zrna. A jak rozsával, jedno padlo podél cesty, bylo pošlapáno a sezo-bali je ptáci. ⁶Jiné padlo na skálu, a když vzešlo, uschlo, protože nemělo vláhu. ⁷Další padlo mezi trní a to rostlo spolu s ním, až je udusilo. ⁸Jiné však padlo do dobré země, a když vzešlo, přineslo stonásobnou úrodu.“

Když to dořekl, zvolal: „Kdo má uši k slyšení, slyš!“

⁹Učedníci se ho ptali, co je to za podobenství. ¹⁰Řekl jim: „Vám je dáno znát tajemství Božího království, k ostatním ale mluvím v podobenstvích, aby

„hleděli, ale neviděli
a slyšeli, ale nerozuměli.“^a

¹¹Zrno v tom podobenství je Boží slovo. ¹²Ti podél cesty jsou ti, kteří slyší, ale potom přichází ďábel a bere jim Slovo ze srdce, aby neuvěřili a nebyli spaseni. ¹³Ti na skále jsou ti, kteří slyší Slovo a s radostí je přijímají, ale nemají kořeny. Ti věří jen dočasně, v době pokušení odpadají. ¹⁴Zrno, které zapadlo mezi trní, jsou ti, kteří slyšeli, ale pozvolna bývají dušeni starostmi, bohatstvím a rozkošemi tohoto života, takže nedozrají, aby nesli ovoce. ¹⁵Zrno v dobré zemi jsou ale ti, kteří slyší Slovo, chovají je v ušlechtilém a dobrém srdci a vytrvale přinášejí užitek.

¹⁶Nikdo nerozsvítí lampu, aby ji přikryl nádobou nebo postavil pod postel. Postaví ji na svícen, aby přichodzí viděli světlo. ¹⁷Není totiž nic tajemného, co nebude zjeveno, ani nic skrytého, co nebude poznáno a nevyjde najevo. ¹⁸Proto dávejte pozor na to, jak posloucháte. Tomu, kdo má, totiž bude dáno, ale tomu, kdo nemá, bude vzato i to, co si myslí, že má.“

Ježíšova rodina

¹⁹Tehdy za ním přišla jeho matka a bratři, ale kvůli zástupu se k němu nemohli dostat. ²⁰Oznámili mu: „Tvá matka a tvoji bratři stojí venku a chtějí tě vidět.“

²¹On jim však odpověděl: „Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a plní je.“

Kdo to vůbec je?

²²Jednoho dne nastoupil se svými učedníky na loď a řekl jim: „Přeplavme se přes jezero.“ Odrazili od břehu ^{23a} a on během plavby usnul. Vtom se na jezero snesla větrná bouře, takže začali nabírat vodu a hrozilo, že utonou.

²⁴Přistoupili tedy a vzbudili ho: „Mistře, mistře, umíráme!“

Vstal, okřikl vítr a vzedmuté vlny, ty rázem přestaly a byl klid. ²⁵„Kde je vaše víra?“ zeptal se jich.

^a10 Iza 6:9

Zděšení a ohromeni se pak ptali jeden druhého: „Kdo to vůbec je, že prikazuje i větru a vodám a poslouchají ho?“

Legie

²⁶Takto se přeplavili do gerasenského kraje, který leží naproti Galileji. ²⁷Jakmile vystoupil na zem, setkal se s ním jeden muž z toho města, který byl už dlouho posedlý démony. Nenosal žádné šaty ani nebydlel v domě, ale v hrobkách. ²⁸Když uviděl Ježíše, vykřikl, padl před ním na zem a hlasitě zvolal: „Co je ti do mě, Ježíši, Synu Nejvyššího Boha? Prosím tě, netrýzni mě!“ ²⁹Ježíš totiž tomu nečistému duchu přikázal, aby z toho člověka vyšel. (Předtím ho ten démon často popadal, takže ho museli spoutávat řetězy a držet ho v okovech, ale on ta pouta trhal a býval démonem hnán do pouště.)

³⁰„Jak se jmenuješ?“ zeptal se ho Ježíš.

„Legie,“ odpověděl. Vstoupilo totiž do něj množství démonů. ³¹Ti ho teď prosili, aby je nevyháněl do bezedné propasti.

³²Na blízkém kopci se právě páslo veliké stádo prasat, a tak ho démoni prosili, aby jim dovolil vejít do nich. Jakmile jim to dovolil, ³³vyšli z toho člověka a vešli do prasat. Stádo se pak vrhlo ze srázu do jezera a utonulo.

³⁴Když pasáci uviděli, co se stalo, utekli a cestou to vyprávěli ve městě i na venkově. ³⁵Lidé se šli podívat, co se stalo. Když přišli k Ježíši a našli toho muže, z něhož vyšli démoni, jak sedí u Ježíšových nohou oblečen a při zdravém rozumu, dostali strach. ³⁶Očítí svědkové jim pak vyprávěli, jak byl ten, který býval posedlý démony, zachráněn. ³⁷Všichni obyvatelé gadarenského kraje ho potom prosili, aby od nich odešel, neboť byli sevrěni velikým strachem. Nastoupil tedy do lodi, aby se vrátil.

³⁸Onen muž, ze kterého vyšli démoni, ho prosil, aby mohl zůstat s ním. Ježíš ho ale propustil. ³⁹„Vrať se domů,“ řekl mu, „a vypravuj, jak veliké věci pro tebe udělal Bůh.“ Odešel tedy a rozhlašoval po celém městě, jak veliké věci pro něj Ježíš udělal.

Kdo se mě dotkl?

⁴⁰Při návratu Ježíše vítal dav lidí; všichni už na něj čekali. ⁴¹Vtom přišel muž jménem Jairos, představený synagogy. Padl Ježíši k nohám a prosil ho, aby s ním šel domů. ⁴²Měl totiž jedinou dceru, asi dvanáctiletou, a ta umírala.

Šel tedy za ním a davy ho tiskly ze všech stran. ⁴³Byla tam jedna žena, která už dvanáct let trpěla krvácením. Utratila všechno své živobytí na lékaře,^b ale žádný ji nemohl uzdravit. ⁴⁴Když se ale zezadu přiblížila k Ježíši a dotkla se cípu jeho roucha, její krvácení ihned přestalo.

⁴⁵„Kdo se mě dotkl?“ ptal se Ježíš.

Když se nikdo nepřiznával, ozval se Petr: „Mistře, davy se na tebe mačkají a tlačí...“

⁴⁶Ježíš ale opakoval: „Někdo se mě musel dotknout. Cítíl jsem, jak ze mě vyšla moc.“

⁴⁷Žena viděla, že se to neutají. S rozechvěním přistoupila, padla před ním a pověděla mu přede všemi, proč se ho dotkla a jak byla hned uzdravena.

⁴⁸„Dcero,“ odpověděl jí Ježíš, „tvá víra tě uzdravila. Jdi v pokoji.“

^a26 někt. rukopisy *gadarienského* nebo *gergesenského* (Mat 8:28; Marek 5:1) ^b43 Tato věta v někt. rukopisech chybí.

Děvčátko, vstaň!

⁴⁹Než to dořekl, přišel někdo z domu představeného synagogy se slovy: „Tvá dcera umřela. Není třeba obtěžovat mistra.“

⁵⁰Ježíš to však zaslechl a řekl mu: „Neboj se, jenom věř. Bude zachráněna.“

⁵¹Když pak vcházel do toho domu, nepustil dovnitř nikoho kromě Petra, Jakuba, Jana a rodičů děvčátka. ⁵²Všichni nad ní plakali a kvíleli, ale on řekl: „Neplačte! Neumřela, jen spí.“

⁵³Začali se mu vysmívat, protože věděli, že umřela. ⁵⁴On ji ale vzal za ruku a zvolal: „Děvčátko, vstaň!“ ⁵⁵Tehdy se do ní vrátil duch a ihned vstala. Nechal ji tedy přinést něco k jídlu. ⁵⁶Její rodiče byli ohromeni, ale on jim zakázal komukoli říkat, co se stalo.

Nic si s sebou neberte

9 Ježíš pak svolal svých Dvanáct, dal jim sílu a moc vyhánět všechny demony a uzdravovat nemoci ²a poslal je ohlašovat Boží království a uzdravovat nemocné. ³Řekl jim: „Nic si na tu cestu neberte: ani hůl ani mošnu ani chléb ani peníze; neberte si ani náhradní košile. ⁴Do kteréhokoli domu vejdete, zůstaňte tam a odtud zas jděte dál. ⁵Kdekoli by vás nepřijali, vyjděte z toho města a setřeste si prach z nohou na svědectví proti nim.“

⁶A tak vyšli a chodili po okolních vesnicích. Kázali evangelium a všude uzdravovali.

⁷Když se o všem, co se dělo, doslechl i tetrarcha Herodes,^a nevěděl, co si má myslet. Někteří říkali: „Jan vstal z mrtvých,“ ⁸jiní, že prý se zjevil Eliáš, a další, že vstal jeden z dávných proroků. ⁹„Jana jsem sťal,“ říkal si Herodes. „Kdo to tedy je, že o něm slyším takové věci?“ A toužil se s ním setkat.

Pět chlebů a dvě ryby

¹⁰Apoštolové se potom vrátili za Ježíšem a vyprávěli mu, co všechno dělali. Tehdy je vzal s sebou a odešel s nimi do ústraní poblíž města jménem Betsaida. ¹¹Jakmile se to dozvěděly zástupy, vydaly se za ním. Přijal je tedy, vyprávěl jim o Božím království a uzdravoval ty, kdo potřebovali uzdravit.

¹²Když se začalo chýlit k večeru, přišlo za ním jeho Dvanáct. „Propust' ten zástup,“ řekli mu. „Ať se rozejdou do okolních vesnic a statků a najdou si tam nocleh a stravu, protože tady jsme v pustině.“

¹³Odpověděl jim: „Vy jim dejte najíst.“

„Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby,“ namítli. „Ledaže bychom šli a všem těm lidem jídlo koupili.“ ¹⁴(Jen mužů tam bylo kolem pěti tisíc.)

„Posaďte je ve skupinách asi po padesáti,“ řekl Ježíš učedníkům. ¹⁵Když to udělali a všechny posadili, ¹⁶vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhledl k nebi, požehnal je, lámal a dával svým učedníkům, aby je předkládali zástupu. ¹⁷Všichni se najedli do sytosti a sebralo se ještě dvanáct košů nálámaných kousků, které jim zbyly.

Boží Mesiáš

¹⁸Jednou, když se odešel modlit do ústraní, zeptal se přítomných učedníků: „Za koho mě mají zástupy?“

^a7 Herodes Antipas, viz Luk 3:1 (tak i dále)

¹⁹„Někteří za Jana Křtitele,“ odpověděli, „jiní za Eliáše a další říkají, že vstal jeden z dávných proroků.“

²⁰„A za koho mě máte vy?“ zeptal se.

„Za Božího Mesiáše!“ odpověděl mu Petr.

²¹Tehdy je přísně napomenul, aby to nikomu neříkali. ²²Pověděl jim: „Syn člověka musí mnoho vytrpět a být zavržen staršími, vrchními kněžími i znalci Písma, být zabit a třetího dne vstát z mrtvých.“

²³Všem pak řekl: „Chce-li někdo jít za mnou, ať se zřekne sám sebe, bere svůj kříž každý den a následuje mne. ²⁴Kdokoli by si chtěl zachránit život, ztratí jej, ale kdokoli by ztratil svůj život pro mě, ten jej zachrání. ²⁵Co je člověku platné, kdyby získal celý svět, ale sám sebe ztratil nebo sám sobě uškodil? ²⁶Kdokoli by se styděl za mě a za má slova, za toho se bude stydět Syn člověka, až přijde ve své slávě a ve slávě Otce a svatých andělů.

²⁷Říkám vám popravdě: Někteří z těch, kdo tu stojí, rozhodně nezakusí smrt, dokud nespatří Boží království.“

Ježíš, Mojžíš a Eliáš

²⁸Asi po týdnů vzal k sobě Petra, Jakuba a Jana a vystoupil na horu, aby se modlil. ²⁹Zatímco se modlil, změnil se vzhled jeho tváře, jeho oděv zbělel a rozzářil se. ³⁰A hle, mluvili s ním dva muži. Byli to Mojžíš a Eliáš, ³¹kteří se ukázali ve slávě a mluvili o jeho odchodu, k němuž mělo dojít v Jeruzalémě.

³²Petr a jeho druhové však byli přemoženi spánkem. Jakmile se probudili, uviděli jeho slávu a ty dva muže po jeho boku. ³³Když se od něj začali vzdalovat, Petr Ježíše oslovil: „Mistře, dobře, že jsme tu! Uděláme tu tři stánky – jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl ale, co říká.

³⁴Než to dořekl, objevil se oblak a zahalil je. Když se ocitli v tom oblaku, dostali strach. ³⁵Z oblaku se ozval hlas: „Toto je můj Syn, můj Vyvolený.“ Toho poslouchejte.“ ³⁶Když ten hlas dozněl, našli tam jen samotného Ježíše. Zůstali zticha a v těch dnech nikomu neprozradili, co viděli.

Jak dlouho budu s vámi?

³⁷Když pak druhý den sestoupili z hory, vyšla mu naproti velká spousta lidí. ³⁸Vtom jeden muž z davu vykřikl: „Mistře, prosím tě, smiluj se nad mým synem – mám jenom jeho! ³⁹Náhle ho napadá zlý duch a zničehonic začne křičet. Zmítá jím, až má pěnu u úst. Sotva ho kdy opouští a hrozně ho trápí. ⁴⁰Prosil jsem tvé učedníky, aby ho vyhnali, ale nemohli!“

⁴¹„Vy nevěřící a zvrácené pokolení!“ zvolal Ježíš. „Jak dlouho ještě budu s vámi a budu vás snášet? Přiveď sem svého syna.“

⁴²Než k němu došel, démon ho porazil a začal jím zmítat. Ježíš okřikl nečistého ducha, uzdravil chlapce a vrátil ho jeho otci. ⁴³Všichni byli ohromeni Boží velkolepostí.

Zatímco všichni žasli nad vším, co udělal, Ježíš se obrátil ke svým učedníkům: ⁴⁴„Dobře si pamatujte tato slova: Syn člověka bude vydán do lidských rukou.“ ⁴⁵Oni však ten výrok nepochopili. Jeho smysl jim zůstal skryt, takže mu nerozuměli, ale báli se ho zeptat.

Kdo je největší

⁴⁶Tehdy mezi nimi vyvstala otázka, kdo z nich je největší. ⁴⁷Když Ježíš viděl, jaké myšlenky mají v srdci, vzal dítě, postavil je vedle sebe ⁴⁸a řekl jim: „Kdokoli přijme takové dítě v mém jménu, přijímá mne, a kdokoli přijme mne, přijímá Toho, který mě poslal. Kdo je totiž mezi vámi ze všech nejmenší, ten bude veliký.“

⁴⁹„Mistře,“ řekl mu na to Jan, „viděli jsme někoho, jak ve tvém jménu vymítá demony, a bránili jsme mu, protože nechodí s námi.“

⁵⁰„Nebráňte mu,“ odpověděl Ježíš. „Kdo není proti nám, je s námi.“

Vzhůru do Jeruzaléma

⁵¹Když se začal blížit čas, kdy měl být vzat vzhůru, pevně se rozhodl k cestě do Jeruzaléma. ⁵²Vyslal před sebou posly a ti šli napřed do jedné samařské vesnice, aby pro něj vše připravili. ⁵³Místní ho ale nepřijali, protože byl rozhodnut jít do Jeruzaléma. ⁵⁴Když to viděli učedníci Jakub a Jan, navrhli: „Pane, máme přivolat oheň z nebe, aby je pohltil?“ ⁵⁵Ježíš se však obrátil a okřikl je. ⁵⁶Šli tedy do jiné vesnice.

⁵⁷Cestou mu někdo řekl: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“

⁵⁸Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“

⁵⁹Jiného vyzval: „Pojď za mnou!“

On ale řekl: „Pane, dovol, ať nejdřív odejdu a pochovám svého otce.“

⁶⁰Ježíš mu odpověděl: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé; ty pojď rozhlašovat Boží království!“

⁶¹Další mu řekl: „Pane, půjdu za tebou, ale dovol, ať se napřed rozloučím se všemi doma.“

⁶²Ježíš mu odpověděl: „Kdo se chopí pluhu a ohlíží se zpátky, nehodí se pro Boží království.“

Beránci mezi vlky

10 Potom Pán určil dalších dvaasedmdesát^a a vyslal je před sebou po dvou do každého města a místa, kam měl sám přijít. ²Řekl jim: „Žeň je obrovská, ale dělníků málo. Proto prostě Pána žně, ať vypudí dělníky na svou žeň. ³Jděte. Hle, posílám vás jako beránky mezi vlky. ⁴Neberte s sebou měsíc ani mošnu ani obuv a s nikým se po cestě nezdravte.

⁵Do kteréhokoli domu vejdete, nejdříve řekněte: ‚Pokoj tomuto domu.‘

⁶Bude-li tam přítel pokoje, váš pokoj spočine na něm; a pokud ne, navrátí se k vám. ⁷V tom domě zůstávejte a jezte a pijte, co nabízejí – dělník si přece zaslouží svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu.

⁸V kterémkoli městě vás přijmou, jezte, co vám nabídnou. ⁹Uzdravujte v tom městě nemocné a říkejte jim: ‚Přišlo k vám Boží království.‘ ¹⁰Když ale přijdete do nějakého města a nepřijmou vás, vyjděte na jeho ulice a řekněte: ¹¹‚Setřásáme na vás i ten prach z vašeho města, který nám ulpěl na nohou. Vězte ale, že přišlo Boží království!‘ ¹²Říkám vám, že v onen den bude lehčeji Sodomě než takovému městu.

¹³Běda tobě, Korozaím, běda tobě, Betsaido! Kdyby se zázraky, které se dějí u vás, staly v Týru a Sidonu, dávno by činili pokání v pytlovině a popelu.

^a54 někt. rukopisy jako to udělal Eliáš (2.Král 1:10–12) ^b55–56 někt. rukopisy se slovy: Nevíte, jakého máte ducha! ⁵⁶Syn člověka přece nepřišel zmařit lidské životy, ale spasit je.“ ^c1 někt. rukopisy sedmdesát (též ve verši 17)

¹⁴Týru a Sidonu však bude na soudu lehčeji než vám. ¹⁵A ty, Kafarnaum, které jsi až k nebi vyvýšeno, až do pekla budeš svrženo.

¹⁶Kdo vám naslouchá, naslouchá mně. Kdo vás odmítá, odmítá mě. Kdo odmítá mě, odmítá Toho, který mě poslal.“

Vaše jména jsou v nebesích

¹⁷Když se těch dvaasedmdesát vrátilo, radostně mu říkali: „Pane, i démoni se nám poddávají ve tvém jménu!“

¹⁸Odpověděl jim: „Viděl jsem, jak satan spadl z nebe jako blesk. ¹⁹Hle, uděluji vám moc šlapat po hadech a štírech i po veškeré síle nepřítele a vůbec nic vám neublíží. ²⁰Neradujte se ale z toho, že se vám poddávají duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.“

²¹V tu chvíli se Ježíš rozveselil v Duchu svatém a řekl: „Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je nemluvňatům. Jistě, Otče, neboť tak se ti zalíbilo.

²²Všechno je mi dáno od mého Otce a nikdo neví, kdo je Syn, jedině Otec, a kdo je Otec, jedině Syn a ten, komu by ho Syn chtěl zjevit.“

²³V soukromí se pak obrátil k učedníkům a řekl jim: „Blaze očím, které vidí, co vy vidíte. ²⁴Říkám vám, že mnozí proroci a králové chtěli spatřit, co vy vidíte, ale nespatriili, a slyšet, co slyšíte, ale neslyšeli.“

Kdo je můj bližní?

²⁵A hle, jeden znalec Zákona vstal a chtěl ho vyzkoušet: „Mistře, co mám dělat, abych se stal dědicem věčného života?“

²⁶Ježíš mu řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak to tam čteš?“

²⁷Odpověděl: „Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, ze vši své síly a celou svou myslí,“^a a „Miluj svého bližního jako sám sebe.“^{ab}

²⁸„Správně jsi odpověděl,“ řekl mu Ježíš. „Dělej to a budeš žít.“

²⁹On se ale chtěl nějak ospravedlnit, a tak se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?“

³⁰Ježíš mu odpověděl: „Jeden člověk byl na cestě z Jeruzaléma do Jericha přepaden lupiči. Obrali ho, zbili, nechali ho tam ležet polomrtvého a odešli. ³¹Náhodou tudy šel jeden kněz; když ho uviděl, obloukem se mu vyhnul.

³²Podobně to bylo s levitou, který se tam objevil; když ho uviděl, obloukem se mu vyhnul. ³³Potom k němu přišel jeden Samaritán, který tudy cestoval; když ho uviděl, byl pohnut soucitem. ³⁴Přistoupil, ovázal mu rány a polil je olejem a vínem. Naložil ho na svého mezka, dovezl do hostince a postaral se o něj. ³⁵Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: „Postarej se o něj. Cokoli bys vynaložil navíc, to ti zaplatím, až se vrátím.“

³⁶Co myslíš – kdo z těch tří byl tomu přepadenému bližním?“

³⁷„Ten, který mu prokázal milosrdenství,“ odpověděl znalec Zákona.

„Jdi a jednej tak i ty,“ řekl mu Ježíš.

Jen jedno je potřeba

³⁸Cestou přišel do jedné vesnice, kde ho k sobě přijala jistá žena jménem Marta. ³⁹Její sestra Marie se posadila k Pánovým nohám a poslouchala jeho slova. ⁴⁰Marta však byla zaneprázdněna spoustou práce. Nakonec za

^a27 Deut 6:5

^b27 Lev 19:18

ním přišla a řekla: „Pane, tebe nezajímá, že má sestra nechala všechnu práci na mně? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“

⁴¹Pán jí odpověděl: „Marto, Marto, staráš se a trápíš se mnoha věcmi. ⁴²Jen jedno je však potřeba. Marie si vybrala správně a to jí nikdo nevezme.“

Proste a bude vám dáno

11 Jednou se na jednom místě modlil, a když přestal, jeden z jeho učedníků mu řekl: „Pane, nauč nás modlit se, jako to Jan učil své učedníky.“

²Pověděl jim: „Když se modlíte, říkejte:

Otče,^a ať se posvětí tvé jméno!

Ať přijde tvé království!^b

³Dávej nám denně náš denní chléb

⁴a odpusť nám naše hříchy –

vždyť i my odpouštíme každému,

kdo se provinuje proti nám.

A neuveď nás do pokušení.“

⁵Potom jim řekl: „Kdo z vás má přítele, za kterým přijde o půlnoci s prosbou: ‚Příteli, půjč mi tři chleby – ⁶navštívil mě přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu nabídl,‘ ⁷a on mu zevnitř odpoví: ‚Neobtěžuj, dveře už jsou zamčené a děti jsou se mnou v posteli; nemohu vstát a něco ti dát‘?“ ⁸Říkám vám: I kdyby nevstal a nedal mu to kvůli jejich přátelství, zvedne se a dá mu, co potřebuje, kvůli jeho neodbytnosti.

⁹A tak vám říkám: Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno. ¹⁰Každý, kdo prosí, dostává, kdo hledá, nalézá a tomu, kdo tluče, bude otevřeno.

¹¹Který z vás otců podá svému synu^d hada, když tě poprosí o rybu?

¹²A když poprosí o vejce, podáš mu snad štíra? ¹³Jestliže tedy vy, kteří jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kteří ho prosí?“

Zlé pokolení

¹⁴Jednou Ježíš vymítal démona němoty. Když démon vyšel a ten němý začal mluvit, zástupy užasly. ¹⁵Někteří ale říkali: „Vymítá demony Belzebubem, knížetem démonů!“ ¹⁶Jiní ho zase pokoušeli tím, že od něj žádali znamení z nebe.

¹⁷On ale znal jejich myšlenky, a tak jim řekl: „Každé království rozdělené samo proti sobě pustne a dům rozdělený proti domu padá. ¹⁸Pokud je i satan rozdělen sám proti sobě, jak obstojí jeho království? Říkáte přece, že vymítám demony Belzebubem. ¹⁹A pokud já vymítám demony Belzebubem, kým je vymítají vaši synové? Oni proto budou vašimi soudci. ²⁰Vymítám-li však demony Božím prstem, jistě k vám přišlo Boží království.

²¹Když silný ozbrojenec hlídá svůj palác, jeho majetek je v klidu. ²²Když ho ale napadne někdo silnější a přemůže ho, vezme mu všechnu výzbroj, na kterou spoléhal, a jeho kořist rozdělí.

^a2 někt. rukopisy *Otče náš, který jsi v nebesích* (Mat 6:9)

Ať se stane tvoje vůle jako v nebi, tak i na zemi. (Mat 6:10)

ale vysvoboď nás od zlého. (Mat 6:13)

^d11 Někter. rukopisy přidávají *kámen, když tě poprosí o chleba, nebo.* (Mat 7:9)

^b2 Někter. rukopisy přidávají

^c4 Někter. rukopisy přidávají

²³Kdo není se mnou, je proti mně; kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje.

²⁴Když nečistý duch vyjde z člověka, bloudí po vyprahlých místech a hledá odpočinek. Když ho nenajde, řekne si: ‚Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.‘ ²⁵Když přijde a nalezne jej vymetený a ozdobený, ²⁶jde a přibere sedm jiných duchů, horších, než je sám. Pak vejdou dovnitř, zabýdlí se tam a nakonec tomu člověku bude hůře než na začátku.“

²⁷Během jeho řeči jedna žena ze zástupu vykřikla: „Blaze lůnu, které tě nosilo, a prsům, jež jsi sál!“

²⁸On na to řekl: „Spíše blaze těm, kdo slyší Boží slovo a dodržují je.“

²⁹Zatímco kolem něj houstly davy, Ježíš pokračoval: „Toto pokolení je zlé. Vyžaduje znamení, ale žádné znamení nedostane, kromě znamení Jonášova. ³⁰Jako se Jonáš stal znamením pro Ninivské, tak bude Syn člověka znamením pro toto pokolení.“ ³¹Královna Jihu povstane na soudu s lidmi tohoto pokolení a odsoudí je, neboť přijela z kraje světa, aby slyšela Šalomounovu moudrost, ^b a hle, zde je někdo víc než Šalomoun. ³²Obyvatelé Ninive povstanou na soudu s tímto pokolením a odsoudí je, neboť po Jonášově kázání činili pokání, ^c a hle, zde je někdo víc než Jonáš.

³³Nikdo nerozsvítí lampu, aby ji postavil do skryše nebo pod nádobu. Staví ji na svícen, aby příchozí viděli světlo. ³⁴Tvé oko je lampou těla. Je-li tvé oko štědré, celé tvé tělo je jasné. Když je však lakomé, je i tvé tělo temné. ³⁵Dej tedy pozor, ať světlo v tobě není tmou. ³⁶Když bude celé tvé tělo jasné a žádná jeho část nebude temná, pak bude celé tak jasné, jako když tě lampá osvěcuje svým jasnem.“

Pokrytci!

³⁷Když domluvil, jeden farizeus ho pozval k sobě na oběd. Ježíš přišel a hned zamířil ke stolu. ³⁸Farizeus se podivil, když uviděl, že se před obědem nejdříve neumyl.

³⁹Pán mu na to řekl: „Vy farizeové leštíte pohár a mísu zvenku, ale vaše nitro je plné hrabivosti a podlosti. ⁴⁰Blázni! Copak Ten, který stvořil vnějšek, nestvořil také vnitřek? ⁴¹Dejte chudým, co máte v mísách, a hle – všechno vám bude čisté!“

⁴²Běda vám farizeům, že dáváte desátky z máty a routy a z kdekaké byliny, ale spravedlnost a Boží lásku opomíjíte. Těmto věcem jste se měli věnovat a tamty nezanedbávat.

⁴³Běda vám farizeům, neboť milujete čestná sedadla na shromážděních a zdravení na náměstích.

⁴⁴Běda vám, neboť jste jako nezřetelné hroby – lidé po nich chodí, ani to nevědí.“

⁴⁵„Mistře,“ ozval se jeden ze znalců Zákona, „když takhle mluvíš, urážíš i nás.“

⁴⁶„Běda i vám znalcům Zákona!“ odpověděl Ježíš. „Zatěžujete lidi neúnosnými břemeny, ale sami na ta břemena ani prstem nesáhnete.“

⁴⁷Běda vám, že stavíte hroby proroků, které zabili vaši otcové! ⁴⁸Tím jen dosvědčujete a schvalujete skutky svých otců. Oni je totiž zabíjeli a vy jim stavíte hroby. ⁴⁹Proto také Moudrost Boží řekla: ‚Pošlu k nim proroky a apoštoly; některé z nich zabijí a jiné budou pronásledovat.‘ ⁵⁰Toto pokolení

^a30 Jon 2:1

^b31 1.Král 10:1–13; 2.Let 9:1

^c32 Jon 3:4–10

se proto bude zodpovídat za krev všech proroků, prolévanou od stvoření světa – ⁵¹od krve Ábelovy až po krev Zachariáše, který zahynul mezi oltářem a chrámem. Ano, říkám vám, toto pokolení se bude zodpovídat.

⁵²Běda vám znalčům Zákona, že jste vzali klíč k poznání! Sami jste nevěšeli a těm, kdo vcházel, jste zabránili.“

⁵³Když pak odešel, začali ho znalci Písma a farizeové zle napadat. Stále znovu se vraceli k jeho výrokům ⁵⁴a snažili se vymyslet, jak by ho chytili za slovo.

Nebojte se jich

12 Mezitím se shromáždil mnohatisícový dav, takže lidé po sobě šlapali. Ježíš promluvil především ke svým učedníkům: „Dávejte si pozor na farizejský kvas, jímž je pokrytectví. ²Není totiž nic skrytého, co nebude zjeveno, ani nic tajného, co nebude poznáno. ³Co jste říkali ve tmě, bude slyšet na světle, a co jste ve svých pokojích šeptali do ucha, se bude hlásat ze střeš.

⁴Vám, svým přátelům, říkám: Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo a potom nemají, co by udělali víc. ⁵Ukážu vám, koho se máte bát: Bojte se Toho, který když zabije, má moc uvrhnout do pekla. Ano, říkám vám, Toho se bojte. ⁶Neprodává se snad pět vrabců za dva haléře? Přitom ani jeden z nich není před Bohem zapomenut. ⁷Vám jsou ale spočítány i všechny vlásy na hlavě! Proto se nebojte. Jste dražší než mnoho vrabců.

⁸Říkám vám: Kdokoli mě vyzná před lidmi, toho i Syn člověka vyzná před Božími anděly. ⁹Kdo mě ale před lidmi zapře, ten bude zapřen před Božími anděly. ¹⁰Každému, kdo řekne slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno, ale tomu, kdo by se rouhal Duchu svatému, odpuštěno nebude.

¹¹Když vás povedou do shromáždění a před vrchností a vlády, nestarejte se, čím a jak se máte hájit a co říkat. ¹²Duch svatý vás v tu chvíli naučí, co máte říci.“

O bohatém bláznu

¹³Někdo z davu ho požádal: „Mistře, řekni mému bratroví, ať se se mnou rozdělí o dědictví!“

¹⁴„Človče,“ odpověděl mu Ježíš, „kdo mě ustanovil vaším soudcem nebo rozhodčím?“ ¹⁵Tehdy všem řekl: „Dejte si pozor, varujte se veškeré chamtivosti! Život přece nespočívá v hromadění majetku.“

¹⁶Potom jim vyprávěl podobenství: „Pole jednoho bohatého člověka přineslo hojnou úrodu. ¹⁷Přemýšlel: ‚Co si počnu? Vždyť nemám kam shromáždit úrodu!‘ ¹⁸Pak si řekl: ‚Udělám tohle – zbořím své stodoly, postavím větší a do nich shromáždím všechno své obilí a zásoby. ¹⁹Pak si budu moci říci: Podívejte, máš spoustu zásob na spoustu let. Oddechni si, jez, pij, užívej!‘

²⁰Bůh mu ale řekl: ‚Ty blázne! Dnes v noci umřeš. Čí bude, co sis nachystal?‘

²¹Tak je to, když někdo hromadí pro sebe, ale nebohatne v Bohu.“

Nemějte starosti

²²Potom se obrátil ke svým učedníkům: „Říkám vám, nemějte starost o svůj život ani o své tělo – co budete jíst a co si oblečete. ²³Život je přece víc než jídlo a tělo víc než oblečení. ²⁴Podívejte se na havrany. Nesejí ani

nežnou, nemají spíše ani stodoly, ale Bůh je živí. Čím větší cenu máte vy než ptáci! ²⁵Copak si někdo z vás samými starostmi prodlouží život o jediný den? ²⁶Když nezmůžete ani to nejmenší, proč se staráte o to ostatní?

²⁷Podívejte se na lilie, jak rostou. Nepracují ani nepředou, ale říkám vám, že ani Šalomoun ve vsi své slávě nebyl oblečen jako jedna z nich. ²⁸Když Bůh takto obléká trávu, která je dnes na louce a zítra bude hozena do pece, čím spíše vás, vy malověrní?!

²⁹Nezabývejte se tím, co budete jíst a co pít, ani se tím nezneklidňujte.

³⁰Všechny ty věci vyhledávají pohané tohoto světa, ale váš Otec ví, že je potřebujete. ³¹Hledejte raději jeho království a toto vše vám bude přidáno.

³²Neboj se, malé stádečko. Vašemu Otci se zalíbilo dát vám království.

³³Prodávejte svůj majetek a dávejte chudým. Pořídte si měšce, které nezchátrají, nehynoucí poklad v nebi, kam zloděj nepřijde a kde mol neničí. ³⁴Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.“

Buďte připraveni

³⁵„Mějte přepásaná bedra a rozsvícené lampy. ³⁶Buďte jako lidé očekávající, kdy se jejich pán vrátí ze svatby, aby mu otevřeli, hned jak přijde a zatluče. ³⁷Blaze služebníkům, které pán při svém příchodu zastihne bdící. Amen, říkám vám, že se opáše zástěrou, posadí je za stůl, přistoupí a bude jim sloužit. ³⁸Přijde-li uprostřed noci nebo před svítáním^a a zastihne je připravené, blaze jim.

³⁹Pochopte, že kdyby hospodář věděl, v jakou hodinu má přijít zloděj, nedovolil by mu vloupat se do domu. ⁴⁰Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, o které netušíte.“

⁴¹„Pane,“ zeptal se ho Petr, „říkáš to podobenství jen nám, nebo i všem ostatním?“

⁴²Pán odpověděl: „Kdo je ten věrný a moudrý správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim v patřičný čas dával vyměřený pokrm? ⁴³Blaze služebníkovi, kterého jeho pán při příchodu zastihne, že tak jedná. ⁴⁴Vpravdě vám říkám, že ho ustanoví nad vším svým majetkem. ⁴⁵Kdyby si ale ten služebník v srdci řekl: ‚Můj pán dlouho nejde‘ a začal by bít sluhy a služby a jíst, pít a opíjet se, ⁴⁶pak jeho pán přijde v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou nezná, odhalí ho a vykáže ven mezi nevěrné.

⁴⁷Služebník, který znal vůli svého pána, ale nepřipravil se a nejednal podle jeho vůle, bude hodně bit. ⁴⁸Ten, který ji neznal, bude bit méně, i když dělal trestuhodné věci. Komukoli je hodně dáno, od toho bude hodně vyžádáno. Komu svěřili hodně, od toho vyžádají víc.

⁴⁹Přišel jsem na zem založit oheň a jak toužím, aby už hořel! ⁵⁰Mám ale podstoupit křest a jak je mi úzko, dokud se nevykonám! ⁵¹Myslíte si, že jsem přišel, abych na zem přinesl pokoj? Říkám vám, ne pokoj, ale rozdělení! ⁵²Od nynějška jich bude pět rozděleno v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. ⁵³Otec bude proti synu a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaze a snacha proti tchyni.“^b

Znamení času

⁵⁴Potom se obrátil k zástupům: „Když vidíte od západu přicházet oblak, hned říkáte: ‚Blíží se liják,‘ a je to tak. ⁵⁵Když fouká jižní vítr, říkáte: ‚Bude

^a38 dosl. *během druhé nebo třetí hlídky*

^b53 Mich 7:6

horko,‘ a bývá. ⁵⁶Pokrytci! Umíte rozeznat úkazy na zemi i na nebi; jak to, že nerozeznáte, jaký je teď čas?

⁵⁷A proč ani sami nepoznáte, co je správné? ⁵⁸Když jdeš se svým odpůrcem k vrchnosti, snaž se s ním cestou vypořádat. Jinak tě potáhne k soudci, soudce tě vydá biřici a biřic tě vsadí do vězení. ⁵⁹Říkám ti: Nikdy odtud nevyjdeš, dokud nevrátíš poslední halěr.“

O neplodném fíkovníku

13 V tu dobu mu někteří z přítomných vyprávěli o Galilejcích, jejichž krev Pilát smísil s jejich oběťmi. ²Ježíš jim odpověděl: „Myslíte si, že se jim to stalo, protože byli větší hříšníci než všichni ostatní Galilejci? ³Říkám vám, že nikoli. Nebudete-li činit pokání, zahynete podobně všichni. ⁴Myslíte si, že těch osmnáct, na které spadla věž v Siloe a zabila je, byli větší viníci než všichni ostatní obyvatelé Jeruzaléma? ⁵Říkám vám, že nikoli. Nebudete-li činit pokání, zahynete podobně všichni.“

⁶Potom jim vyprávěl toto podobenství: „Jeden člověk vysadil na své vinici fíkovník. Přišel a hledal na něm ovoce, ale marně. ⁷Řekl tedy vinaři: ‚Podívej se, už tři roky přicházím a hledám na tom fíkovníku ovoce, ale marně. Poraz ho. Proč tu má zabírat místo?‘ ⁸Vinař mu odpověděl: ‚Nech ho tu ještě rok, pane. Okopám ho a pohnojím, ⁹snad začne nést ovoce. Pokud ne, porazíš ho pak.“

Uzdravení v sobotu

¹⁰V sobotu pak učil v jedné synagoze. ¹¹A hle, byla tam žena postižená už osmnáct let duchem nemoci; byla sehnutá tak, že se vůbec nemohla narovnat. ¹²Když ji Ježíš uviděl, zavolal ji k sobě. „Ženo, tvá nemoc je pryč,“ řekl jí. ¹³Vložil na ni ruce, a ona se hned narovнала a oslavovala Boha.

¹⁴Představeného synagogy však rozhořčilo, že Ježíš uzdravoval v sobotní den, a tak řekl zástupu: „Je šest dní, kdy se má pracovat. Během nich přicházejte a nechte se uzdravovat, ale ne v sobotu!“

¹⁵„Pokrytče!“ odpověděl mu Pán. „Neodvazuje snad každý z vás v sobotu svého vola nebo osla od žlabu a nevodí ho napájet? ¹⁶A tato dcera Abrahama, kterou satan držel svázanou už osmnáct let, nesměla být v sobotu rozvázána ze svého pouta?“

¹⁷Když to řekl, všichni jeho protivníci se zastyděli, ale všechen zástup se radoval ze všech slavných skutků, které dělal.

O hořčičném zrnku a kvasu

¹⁸Tehdy řekl: „Čemu se podobá Boží království? K čemu ho přirovnám? ¹⁹Je podobné zrnku hořčice, které člověk vzal, hodil je do své zahrady a vyrostl z něj strom, v jehož větvích se uhnízdili ptáci.“

²⁰„K čemu přirovnám Boží království?“ opakoval. ²¹„Je podobné kvasu, který žena vzala a zadělala do tří měřic mouky,“ až nakonec všechno zkvasilo.“

Těsné dveře

²²Na své pouti do Jeruzaléma procházel města i vesnice a učil. ²³Někdo se ho zeptal: „Pane, bude spasen jen málokdo?“

^a21 asi 27 kg

Tedy jim řekl: ²⁴„Snažte se vejít úzkými dveřmi. Říkám vám, že mnozí se budou pokoušet vejít, ale nebudou moci. ²⁵Když hospodář vstane a zavře dveře, zůstanete venku. Budete tlouci na dveře: ‚Pane, otevři nám,‘ ale on vám odpoví: ‚Neznám vás. Nevím, odkud jste.‘ ²⁶Budete říkat: ‚Jedli jsme a pili s tebou. Učil jsi na našich ulicích!‘ ²⁷On však odpoví: ‚Říkám vám, že vás neznám. Nevím, odkud jste. Odejděte ode mě, všichni, kdo pácháte zlo!‘

²⁸Bude tam pláč a skřípění zubů, až uvidíte Abrahama, Izáka a Jákoba se všemi proroky v Božím království, ale sami budete vyhnáni ven. ²⁹Mnozí přijdou od východu i od západu, od severu i od jihu a budou stolovat v Božím království. ³⁰A hle, někteří poslední budou první a někteří první budou poslední.“

Jeruzaléme, Jeruzaléme!

³¹V tu chvíli za ním přišli nějací farizeové. „Odejdi odsud,“ říkali mu. „Jdi pryč, Herodes tě chce zabít!“

³²Odpověděl jim: „Jděte a vyřídte té lišce: Dnes i zítra budu vymítat demony a uzdravovat; třetího dne skončím. ³³Dnes, zítra i pozítří musím pokračovat v cestě. Kde jinde by měl prorok zemřít než v Jeruzalémě?

³⁴Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posíláni! Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, ale nechtěli jste. ³⁵Hle, váš dům se vám zanechává pustý.“ Říkám vám, že mě už nevidíte, dokud nepřijde čas, kdy řeknete: ‚Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu!‘“^b

Kdo se ponízuje, bude povýšen

14 Jednou, když v sobotu přišel jíst do domu jednoho z předních fari-zeů, pečlivě ho sledovali. ²A hle, přímo před ním seděl člověk postižený vodnatelností. ³Ježíš se přítomných znalců Zákona a farizeů zeptal: „Smí se v sobotu uzdravovat, nebo ne?“ ⁴Mlčeli, a tak ho vzal, uzdravil a propustil.

⁵Potom se jich zeptal: „Kdyby někomu z vás v sobotní den spadl syn^c anebo vůl do studny, copak byste ho hned nevytáhli?“ ⁶Nezmohli se na žádnou odpověď.

⁷Když si všiml, jak si hosté vybírají přední místa, vyprávěl jim toto podobenství: ⁸„Když jsi pozván na svatbu, nesedej si na přední místo, neboť mohl být pozván někdo váženější než ty. ⁹Tedy by přišel váš hostitel a řekl ti: ‚Uvolni mu místo.‘ S ostudou by sis pak sedl úplně vzadu. ¹⁰Když jsi pozván, raději si jdi sednout někam dozadu. Tvůj hostitel pak může přijít a říci ti: ‚Pojď dopředu, příteli.‘ Tak budeš poctěn před očima všech hostů. ¹¹Každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponízuje, bude povýšen.“

¹²Potom se obrátil ke svému hostiteli: „Když pořádáš oběd nebo večeři, nezvi své přátele, bratry, příbuzné ani bohaté sousedy. Mohli by totiž na oplátku zase pozvat tebe. ¹³Když pořádáš hostinu, raději pozvi chudé, chromé, zmrzačené a slepé. ¹⁴Blaze tobě, neboť ti nemají čím odplatit, ale bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých.“

^a35 Jer 12:7

^b35 Žalm 118:26

^c5 někt. rukopisy *osel*

Kdo bude hodovat v Království

¹⁵Když to uslyšel jeden z hostů, řekl mu: „Blaze tomu, kdo bude hodovat v Božím království.“

¹⁶Ježíš odpověděl: „Jeden člověk vystrojil velikou večeři a pozval mnoho hostů. ¹⁷V čas večeře pak poslal svého sluhu, aby pozvaným řekl: ‚Pojďte, vše už je připraveno.‘ ¹⁸Všichni se ale jeden jako druhý začali vymlouvat. První řekl: ‚Koupil jsem pole a musím se na ně jít podívat. Prosím tě, omluv mě.‘ ¹⁹Druhý řekl: ‚Koupil jsem pět párů volů a jdu je vyzkoušet. Prosím tě, omluv mě.‘ ²⁰Další řekl: ‚Oženil jsem se, a proto nemohu přijít.‘

²¹Sluha se tedy vrátil a vyřídil to svému pánovi. Hospodář se rozhněval. ‚Vyjdi rychle do ulic a uliček,‘ řekl sluhovi. ‚Přiveď sem chudé, chromé, zmrzačené a slepé.‘ ²²Sluha se vrátil se slovy: ‚Pane, stalo se, jak jsi přikázal, a ještě je místo.‘ ²³Pán tehdy sluhovi poručil: ‚Vyjdi na cesty a mezi ploty a přinut lidi přijít, ať je můj dům plný.‘ ²⁴Říkám vám, že nikdo z původně pozvaných neokusí mou večeři!“

Spočítej náklad

²⁵Šly s ním veliké zástupy lidí. Ježíš se obrátil a řekl jim: ²⁶„Kdo chce přijít ke mně, ale nepřestane lpět na svém otci a matce, ženě a dětech, bratřech a sestřích, a dokonce na vlastním životě, nemůže být mým učedníkem. ²⁷Kdo není ochoten nést svůj kříž a jít za mnou, nemůže být mým učedníkem.“

²⁸Když někdo z vás bude chtít postavit věž, nesedne si nejdříve, aby spočítal náklad, zda má na její dokončení? ²⁹Jinak, kdyby položil základy, ale nemohl stavbu dokončit, všichni okolo by se mu posmívali: ³⁰„Tenhle člověk začal stavět a nemohl to dokončit!“

³¹Anebo když nějaký král potáhne do boje proti jinému, nesedne si nejdříve, aby se poradil, zda může s deseti tisíci čelit tomu, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? ³²Jinak totiž k němu pošle poselstvo, dokud bude ještě daleko, a bude vyjednávat o míru. ³³Tak tedy žádný z vás, kdo se nežekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.

³⁴Sůl je dobrá. Kdyby však i sůl ztratila svou chuť, čím se zas osolí? ³⁵Nehodí se do země ani do hnoje; musí se vyhodit. Kdo má uši k slyšení, slyš.“

O ztracené ovci

15 Všichni výběrčí daní a hříšníci ho chodívali poslouchat. ²Farizeové a znalci Písma si ale stěžovali: „On přijímá hříšníky a jí s nimi!“

³Vyprávěl jim tedy toto podobenství: ⁴„Kdyby někdo z vás měl sto ovcí a jednu z nich by ztratil, nenechá těch devadesát devět v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? ⁵Jakmile ji najde, s radostí ji vezme na ramena, ⁶přijde domů a svolá přátele i sousedy: ‚Radujte se se mnou, neboť jsem našel svou ztracenou ovci!‘ ⁷Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“

O ztracené minci

⁸„Kdyby nějaká žena měla deset mincí“ a jednu minci ztratila, nerozsvítí lampu, nevymete dům a nebude pečlivě hledat, dokud ji nenajde? ⁹Jakmile

⁸ 10 drachem (každá odpovídala asi denní mzdě dělníka)

ji najde, svolá přítelkyně a sousedky: „Radujte se se mnou, neboť jsem našla svou ztracenou minci!“ ¹⁰Ríkám vám, že právě tak je radost před Božími anděly nad jedním hříšníkem, který činí pokání.“

O ztraceném synu

¹¹Ježíš pokračoval: „Jeden člověk měl dva syny. ¹²Ten mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který mi náleží.‘ A tak jim rozdělil své jmění.

¹³Za pár dní mladší syn všechno prodal a odešel do daleké země, kde svůj majetek promrhal rozmařilým životem. ¹⁴Když všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal trpět nouzí. ¹⁵Později se uchytil u jednoho občana té země a ten ho poslal na pole pást prasata. ¹⁶Toužil se najíst aspoň lusků, které žrala ta prasata, ale nedostával ani to.

¹⁷Nakonec přišel k sobě. Řekl si: ‚Kolik nádeníků má u mého otce jídla nazbyt, a já tu umírám hlady! ¹⁸Vstanu, půjdu k otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i proti tobě! ¹⁹Už si nezasloužím být považován za tvého syna. Udělej mě jedním ze svých nádeníků.‘ ²⁰A tak vstal a vydal se ke svému otci.

Otec ho spatřil už z veliké dálky. Pohnut soucitem přiběhl, padl mu kolem krku a zasypal ho polibky.

²¹‚Otče,‘ řekl syn, ‚zhřešil jsem proti nebi i proti tobě. Už si nezasloužím být považován za tvého syna.‘

²²Otec však nařídil svým služebníkům: ‚Přineste nejlepší šaty a oblečte ho. Navlékněte mu prsten a obujte ho. ²³Přiveďte vykrmené tele a porazte je. Jezme a oslavujme, ²⁴neboť tento můj syn byl mrtev a ožil, byl ztracen a je nalezen!‘ A tak začali oslavovat.

²⁵Starší syn byl zatím na poli. Když se blížil domů, uslyšel hudbu a tanece. ²⁶Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se, co to má být. ²⁷Ten mu řekl: ‚Přišel tvůj bratr. Tvůj otec porazil tučné tele, že ho má zpátky živého a zdravého.‘

²⁸Ale on se rozhněval a ani nechtěl jít dovnitř. Když za ním vyšel jeho otec a prosil ho, ²⁹odpověděl mu: ‚Podívej se, kolik let ti sloužím! Nikdy jsem nezanedbal jediný tvůj příkaz, ale tys mi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveseil s přáteli. ³⁰Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prožral tvůj majetek s děvkami, porazil jsi pro něj vykrmené tele!‘

³¹‚Synku,‘ řekl otec, ‚ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. ³²Ale oslavovat a radovat se bylo namístě, neboť tento tvůj bratr byl mrtev a ožil, byl ztracen a je nalezen.‘“

O nepoctivém správci

16 Ježíš řekl učedníkům: „Byl jeden bohatý člověk, který zaměstnával správce. Ten byl před ním obviněn, že mrhá jeho majetkem. ²Zavolal ho tedy a řekl mu: ‚Co to o tobě slyším? Slož účty ze svého počínání, neboť budeš propuštěn.‘

³Správce si řekl: ‚Co budu dělat, až mě můj pán propustí? Kopat nemohu, žebrat se stydím... ⁴Už vím, co udělám, aby mě lidé přijali do svých domů, až budu propuštěn!‘

⁵Jednoho po druhém si pak zavolal všechny dlužníky svého pána. Prvního se zeptal: ‚Kolik dlužíš mému pánu?‘ ⁶‚Sto sudů oleje,‘ odpověděl dlužník. Řekl mu: ‚Zde je tvůj úpis – rychle si sedni a napiš padesát.‘

⁷Dalšího se zeptal: „A kolik dlužíš ty?“ „Sto měr pšenice,“ odpověděl. Řekl mu: „Zde je tvůj úpis – napiš osmdesát.“

⁸A jeho pán ocenil, že si ten nepoctivý správce počínal chytře! Synové světa totiž bývají ve svých věcech chytřejší než synové světa.

⁹Říkám vám tedy: I špinavými penězi,^a které pominou, si můžete dělat přátele, abyste byli přijati do věčných příbytků.^b ¹⁰Kdo je věrný v nejmenším, je věrný i ve velkém. A kdo je nepoctivý v nejmenším, je nepoctivý i ve velkém. ¹¹Když jste nebyli věrní v zacházení se špinavými penězi, kdo vám svěří opravdové bohatství? ¹²A když jste nebyli věrní v cizím, kdo vám dá to, co je vaše?

¹³Žádný sluha nemůže sloužit dvěma pánům. Buď bude jednoho nenávidět a druhého milovat, nebo se bude jednoho držet a tím druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i penězům.“

¹⁴Ale to všechno slyšeli i farizeové. Měli rádi peníze, a tak se mu vysmívali. ¹⁵Ježíš jim ale řekl: „Vy chcete před lidmi vypadat spravedlivě, ale Bůh zná vaše srdce. Co je u lidí vznešené, je v Božích očích ohavnost!

¹⁶Až do Jana tu byl Zákon a Proroci; od té doby se káže Boží království a každý se do něj násilně tlačí. ¹⁷Spíše však pomine nebe a země, než aby přestala platit jediná čárka Zákona!

¹⁸Každý, kdo zapudí svou manželku a vezme si jinou, cizoloží; také ten, kdo si bere zapuzenou, cizoloží.“

O boháči a Lazarovi

¹⁹„Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do purpuru a kmentu a každého dne skvěle hodoval. ²⁰Byl také jeden žebrák jménem Lazar, který ležel u jeho vrat plný vředů ²¹a toužil se najíst aspoň tím, co spadlo ze stolu toho boháče. Dokonce i psi přicházeli a lízali mu vředy. ²²Jednoho dne ten žebrák zemřel a andělé ho odnesli do Abraháмова náručí. Zemřel i onen boháč a byl pohřben.

²³Když v pekle pozvedl v mukách oči, spatřil v dálce Abrahama a Lazara v jeho náručí. ²⁴Otče Abrahame,“ zvolal boháč, „smiluj se nade mnou! Pošli Lazara, ať smočí koneček prstu ve vodě a svaží mi jazyk, vždyť tu v tom plameni hrozně trpím!“

²⁵„Synu,“ odpověděl Abraham, „vzpomeň si, že sis v životě užil dobrých věcí, tak jako Lazar zlých. Teď ho tedy čeká potěšení, ale tebe trápení. ²⁶Navíc mezi námi a vámi zeje veliká propast, aby ti, kdo by si přáli přejít odsud k vám nebo se snažili dostat odtamtud k nám, nemohli.“

²⁷On na to řekl: „Prosím tě, otče, pošli ho tedy do mého otcovského domu. ²⁸Mám pět bratrů – ať je varuje, aby i oni nepřišli do tohoto místa muk!“

²⁹„Mají Mojžíše a Proroky,“ řekl Abraham. „Ať poslouchají je!“

³⁰„To ne, otče Abrahame,“ boháč na to. „Kdyby k nim ale přišel někdo z mrtvých, činili by pokání.“

³¹On mu ale řekl: „Když neposlouchají Mojžíše a Proroky, nepřesvědčí je, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.““

Odpuštění, víra, pokora

17 Ježíš řekl svým učedníkům: „Není možné, aby nepřišla pokušení, ale běda tomu, skrze koho přicházejí. ²Bylo by pro něj lepší, kdyby

^a9 aram. *mamon* (též ve verši 11 a 13)

^b9 Luk 12:33; 18:22; 1.Tim 6:18–19

mu na krk pověsili mlýnský kámen a hodili ho do moře, než aby svedl jednoho z těchto maličkých. ³Mějte se na pozoru!

Kdyby tvůj bratr proti tobě zhřešil, pokárej ho, a bude-li toho litovat, odpusť mu. ⁴Kdyby proti tobě zhřešil sedmkrát za den a sedmkrát by se k tobě obrátil se slovy: 'Je mi to líto,' musíš mu odpustit."

⁵Apoštolové Pánu řekli: „Dej nám víc víry.“

⁶„Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko,“ odpověděl Pán, „řekli byste této moruši: 'Vykořeň se a přesaď se do moře!' a poslechla by vás.

⁷Kdo z vás by svému služebníkovvi hned po jeho návratu z orby nebo pastvy řekl: 'Pojď ke stolu'? ⁸Neřekne mu spíše: 'Připrav mi večeři, vezmi si zástěru a obsluhuj mě; až se najím a napiji, můžeš jíst a pít i ty?' ⁹Děkuje snad tomu služebníku, že udělal, co mu bylo nařízeno? ¹⁰Tak i vy, když uděláte všechno, co je vám nařízeno, říkejte: 'Nezasloužíme chválu. Jen jsme jako služebníci splnili svou povinnost.'“

Deset malomocných

¹¹Cestou do Jeruzaléma procházel pomezím Samaří a Galileje. ¹²Když přicházel k jedné vesnici, setkal se s ním deset malomocných. Zůstali stát opodál ¹³a hlasitě volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“

¹⁴Když je uviděl, řekl jim: „Jděte se ukázat kněžím.“ ¹⁵A jak šli, byli očištěni.

¹⁶Jakmile jeden z nich uviděl, že je uzdraven, vrátil se a hlasitě chválil Boha. ¹⁷Padl na tvář k jeho nohám a děkoval mu. Ten muž byl Samaritán.

¹⁸„Copak jich nebylo očištěno deset?“ zeptal se Ježíš. „Kde je těch zbylých devět? ¹⁹Nikdo z nich se nevrátil, aby vzdal Bohu slávu, jedině tento cizinec?“ ²⁰Potom mu řekl: „Vstaň a jdi. Tvá víra tě uzdravila.“

Kdy přijde Království

²¹Když se ho jednou farizeové zeptali, kdy přijde Boží království, odpovídal jim: „Boží království nepřichází zjevně. ²²Nebude možné říci: 'Je tu!' anebo: 'Je tam.' Boží království už je přece mezi vámi!“

²³Svým učedníkům řekl: „Přijďte dny, kdy zatoužíte uvidět jeden ze dnů Syna člověka, ale neuvidíte. ²⁴Když vám tehdy řeknou: 'Je tu,' anebo: 'Je tam,' nikam nechoďte a za nikým se nežeňte. ²⁵Jako když blesk ozáří krajinu od jednoho konce oblohy až po druhý, tak se objeví Syn člověka ve svůj den. ²⁶Nejdříve ale musí mnoho vytrpět a být zavržen tímto pokolením.

²⁷Jak bylo za dnů Noemových, tak bude i za dnů Syna člověka: ²⁸Jedli a pili, ženili se a vdávaly se až do dne, kdy Noe vešel do archy. Pak přišla potopa a všechny zahubila. ²⁹Podobně bylo za dnů Lotových: Jedli a pili, kupovali a prodávali, sázeli a stavěli, ³⁰ale toho dne, kdy Lot vyšel ze Sodomy, přšel z nebe oheň se sírou a všechny zahubil. ³¹Právě tak to bude v den, kdy se objeví Syn člověka.

³²Kdo bude v ten den na střeše a jeho věci v domě, ať nesestupuje, aby je pobral; a také kdo bude na poli, ať se nevrací zpět. ³³Pamatujte na Lotovu ženu! ³⁴Kdokoli by si chtěl zachránit život, ten jej ztratí. Kdokoli by jej ztratil, ten jej zachová. ³⁵Říkám vám: V tu noc budou dva na jednom loži; jeden bude vzat a druhý zanechán. ³⁶Dvě budou spolu mlít; jedna bude vzata a druhá zanechána.“

¹⁴ Lev 14:2 ²⁴ ve svůj den v někt. rukopisech chybí ³⁵ Něk. rukopisy přidávají verš 36 *Dva budou na poli; jeden bude vzat a druhý zanechán.* (Mat 24:40)

³⁷ „Kde, Pane?“ zeptali se ho.

„Kde je mrtvola, tam se slétnou supi,“ odpověděl.

O vytrvalé vdově

18 Vyprávěl jim také podobenství, jak je potřeba stále se modlit a nevzdávat se: ² „V jednom městě byl jeden soudce, který se Boha nebál a člověka si nevážil. ³ V tom městě byla také jedna vdova. Chodila za ním a říkala: ‚Zjednej mi právo proti mému odpůrci!‘ ⁴ Dlouho se mu nechtělo, ale potom si řekl: ‚Boha se nebojím, člověka si nevážím, ⁵ ale ta vdova mi nedává pokoj. Zjednám jí právo, aby mi nakonec nezničila pověst!‘“

⁶ Tehdy Pán řekl: „Slyšeli jste, co řekl ten nespravedlivý soudce?! ⁷ A Bůh snad nezjedná právo svým vyvoleným, kteří k němu volají dnem i nocí? Myslíte, že jim bude otálet pomoci? ⁸ Říkám vám, že jim zjedná právo, a to rychle. Až ale přijde Syn člověka, najde na zemi víru?“

O farizeovi a výběřím daní

⁹ Také některým z těch, kdo spoléhali na svou vlastní spravedlnost a ostatními pohrdali, vyprávěl podobenství: ¹⁰ „Dva lidé se šli do chrámu modlit; jeden byl farizeus a druhý výběřčí daní.

¹¹ Farizeus se postavil a takto se sám pro sebe modlil: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vydřiduchové, nespravedliví, cizoložníci, třeba jako tenhle výběřčí daní. ¹² Postím se dvakrát do týdne, desátky dávám ze všech svých příjmů...‘

¹³ Výběřčí daní zůstal úplně vzadu. Neodvažoval se ani vzhlednout k nebi, ale bil se do prsou: ‚Bože, smiluj se nad hříšníkem, jako jsem já!‘

¹⁴ Říkám vám, že tento muž, nikoli tamten, odešel domů ospravedlněn. Každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“

Kdo vejde do Království

¹⁵ Přinášeli k němu také nemluvnata, aby se jich dotýkal. Když to uviděli učedníci, okřikovali je. ¹⁶ Ježíš si je ale zavolal a řekl: „Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim – vždyť právě takovým patří Boží království! ¹⁷ Amen, říkám vám, že kdokoli nepřijme Boží království jako dítě, nikdy do něj nevejde.“

¹⁸ Tehdy se ho jeden přední muž zeptal: „Dobrý mistře, co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života?“

¹⁹ Ježíš mu ale řekl: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý – jen jediný, Bůh. ²⁰ Příkázání znáš: ‚Necizolož, nezabíjej, nekraď, nelži, cti svého otce i matku.‘“^a

²¹ On odpověděl: „To všechno jsem dodržoval odmalička.“

²² „Chybí ti jen jedno,“ řekl mu Ježíš, když to uslyšel. „Prodej všechno, co máš, rozdej to chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pojď a následuj mě.“

²³ Jeho však ta slova velice zarmoutila. Byl totiž nesmírně bohatý.

²⁴ Když Ježíš uviděl, jak se velice zarmoutil,^b řekl: „Jak nesnadno vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství! ²⁵ To spíše projde velbloud uchem jehly než boháč do Božího království.“

²⁶ „Kdo tedy může být spasen?“ ptali se ti, kdo to slyšeli.

²⁷ „Co je u lidí nemožné, je možné u Boha,“ odpověděl jim.

^a20 Exod 20:12–16; Deut 5:16–20

^b24 někt. rukopisy *Když to Ježíš uviděl*

²⁸„Pohled,“ ozval se tehdy Petr, „my jsme všechno opustili a šli jsme za tebou.“

²⁹„Amen, říkám vám,“ odpověděl jim Ježíš, „že není nikdo, kdo by opustil dům nebo ženu nebo bratry nebo rodiče nebo děti kvůli Božímu království ³⁰a nepřijal by v tomto čase mnohem více a v nadcházejícím věku věčný život.“

Blížíme se k Jeruzalému

³¹Tehdy vzal k sobě svých Dvanáct a řekl jim: „Hle, blížíme se k Jeruzalému. Tam se naplní všechno, co je o Synu člověka psáno skrze proroky. ³²Bude vydán pohanům, bude zesměšněn, pohaněn a poplíván. ³³Zbičují ho a zabijí, ale třetího dne vstane z mrtvých.“

³⁴Oni však nic z toho nepochopili. Smysl toho výroku jim zůstal skryt, takže nerozuměli, o čem mluví.

Pane, ať vidím!

³⁵Když přicházel k Jerichu, jeden slepec tam seděl u cesty a žebrol. ³⁶Uslyšel procházející zástup a ptal se, co se to děje. ³⁷Když mu pověděli, že tudy jde Ježíš Nazaretský, ³⁸začal křičet: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ ³⁹Ti, kdo šli před Ježíšem, ho napomínali, ať mlčí, ale on křičel tím více: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

⁴⁰Ježíš se zastavil a nechal ho k sobě přivést. Když přistoupil, Ježíš se ho zeptal: ⁴¹„Co mám pro tebe udělat?“

„Pane, ať vidím!“ zvolal.

⁴²„Prohlédni,“ řekl mu Ježíš. „Tvá víra tě uzdravila.“ ⁴³A on ihned prohlédl. Potom šel za ním, oslavoval Boha a všecken lid, který to viděl, vzdal chválu Bohu.

Zacheus

19 Ježíš přišel do Jericha a procházel jím. ²A hle, byl tam muž jménem Zacheus, hlavní výběrčí daní a veliký boháč. ³Toužil se podívat, kdo je Ježíš, ale kvůli davu nemohl, neboť byl malé postavy. ⁴Běžel tedy napřed a vylezl na planý fíkovník, aby ho uviděl, až tudy půjde.

⁵Když tam Ježíš dorazil, vzhlédl a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů. Dnes musím zůstat u tebe doma.“

⁶Rychle tedy slezl a radostně ho přijal. ⁷Všichni, kdo to viděli, si ale stěžovali: „To šel na návštěvu k takovému hříšníkovi?“

⁸Zacheus potom vstal a řekl Pánu: „Podívej se! Polovinu svého majetku teď dávám chudým, Pane, a kohokoli jsem nespravedlivě odíral na daních, vrátím mu to čtyřnásobně.“

⁹„Dnes přišlo do tohoto domu spasení,“ řekl mu na to Ježíš. „I on je přece syn Abrahamův! ¹⁰Syn člověka totiž přišel hledat a zachránit, co bylo ztracené.“

O hřivnách

¹¹Tehdy vyprávěl svým posluchačům další podobenství, protože se blížil k Jeruzalému a oni si mysleli, že se už nyní má zjevit Boží království. ¹²Řekl jim: „Jeden urozený člověk odešel do daleké země, aby se odtamtud vrátil

jako král. ¹³Předtím si zavolal deset svých služebníků, dal jim deset hřiven^a a řekl jim: ‚Hospodařte s tím, dokud nepřijdu.‘ ¹⁴Jeho krajané ho ale nenáviděli a hned vyslali poselstvo, aby vyřídilo: ‚Nechceme ho za krále!‘

¹⁵Když se pak vrátil jako král, zavolal si služebníky, kterým svěřil peníze, aby zjistil, kolik kdo vydělal. ¹⁶Přišel první a řekl: ‚Pane, tvá hřivna vynesla deset hřiven.‘ ¹⁷Král odpověděl: ‚Výborně, můj dobrý služebníku! Protože jsi byl věrný v tom nejmenším, vládni deseti městům.‘

¹⁸Přišel druhý a řekl: ‚Pane, tvá hřivna vydělala pět hřiven.‘ ¹⁹Odpověděl mu: ‚Ty buď vládcem pěti měst.‘

²⁰Potom přišel další a řekl: ‚Pane, zde máš svou hřivnu. Měl jsem ji uloženu v šátku, ²¹neboť jsem se tě bál. Jsi přísný člověk; vybíráš, co sis neuložil, a sklízíš, co jsi nezasel.‘ ²²Král mu řekl: ‚Soudím tě podle tvých vlastních slov, zlý služebníku. Věděl jsi, že jsem přísný člověk, že vybírám, co jsem neuložil, a sklízím, co jsem nezasel? ²³Proč jsi tedy nedal mé peníze směnárníkům, abych si je po návratu vybral i s úroky?‘ ²⁴Tehdy řekl své družině: ‚Vezměte mu tu hřivnu a dejte ji tomu, který má deset hřiven.‘

²⁵‚Pane,‘ namítli, ‚vždyť už má deset hřiven.‘

²⁶Říkám vám: ‚Každému, kdo má, bude dáno, ale tomu, kdo nemá, bude vzato i to, co má.‘ ²⁷A ty mé nepřátele, kteří nechťeli, abych byl jejich králem, přiveďte sem a pobijte je přede mnou.“

Král na oslíku

²⁸Po těch slovech se vydal kupředu, vzhůru k Jeruzalému. ²⁹Když se přiblížil k Betfagé a k Betanii u hory zvané Olivetská, poslal dva ze svých učedníků ³⁰se slovy: ‚Jděte do vesnice před vámi. Jakmile tam přijdete, najdete přivázané oslátko, na kterém ještě nikdy nikdo neseděl. Odvažte ho a přiveďte.‘ ³¹Kdyby se vás někdo ptal, proč ho odvažujete, odpovězte: ‚Pán ho potřebuje.‘“

³²Poslové odešli a našli vše tak, jak jim řekl. ³³Když odvažovali oslátko, majitelé se jich ptali: „Proč to oslátko odvažujete?“

³⁴„Pán ho potřebuje,“ odpověděli.

³⁵Odvedli oslátko k Ježíši, přikryli je svými plášti a Ježíše posadili na ně. ³⁶A jak jel, prostírali své pláště na cestu.

³⁷Když se blížil k hřebeni Olivetské hory, odkud cesta klesá dolů, začalo celé množství učedníků hlasitě a radostně chválit Boha za všechny zázraky, které viděli. ³⁸Volali:

„Požehnaný král,
jenž přichází v Hospodinově jménu!^b
Pokoj na nebi
a sláva na výsostech!“

³⁹V davu byli i někteří farizeové. Řekli mu: „Mistře, napomeň své učedníky!“

⁴⁰Odpověděl jim: „Říkám vám, že kdyby zmlkli, křičelo by kamení!“

Doupě lupičů

⁴¹Když dorazil na hřeben a uviděl město, rozplakal se nad ním: ⁴²„Ó kdybys poznalo aspoň v tento svůj den, co by ti přineslo pokoj! Teď je to ale

^a13 1 hřivna odpovídala asi tříměsíční mzdě ^b38 Žalm 118:26

tvým očím skryto. ⁴³Přijdou na tebe dny, kdy tě tví nepřátelé obklíčí valem a oblehnou tě. Sevřou tě ze všech stran ⁴⁴a srovnají tě se zemí, i tvé děti v tobě. Nenechají v tobě kámen na kameni, protože jsi nepoznalo čas svého navštívení.“

⁴⁵Potom přišel do chrámu a začal z něj vyhánět ty, kdo tam prodávali. ⁴⁶„Je psáno,“ říkal jim, „Můj dům je domem modlitby,“^a ale vy jste z něj udělali ‚doupě lupičů!‘^b

⁴⁷Každý den pak učil v chrámu. Vrchní kněží, znalci Písma a přední muži z lidu zatím hledali způsob, jak ho zničit. ⁴⁸Nevěděli ale, jak to provést, protože všechen lid mu visel na rtech.

Jakým právem

20 Jednoho dne, když učil lid v chrámě a zvěštoval evangelium, přišli vrchní kněží, znalci Písma a starší ²se slovy: „Řekni nám, jakým právem to děláš? Kdo tě k tomu zmocnil?“

³Odpověděl jim: „Já se vás také na něco zeptám. Povězte mi, ⁴byl Janův křest z nebe, nebo z lidí?“

⁵Začali se spolu dohadovat: „Když řekneme, že z nebe, řekne nám: ‚Tak proč jste mu nevěřili?‘“ ⁶Když řekneme, že z lidí, všechen lid nás ukamenuje, protože jsou přesvědčeni, že Jan je prorok.“ ⁷Nakonec mu řekli: „Nevíme, odkud.“

⁸„Ani já vám tedy neřeknu, jakým právem to dělám,“ odpověděl jim Ježíš.

O zlých vinařích

⁹Tedy se obrátil k lidem a vyprávěl jim toto podobenství: „Jeden člověk vysadil vinici, pronajal ji vinařům a na dlouho odcestoval. ¹⁰V příslušný čas pak poslal k těm vinařům služebníka, aby mu dali díl z úrody vinice. Vinaři ho však zbili a poslali pryč s prázdnou. ¹¹Poslal tedy dalšího služebníka. I toho však zbili, zohavili a poslali pryč s prázdnou. ¹²Poslal tedy třetího, ale i toho zranili a vyhnali.“

¹³Nakonec si pán vinice řekl: ‚Co mám dělat? Pošlu svého milovaného syna. Snad se před ním zastydí.‘ ¹⁴Když ho ale vinaři uviděli, domluvili se spolu: ‚Tohle je dědic. Zabijme ho, a dědictví bude naše!‘ ¹⁵Pak ho vyvlekli z vinice ven a zabili.“

Co tedy s nimi udělá pán vinice? ¹⁶Přijde, ty vinaře zahubí a vinici dá jiným.“

„To snad ne!“ zvolali, jakmile to uslyšeli.

¹⁷Podíval se na ně a řekl: „Co tedy znamená to, co je psáno:

„Kámen staviteli zavržený
stal se kamenem úhelným“?^c

¹⁸Kdokoli na ten kámen padne, ten se roztříští. Na koho ten kámen padne, toho rozdrtí.“

¹⁹Znalci Písma a vrchní kněží se ho v tu chvíli chtěli chopit, ale báli se lidu. Poznali totiž, že to podobenství vyprávěl o nich.

^a46 Iza 56:7

^b46 Jer 7:11

^c17 Žalm 118:22

Čí je ten obraz?

²⁰Dali ho tedy sledovat. Poslali špehy, kteří se měli tvářit jako spravedliví a snažit se ho chytit za slovo, aby ho mohli vydat vládě a pravomoci římského prokurátora. ²¹Zeptali se ho: „Mistře, víme, že mluvíš i učíš správně a že nikomu nestraníš, ale pravdivě vyučuješ Boží cestě. ²²Je správné dávat císaři daň, nebo ne?“

²³Ježíš poznal jejich záludnost. Řekl jim: ²⁴„Ukažte mi denár. Čí nese obraz a nápis?“

„Císařův,“ odpověděli.

²⁵„Dejte tedy císaři, co je císařovo, a Bohu, co je Boží,“ řekl jim. ²⁶A tak ho nedokázali veřejně chytit za slovo a v úžasu nad jeho odpovědí zmlkli.

Bůh je Bohem živých

²⁷Tedy k němu přišli někteří ze saduceů (kteří popírají vzkříšení) a zeptali se ho: ²⁸„Mistře, Mojžíš nám napsal, že když ženatý muž zemře bezdětný, má si jeho ženu vzít jeho bratr, aby svému bratru zplodil potomka.“ ²⁹Bylo sedm bratrů. První se oženil a zemřel bezdětný. ³⁰Potom si ji vzal druhý, ³¹třetí a tak dále. Všechny sedm jich zemřelo, aniž by zanechali děti. ³²Nakonec pak zemřela i ta žena. ³³Kdo z nich ji tedy bude mít za manželku, až přijde vzkříšení? Vždyť ji mělo všech sedm!“

³⁴Ježíš jim odpověděl: „Synové tohoto věku se žení a vdávají. ³⁵Ti, kdo budou hodni dosáhnout příštího věku a vzkříšení z mrtvých, se už ale ženit a vdávat nebudou. ³⁶Také už nebudou moci zemřít – budou totiž jako andělé. Jsou to synové Boží, poněvadž jsou synové vzkříšení. ³⁷A to, že mrtví vstávají, ukázal už Mojžíš u onoho keře, když Hospodina nazývá Bohem Abrahama, Bohem Izáka a Bohem Jákoba.“ ³⁸On přece není Bohem mrtvých, ale živých – pro něj jsou živí všichni!“

³⁹„Mistře, to jsi řekl dobře,“ poznamenali někteří znalci Písma. ⁴⁰Tamti už se ho totiž neodvažovali na nic ptát.

Syn, nebo Pán?

⁴¹Ježíš se jich zeptal: „Jak mohou říkat, že Mesiáš je Davidův syn? ⁴²Sám David říká v knize Žalmů:

„Hospodin řekl mému Pánu:
Seď po mé pravici,
⁴³než ti tvé nepřátele
k nohám položím.“^c

⁴⁴Když ho tedy David nazývá Pánem, jak to může být jeho syn?“

⁴⁵Přede všemi lidmi pak řekl svým učedníkům: ⁴⁶„Dejte si pozor na znalce Písma, kteří rádi chodí ve slavnostních pláštích, milují zdravení na tržištích, přední sedadla ve shromážděních a čestná místa na večerích ⁴⁷a kteří vyjadí vdovské domy pod záminkou dlouhých modliteb. Takové čeká nejtěžší trest!“

^a28 Deut 25:5–6

^b37 Exod 3:6

^c43 Žalm 110:1

Dva halěrky

21 Když se rozhlédl, uviděl, jak bohatí vhazují své dary do chrámové pokladny. ²Uviděl také jednu chudou vdovu, jak tam hází dva halěrky, ³a řekl: „Vpravdě vám říkám, že tato chudá vdova dala ze všech nejvíce. ⁴Všichni totiž přispívali ze svého nadbytku, ale tato žena dala ze svého nedostatku všechno, co měla – celé své živobytí.“

Znamení času

⁵Někteří si povídali, jak je chrám krásný – ty kameny, ty obětní dary! Ježíš na to řekl: ⁶„Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni. Všechno bude zbořeno.“

⁷„Mistře, kdy to bude?“ zeptali se ho. „Jaké bude znamení času, kdy se to má stát?“

⁸„Dávejte pozor, abyste se nenechali svést,“ odpověděl. „Mnozí přijdou pod mým jménem se slovy: ‚Já jsem Mesiáš!‘ a ‚Přišel čas!‘ Nechoďte za nimi. ⁹Až uslyšíte o válkách a nepokojích, neděste se. Musí se to díť, ale to ještě není konec.“

¹⁰Tehdy jim řekl: „Národ povstane proti národu a království proti království. ¹¹Budou veliká zemětřesení, na různých místech bude hlad a mor a přijdou hrůzy a veliká znamení z nebe.

¹²Před tím vším ale vztáhnou ruce na vás a budou vás pronásledovat. Budou vás vydávat do shromáždění a vězení a kvůli mému jménu vás povedou před krále a vládce. ¹³To bude vaše příležitost ke svědectví. ¹⁴Vezměte si k srdci, že si nemáte předem rozmyslet, jak se hájit. ¹⁵Já sám vám dám výřečnost a moudrost, proti níž neodolá a neobstojí žádný z vašich protivníků. ¹⁶Budou vás zrazovat i vlastní rodiče a bratři, příbuzní i přátelé a některé z vás vydají na smrt. ¹⁷Kvůli mému jménu vás budou všichni nenávidět, ¹⁸ale ani vlasek z vaší hlavy se neztratí. ¹⁹Vydržte, a získáte život!“

Zkáza Jeruzaléma

²⁰„Až uvidíte Jeruzalém obležený vojskem, vězte, že přišla jeho zkáza. ²¹Tehdy ať ti, kdo jsou v Judsku, utíkají do hor. Kdo jsou ve městě, ať z něj odejdou, a kdo jsou na venkově, ať nechodí do města. ²²Nastanou totiž dny pomsty, kdy se naplní vše, co je psáno. ²³Běda bude v těch dnech těhotným a kojícím, protože na zemi přijde veliké strádání a hněv proti tomuto lidu. ²⁴Budou padat ostřím meče a budou odvedeni do zajetí mezi všechny národy. Po Jeruzalému budou šlapat pohané, dokud se časy pohanů nezaplní.“

Příchod Syna člověka

²⁵„Na slunci, měsíci a hvězdách budou zvláštní úkazy. Na zemi bude úzkost mezi národy, bezradnými před zuřícím mořským příbojem. ²⁶Lidé budou zmírat strachy v předtuše toho, co má přijít na svět, neboť nebeské mocnosti se budou otřásat. ²⁷Tehdy spatří Syna člověka, jak přichází v oblaku s mocí a velikou slávou.“ ²⁸Až se to všechno začne díť, vzpřimte se a pozvedněte hlavy, protože se blíží vaše vykoupení!“

²⁹Tehdy jim řekl podobenství: „Podívejte se na fíkovník a ostatní stromy. ³⁰Když vidíte, jak pučí, sami víte, že se blíží léto. ³¹Stejně tak, až uvidíte, jak

se dějí tyto věci, vězte, že se blíží Boží království! ³²Amen, říkám vám, že to pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. ³³Nebe a země pomínou, ale má slova nikdy nepominou.

³⁴Dávejte si pozor, aby vaše srdce nebyla obtěžkána hodováním a opilstvím a staráním se o tento život. Ten den by vás pak náhle překvapil ³⁵jako past, neboť zastihne všechny, kdo žijí na zemi. ³⁶Proto vždy bděte a modlete se, abyste byli hodni uniknout všemu, co přijde, a mohli stanout před Synem člověka.“

³⁷Takto ve dne učival v chrámě, ale večer odcházel a nocoval na hoře zvané Olivetská. ³⁸Všechn lid ho chodil už za úsvitu poslouchat do chrámu.

Poslední večeře

22 Blížil se Svátek nekvašených chlebů, zvaný také Velikonoce. ²Vrchní kněží a znalci Písma hledali způsob, jak ho zabít, ale báli se lidu.

³Tehdy vstoupil satan do Jidáše zvaného Iškariotský, který patřil ke Dvanácti. ⁴Odešel a domluvil se s vrchními kněžími a s veliteli chrámové stráže, jak jim ho zradí. ⁵Ti se zaradovali a dohodli se s ním, že mu dají peníze. ⁶Jidáš souhlasil a začal hledat příležitost, aby jim ho zradil někde mimo zástup.

⁷Tak přišel Den nekvašených chlebů, kdy měl být zabit beránek. ⁸Ježíš poslal Petra a Jana se slovy: „Jděte nám připravit beránka k velikonoční večeři.“

⁹„Kde ho máme připravit?“ zeptali se.

¹⁰Odpověděl: „Jen co vejdete do města, potká vás člověk nesoucí džbán vody. Až vejde do domu, jděte za ním. ¹¹Tam řekněte hospodáři: ‚Mistr se ptá: Kde je místnost, v níž bych se svými učedníky pojechl beránka?‘

¹²On vám pak ukáže velikou horní místnost prostřenou k jídlu. Tam připravte večeři.“ ¹³Odešli tedy, našli všechno tak, jak jim řekl, a připravili beránka.

¹⁴Když pak nadešla ta chvíle, posadil se s apoštoly za stůl. ¹⁵Tehdy jim řekl: „Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto beránka předtím, než budu trpět. ¹⁶Říkám vám, že už ho neokusím, dokud nedojde naplnění v Božím království.“

¹⁷Uchopil kalich, vzdal díky a řekl: „Vezměte jej a rozdělte se spolu. ¹⁸Říkám vám, že už neokusím plod vinné révy, dokud nepřijde Boží království.“ ¹⁹Vzal chléb, vzdal díky, lámal a dal jim ho se slovy: „To je mé tělo,“ které se dává za vás. To čiňte na mou památku.“ ²⁰Právě tak vzal po večeři kalich se slovy: „Tento kalich je nová smlouva v mé krvi, která se prolévá za vás.

²¹Pohledte ale – ruka mého zrádce je na stole vedle mé. ²²Syn člověka sice odchází, jak je určeno, ale běda tomu, kdo jej zrazuje.“ ²³Začali se tedy dohadovat, kdo z nich že se to chystá udělat.

Kdo je největší

²⁴Vznikl mezi nimi také spor, kdo z nich je asi největší. ²⁵On jim na to řekl: „Králové národů nad nimi panují a ti, kdo je ovládají, si nechají říkat dobrodinci. ²⁶Vy to tak ale nedělejte. Naopak, kdo je mezi vámi největší, ať

^{a19} Zbytek verše 19 a celý verš 20 v někt. důležitých rukopisech chybí.

je jako nejmenší a vedoucí ať je jako sloužící. ²⁷Vždyť kdo je větší – ten, kdo sedí, nebo ten, kdo slouží? Zdali ne ten, který sedí? Já jsem ale mezi vámi jako ten, který slouží.

²⁸Vy jste ti, kdo se mnou zůstali v mých zkouškách, ²⁹a já vám odkazuji království, jako je můj Otec odkázal mně. ³⁰V mém království budete jíst a pít u mého stolu; budete sedět na trůnech a soudit dvanáct pokolení Izraele.

³¹Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás tříbil jako pšenici. ³²Prosil jsem ale za tebe, aby tvá víra neselhala. Až se jednou obrátíš, posiluj své bratry.“

³³„Pane,“ zvolal Petr, „s tebou jsem připraven jít i do vězení, i na smrt!“

³⁴On mu však odpověděl: „Říkám ti, Petře, než ráno zakokrhá kohout, třikrát zapřeš, že mě znáš.“

Getsemane

³⁵Zeptal se jich: „Když jsem vás poslal bez měšce, mošny a obuvi, scházelo vám něco?“

„Ne, vůbec nic,“ odpověděli.

³⁶Řekl jim: „Teď ale, kdo má měšec, ať si ho vezme, a také mošnu. Kdo nemá meč, ať prodá plášť a koupí si jej. ³⁷Říkám vám, že se na mně musí naplnit ještě toto Písmo: ‚Byl započten mezi zločince.‘^a Naplňuje se totiž, co je o mně psáno.“

³⁸Řekli mu: „Pane, podívej se, máme dva meče!“

„To stačí,“ odpověděl.

³⁹Vyšel ven a podle svého zvyku se odebral na Olivetskou horu. Učedníci ho následovali. ⁴⁰Když přišel na místo, řekl jim: „Modlete se, abyste nepodlehli pokušení.“

⁴¹Sám se vzdálil, co by kamenem dohodil, padl na kolena a modlil se: ⁴²„Otče, pokud chceš, odejmi ode mě tento kalich. Ať se však nestane má vůle, ale tvá!“ ⁴³Tehdy se mu ukázal anděl z nebe a posiloval ho. ⁴⁴Ve smrtelném zápasu se tedy modlil ještě vroucněji a jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve.^b

⁴⁵Když vstal od modlitby a přišel k učedníkům, zjistil, že pod tíhou zármutku usnuli. ⁴⁶„Jak to, že spíte?“ řekl jim. „Vstaňte a modlete se, abyste nepodlehli pokušení.“

⁴⁷Ještě to ani nadořekl a byl tu houf lidí v čele s Jidášem, jedním z Dvanácti. Přistoupil k Ježíšovi, aby ho políbil, ⁴⁸ale ten mu řekl: „Jidáš, zrazuješ Syna člověka polibkem?“

⁴⁹Jeho druhové pochopili, k čemu se schyluje. „Pane,“ vykřikli, „máme se bít mečem?“ ⁵⁰Jeden z nich zasáhl veleknězova sluhu a usekl mu pravé ucho.

⁵¹„Nechte už toho!“ odpověděl Ježíš. Dotkl se jeho ucha a uzdravil ho.

⁵²Tehdy Ježíš řekl vrchním kněžím, velitelům stráže a starším, kteří na něj přišli: „Jsem snad zločinec, že jste se na mě vypravili s meči a holemi?“

⁵³Denně jsem s vámi býval v chrámu, a ani jste se mě nedotkli. Ale toto je vaše chvíle – vláda temnoty.“

Neznám ho!

⁵⁴Tak ho zatkli a odvedli do domu nejvyššího kněze. Petr ho ale zpozvzdálí následoval. ⁵⁵Když uprostřed dvora zapálili oheň a sesedli se okolo,

^a37 Iza 53:12

^b44 verše 43–44 v řadě důležitých rukopisů chybí

posadil se mezi ně i Petr. ⁵⁶Jak seděl tváří k ohni, jedna služka si ho všimla, upřeně se na něj podívala a řekla: „Tenhle byl také s ním.“

⁵⁷On to ale zapřel: „Já ho neznám, ženo!“

⁵⁸Po chvíli se ho všiml jiný a řekl: „Ty jsi také jeden z nich.“

„Nejsem, člověče!“ opakoval Petr.

⁵⁹Když uplynula asi hodina, začal někdo jiný tvrdit: „Tenhle s ním určitě byl také – vždyť je to Galilejec!“

⁶⁰Petr ale řekl: „Nevím, o čem mluvíš, člověče!“

A vtom, ještě než to dořekl, zakokrhla kohout. ⁶¹Pán se obrátil a podíval se na Petra. Ten si vzpomněl, jak mu Pán říkal: „Dříve než se ozve kohout, třikrát mě zapřeš.“ ⁶²Vyšel ven a hořce se rozplakal.

Před Veleradou

⁶³Ti, kdo Ježíše hlídali, se mu posmívali a tloukli ho. ⁶⁴Zavázali mu oči a ptali se: „Prorokuj, kdo tě udeřil?“ ⁶⁵Přitom ho zaspávali sprostými nadávkami.

⁶⁶Jakmile se rozednilo, sešli se starší lidu, vrchní kněží i znalci Písma a odvedli ho do své Velerady. ⁶⁷Vyzvali ho: „Jestli jsi Mesiáš, řekni nám to!“

„Kdybych vám to řekl, stejně neuvěříte,“ odpověděl Ježíš. ⁶⁸„A kdybych se vás zeptal, stejně mi neodpovíte.“ ⁶⁹Od této chvíle bude Syn člověka sedět po pravici Boží moci. ^a

⁷⁰„Takže jsi Boží Syn?“ řekli všichni.

„Samí říkáte, že jsem,“ odpověděl Ježíš.

⁷¹Na to zvolali: „K čemu ještě potřebujeme svědectví? Vždyť jsme to sami slyšeli z jeho úst!“

Před Pilátem

23 Celé jejich shromáždění vstalo a odvedli ho k Pilátovi. ²Začali ho obviňovat: „Zjistili jsme, že tento muž rozvrací náš národ. Je proti odvádění daní císaři a nazývá se králem, Mesiášem.“

³Pilát se ho zeptal: „Tak ty jsi židovský král?“

„Sám to říkáš,“ odpověděl Ježíš.

⁴Nato Pilát řekl vrchním kněžím a zástupům: „Podle mě je ten člověk nevinný.“

⁵Oni však naléhali: „Bouří lid! Učí po celém Judsku! Začal v Galileji a došel až sem!“

⁶Jakmile to Pilát uslyšel, zeptal se: „Takže ten člověk je Galilejec?“ ⁷A když se dozvěděl, že je z Herodova panství, poslal ho k Herodovi, který v těch dnech také pobýval v Jeruzalémě.

Před Herodem

⁸Když Herodes uviděl Ježíše, měl velikou radost. Už dávno se s ním toužil setkat, neboť o něm hodně slyšel, a těšil se, že ho uvidí udělat nějaký zážrak. ⁹Kladl mu spoustu otázek, ale Ježíš mu vůbec neodpovídal.

¹⁰Stáli tam však vrchní kněží a znalci Písma a usilovně ho obviňovali.

¹¹A tak jím Herodes se svými vojáky pohrdl. Když se mu dost naposmíval, oblékl ho do skvostného roucha a poslal ho zpátky k Pilátovi. ¹²Toho dne se Herodes s Pilátem spřátelili; předtím totiž k sobě chovali nenávist.

Ukřižuj ho!

¹³Pilát svolal vrchní kněze, přední muže i lid ¹⁴a řekl jim: „Přivedli jste mi tohoto člověka jako rozvraceče lidu. Hle, vyslechl jsem ho před vámi a neshledal jsem jej vinným v žádném bodě vaší obžaloby. ¹⁵Dokonce ani Herodes ne, neboť jsem vás poslal k němu. Nespáchal nic, za co by zasloužil smrt. ¹⁶^[17]Dám ho zbičovat a propustím ho.“^a

¹⁸Všechn dav ale začal křičet: „Pryč s ním! Propusť nám Barabáš!“
¹⁹(Ten byl uvězněn za nějakou vzpouru ve městě a za vraždu.)

²⁰Pilát k nim znovu promluvil, protože chtěl Ježíše propustit.

²¹Oni ale křičeli: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“

²²Promluvil k nim tedy potřetí: „Ale co udělal zlého? Nejistil jsem u něj nic, za co by zasloužil smrt. Dám ho zbičovat a propustím ho!“

²³Oni však naléhali a s velkým křikem se dožadovali, aby byl ukřižován. Jejich hlasy stále sílily, ²⁴až se Pilát rozhodl jejich žádosti vyhovět. ²⁵Toho, který byl uvězněn za vzpouru a vraždu, propustil, jak žádali, ale Ježíše na jejich přání vydal na smrt.

Cesta k popravišti

²⁶Když ho odváděli, chytili jistého Šimona Kyrénského, který se vracel z pole, a naložili mu kříž, aby ho nesl za Ježíšem.

²⁷Šlo za ním velké množství lidu i mnoho žen, které nad ním plakaly a nařikaly. ²⁸Ježíš se k nim obrátil: „Dcery jeruzalémské, neplačte nade mnou, ale nad sebou a nad svými dětmi. ²⁹Hle, přicházejí dny, kdy lidé řeknou: ‚Blaze neplodným, jejichž lůna nerodila a jejichž prsy nekojily!‘

³⁰Tehdy řeknou horám: ‚Padněte na nás,‘
a popcům: ‚Skryjte nás!‘^b

³¹Když se toto děje se zeleným stromem, co se stane se suchým?“

Golgota

³²K popravě s ním vedli ještě další dva muže, zločince. ³³Když přišli na místo zvané Lebka, ukřižovali ho tam, i ty zločince – jednoho po pravici a druhého po levici. ³⁴Ježíš tehdy řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají!“^c Vojáci zatím losovali o jeho šaty.^d

³⁵Lid stál a díval se. Kromě jiných se mu vysmívali také vůdcové: „Jiné zachránil, tak ať zachrání sám sebe, když je to Mesiáš, ten Boží Vyvolený!“

³⁶Vojáci se mu posmívali také. Přistupovali, nabízeli mu ocet ³⁷a říkali: „Zachraň se, jestli jsi židovský král!“ ³⁸Visel nad ním totiž nápis:

TOTO JE JEŽÍŠ, ŽIDOVSKÝ KRÁL.

³⁹Jeden ze zločinců, kteří tam viseli, se mu vysmíval: „Když jsi Mesiáš, zachraň sebe i nás!“

⁴⁰Ten druhý ho však okřikl: „To se ani Boha nebojíš? Máš stejný trest jako on, ⁴¹ale my dostáváme spravedlivou odplatu za své skutky, kdežto tenhle nic zlého neudělal!“

^a16 Některé rukopisy přidávají verš 17 *Ve svátek jim totiž musel propouštět jednoho vězně.*

(Mat 27:15; Marek 15:6)

^b30 Oze 10:8

^c34 první polovina verše v řadě důležitých rukopisů chybí

^d34 Žalm 22:19

⁴²Potom řekl Ježíšovi: „Vzpomeň si na mě, až přijdeš do svého království.“

⁴³Ježíš mu odpověděl: „Amen, říkám ti, dnes budeš se mnou v ráji.“

⁴⁴Okolo poledne se po celé zemi setmělo až do tří hodin odpoledne.

⁴⁵Slunce se zatmělo a chrámová opona se roztrhla vpůli. ⁴⁶Ježíš hlasitě zvolal: „Otče, do tvých rukou svěčuji svého ducha!“^a Po těch slovech vydechl naposled.

⁴⁷Když setník uviděl, co se stalo, vzdal slávu Bohu a řekl: „Ten člověk byl jistě spravedlivý!“ ⁴⁸Všichni v zástupu, který se sešel k té podívané, se při pohledu na to, co se stalo, bili do prsou a odcházeli pryč. ⁴⁹Všichni jeho přátelé, i ženy, které ho doprovázely z Galileje, stáli opodál a všechno to viděli.

Hrob ve skále

⁵⁰Jeden člen Rady, dobrý a spravedlivý muž jménem Josef, ⁵¹nesouhlasil s Radou a jejím činem. Byl z judského města Arimatie a také očekával Boží království. ⁵²Šel za Pilátem a vyžádal si Ježíšovo tělo. ⁵³Sňal je, zavinul do plátna a pochoval ho do vytesané hrobky, do níž ještě nebyl nikdo pochován. ⁵⁴Byl den příprav a blížil se začátek soboty.

⁵⁵Přidaly se k němu i ženy, které s Ježíšem přišly z Galileje. Viděly hrob i to, jak bylo tělo pochováno. ⁵⁶Vrátily se domů, připravily vonné oleje a masti, pak ale podle přikázání zachovaly sobotní odpočinek.

Není tu, vstal!

24 Brzy ráno prvního dne v týdnu vzaly připravené vonné masti a vydaly se s dalšími ženami ke hrobu. ²Našly však kámen odvalený od hrobu, ³a když vešly dovnitř, nenašly tělo Pána Ježíše. ⁴Nevěděly, co si o tom myslet, když vtom před nimi stanuli dva muži v zářícím rouchu. ⁵Vylekané ženy sklonily tváře k zemi, ale oni jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? ⁶Není tu, vstal! Vzpomeňte si, jak vám ještě v Galileji říkal: ⁷Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí a být ukřižován, ale třetího dne vstane z mrtvých.“^{a b}

⁸Tehdy si vzpomněly na jeho slova, ⁹a když se vrátily od hrobu, vyprávěly to všechno jedenácti učedníkům i všem ostatním. ¹⁰Byly to Marie Magdaléna, Johana, Marie Jakubova a ostatní, které byly s nimi. Řekly to apoštolům, ¹¹ale oni ta slova považovali za tlachání a nevěřili jim. ¹²Petr však vstal a rozběhl se ke hrobu. Když se naklonil dovnitř, spatřil tam jen plátna. Vrátil se tedy domů v údivu nad tím, co se stalo.

Na cestě do Emauz

¹³Téhož dne se dva z nich vydali do vesnice jménem Emauzy, vzdálené od Jeruzaléma šedesát honů,^c ¹⁴a povídali si o všem, co se stalo. ¹⁵Zatímco si povídali a probírali to, sám Ježíš se přiblížil a připojil se k nim. ¹⁶Něco však bránilo jejich očím, aby ho poznali.

¹⁷Ježíš se jich zeptal: „O čem si to cestou povídáte, že jste tak smutní?“

¹⁸Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný návštěvník Jeruzaléma, který neví o tom, co se tam v těchto dnech stalo!“

¹⁹„O čem?“ zeptal se jich.

„O Ježíši Nazaretském,“ odvětili. „Byl to prorok mocný ve skutcích i slovech před Bohem i přede vším lidem. ²⁰Vrchní kněží a naši vůdcové ho

^a46 Žalm 31:6

^b7 Luk 9:22; 18:31–33

^c13 asi 11 km

vydali, aby byl odsouzen k smrti, a nechali ho ukřížovat. ²¹My jsme ale doufali, že to je on, kdo má vykoupit Izrael. Navíc je to už třetí den, co se to všechno stalo. ²²Také nás překvapily některé z našich žen. Ráno byly u hrobu ²³a nenašly jeho tělo. Pak přišly a říkaly, že dokonce měly vidění. Andělé jim prý řekli, že žije. ²⁴Někteří z našich šli ke hrobu a našli všechno tak, jak to ženy vyprávěly, ale jeho neviděli.“

²⁵Tehdy jim řekl: „Jak jste nechápaví! Jak je vám zatěžko věřit všemu, co pověděli proroci! ²⁶Copak to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, než vejde do své slávy?“ ²⁷Počínaje Mojžíšem a všemi proroky jim pak vykládal, co o něm bylo napsáno ve všech Písmech.

²⁸Když došli k vesnici, do níž mířili, naznačil, že půjde dál. ²⁹Oni ho však přemlouvali: „Zůstaň s námi, už se připozdívá; chýlí se už k večeru.“ Šel tedy dovnitř, že s nimi zůstane. ³⁰Když byli za stolem, vzal chléb, požehnal, lámal a podával jim. ³¹Vtom se jim otevřely oči a poznali ho, ale on jim náhle zmizel.

³²Tehdy jeden druhému řekli: „Copak nám nehořelo srdce, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ ³³Ihned vstali a vrátili se do Jeruzaléma.

Tam našli oněch jedenáct shromážděných s ostatními, ³⁴jak říkají: „Pán opravdu vstal z mrtvých. Ukázal se Šimonovi!“ ³⁵Vyprávěli jim tedy, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat při lámání chleba.

Dotkněte se mě

³⁶Zatímco o tom mluvili, stanul uprostřed nich Ježíš. „Pokoj vám,“ řekl. ³⁷Oni si ale v hrozném úleku mysleli, že vidí ducha.

³⁸Řekl jim tedy: „Proč jste tak vylekaní? Proč jste na pochybách? ³⁹Podívejte se na mé ruce a nohy – jsem to já! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti; jak vidíte, já je mám!“

⁴⁰Po těch slovech jim ukázal ruce i nohy. ⁴¹Když stále nemohli samou radostí uvěřit a jen se divili, zeptal se jich: „Máte tu něco k jídlu?“ ⁴²Podali mu tedy kus pečené ryby, ⁴³on si ji vzal a pojedl před nimi.

Jste svědkové

⁴⁴Potom jim řekl: „Právě o tomto jsem mluvil, dokud jsem ještě byl s vámi: Musí se naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově zákoně, v Prorocích a Žalmech.“

⁴⁵Tehdy jim otevřel mysl, aby porozuměli Písmům. ⁴⁶Řekl jim: „Tak je psáno – Mesiáš musel trpět a třetího dne vstát z mrtvých. ⁴⁷Počínaje od Jeruzaléma pak v jeho jménu musí být kázáno pokání a odpuštění hříchů všem národům. ⁴⁸Vy jste toho svědkové. ⁴⁹Hle, já na vás sešlu zaslíbení svého Otce. Zůstaňte ale ve městě, dokud nebudete oblečeni mocí shůry.“

⁵⁰Potom je odvedl až k Betanii. Zvedl ruce, aby jim požehnal, ⁵¹a zatímco jim žehnal, začal se jim vzdalovat, jak byl unášen vzhůru do nebe. ⁵²Klání se mu a potom se s velikou radostí vrátili do Jeruzaléma. ⁵³Všechen čas trávili v chrámu, kde oslavovali Boha.

EVANGELIUM PODLE

JANA

Prolog

NA POČÁTKU bylo Slovo
a to Slovo bylo u Boha
a to Slovo bylo Bůh.
²To bylo na počátku u Boha.

³Všechno povstalo skrze něj
a bez něj nepovstalo nic, co je.

⁴V něm byl život
a ten život byl světlem lidí.

⁵A to světlo svítí ve tmě
a tma je nepohltila.

⁶Od Boha byl poslán člověk jménem Jan. ⁷Přišel kvůli svědectví, svědčit o tom Světle, aby všichni uvěřili skrze něj. ⁸On nebyl to Světlo, ale přišel, aby o Světle vydal svědectví.

⁹Tento byl to pravé Světlo osvěcující každého člověka přicházejícího na svět:

¹⁰Byl na světě
a svět povstal skrze něj,
ale svět ho nepoznal.

¹¹Přišel do svého vlastního,
ale jeho vlastní ho nepřijali.

¹²Ale těm, kteří ho přijali,
dal právo být Božími dětmi –
všem těm, kdo věří v jeho jméno.

¹³Takoví nejsou narozeni z krve,
ani z vůle těla, ani z vůle muže,
ale z Boha.

¹⁴To Slovo se stalo tělem
a přišlo žít mezi nás.
Spatřili jsme jeho slávu,
slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn,
plný milosti a pravdy.

¹⁵Jan o něm vydával svědectví a volal: „Toto je ten, o němž jsem řekl: Ten, který přichází za mnou, je přede mnou, neboť byl dříve než já.“

- ¹⁶ Z jeho plnosti jsme všichni přijali,
a sice milost za milost.
¹⁷ Zákon byl vydán skrze Mojžíše,
milost a pravda však přišla skrze Mesiáše Ježíše.
¹⁸ Boha nikdy nikdo neviděl;
jedinorozený Syn,^a který je v Otcově náručí,
ten jej vyličil.

Hlas na poušti

¹⁹ Toto je Janovo svědectví, když židovští představení poslali z Jeruzaléma kněze a levity s otázkou: „Kdo jsi?“ ²⁰ Neodmítl jim přímou odpověď. „Já nejsem Mesiáš,“ prohlásil.

²¹ „Kdo tedy jsi?“ zeptali se ho. „Eliáš?“^b

Řekl: „Nejsem.“

„Jsi ten Prorok?“^c

Odpověděl: „Ne.“

²² Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kteří nás poslali. Co o sobě říkáš?“

²³ Odpověděl jim slovy proroka Izaiáše: „Jsem

,hlas volajícího na poušti:
Vyrovnajte Pánovu cestu!“^d

²⁴ Ti vyslanci patřili k farizeům. ²⁵ Zeptali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi Mesiáš ani Eliáš ani ten Prorok?“

²⁶ „Já křtím vodou,“ odpověděl Jan, „ale mezi vámi už povstal někdo, koho neznáte. ²⁷ To je ten, který přichází po mně. Jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek sandálu.“ ²⁸ Toto se stalo v Betanii za Jordánem, kde Jan křtil.

²⁹ Druhého dne Jan uviděl Ježíše, jak přichází k němu, a řekl: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!“ ³⁰ To je ten, o němž jsem řekl: Po mně přichází muž, který je přede mnou, neboť byl dříve než já. ³¹ Já jsem ho neznal, ale přišel jsem křtít vodou proto, aby byl zjeven Izraeli.“

³² Jan vydal svědectví: „Viděl jsem Ducha, jak sestoupil z nebe jako holubice a zůstal na něm. ³³ Já jsem ho neznal, ale Ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: „Na koho spatříš sestoupit Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.“ ³⁴ Já jsem to viděl a vydávám svědectví, že on je Boží Syn.“

Co hledáte?

³⁵ Druhého dne tam Jan znovu stál se dvěma ze svých učedníků. ³⁶ Když uviděl Ježíše, jak prochází kolem, řekl: „Hle, Beránek Boží!“ ³⁷ Jakmile ti dva učedníci uslyšeli, co říká, odešli za Ježíšem.

³⁸ Ježíš se obrátil a uviděl, jak jdou za ním. „Co hledáte?“ zeptal se jich.

Řekli mu: „Rabbi“ (což se překládá: Učiteli), „kde bydlíš?“

³⁹ „Pojďte se podívat,“ odpověděl jim. A tak se šli podívat, kde bydlí, a toho dne už u něj zůstali. Bylo to kolem čtvrté odpoledne.

⁴⁰ Jeden z těch dvou, kteří to od Jana slyšeli a následovali ho, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. ⁴¹ Ten jako první našel svého bratra Šimona. Řekl mu: „Našli jsme Mesiáše!“ (což je v překladu Kristus)^g ⁴² a přivedl ho k Ježíši.

^a18 někt. důležité rukopisy *Jednorozený, sám Bůh*

^b21 Mal 3:23

^c21 Deut 18:15, 18

^d23 Iza 40:3

^e29 Gen 22:8; Exod 12:3–7; Iza 53:7

^f33 Iza 42:1

^g41 řec. *Pomazaný*

Ježíš se na něj podíval a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův.“^a Budeš se jmenovat Kéfa“ (což se překládá Petr).^b

⁴³Dalšího dne se Ježíš chtěl vydat do Galileje. Našel Filipa a řekl mu: „Pojď za mnou.“⁴⁴(Filip byl z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova.)

⁴⁵Filip našel Natanaela a řekl mu: „Našli jsme toho, o kterém psal Mojžíš v Zákoně a proroci – Ježíše, syna Josefova z Nazaretu!“

⁴⁶„Co dobrého může být z Nazaretu?“ opáčil Natanael.

„Pojď se podívat,“ řekl mu Filip.

⁴⁷Když Ježíš uviděl Natanaela, jak jde k němu, řekl o něm: „Hle, opravdový Izraelita, v němž není žádná lest!“

⁴⁸„Odkud mě znáš?“ zeptal se Natanael.

„Viděl jsem tě pod fíkovníkem,“ řekl mu Ježíš, „ještě než tě Filip zavolal.“

⁴⁹„Rabbi!“ zvolal Natanael, „Ty jsi Boží Syn, ty jsi král Izraele!“

⁵⁰Ježíš mu odpověděl: „Věříš proto, že jsem ti řekl: Viděl jsem tě pod fíkovníkem? Uvidíš ještě větší věci.“⁵¹A dodal: „Amen, amen, říkám vám: Uvidíte otevřené nebe a Boží anděly, jak vystupují a sestupují na Syna člověka.“^c

Nejlepší víno

2 Třetího dne se v Káně Galilejské konala svatba. Byla tam i Ježíšova matka^{2a} a na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci.³Když začalo docházet víno, Ježíšova matka mu řekla: „Nemají víno.“

⁴„Ženo, co ode mě chceš?“ odpověděl jí Ježíš. „Má chvíle ještě nepřišla.“

⁵Jeho matka pak řekla služebníkům: „Udělejte, cokoli vám řekne.“

⁶Stálo tam šest kamenných nádob na vodu k židovskému očišťování, každá o obsahu dvou nebo tří měr.^d Ježíš řekl služebníkům: „Naplněte ty nádoby vodou.“ Když je naplnili až po okraj,⁸řekl jim: „Teď nalévejte a doneste vrchnímu správci svatby.“ A tak to udělali.

⁹Jakmile vrchní správce svatby okusil tu vodu, z níž se stalo víno (a nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří tu vodu nalévali, věděli), zavolal ten vrchní správce ženicha^{10a} a řekl mu: „Každý člověk podává nejdříve nejlepší víno, a když jsou hosté opilí, podává to horší. Ty jsi zachoval nejlepší víno až do konce.“

¹¹Toto Ježíš udělal v Káně Galilejské jako počátek svých zázraků. Tehdy zjevil svou slávu a jeho učedníci v něj uvěřili.¹²Potom sestoupil spolu se svou matkou, bratry i učedníky do Kafarnaum, kde se několik dní zdrželi.

Zbořte tento chrám

¹³Blížily se židovské Velikonoce, a tak se Ježíš vydal na cestu do Jeruzaléma.¹⁴V chrámu našel prodavače volů, ovcí a holubic a směnárníky sedící za stoly.¹⁵Tehdy si z provazů upletl bič a všechny z chrámu vyhnal i s ovcemi a voly. Směnárníkům rozházal peníze a zpřevracel stoly^{16a} a prodavačům holubic řekl: „Odneste to odsud! Nedělejte z domu mého Otce tržiště!“¹⁷(Jeho učedníci si tehdy vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mě pohltil.“)^e

¹⁸Židé mu na to řekli: „Jaký zázrak nám ukážeš, když děláš tyto věci?“

¹⁹„Zbořte tento chrám,“ odpověděl Ježíš, „a za tři dny ho postavím.“

^a42 někt. rukopisy *Jonášův* (Mat 16:17) ^b42 řec. *Kámen* ^c51 Gen 28:10–12

^d6 každá asi 75–115 litrů ^e17 Žalm 69:10

²⁰„Ten chrám se stavěl čtyřicet šest let!“ řekli na to Židé. „A ty ho postavíš za tři dny?“ ²¹(On ale mluvil o chrámu svého těla. ²²Když byl potom vzkříšen z mrtvých, jeho učedníci si vzpomněli, že to říkal, a uvěřili Písmu i Ježíšově slovu.)

²³Když byl o Velikonocích v Jeruzalémě, mnozí během toho svátku uvěřili v jeho jméno, neboť viděli zázraky, které dělal. ²⁴Ježíš se jim ale nesvěřoval, protože všechny znal. ²⁵Nepotřeboval, aby někdo vydával o člověku svědectví, neboť sám věděl, co je v člověku.

Nikodém

3 Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, židovský hodnostář. ²Přišel za Ježíšem v noci a řekl mu: „Rabbi, víme, že jsi přišel jako učitel od Boha. Nikdo přece nemůže dělat zázraky, které děláš ty, není-li Bůh s ním.“

³Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, říkám ti: Pokud se někdo nenarodí znovu, nemůže spatřit Boží království.“

⁴„Jak se může člověk narodit, když je starý?“ řekl na to Nikodém. „Může se snad vrátit do matčina lůna a podruhé se narodit?“

⁵Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, říkám ti: Kdo se nenarodí z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království. ⁶Co se narodilo z těla, je tělo; co se narodilo z Ducha, je duch. ⁷Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se znovu narodit. ⁸Vítr vane, kam chce, a slyšíš jeho hlas, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“

⁹„Jak se to může stát?“ zeptal se Nikodém.

¹⁰„Ty jsi učitel Izraele, a nevíš to?“ odpověděl mu Ježíš. ¹¹„Amen, amen, říkám ti, že mluvíme o tom, co známe, a svědčíme o tom, co jsme viděli, ale naše svědectví nepřijímáte. ¹²Jestliže nevěříte, když jsem vám říkal pozemské věci, jak uvěříte, budu-li vám říkat nebeské? ¹³Nikdo nevystoupil do nebe, jedině ten, který sestoupil z nebe, Syn člověka.“ ¹⁴Jako Mojžíš vyzdvihl hada na poušti,^b tak musí být vyzdvižen Syn člověka, ¹⁵aby každý, kdo věří v něj, měl věčný život.“

¹⁶Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život. ¹⁷Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něj spasen. ¹⁸Kdo v něho věří, nebude souzen, ale kdo nevěří, je už odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Božího Syna. ¹⁹A toto je ten soud, že světlo přišlo na svět, ale lidé si více než světlo oblíbili tmu, protože jejich skutky byly zlé. ²⁰Každý, kdo koná zlo, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. ²¹Kdo ale koná pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky byly vykonány v Bohu.

On musí růst

²²Potom Ježíš přišel se svými učedníky do judské země a tam s nimi pobýval a křtil. ²³Jan také křtil v Ainonu poblíž Salimu, protože tam bylo hodně vody. A lidé přicházeli a nechávali se křtít. ²⁴(Jan totiž ještě nebyl vsazen do žaláře.)

²⁵Tedy mezi Janovými učedníky a jistým Židem došlo ke sporu ohledně očišťování. ²⁶Přišli tedy k Janovi a řekli mu: „Rabbi, pohled, ten, který byl

^a13 Některé rukopisy přidávají *kteří je v nebi*.

^b14 Num 21:7–9

s tebou za Jordánem, ten, o němž jsi vydal svědectví, teď křtí a všichni přicházejí k němu!“

²⁷Jan odpověděl: „Člověk nemůže přijmout nic, není-li mu to dáno z nebe. ²⁸Vy sami jste mi svědky, že jsem řekl: Já nejsem Mesiáš, ale jsem poslán před ním. ²⁹Kdo má nevěstu, je ženich, ale přítel ženicha, který stojí a slyší ho, se z ženichova hlasu velmi raduje. Tato má radost se tedy naplnila. ³⁰On musí růst a já se menšit.“

³¹Kdo přichází shůry, je nade všechny; kdo je ze země, je pozemský a mluví pozemské věci. Ten, který přišel z nebe, je nade všechny. ³²Svědčí o tom, co viděl a slyšel, ale jeho svědectví nikdo nepřijímá. ³³Kdo přijímá jeho svědectví, zpečetil to, že Bůh je pravdomluvný. ³⁴Ten, kterého poslal Bůh, mluví Boží slova, neboť Bůh dává Ducha bez omezení. ³⁵Otec miluje Syna a všechno dal do jeho rukou. ³⁶Kdo věří v Syna, má věčný život; kdo Synu nevěří, nespatří život, ale zůstává na něm Boží hněv.

Voda života

4 Když se Ježíš dozvěděl, že farizeové slyšeli: „Ježíš získává a křtí více učedníků než Jan“ ²(ačkoli Ježíš sám nekřtil, ale jeho učedníci), ³opustil Judsko a vrátil se do Galileje. ⁴Musel však projít Samařím.

⁵Dorazil k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pozemku, který kdysi dal Jákob svému synu Josefovi. ⁶Dosud tam byla Jákobova studna a Ježíš, unaven cestou, se u ní posadil. Bylo okolo poledne.

⁷Když jedna žena ze Samaří přišla načerpat vodu, Ježíš ji požádal: „Dej mi napít.“ ⁸(Jeho učedníci totiž odešli do města nakoupit jídlo.)

⁹Samařská žena se ho zeptala: „Jak to, že ty, Žid, žádáš mě, Samaritánku, o nápoj?“ (Židé se totiž se Samaritány nestýkají.)

¹⁰Ježíš jí odpověděl: „Kdybys znala ten Boží dar, a kdo je ten, který ti říká: ‚Dej mi napít,‘ žádala bys ty jeho, a dal by ti živou vodu.“

¹¹„Pane, nemáš ani, čím bys čerpal,“ namítla žena, „a studna je hluboká. Odkud vezmeš tu živou vodu? ¹²Jsi snad větší než náš otec Jákob, který nám tu studnu dal? On sám z ní pil, i jeho synové a jeho dobytek.“

¹³„Každý, kdo pije tuto vodu, bude znovu žíznit,“ odpověděl Ježíš. ¹⁴„Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit už nikdy. Voda, kterou mu dám, se v něm stane pramenem vody tryskající k věčnému životu.“

¹⁵„Pane, dej mi tu vodu,“ řekla žena, „ať už nežízním a nemusím sem chodit čerpat.“

¹⁶„Jdi, zavolej svého muže a přijď sem,“ řekl jí Ježíš.

¹⁷„Nemám muže,“ odpověděla žena.

„To jsi řekla pravdu, že nemáš muže,“ řekl jí Ježíš. ¹⁸„Měla jsi totiž pět mužů a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“

¹⁹„Pane, vidím, že jsi prorok,“ odpověděla žena. ²⁰„Naši otcové uctívali Boha na této hoře, vy ale říkáte, že místo, kde se má uctívat, je v Jeruzalémě.“

²¹„Ženo,“ řekl jí Ježíš, „věř mi, že přichází chvíle, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. ²²Vy ani nevíte, koho uctíváte; my víme, koho uctíváme, protože spása vyjde z Židů.“ ²³Přichází chvíle, a už je tu, kdy praví ctitelé budou uctívat Otce v duchu a v pravdě. Takové totiž Otec hledá, aby ho uctívali. ²⁴Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, ho musí uctívat v duchu a v pravdě.“

²⁵Žena odpověděla: „Vím, že přijde Mesiáš“ (který je nazýván Kristus). „Až přijde, vysvětlí nám všechno.“

²⁶„To jsem já,“ řekl jí Ježíš; „ten, kdo s tebou mluví!“

Jeden rozsívá, jiný žne

²⁷Vtom přišli jeho učedníci. Překvapilo je, že mluví se ženou, ale žádný neřekl: „Co jí chceš?“ anebo: „Proč s ní mluvíš?“

²⁸Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: ²⁹„Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Není to snad Mesiáš?“ ³⁰Vyšli tedy z města a šli k němu.

³¹Mezitím ho učedníci prosili: „Rabbi, najez se!“

³²On jim však řekl: „Mě sytí pokrm, který vy neznáte.“

³³Učedníci se jeden druhého ptali: „Přinesl mu snad někdo jídlo?“

³⁴„Můj pokrm,“ řekl jim Ježíš, „je konat vůli Toho, který mě poslal, a dokončit jeho dílo. ³⁵Neříkáte snad, že do sklizně zbývají ještě čtyři měsíce? Hle, říkám vám: Pozvedněte oči a podívejte se na lány, že se už bělají ke žni! ³⁶Ten, kdo žne, získává odplatu a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se společně radoval rozséváč i žnec. ³⁷V tom je pravdivé to rčení, že ‚jeden rozsívá a jiný žne‘. ³⁸Já jsem vás poslal sklízet, na čem jste sami nepracovali. Pracovali jiní a vy jste vstoupili do jejich práce.“

³⁹Díky slovům té ženy, která svědčila: „Řekl mi všechno, co jsem udělala,“ v něj mnozí Samaritáni z toho města uvěřili. ⁴⁰Když k němu ti Samaritáni přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam tedy dva dny ⁴¹a díky jeho slovu jich uvěřilo ještě mnohem více.

⁴²Té ženě pak řekli: „Už nevěříme jen díky tvým slovům; sami jsme ho slyšeli a víme, že to je opravdu Spasitel světa.“

Tvůj syn žije

⁴³Po dvou dnech pak odtud odešel do Galileje. ⁴⁴Sám Ježíš měl totiž dosvědčit, že prorok není ve své vlasti v úctě. ⁴⁵Když přišel do Galileje, Galilejci ho vítali, neboť byli o svátcích v Jeruzalémě a viděli všechno, co tam dělal.

⁴⁶Znovu se vrátil do Kány Galilejské, kde proměnil vodu ve víno. Byl tam právě jeden královský úředník, jehož syn byl v Kafarnaum nemocný. ⁴⁷Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, šel k němu a prosil ho, aby šel jeho syna uzdravit, protože už umíral.

⁴⁸„Dokud neuvidíte divy a zázraky, neuvěříte,“ řekl mu Ježíš.

⁴⁹„Pane, pojd, než mé dítě umře!“ naléhal královský úředník.

⁵⁰Ježíš mu řekl: „Jdi, tvůj syn žije.“

Ten člověk uvěřil slovu, které mu Ježíš řekl, a šel. ⁵¹Na cestě se s ním setkali jeho služebníci a oznamovali mu: „Tvůj syn žije!“ ⁵²Vyptal se jich tedy, odkdy se mu udělalo lépe. Odpověděli: „Horečka ho opustila včera hodinu po poledni.“

⁵³Otec poznal, že to bylo ve chvíli, kdy mu Ježíš řekl: „Tvůj syn žije.“ Tehdy uvěřil on i celý jeho dům. ⁵⁴Tak Ježíš po svém návratu z Judska vykonal v Galileji už druhý zázrak.

Vstaň a chod'

5 Potom byl další židovský svátek, a tak se Ježíš vydal do Jeruzaléma. ^{2V} Jeruzalém je u Ovčí brány rybník hebrejsky zvaný Bethesda,^a u něhož je pět sloupů. ³¹⁴Ležela tam spousta nemocných, slepých, chromých a ochrnutých.^b ⁵Byl mezi nimi jeden člověk, nemocný už třicet osm let.

⁶Ježíš viděl, jak tam leží, a poznal, že je už dlouho nemocen. „Chceš být uzdraven?“ zeptal se ho.

⁷„Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se zvíří voda,“ odpověděl mu nemocný. „Když tam zamířím, někdo mě předstihne.“

⁸„Vstaň, vezmi si lehátko a chod!“ řekl mu Ježíš. ⁹A ten člověk byl ihned uzdraven, vzal své lehátko a začal chodit.

Ten den však byla sobota. ¹⁰Židovští představení tedy uzdraveného napomínali: „Je sobota, nesmíš nosit lehátko!“

¹¹On jim však odpověděl: „Ten, kdo mě uzdravil, mi řekl: ‚Vezmi si lehátko a chod.‘“

¹²„Kdo ti mohl říci: ‚Vezmi si lehátko a chod‘?!“ ptali se ho. ¹³To ovšem ten uzdravený nevěděl; Ježíš se totiž vmísil do okolního davu.

¹⁴Potom ho Ježíš našel v chrámě a řekl mu: „Pohleď, jsi uzdraven. Už nehřeš, ať se ti nepřihodí něco horšího.“ ¹⁵Ten člověk pak odešel a oznámil židovským představeným, že ho uzdravil Ježíš.

Syn dělá to, co Otec

¹⁶Židovští představení tedy začali Ježíše pronásledovat, protože to udělal v sobotu. ¹⁷Ježíš jim odpověděl: „Můj Otec pracuje i dnes; proto pracuji i já.“ ¹⁸A kvůli tomu ho chtěli zabít ještě více, neboť nejenom rušil sobotu, ale ještě nazýval Boha svým vlastním Otcem, a tak se dělal rovným Bohu.

¹⁹Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, říkám vám: Syn nemůže sám od sebe dělat nic, jediné to, co vidí dělat Otce. Cokoli dělá on, to podobně dělá i Syn. ²⁰Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám dělá; a ukáže mu ještě větší skutky, abyste jen žasli. ²¹Neboť jako Otec křísí mrtvé a dává život, tak i Syn dává život těm, kterým chce. ²²Otec nikoho nesoudí, ale svěřil veškerý soud Synu, ²³aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, který ho poslal.

²⁴Amen, amen, říkám vám: Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života.

²⁵Amen, amen, říkám vám: Přichází chvíle, a už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna a ti, kteří uslyší, budou žít. ²⁶Jako má Otec život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě, ²⁷a dal mu také pravomoc konat soud, protože je Syn člověka. ²⁸Nedivte se tomu; přichází totiž chvíle, kdy všichni, kteří jsou v hrobech, uslyší jeho hlas ²⁹a vyjdou – ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, ale ti, kdo konali zlo, budou vzkříšeni k soudu.

³⁰Sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal.

³¹Svědčím-li sám o sobě, mé svědectví není pravé. ³²Svědčím však o mně někdo jiný a vím, že jeho svědectví o mně je pravdivé. ³³Poslali jste k Janovi

^a2 někt rukopisy *Bet-zatha*, jiné *Betsaida* ^b3 Někt rukopisy přidávají *a čekali, až se voda pohne*. ⁴*Do rybníka totiž občas sestupoval anděl a vřel vodu. Kdo po tom zvíření vstoupil do vody první, býval uzdraven, ať měl jakoukoli nemoc.*

a ten vydal svědectví pravdě. ³⁴Já ovšem nepřijímám svědectví od člověka, ale toto říkám pro vaši záchranu. ³⁵On byl hořící a zářící lampou, vy jste se však chtěli v jeho světle poradovat jen na čas. ³⁶Mám ale větší svědectví než Janovo: skutky, které mi dal Otec, abych je vykonal. Samotné skutky, které dělám, o mně svědčí, že mě poslal Otec. ³⁷A sám Otec, který mě poslal, o mně vydal svědectví. Vy jste ale nikdy neslyšeli jeho hlas a neviděli jeho tvář. ³⁸Jeho slovo ve vás nezůstává, neboť nevěříte tomu, kterého on poslal. ³⁹Zkoumáte Písma, neboť se domníváte, že v nich máte věčný život, a ta svědčí o mně. ⁴⁰Nechcete ale ke mně přijít, abyste měli život.

⁴¹Nepřijímám chválu od lidí, ⁴²ale poznal jsem, že v sobě nemáte Boží lásku. ⁴³Já jsem přišel ve jménu svého Otce, a nepřijímáte mě. Kdyby jiný přišel ve svém vlastním jménu, toho přijmete. ⁴⁴Jak byste vůbec mohli uvěřit? Přijímáte chválu jedni od druhých, ale chválu, která je od samotného Boha, nehledáte.

⁴⁵Nemyslete si, že já vás budu žalovat před Otcem. Ten, kdo na vás žaluje, je Mojžíš, v něhož doufáte. ⁴⁶Kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. ⁴⁷Když ale nevěříte jeho spisům, jak uvěříte mým slovům?“

Pět chlebů a dvě ryby

6 Ježíš potom odešel za Galilejské (neboli Tiberiadské) jezero ²a šel za ním veliký zástup, protože viděli zázraky, které konal na nemocných. ³Ježíš vystoupil na horu a posadil se tam se svými učedníky. ⁴Blížily se židovské svátky Velikonoc.

⁵Ježíš pozvedl oči, a když uviděl, že za ním jde takový zástup, zeptal se Filipa: „Kde nakoupíme chleby, aby se ti lidé najedli?“ ⁶(To ovšem řekl, aby ho vyzkoušel, neboť sám věděl, co má udělat.)

⁷Filip mu odpověděl: „Nestačilo by nám chleba ani za dvě stě denárů,^a aby se na každého dostalo aspoň trochu!“

⁸Jeden z jeho učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra, mu řekl: ⁹„Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě rybky. Ale co je to pro tolik lidí?“

¹⁰Ježíš však řekl: „Zařídte, ať se lidé posadí.“ Na tom místě bylo hodně trávy, a tak se posadili v počtu asi pěti tisíc mužů. ¹¹Ježíš vzal ty chleby, vzdal díky a rozdával sedícím; také ryb rozdál, kolik jen chtěli. ¹²Když se nasýtli, řekl svým učedníkům: „Posbírejte zbylé nalámané kousky, ať se nic neztratí.“ ¹³Sebrali je tedy a naplnili dvanáct košů kousky z těch pěti ječných chlebů, které zbyly po těch, kdo jedli.

To jsem já!

¹⁴Když lidé viděli, jaký zázrak udělal, říkali: „Je to opravdu ten Prorok, který měl přijít na svět!“^b ¹⁵Ježíš poznal, že se chystají přijít a vzít ho, aby ho udělali králem, a tak se o samotě vrátil na horu.

¹⁶Večer jeho učedníci sešli dolů k jezeru, ¹⁷nastoupili na loď a plavili se na druhý břeh do Kafarnaum. Ačkoli se už setmělo, Ježíš k nim nepřišel.

¹⁸Jezero se začalo vzdouvat silným větrem. ¹⁹Když odpluli asi pětadvacet nebo třicet honů,^c spatřili Ježíše, jak kráčí po hladině a blíží se k lodi. Vyděsili se, ²⁰ale on jim řekl: „To jsem já, nebojte se!“ ²¹Tehdy ho ochotně vzali na loď, a ta se hned ocitla u břehu, k němuž pluli.

^a7 mzda dělníka asi za 8 měsíců (Mat 20:2)

^b14 Deut 18:15, 18; Mal 3:23–24 (Jan 1:21)

^c19 asi 5 km

Chléb života

²²Druhého dne si zástup, který zůstal na protějším břehu jezera, uvědomil, že tam byla jen jediná loďka a že Ježíš na ni nenastoupil se svými učedníky, ale ti odpulili sami. ²³(Od Tiberiady ovšem připluly jiné loďky blízko k tomu místu, kde jedli chléb, když Pán vzdal díky.) ²⁴Když tedy zástup uviděl, že tam Ježíš ani jeho učedníci nejsou, nastoupili i oni do loďek a přijeli do Kafarnaum, kde hledali Ježíše.

²⁵Když ho pak našli na druhém břehu jezera, ptali se ho: „Rabbi, kdy ses sem dostal?“

²⁶Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, říkám vám: Nehledáte mě proto, že jste viděli zázraky, ale že jste jedli ty chleby a byli jste nasyceni. ²⁷Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu, který vám dá Syn člověka. Na něj totiž Bůh Otec vtiskl svou pečeť.“

²⁸„Co máme dělat, abychom konali Boží skutky?“ zeptali se ho.

²⁹Ježíš jim odpověděl: „Toto je ten Boží skutek – abyste věřili v toho, kterého on poslal.“

³⁰„Jaký zázrak uděláš, abychom ho viděli a uvěřili ti?“ zeptali se ho. „Co děláš?“ ³¹Naši otcové jedli na poušti manu, jak je psáno: „Dal jim jíst chléb z nebe.“^a

³²Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, říkám vám: Ten chléb z nebe vám nedal Mojžíš. Můj Otec vám dává ten pravý chléb z nebe. ³³Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“

³⁴„Pane, dávej nám ten chléb vždycky,“ řekli mu.

³⁵Ježíš jim odpověděl: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět; kdo věří ve mě, nebude nikdy žíznit. ³⁶Ale jak jsem vám řekl: I když jste mě viděli, nevěříte. ³⁷Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven. ³⁸Sestoupil jsem z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal. ³⁹A toto je vůle Toho, který mě poslal – abych nikoho z těch, které mi dal, neztratil, ale vzkřísil je v poslední den. ⁴⁰Neboť toto je vůle mého Otce, který mě poslal – aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl věčný život. A já ho vzkřísím v poslední den.“

⁴¹Židé pak na něj reptali, že řekl: „Já jsem ten chléb, který sestoupil z nebe.“ ⁴²Říkali: „Není to snad ten Ježíš, syn Josefovů? Jeho otce i matku známe; jak tedy může říkat: „Sestoupil jsem z nebe“?“

⁴³„Přestaňte spolu reptat!“ odpověděl jim Ježíš. ⁴⁴„Nikdo ke mně nemůže přijít, pokud ho nepřitáhne můj Otec, který mě poslal; já ho pak vzkřísím v poslední den. ⁴⁵V Prorocích je psáno: „A budou všichni vyučeni od Boha.“^b Každý, kdo slyší Otce a učí se od něj, přichází ke mně. ⁴⁶Ne že by někdo viděl Otce; jediný, kdo viděl Otce, je ten, který je od Boha.

⁴⁷Amen, amen, říkám vám: Kdo věří, má věčný život. ⁴⁸Já jsem chléb života. ⁴⁹Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. ⁵⁰Toto je ten chléb sestupující z nebe, aby ten, kdo z něj jí, nezemřel. ⁵¹Já jsem ten živý chléb, který sestoupil z nebe. Kdokoli by ten chléb jedl, bude žít navěky. Chléb, který dám já, je mé tělo, které dám za život světa.“

⁵²Židé se mezi sebou začali hádat: „Jak nám tenhle může dát jíst své tělo?“

⁵³Ježíš jim ale řekl: „Amen, amen, říkám vám: Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život. ⁵⁴Kdo jí mé tělo a pije mou

^a31 Exod 16:4; Neh 9:15; Žalm 78:24–25

^b45 Iza 54:13

krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den. ⁵⁵Mé tělo je opravdu pokrm a má krev je opravdu nápoj. ⁵⁶Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. ⁵⁷Jako mě poslal živý Otec a já žiji skrze Otce, tak ten, kdo jí mne, bude žít skrze mě. ⁵⁸Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe. Ne jako když otcové jedli manu, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

⁵⁹Toto vše řekl, když učil v synagoze v Kafarnaum.

Těžká slova

⁶⁰Mnozí z jeho učedníků, kteří to slyšeli, si tehdy řekli: „To jsou těžká slova. Kdo to může poslouchat?“

⁶¹Ježíš v nitru poznal, že jeho učedníci kvůli tomu reptají, a tak jim řekl: „Tohle vás uráží? ⁶²A co kdybyste viděli Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve? ⁶³Duch je ten, kdo dává život; tělo nedokáže nic. Slova, která vám mluvím, jsou Duch a jsou život. ⁶⁴Někteří z vás ale nevěří.“ (Ježíš totiž od počátku věděl, kteří nevěřili a kdo ho zradí.) ⁶⁵Potom dodal: „Proto jsem vám řekl, že ke mně nikdo nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“

⁶⁶Mnozí z jeho učedníků kvůli tomu odešli a už s ním nechtěli nic mít.

⁶⁷„Chcete odejít i vy?“ zeptal se Ježíš tehdy svých Dvanácti.

⁶⁸„Pane, ke komu bychom šli?“ odpověděl mu Šimon Petr. „Ty máš slova věčného života ⁶⁹a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!“

⁷⁰„Vyvolil jsem si vás dvanáct,“ řekl jim na to Ježíš; „jeden z vás je ale ďábel.“ ⁷¹A to řekl o Jidášovi, synu Šimona Iškariotského. Ten ho měl zradit, ačkoli byl jedním z Dvanácti.

Není to Mesiáš?

7 Potom Ježíš chodil po Galileji. Nechtěl se totiž zdržovat v Judsku, protože ho židovští představení chtěli zabít. ²Blížila se židovská Slavnost stánků, ³a tak mu jeho bratři řekli: „Odejdi odsud a vydej se do Judska, ať i tvoji učedníci vidí, jaké skutky děláš. ⁴Nikdo, kdo chce být známý, přece nedělá nic v skrytu. Když děláš takové věci, ukaž se světu!“ ⁵Ani jeho bratři v něj totiž nevěřili.

⁶Ježíš jim odpověděl: „Pro vás je vždycky vhodný čas, ale můj čas ještě nepřišel. ⁷Vás nemá svět proč nenávidět, ale mě nenávidí, protože o něm vydávám svědectví, že jeho skutky jsou zlé. ⁸Jděte na slavnost sami. Já tam nejdu; můj čas se ještě nenaplnil.“ ⁹To jim řekl a zůstal v Galileji.

¹⁰Později, když jeho bratři odešli, vydal se na slavnost i on, ale ne zjevně, spíše potají. ¹¹Židovští představení už ho na slavnosti hledali. „Kde je?“ vyptávali se. ¹²V lidu se o něm vedlo mnoho řečí; někteří říkali: „Je dobrý!“ a jiní zas: „Není! Jen obluzuje lidi!“ ¹³Kvůli strachu z představených však o něm nikdo nemluvil otevřeně.

¹⁴Asi v polovině svátku Ježíš vešel do chrámu a začal učit. ¹⁵Židé jen žasli: „Jak to, že zná Písma, když se neučil?“

¹⁶Ježíš jim odpověděl: „Mé učení není mé, ale Toho, který mě poslal. ¹⁷Bude-li někdo chtít konat jeho vůli, pozná, je-li to učení z Boha, nebo zda mluvím sám od sebe. ¹⁸Kdo mluví sám od sebe, hledá svou vlastní slávu. Kdo ale hledá slávu Toho, který ho poslal, ten je pravdomluvný a není na

něm nic špatného. ¹⁹Mojžíš vám dal Zákon, že? Přitom nikdo z vás Zákon neplní. Proč mě chcete zabít?“

²⁰„Jsi posedlý!“ odpověděl mu zástup. „Kdo tě chce zabít?“

²¹Ježíš jim odpověděl: „Udělal jsem jeden skutek a všichni se divíte. ²²Mojžíš vám vydal obřízku (ačkoli nepochází od Mojžíše, ale od otců) a v sobotu obřezáváte člověka. ²³Může-li člověk v sobotu přijímat obřízku a neporušovat tím Mojžíšův Zákon, proč se na mě hněváte, že jsem v sobotu uzdravil celého člověka? ²⁴Nesudte podle zdání, sudte spravedlivým soudem.“

²⁵Někteří z Jeruzalémských začali říkat: „Není to snad ten, kterého chtějí zabít? ²⁶Podívejte se, mluví svobodně a nikdo nic nenamítá. Že by hodnostáři přece jen poznali, že je to Mesiáš? ²⁷Jenže o tomto víme, odkud je, ale až přijde Mesiáš, nikdo nebude vědět, odkud je.“

²⁸Ježíš, který zatím vyučoval v chrámě, tehdy zvolal: „Znáte mě a také víte, odkud jsem. Nepřišel jsem ale sám od sebe. Ten, který mě poslal, je pravdomluvný. Vy ho neznáte, ²⁹ale já ho znám, neboť jsem od něj a on mě poslal.“

³⁰Chtěli ho za to zatknout, ale nikdo na něj nevztáhl ruku, neboť ještě nepřišla jeho chvíle. ³¹Mnozí ze zástupu v něj ale uvěřili. „Až přijde Mesiáš,“ říkali, „udělá snad více zázraků než on?“ ³²Jakmile farizeové uslyšeli, že zástup o něm vede takové řeči, společně s vrchními kněžími na něj poslali chrámovou stráž, aby ho zatkl.

³³Ježíš jim řekl: „Ještě na kratičko jsem s vámi; potom odejdu k Tomu, který mě poslal. ³⁴Budete mě hledat, ale nenajdete. Tam, kde jsem, se nedostanete.“

³⁵„Kam se chystá jít, že ho nenajdeme?“ ptali se Židé mezi sebou. „Půjde snad do řecké diaspory učit Řeky? ³⁶Co tím myslel, když řekl: ‚Budete mě hledat, ale nenajdete. Tam, kde jsem, se nedostanete‘?“

Řeky živé vody

³⁷V poslední den, když svátek vrcholil, Ježíš vstal a zvolal: „Kdo má žízeň, pojd' ke mně a pij! ³⁸Kdo věří ve mne, z jeho nitra potečou řeky živé vody, jak praví Písmo.“ ^{a 39}(A to řekl o Duchu, kterého měli přijmout věřící v něho; neboť Duch ještě nebyl dán, protože Ježíš ještě nebyl oslaven.)

⁴⁰Jakmile to uslyšeli, mnozí v zástupu říkali: „Je to opravdu ten Prorok.“ ^{b 41}Někteří říkali: „Je to Mesiáš!“ A další: „Přijde snad Mesiáš z Galileje? ⁴²Neríká Písmo, že Mesiáš přijde ze semene Davidova, z Betléma, městečka, kde bydlel David?“ ^{c 43}Zástup se kvůli němu rozdělil na dva tábory. ⁴⁴Někteří se ho chtěli chopit, ale nikdo na něj nevztáhl ruku.

⁴⁵Strážní se tehdy vrátili k farizeům a vrchním kněžím. Ti se ptali: „Jak to, že jste ho nepřivedli?“

⁴⁶Strážní odpověděli: „Takhle nikdy nikdo nemluvil!“

⁴⁷„Snad jste se také nenechali obloudit?“ osopili se na ně farizeové. ⁴⁸„Uvěřil v něj snad někdo z hodnostářů nebo z farizeů? ⁴⁹Jenom ten prokletý dav, co nezná Zákon!“

⁵⁰Jeden z nich, Nikodém (který ho předtím navštívil), jim ale řekl: ⁵¹„Co-pak náš Zákon někoho soudí, aniž by byl nejdříve vyslechnut a zjistilo se, co udělal?“

^{a 38} Iza 12:3; Eze 47:1–12; Zach 14:8

^{b 40} Jan 6:14

^{c 42} 2.Sam 7:12–14; Mich 5:1

⁵² „Snad nejsi také z Galileje?“ odpověděli mu. „Studuj a uvidíš, že z Galileje žádný prorok nepovstal!“^a

Kdo z vás je bez hříchu

8 ⁵³Každý se pak vrátil domů, ¹ale Ježíš odešel na Olivetskou horu. ²Za úsvitu se pak vrátil do chrámu, kam se k němu scházel všechen lid. Posadil se tedy a učil je. ³Znalci Písma a farizeové tehdy přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed ⁴se slovy: „Mistře, tato žena byla přistižena při činu, když cizoložila. ⁵Mojžíš nám v Zákoně přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ ⁶Těmi slovy ho pokoušeli, aby ho mohli obžalovat.

Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi. ⁷Když se ho však nepřestávali ptát, zvedl se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní první hodí kamenem.“⁸ A opět se sklonil a psal po zemi.

⁹Když to uslyšeli, začali se jeden po druhém vytrácet, počínaje od nejstarších. Nakonec tam Ježíš zůstal sám s tou ženou stojící uprostřed. ¹⁰Ježíš se zvedl a zeptal se jí: „Kde jsou tvoji žalobci, ženo? Nikdo tě neodsoudil?“

¹¹„Nikdo, Pane,“ odpověděla.

„Ani já tě neodsuzuji,“ řekl jí Ježíš. „Jdi a už nehřeš.“

Já jsem

¹²Ježíš k nim pak znovu promluvil: „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude už chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“

¹³Farizeové mu namítli: „Svědčíš sám o sobě, tvé svědectví neplatí.“

¹⁴Ježíš jim odpověděl: „Ačkoli svědčím sám o sobě, mé svědectví platí, neboť vím, odkud jsem přišel a kam jdu. Vy však nevíte, odkud přicházím ani kam jdu. ¹⁵Vy soudíte tělesně, já nesoudím nikoho. ¹⁶A i kdybych soudil, můj soud je pravdivý, neboť nejsem sám, ale je se mnou Otec, který mě poslal. ¹⁷Ve vašem Zákoně je psáno, že svědectví dvou lidí je pravé.“^b ¹⁸Svědčím sám o sobě a svědčí o mně Otec, který mě poslal.“

¹⁹Říkali mu tedy: „Kde je ten tvůj otec?“

Ježíš odpověděl: „Neznáte mě ani mého Otce. Kdybyste mě znali, znali byste i mého Otce.“²⁰ Tato slova říkal u pokladnice, když učil v chrámě, ale nikdo ho nezatk, neboť jeho chvíle ještě nepřišla.

²¹Ježíš k nim znovu promluvil: „Já odcházím. Budete mě hledat, dokud nezemřete ve svém hříchu. Jdu tam, kam vy nemůžete.“

²²Židé na to říkali: „To se snad chce zabít, že říká: ‚Jdu tam, kam vy nemůžete?‘“

²³Odpověděl jim: „Vy jste zdola, já jsem shora. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z tohoto světa. ²⁴Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Nebudete-li věřit, že ‚já jsem,‘ zemřete ve svých hříších.“

²⁵„A kdo jsi?“ zeptali se ho.

„Říkám vám to už od začátku,“ odpověděl jim Ježíš. ²⁶„Mám o vás mnoho co říci a soudit. Ten, který mě poslal, je ovšem pravdomluvný a já říkám světu, co jsem slyšel od něj.“

²⁷Nepochopili však, že s nimi mluvil o Otci. ²⁸Proto jim Ježíš řekl: „Až vyzdvihnete Syna člověka, tehdy poznáte, kdo jsem. Nic nedělám sám od

^a52 následující text (Jan 7:53–8:11) v nejstarších rukopisech chybí; některé jej umísťují jinam (za Jan 7:36, 7:44, 21:25 nebo za Luk 21:38) ^b17 Deut 17:6; 19:15

sebe, ale mluvím, jak mě naučil Otec. ²⁹Ten, který mě poslal, je se mnou. On mě nenechal samotného, neboť vždycky dělám, co se mu líbí.“ ³⁰A při těch slovech v něj mnozí uvěřili.

Pravda vás vysvobodí

³¹Židům, kteří mu uvěřili, Ježíš řekl: „Když zůstanete v mém slově, budete opravdu mými učedníky. ³²Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.“

³³„Jsme Abrahamovo símě!“ ohradili se. „Nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: ‚Budete svobodní?‘“

³⁴Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, říkám vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. ³⁵A otrok nezůstává v domě navždy, navždy zůstává syn. ³⁶Když vás Syn vysvobodí, budete opravdu svobodní. ³⁷Vím, že jste Abrahamovo símě, ale chcete mě zabít, protože mé slovo u vás nemá místo. ³⁸Já mluvím o tom, co jsem viděl u svého Otce; vy zase děláte, co jste slyšeli od svého otce.“

³⁹„Náš otec je Abraham,“ odpověděli mu.

„Kdybyste byli děti Abrahama,“ řekl jim Ježíš, „dělali byste Abrahamovy skutky. ⁴⁰Vy mě ale chcete zabít – člověka, který vám pověděl pravdu, kterou slyšel od Boha. To Abraham nedělal. ⁴¹Vy děláte skutky svého otce.“

„My jsme se nenarodili ze smilstva,“ odpověděli. „Máme jednoho Otce, Boha!“

⁴²Ježíš jim řekl: „Kdyby byl vaším Otcem Bůh, milovali byste mě, protože jsem vyšel z Boha a od něj přicházím. Nepřišel jsem sám od sebe, to on mě poslal. ⁴³Proč nerozumíte mé řeči? Nemůžete mé slovo ani slyšet! ⁴⁴Váš otec je ďábel a vy chcete plnit touhy svého otce. Od počátku to byl vrah a nestál v pravdě, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví, jak je mu vlastní, neboť je lhář a otec lži. ⁴⁵Ale protože já říkám pravdu, nevěříte mi. ⁴⁶Kdo z vás mě usvědčí z hříchu? A když říkám pravdu, proč mi nevěříte? ⁴⁷Kdo je z Boha, slyší Boží slova. Vy neslyšíte proto, že nejste z Boha.“

⁴⁸Židé mu odpověděli: „Neříkáme správně, že jsi posedlý Samaritán?“

⁴⁹„Nejsem posedlý,“ odpověděl Ježíš. „Jen ctím svého Otce, ale vy mnou pohrdáte. ⁵⁰Já však nehledám svoji slávu; je tu někdo jiný, který ji hledá a soudí. ⁵¹Amen, amen, říkám vám: Kdokoli zachová mé slovo, navěky nespátí smrt.“

⁵²„Teď víme jistě, že jsi posedlý!“ řekli mu Židé. „Abraham zemřel, stejně tak proroci, a ty říkáš: ‚Kdokoli zachová mé slovo, navěky nezakusí smrt.‘ ⁵³Jsi snad větší než náš otec Abraham? Ten zemřel! I proroci zemřeli! Koho ze sebe děláš?“

⁵⁴Ježíš odpověděl: „Chválím-li sám sebe, má chvála nic neznamená. Ten, kdo mě chválí, je můj Otec, kterého vy nazýváte svým Bohem, ⁵⁵ale neznáte ho. Já ho znám. Kdybych řekl, že ho neznám, byl bych podobný vám, lhář. Ale znám ho a zachovávám jeho slovo. ⁵⁶Abraham se těšil, že uvidí můj den; uviděl ho a zaradoval se.“

⁵⁷„Ještě ti není padesát let, a viděl jsi Abrahama?“ řekli mu na to Židé.

⁵⁸Ježíš odpověděl: „Amen, amen, říkám vám: Dříve než byl Abraham, já jsem.“ ⁵⁹Tehdy vzali kamení a chtěli ho ukamenovat. Ježíš se ale skryl a opustil chrám.

Slepota

9 Když procházel kolem, všiml si člověka slepého od narození. ²Jeho učedníci se ho zeptali: „Rabbi, kdo zhřešil: on, nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“

³Ježíš odpověděl: „Nejde o to, zda zhřešil on, nebo jeho rodiče, ale aby na něm byly zjeveny Boží skutky. ⁴Já musím dělat skutky Toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. ⁵Dokud jsem na světě, jsem světlo světa.“

⁶Když to řekl, plivl na zem, udělal ze sliny bláto a pomazal mu jím oči. ⁷Potom mu řekl: „Jdi se umýt do rybníka Siloe“ (což se překládá Poslaný). Odešel tedy a umyl se, a když přišel, viděl.

⁸Sousedé a ti, kdo ho dříve vídali žebrat, tedy řekli: „Není to snad ten, který tu sedával a žebral?“ ⁹Někteří říkali, že je to on, a jiní, že je mu jen podobný.

On ale říkal: „Jsem to já!“

¹⁰„Jak se ti otevřely oči?“ ptali se ho.

¹¹Odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, pomazal mi oči a řekl mi: ‚Jdi se umýt k rybníku Siloe.‘ A když jsem odešel a umyl se, prohlédl jsem.“

¹²„Kde ten člověk je?“ ptali se.

„Nevím,“ odpověděl.

¹³A tak toho bývalého slepce přivedli k farizeům. ¹⁴Toho dne, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, totiž byla sobota. ¹⁵Farizeové ho znovu zpovíдали, jak prohlédl. „Položil mi na oči bláto, umyl jsem se a vidím,“ odpověděl jim.

¹⁶„Ten člověk není od Boha, vždyť nedodrжуje sobotu!“ říkali někteří z farizeů. Jiní zas říkali: „Jak by takové zázraky mohl dělat hříšník?“ A tak se rozdělili na dva tábory.

¹⁷Pak se toho slepce znovu zeptali: „Kdo to podle tebe je, že ti otevřel oči?“

„Je to prorok,“ odpověděl.

¹⁸Židovští představení mu ale nechtěli věřit, že býval slepý a prohlédl. Proto si zavolali jeho rodiče. ¹⁹„Je tohle váš syn? Tvrdíte, že se narodil slepý?“ ptali se jich. „A jak to, že teď vidí?“

²⁰„Víme, že je to náš syn a že se narodil slepý,“ odpověděli jeho rodiče.

²¹„Jak to, že teď vidí, ale nevíme. Nevíme, kdo mu otevřel oči. Ptejte se jeho, je přece dospělý, může mluvit sám za sebe.“ ²²(Jeho rodiče to řekli, protože se báli židovských představených. Ti se už totiž dohodli, že kdokoli ho vyzná jako Mesiáše, bude vyobcován ze synagogy. ²³Proto jeho rodiče řekli: „Je dospělý, ptejte se jeho.“)

²⁴A tak toho bývalého slepce zavolali podruhé a řekli mu: „Vyznej před Bohem pravdu! Jsme si jisti, že je to hříšník.“

²⁵„Jestli je to hříšník, nevím,“ odpověděl jim. „Vím jen, že jsem byl slepý a teď vidím.“

²⁶A tak ho vyslyšeli dál: „Co ti udělal? Jak ti otevřel oči?“

²⁷„Už jsem vám to řekl,“ odpověděl jim. „Copak jste to neslyšeli? Proč to chcete slyšet znovu? Chcete se také stát jeho učedníky?“

²⁸Tedy mu začali spílat: „Sám jsi jeho učedník! My jsme Mojžíšovi učedníci!“ ²⁹Víme, že k Mojžíšovi mluvil Bůh, ale o tomhle nevíme, co je zač.“

³⁰„To je právě divné,“ odpověděl jim ten člověk. „Vy nevíte, co je zač, a přitom mi otevřel oči. ³¹Víme přece, že Bůh hříšníky neslyší; slyší jen toho, kdo Boha ctí a koná jeho vůli. ³²Jaktěživ nikdo neslyšel, že by někdo

otevřel oči slepě narozeného. ³³Kdyby ten člověk nebyl od Boha, nic takového by nedokázal.“

³⁴Odpověděl mu: „Narodil ses plný hříchu, a chceš nás poučovat?“ A s tím ho vyhnali.

³⁵Když se Ježíš doslechl, že ho vyhnali, našel ho a zeptal se: „Věříš v Syna člověka?“

³⁶„Pane,“ odpověděl, „kdo to je, abych v něj mohl věřit?“

³⁷„Už jsi ho viděl,“ řekl mu Ježíš. „Je to ten, který s tebou mluví.“

³⁸„Věřím, Pane!“ zvolal a padl před ním na kolena.

³⁹Tehdy Ježíš řekl:^a „Přišel jsem na tento svět kvůli soudu: aby slepí viděli a vidoucí oslepli.“

⁴⁰Když to uslyšeli někteří z farizeů stojících poblíž, řekli mu: „Cože? Jsme snad i my slepí?“

⁴¹„Kdybyste byli slepí, neměli byste hřích,“ odpověděl jim Ježíš. „Vy ale říkáte: ‚Vidíme,‘ a tak váš hřích trvá.“

Dobrý pastýř

10 „Amen, amen, říkám vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká jinudy, je zloděj a lupič,² kdo ale vchází dveřmi, to je pastýř ovcí³ a tomu vrátný otvírá. Ovce slyší jeho hlas a on své ovce volá jménem a vyvádí je. ⁴Když je všechny vypustí, jde před nimi a ovce jdou za ním, neboť znají jeho hlas. ⁵Za cizím nikdy nepůjdou, ale utečou od něj, neboť neznají hlas cizích.“
⁶Ježíš jim to řekl obrazně, ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci.

⁷Ježíš k nim tedy znovu promluvil: „Amen, amen, říkám vám: Já jsem dveře ovcí. ⁸Všichni, kolik jich přišlo přede mnou,^b jsou zloději a lupiči, ale ovce je neposlechly. ⁹Já jsem dveře. Kdokoli vejde skrze mne, bude spasen a bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu. ¹⁰Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil; já jsem přišel, aby měly život – život v plnosti.

¹¹Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř za ovce pokládá svůj život. ¹²Nádeník ale není pastýř a ovce mu nepatří; když vidí přicházet vlka, opouští ovce a utíká. Když se pak vlk vrhá na ovce a rozhání je, ¹³nádeník utíká, protože je nádeník a na ovcích mu nezáleží.

¹⁴Já jsem dobrý pastýř. Zním své ovce a mé ovce znají mě, ¹⁵jako mě zná Otec a já znám Otce; a pokládám svůj život za ovce. ¹⁶Mám však i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. Uslyší můj hlas, a tehdy bude jedno stádo a jeden pastýř.

¹⁷Otec mě miluje, protože pokládám svůj život, abych ho zase přijal. ¹⁸Nikdo mi ho nebere, sám ho pokládám. Mám moc ho položit a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem přijal od svého Otce.“

¹⁹Kvůli těm slovům se mezi Židy strhla hádka. ²⁰Mnozí z nich říkali: „Je posedlý démonem a blázní! Co ho posloucháte?“ ²¹Jiní říkali: „Posedlý člověk takhle nemluví. Může snad démon otvírat oči slepým?“

Jsme jedno

²²Přišla zima a v Jeruzalémě se konal svátek Zasvěcení chrámu.^c ²³Ježíš se procházel v chrámě, v Šalomounově sloupoví. ²⁴Tam ho obstoupili Židé se slovy: „Jak dlouho nás budeš napínat? Jestli jsi Mesiáš, řekni nám to jasně.“

^a39 Verš 38 a první část verše 39 v někt. rukopisech chybí. ^b8 přede mnou v někt. rukopisech chybí ^c22 tj. Chanuka

²⁵ „Řekl jsem vám to, a nevěříte,“ odpověděl jim Ježíš. „Skutky, které dělám ve jménu svého Otce, o mně vydávají svědectví. ²⁶ Vy ale nevěříte, protože nejste z mých ovcí. ²⁷ Mé ovce slyší můj hlas a já je znám a následují mě. ²⁸ Já jim dávám věčný život a nezhynou navěky a z mé ruky je nikdo nevyrvé. ²⁹ Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny^a a nikdo je nemůže vyrvat z ruky mého Otce. ³⁰ Já a Otec jsme jedno.“

³¹ Židé tedy znovu vzali kamení, aby ho ukamenovali. ³² Ježíš jim řekl: „Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce. Za který z nich mě chcete kamenovat?“

³³ „Nechceme tě kamenovat za dobrý skutek, ale za rouhání,“ odpověděli mu Židé. „Jsi člověk, a děláš ze sebe Boha!“

³⁴ Ježíš odpověděl: „Není ve vašem Zákoně psáno: ‚Řekl jsem: Jste bohové‘?^b ³⁵ Jestliže ty, kteří dostali Boží slovo, nazval bohy – a Písmo nemůže být zrušeno – ³⁶ proč mě, kterého Otec posvětil a poslal na svět, obviňujete z rouhání, když jsem řekl: ‚Jsem Boží Syn‘? ³⁷ Nedělám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. ³⁸ Pokud je však dělám, i kdybyste nevěřili mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a věděli, že Otec je ve mně a já v něm.“

³⁹ Chtěli ho tedy opět zatknout, ale unikl jim z rukou. ⁴⁰ Vrátil se zpátky za Jordán, na místo, kde dříve křtil Jan, a zůstal tam. ⁴¹ Přicházelo tam za ním mnoho lidí. Říkali: „Jan sice neudělal žádný zázrak, ale všechno, co řekl o tomhle muži, byla pravda.“ ⁴² A mnozí tam v něho uvěřili.

Lazare, pojď ven!

11 Někjaký Lazar z Betanie, městečka Marie a její sestry Marty, onemocněl. ² To byla ta Marie, která pomazala Pána masť a vytřela mu nohy svými vlasy;^c její bratr Lazar byl nemocný. ³ Sestry vzkázaly Ježíšovi: „Pane, ten, koho máš tak rád, je nemocný.“

⁴ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „Ta nemoc není k smrti, ale k Boží slávě, aby skrze ni byl oslaven Boží Syn.“ ⁵ Ježíš miloval Martu i její sestru i Lazara. ⁶ Když uslyšel, že Lazar onemocněl, zůstal ještě dva dny tam, kde byl.

⁷ Potom řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska.“

⁸ „Rabbi,“ řekli mu učedníci, „Židé tě posledně chtěli ukamenovat! Ty tam chceš jít znovu?“

⁹ Ježíš odpověděl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtá, protože vidí světlo tohoto světa. ¹⁰ Kdo ale chodí v noci, klopýtá, protože nemá světlo.“ ¹¹ A po těch slovech dodal: „Náš přítel Lazar usnul. Půjdu ho probudit.“

¹² „Spánek mu prospěje, Pane,“ řekli mu na to učedníci. ¹³ Ježíš mluvil o jeho smrti, ale oni si mysleli, že mluví o obyčejném spánku.

¹⁴ Proto jim Ježíš řekl jasně: „Lazar zemřel. ¹⁵ A kvůli vám jsem rád, že jsem tam nebyl, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu.“

¹⁶ Tomáš zvaný Dvojče tehdy ostatním učedníkům řekl: „Pojďme také, ať zemřeme s ním.“

¹⁷ Ježíš dorazil čtyři dny po Lazarově pohřbu. ¹⁸ Betanie byla blízko Jeruzaléma, asi patnáct honů,^d ¹⁹ a mnozí Židé přišli Martu a Marii utěšit ve smutku nad jejich bratrem. ²⁰ Jakmile Marta uslyšela, že přichází Ježíš, vyšla mu naproti, ale Marie zůstala doma.

^a29 někt. rukopisy *To, co mi můj Otec dal, je větší nade všechno*

^b34 Žalm 82:6

^c2 Jan 12:3 ^d18 necelé 3 km

²¹ „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by nezemřel!“ řekla mu Marta. ²² „I teď ale vím, že o cokoli Boha požádáš, to ti Bůh dá.“

²³ „Tvůj bratr vstane,“ řekl jí Ježíš.

²⁴ „Vím, že vstane – při vzkříšení v poslední den,“ odpověděla Marta.

²⁵ „Já jsem vzkříšení i život,“ řekl jí Ježíš. „Kdo věří ve mě, i kdyby zemřel, bude žít. ²⁶ A každý, kdo žije a věří ve mě, nezemře navěky. Věříš tomu?“

²⁷ „Ano, Pane,“ odpověděla. „Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Boží Syn, který má přijít na svět.“

²⁸ A když to řekla, odešla a tajně zavolala svou sestru Marii: „Mistr je tu a volá tě.“ ²⁹ Ta, jakmile to uslyšela, rychle vstala a šla k němu. ³⁰ (Ježíš ještě nepřišel do vesnice, ale byl na tom místě, kam mu vyšla naproti Marta.)

³¹ Židé, kteří byli s Marií v domě a utěšovali ji, uviděli, že rychle vstala a šla ven, a tak se k ní přidali. Mysleli si: „Jde plakat k hrobu.“

³² Jakmile Marie přišla na místo, kde byl Ježíš, a spatřila ho, padla mu k nohám se slovy: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by nezemřel.“

³³ Ježíš uviděl, jak pláče a jak pláčou Židé, kteří přišli s ní. Hluboce pohnut v duchu a rozrušen ³⁴ se zeptal: „Kam jste ho položili?“

„Pojď se podívat, Pane,“ řekli mu.

³⁵ Ježíš se rozplakal.

³⁶ „Podívejte, jak ho měl rád!“ řekli Židé. ³⁷ Někteří ale namítli: „Když otevřel oči slepého, nemohl se postarat, aby tenhle člověk nezemřel?“

³⁸ V hlubokém rozrušení přišel Ježíš až k hrobu. Byla to jeskyně zavalená kamenem. ³⁹ „Odvalte ten kámen,“ řekl Ježíš.

„Pane, už zapáchá,“ namítla Marta, sestra mrtvého. „Vždyť je v hrobě čtvrtý den!“

⁴⁰ „Neřekl jsem ti, že když budeš věřit, uvidíš Boží slávu?“ odpověděl jí Ježíš.

⁴¹ Když pak odstranili kámen od hrobu, Ježíš pozvedl oči a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. ⁴² Já vím, že mě vždycky slyšíš, ale říkám to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že jsi mě poslal.“

⁴³ Jakmile to dořekl, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ ⁴⁴ A ten, který zemřel, vyšel ven. Ruce i nohy měl svázané plátny a tvář měl ovinutou rouškou.

„Rozvažte ho a nechte ho jít,“ řekl jim Ježíš.

Je lepší, aby zemřel

⁴⁵ Mnozí z těch Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš udělal, v něj tehdy uvěřili. ⁴⁶ Někteří však odešli k farizeům a pověděli jim, co Ježíš udělal.

⁴⁷ Vrchní kněží a farizeové shromáždili Veleradu. „Co budeme dělat?“ říkali. „Ten člověk dělá spoustu zázraků!“ ⁴⁸ Když ho necháme, všichni v něj uvěří! Přijdou Římané a připraví nás o toto posvátné místo i o národ!“

⁴⁹ Jeden z nich, Kaifáš, který byl toho roku veleknězem, jim řekl: „Vy nic nevíte! ⁵⁰ Nechápete, že je pro nás lepší, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby celý tento národ zahynul?“ ⁵¹ (To však neřekl sám od sebe, ale protože byl toho roku veleknězem, prorokoval, že Ježíš má zemřít za tento národ.

⁵² A nejen za tento národ, ale také aby shromáždil rozptýlené Boží děti v jedno.)

⁵³Od toho dne tedy byli rozhodnuti, že ho zabijí. ⁵⁴Ježíš proto už nechodil mezi Židy veřejně, ale odešel odtud do kraje poblíž pouště, do města jménem Efraim, a tam pobýval s učedníky.

⁵⁵Blížily se židovské Velikonoce. Mnozí z toho kraje putovali na Velikonoce vzhůru do Jeruzaléma, aby se očistili. ⁵⁶Hledali tam Ježíše, a když stáli v chrámu, povídali si mezi sebou: „Co myslíte? Že by nepřišel na svátek?“ ⁵⁷Vrchní kněží a farizeové však vydali nařízení, že pokud se někdo dozví, kde je, musí to oznámit, aby ho mohli zatknout.

Poslední pomazání

12 Šest dní před Velikonocemi přišel Ježíš do Betanie, kde bydlel Lazar, kterého Ježíš vzkřísil z mrtvých. ²Tam mu připravili večeři. Marta je obsluhovala a Lazar byl jedním z těch, kdo s ním stolovali. ³Marie tehdy vzala libru^a velmi drahé masti z pravého nardu, pomazala Ježíšovy nohy a vytřela je svými vlasy. Dům se naplnil vůní té masti.

⁴Jeden z jeho učedníků, Jidáš Iškariotský, který ho měl zradit, řekl: ⁵„Proč se ta mast neprodala za tři sta denárů?“^b Mohlo se to rozdat chudým!“ ⁶To však neřekl proto, že by měl starost o chudé, ale že byl zloděj. Měl totiž na starosti společnou pokladnu a z toho, co se do ní dávalo, si bral pro sebe.

⁷Ježíš odpověděl: „Nech ji, tu mast schovávala pro den mého pohřbu. ⁸Chudé tu budete mít vždycky,^c ale mě vždycky mít nebudete.“

⁹Veliké množství Židů se dozvědělo, že Ježíš je tam, a tak přišli – nejen kvůli němu, ale také aby viděli Lazara, kterého vzkřísil z mrtvých. ¹⁰Vrchní kněží se proto rozhodli zabít i Lazara. ¹¹Mnozí Židé totiž kvůli němu odcházeli a uvěřili v Ježíše.

Král na oslíku

¹²Nazítří onen veliký zástup lidí, kteří přišli na svátky, uslyšel, že Ježíš přichází do Jeruzaléma. ¹³Vzali palmové větve, vyšli mu naproti a volali:

„Hosana!“^d

„Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu!“^e

„Ať žije král Izraele!“

¹⁴Ježíš nalezl oslátko a vsedl na ně, jak je psáno:

¹⁵„Neboj se, Dcero sionská!

Hle, tvůj král přichází

sedící na oslátku.“^f

¹⁶Jeho učedníci tomu nejdříve nerozuměli, ale když byl Ježíš oslaven, tehdy si vzpomněli, že to o něm bylo psáno a že se to na něm vyplnilo.

¹⁷Zástup, který byl s ním, vydával svědectví, že zavolal Lazara z hrobu a vzkřísil ho z mrtvých. ¹⁸Když slyšeli, že udělal ten zázrak, vyšli mu lidé naproti v celých zástupech.

¹⁹Farizeové tehdy jedni druhým říkali: „Vidíte? Nic nezmůžete! Celý svět jde za ním!“

^a3 asi 0,5 litru ^b5 zhruba roční plat dělníka (Mat 20:2) ^c8 Deut 15:11

^d13 původně hebr. *Zachraň nás*; výraz časem nabyl významu: *Sláva spasiteli!*

^e13 Zalm 118:25–26 ^f15 Zach 9:9

Zrno pšenice

²⁰Někteří z těch, kdo se přišli o tom svátku modlit, byli Řekové. ²¹Přišli za Filipem, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, chtěli bychom vidět Ježíše.“ ²²Filip o tom šel říci Ondřejovi a společně to pak řekli Ježíšovi.

²³Ježíš jim odpověděl: „Přišla chvíle, kdy má být Syn člověka oslaven. ²⁴Amen, amen, říkám vám: Pokud zrno pšenice nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Pokud však zemře, přinese hojnou úrodu. ²⁵Kdo lpí na svém životě, ten jej ztratí. Kdo na svém životě v tomto světě nelpí, uchrání jej k věčnému životu. ²⁶Kdo mi chce sloužit, ať mě následuje; tam, kde jsem já, bude i můj služebník. Kdokoli mi slouží, toho Otec pocítí. ²⁷Jsem teď sevržen úzkostí a co mám říci? „Otče, vysvoboď mě z této chvíle?“ Ale proto jsem přišel, pro tuto chvíli. ²⁸Otče, oslav své jméno!“

Tehdy z nebe zazněl hlas: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ ²⁹Zástup, který tam stál a slyšel to, řekl: „Zahřmělo.“ Někteří ale říkali: „Mluvil k němu anděl.“

³⁰Ježíš na to odpověděl: „Ten hlas nezazněl kvůli mně, ale kvůli vám. ³¹Nyní se koná soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. ³²A já, až budu vyzdvižen od země, potáhnu všechny k sobě.“

³³(Těmito slovy naznačil, jakou smrtí má zemřít.)

³⁴Zástup mu odpověděl: „My jsme slyšeli ze Zákona, že Mesiáš tu zůstane navěky. Proč tedy říkáš, že Syn člověka musí být vyzdvižen? Kdo je ten Syn člověka?“

³⁵Ježíš jim řekl: „Ještě na kratičko je světlo s vámi. Chodte, dokud máte světlo, ať vás nezachvátí tma. Kdo totiž chodí ve tmě, neví, kam jde. ³⁶Dokud máte světlo, věrte ve světlo, abyste byli syny světla.“ Když to Ježíš pověděl, odešel a skryl se před nimi.

Kdo uvěřil naší zprávě?

³⁷Ačkoli před nimi udělal tolik zázraků, přece v něj neuvěřili. ³⁸Tak se naplnilo slovo proroka Izaiáše:

„Kdo, Hospodine, uvěřil naší zprávě?
Komu se Hospodinova paže zjevila?“^a

³⁹Proto nemohli věřit, neboť Izaiáš ještě řekl:

⁴⁰„Oslepil jejich oči a zatvrdil jejich srdce,
aby očima neviděli a srdcem nepochopili
a neobrátili se, abych je nemohl uzdravit.“^b

⁴¹To řekl Izaiáš, když zahlédl jeho slávu a mluvil o něm. ⁴²Přesto však v něho uvěřili i mnozí z hodnostářů, ale kvůli farizeům ho nevyznávali, aby nebyli vyobcováni ze synagogy. ⁴³Milovali totiž lidskou slávu více než slávu Boží.

⁴⁴Ježíš volal: „Kdo věří ve mne, věří ne ve mne, ale v Toho, který mě poslal. ⁴⁵Kdo vidí mě, vidí Toho, který mě poslal. ⁴⁶Já, světlo, jsem přišel na svět, aby žádný, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě. ⁴⁷Slyší-li někdo má slova a neplní je, já ho nesoudím; nepřišel jsem totiž, abych soudil svět, ale abych

^a38 Iza 53:1 ^b40 Iza 6:10

svět spasil. ⁴⁸Kdo mě odmítá a nepřijímá moje slova, má, kdo by ho soudil. V poslední den jej bude soudit slovo, které jsem mluvil. ⁴⁹Nemluvil jsem totiž sám od sebe, ale Otec, který mě poslal, ten mi dal příkázání, co mám říkat a co mluvit. ⁵⁰A vím, že jeho příkázání je věčný život. Co mluvím, tedy mluvím tak, jak mi řekl Otec.“

Dal jsem vám příklad

13 Před Velikonočními svátky už Ježíš věděl, že přišla jeho chvíle, aby odešel z tohoto světa k Otci. Miloval své druhy na tomto světě, miloval je až do konce. ²Ještě před večeří ďábel vnukl do srdce Jidáše, syna Šimona Iškariotského, že ho má zradit.

³Ježíš, vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou a že vyšel od Boha a jde k Bohu, ⁴vstal od večeře, odložil plášť a opásal se ručníkem. ⁵Nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je ručníkem, jímž byl přepásán.

⁶Když přistoupil k Šimonu Petrovi, ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?!”

⁷„Teď ještě nechápeš, co dělám,“ odpověděl mu Ježíš, „ale později porozumíš.“

⁸„Ty mi přece nemůžeš mýt nohy!“ namítal Petr.

„Když tě neumyjí, nebudeš mít se mnou nic společného,“ odpověděl Ježíš.

⁹„Pane!“ zvolal Šimon Petr. „Nemýj mi jen nohy, ale i ruce a hlavu!“

¹⁰Ježíš mu řekl: „Kdo je vykoupán, potřebuje umýt jen nohy, neboť je celý čistý. I vy jste čistí, ale ne všichni.“ ¹¹(Věděl totiž o svém zrádci, proto řekl: „Ne všichni jste čistí.“)

¹²Když jim umyl nohy, znovu se oblékl, posadil se zpět za stůl a řekl jim: „Chápete, co jsem vám udělal? ¹³Nazýváte mě Mistrem a Pánem a máte pravdu, neboť jím jsem. ¹⁴Když jsem však já, váš Pán a Mistr, umyl nohy vám, máte i vy mýt nohy jeden druhému. ¹⁵Dal jsem vám příklad, abyste se chovali, jako jsem se já zachoval k vám. ¹⁶Amen, amen, říkám vám: Služebník není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal. ¹⁷Teď to víte; blaze vám, když se tím budete řídit.

¹⁸Nemluvím o vás všech. Já vím, které jsem vyvolil; ať se ale naplní Písmo: „Ten, který jí se mnou chléb, pozvedl patu proti mně.“ ^a ¹⁹Říkám vám to už teď, předtím než se to stane, abyste, až se to stane, uvěřili, že já jsem. ²⁰Amen, amen, říkám vám: Kdo přijímá mého posla, přijímá mě; a kdo přijímá mě, přijímá Toho, který mě poslal.“

Jeden z vás mě zradí

²¹Po těchto slovech Ježíš hluboce rozrušen prohlásil: „Amen, amen, říkám vám, že jeden z vás mě zradí.“

²²Učedníci se začali rozhlížet jeden po druhém, netušíce, o kom to mluví.

²³Jeden z jeho učedníků, ten, kterého Ježíš miloval, ležel u stolu po Ježíšově boku. ²⁴Šimon Petr mu naznačil, ať se zeptá, o kom to mluvil. ²⁵Objal ho tedy a zeptal se: „Pane, kdo to je?“

²⁶„Ten, komu podám namočené sousto,“ odpověděl Ježíš. Namočil sousto a podal je Jidášovi, synu Šimona Iškariotského. ²⁷A hned po tom soustu vešel do Jidáše satan.

„Co děláš, dělej rychle,“ řekl mu Ježíš. ²⁸Nikdo ze stolujících ale nerozuměl, proč mu to řekl. ²⁹Jidáš měl na starosti pokladnu, a tak si někteří mysleli, že mu Ježíš řekl, ať nakoupí, co je potřeba na svátek, nebo ať dá nějaké peníze chudým.

³⁰Jidáš vzal to sousto a hned vyšel ven. Byla noc.

Nové přikázání

³¹Po jeho odchodu Ježíš řekl: „Syn člověka je teď oslaven a Bůh je oslaven v něm. ³²A protože je Bůh oslaven v něm, ^a Bůh ho také oslaví sám v sobě, a to hned. ³³Moji drazí, ještě na kratičko jsem s vámi. Budete mě hledat, ale říkám vám, co jsem už řekl Židům: ‚Jdu tam, kam vy nemůžete.‘^b

³⁴Dávám vám nové přikázání: Milujte jedni druhé. Milujte jedni druhé, jako jsem já miloval vás. ³⁵Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým.“

³⁶Šimon Petr se ho zeptal: „Pane, kam jdeš?“

„Tam, kam jdu, teď za mnou nemůžeš,“ odpověděl mu Ježíš, „ale přijdeš za mnou později.“

³⁷„Pane, proč za tebou nemohu teď?“ ptal se Petr. „Položím za tebe život!“

³⁸„Položíš za mě život?“ opáčil Ježíš. „Amen, amen, říkám ti: Než zakorháš kohout, třikrát mě zapřeš.“

Cesta, pravda a život

14 „Nermuťte se v srdcích. Věřte v Boha, věřte i ve mne. ²V domě mého Otce je mnoho pokojů. Kdyby to tak nebylo, řekl bych vám to. ³Jdu, abych vám připravil místo. Až odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. ⁴Víte, kam jdu, a cestu znáte.“

⁵„Pane, nevíme, kam jdeš,“ přerušil ho Tomáš. „A jak můžeme znát cestu?“

⁶„Já jsem ta cesta, pravda a život,“ odpověděl Ježíš. „Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. ⁷Kdybyste mě znali, znali byste i mého Otce. ^cOd nynějška už ho znáte a viděli jste ho!“

⁸„Pane,“ řekl mu Filip, „stačí, když nám ukážeš Otce.“

⁹„Filipe,“ odvětil Ježíš, „tak dlouho jsem s vámi a nepoznal jsi mě? Kdo viděl mě, viděl Otce. Jak můžeš říkat: ‚Ukaž nám Otce?‘ ¹⁰Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec ve mně? Slova, která vám říkám, neříkám sám od sebe. To Otec, který ve mně přebývá, on působí ty skutky. ¹¹Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně, už jen kvůli těm skutkům věřte.

¹²Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve mne, bude dělat skutky, které dělám já. A bude dělat ještě větší skutky, neboť odcházím k Otci. ¹³O cokoli poprosíte v mém jménu, to udělám, aby byl Otec oslaven v Synu. ¹⁴Když mě budete o něco prosit v mém jménu, já to udělám.“

Jiný Utěšitel

¹⁵„Jestliže mě milujete, zachovávejte má přikázání. ¹⁶Já pak požádám Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal navěky, ¹⁷totiž Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, neboť ho nevidí a nezná. Vy ho však znáte, neboť žije u vás a bude ve vás. ¹⁸Nenechám vás jako sirotky, přijdu k vám. ¹⁹Ještě kratičko a svět mě neuvidí, ale vy mě uvidíte. Protože já žiji, budete

^a32 První část verše v někt. rukopisech chybí. ^b33 Jan 7:34; 8:21 ^c7 Někt rukopisy *Jestliže jste poznali mě, poznáte i mého Otce.*

^c7 Někt rukopisy

žít i vy. ²⁰V ten den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně a já ve vás. ²¹Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A kdo mě miluje, bude milován mým Otcem a já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

²²Juda (ne ten Iškariotský) mu řekl: „Pane, proč se chceš dát poznat nám, a ne světu?“

²³Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo; můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a budeme žít s ním. ²⁴Kdo mě nemiluje, nezachová moje slova. A slovo, které slyšíte, není mé, ale Toho, který mě poslal, Otcovo. ²⁵To vše jsem vám říkal, dokud jsem žil u vás. ²⁶Avšak Utěšitel, ten Duch svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.

²⁷Odkazuji vám pokoj, svůj pokoj vám dávám; já dávám jinak, než jak dává svět. Nermuťte se v srdcích a nemějte strach. ²⁸Slyšeli jste mě říci: „Odházím a zase k vám přijdu.“^a Kdybyste mě milovali, byli byste rádi, že jdu k Otci, neboť můj Otec je větší než já. ²⁹Řekl jsem vám to teď, předtím než se to stane, abyste, až se to stane, uvěřili.

³⁰Už s vámi nebudu dlouho mluvit, neboť přichází vládce tohoto světa. Nemá na mně nic, ³¹ale přichází, aby svět poznal, že miluji Otce a že jedním, jak mi Otec přikázal. Vstaňte, pojďme odsud.“

Réva a ratolesti

15 „Já jsem ušlechtilá réva a můj Otec je vinař. ²Každou ratolest, která ve mně nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla více ovoce. ³Vy jste již čistí díky slovu, které jsem k vám mluvil. ⁴Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy, pokud nezůstanete ve mně.

⁵Já jsem vinná réva a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce; beze mě nedokážete nic. ⁶Jestliže někdo nezůstane ve mně, bude odhozen pryč jako ratolest a uschne. Pak budou posbírány, hozeny na oheň a shoří. ⁷Jestliže zůstanete ve mně a má slova zůstanou ve vás, prostě, o cokoli chcete, a stane se vám to. ⁸Když ponesete hojné ovoce, bude tím oslaven můj Otec a budete moji učedníci.

⁹Jako Otec miloval mě, tak jsem i já miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. ¹⁰Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, tak jako jsem já zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. ¹¹Toto jsem vám pověděl, aby má radost byla ve vás a vaše radost aby byla dokonalá. ¹²Toto je mé přikázání: Milujte jedni druhé, jako jsem já miloval vás. ¹³Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.

¹⁴Vy jste moji přátelé, děláte-li, co vám přikazuji. ¹⁵Nebudu vás už nazývat služebníky, neboť služebník neví, co dělá jeho pán. Vás jsem ale nazval přáteli, neboť jsem vám předal všechno, co jsem slyšel od svého Otce. ¹⁶Já jsem si vybral vás, ne vy mě. Ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo; aby vám Otec dal, o cokoli ho poprosíte v mém jménu. ¹⁷Toto vám přikazuji: Milujte jedni druhé.“

Svět vás bude nenávidět

¹⁸„Když vás bude svět nenávidět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. ¹⁹Kdybyste patřili světu, svět by miloval, co je jeho. Vy však světu nepatříte,

neboť jsem vás ze světa vyvolil, a proto vás svět nenávidí. ²⁰Pamatujte na má slova: Služebník není větší než jeho pán.^a Jestliže pronásledovali mě, budou pronásledovat i vás; jestliže zachovali mé slovo, zachovají i vaše. ²¹To všechno vám ale udělají kvůli mému jménu, neboť neznají Toho, který mě poslal. ²²Kdybych nepřišel a nemluvil k nim, neměli by hřích, teď ale pro svůj hřích nemají výmluvu. ²³Kdo nenávidí mě, nenávidí i mého Otce. ²⁴Kdybych mezi nimi nedělal skutky, které neudělal nikdo jiný, neměli by hřích. Teď ale viděli, a nenáviděli – jak mě, tak mého Otce. ²⁵Ale to vše se děje, aby se naplnilo, co je psáno v jejich Zákoně: „Nenáviděli mě bez příčiny.“^b

²⁶Až přijde ten Utěšitel, kterého vám pošlu od Otce, totiž Duch pravdy, který vychází z Otce, ten o mně bude vydávat svědectví. ²⁷A vy také vydávejte svědectví, protože jste od počátku se mnou.

16 Toto jsem vám pověděl, abyste se nenechali svést. ²Vyobcují vás ze shromáždění. Ano, přichází doba, kdy každý, kdo vás bude zabíjet, si bude smyslet, že tím slouží Bohu. ³Budou to dělat, protože nepoznali Otce ani mě. ⁴Předpověděl jsem vám to, abyste si v té době vzpomněli, že jsem vám to řekl. Zpočátku jsem vám to neříkal, protože jsem byl s vámi.“

Duch pravdy

⁵„Teď odcházím k Tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě neptá: ‚Kam jdeš?‘“ ⁶Kvůli tomu, co jsem vám řekl, naplnil vaše srdce zármutek. ⁷Říkám vám ale pravdu: Je pro vás lepší, abych odešel. Když neodejdu, nepříjde k vám Utěšitel; když ale odejdu, pošlu ho k vám. ⁸Až přijde, odhalí světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud. ⁹Hřích, že nevěří ve mne; ¹⁰spravedlnost, že jdu k Otci a už mě neuvídíte; ¹¹a soud, že vládce tohoto světa je již odsouzen.

¹²Ještě vám mám mnoho co říci, ale teď to nemůžete unést. ¹³Až ale přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy. Nebude totiž mluvit sám od sebe, ale řekne vše, co uslyší – oznámí vám i věci budoucí. ¹⁴On mě oslaví, neboť vám oznámí, co přijme ode mě. ¹⁵Všechno, co má Otec, je mé. Proto jsem řekl, že vám oznámí, co přijme ode mě.

¹⁶Za okamžik mě už neuvídíte a za další okamžik mě znovu spatříte.“

Úzkost se obrátí v radost

¹⁷Někteří z jeho učedníků se začali jeden druhého ptát: „Co tím chce říci? Prý: ‚Za okamžik mě už neuvídíte a za další okamžik mě spatříte‘ a: ‚Odcházím k Otci.‘“ ¹⁸Co tím myslí, když říká: ‚Za okamžik?‘ Nevíme, o čem mluví.“

¹⁹Ježíš poznal, že se ho chtěli zeptat, a tak jim řekl: „Dohadujete se o tom, že jsem řekl: ‚Za okamžik mě už neuvídíte a za další okamžik mě spatříte?‘“

²⁰Amen, amen, říkám vám, že budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat. Budete se trápit, ale vaše úzkost se obrátí v radost. ²¹Když žena rodí, zakouší úzkost, protože přišla její chvíle. Poté, co porodí dítě, ale na trápení zapomene pro radost, že se na svět narodil člověk. ²²I vy teď zakoušíte úzkost, ale až se znovu uvidíme, vaše srdce bude jásat radostí a tu radost vám nikdo nevezme.

²³V ten den se mě nebudete ptát na nic. Amen, amen, říkám vám, že o cokoliv poprosíte Otce v mém jménu, to vám dá. ²⁴Až dosud jste v mém jménu

^a20 Jan 13:16

^b25 Žalm 35:19; 69:5

o nic neprosili. Proste a dostanete, a vaše radost bude dokonalá. ²⁵Dosud jsem k vám mluvil obrazně. Přichází chvíle, kdy k vám už nebudu o Otci mluvit obrazně, ale otevřeně.

²⁶V ten den budete prosit v mém jménu a neříkám, že budu prosit Otce za vás. ²⁷Sám Otec vás totiž miluje, protože jste milovali mě a uvěřili jste, že jsem vyšel od Boha. ²⁸Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět. Teď zase pouštím svět a jdu k Otci.“

²⁹Jeho učedníci mu řekli: „Hle, teď už nemluvíš obrazně, ale otevřeně! ³⁰Teď víme, že víš všechno a není třeba, aby se tě někdo vyptával. Teď věříme, že jsi vyšel od Boha.“

³¹„Teď věříte?“ opáčil Ježíš. ³²„Hle, přichází chvíle, a už přišla, kdy se rozprchnete každý svou cestou. Necháte mě samotného, ale nejsem sám, protože je se mnou Otec. ³³Toto vše jsem vám pověděl, abyste ve mně našli pokoj. Na světě zakoušíte soužení, ale buďte stateční – já jsem přemohl svět.“

Ať jsou jedno

17 Když to Ježíš pověděl, zvedl oči k nebi a řekl: „Otče, přišla ta chvíle – oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. ²Dal jsi mu právo na všechny lidi, aby všem, které jsi mu svěřil, daroval věčný život. ³A to je ten věčný život – aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a toho, jehož jsi poslal, Ježíše Krista. ⁴Zjevil jsem tvou slávu na zemi; dílo, jež jsi mi svěřil, jsem vykonal. ⁵Nyní mě, Otče, uveď k sobě do slávy, kterou jsem u tebe měl předtím, než byl svět.

⁶Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a dal jsi je mně. Zachovali tvé slovo ⁷a nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, pochází od tebe. ⁸Slova, jež jsi mi svěřil, jsem předal jim a oni je přijali. Skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal.

⁹Prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, jež jsi mi dal, neboť jsou tvoji. ¹⁰Všechno mé je tvé a co je tvé, je mé. Má sláva je v nich. ¹¹Já už nejsem na světě, ale oni jsou na světě a já jdu k tobě. Svátý Otče, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. ¹²Dokud jsem byl s nimi, zachovával jsem je ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul, kromě onoho syna zatracení, aby se naplnilo Písmo.“ ¹³Teď ale jdu k tobě a toto říkám na světě, aby má radost v nich byla dokonalá. ¹⁴Dal jsem jim tvé slovo a svět je začal nenávidět, protože nepatří světu, jako ani já nepatřím světu. ¹⁵Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je uchránil před zlým. ¹⁶Nepatří světu, jako ani já nepatřím světu. ¹⁷Posvět je pravdou; tvé slovo je pravda. ¹⁸Jako jsi poslal na svět mě, tak jsem já poslal na svět je. ¹⁹Posvěcují sám sebe za ně, aby i oni byli posvěceni pravdou.

²⁰Neprosím ale jen za ně. Prosím i za ty, kteří ve mě uvěřili skrze jejich slovo. ²¹Ať jsou všichni jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě; ať jsou i oni jedno v nás, aby svět věřil, že jsi mě poslal. ²²Dal jsem jim slávu, kterou jsi dal mně, aby byli jedno, jako my jsme jedno. ²³Já v nich a ty ve mně, aby byli dokonale jedno a aby svět poznal, že jsi mě poslal a že jsi je miloval, jako jsi miloval mě.

²⁴Otče, chci, aby ti, jež jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já, aby viděli slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval před stvořením světa.

²⁵Spravedlivý Otče, svět tě nezná, ale já tě znám. Tihle poznali, že jsi mě poslal, ²⁶a já jsem jim dal poznat tvé jméno a ještě dám, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a já v nich.“

Zatčení v zahradě

18 Když to Ježíš dořekl, odešel se svými učedníky za potok Kedron, kde byla zahrada; do té se svými učedníky vešel. ²To místo však znal i jeho zrádce Jidáš, protože se tam Ježíš s učedníky často scházel. ³Jidáš vzal s sebou oddíl vojáků a chrámovou stráž od vrchních kněží a farizeů a přišli tam s lucernami, pochodněmi a zbraněmi.

⁴Ježíš, vědom si všeho, co jej čekalo, jim vyšel vstříc se slovy: „Koho hledáte?“

⁵„Ježíše Nazaretského!“ odpověděli.

„To jsem já,“ řekl jim (a jeho zrádce Jidáš stál mezi nimi). ⁶Jakmile jim Ježíš řekl: „To jsem já,“ ucouvli a padli k zemi.

⁷„Koho hledáte?“ zeptal se jich znovu.

„Ježíše Nazaretského!“ opakovali.

⁸„Už jsem vám řekl, že to jsem já,“ odpověděl Ježíš. „Když hledáte mě, nechte ostatní odejít.“ ⁹(To řekl, aby splnil své slovo: „Z těch, které jsi mi dal, jsem neztratil nikoho.“)^a

¹⁰Tehdy Šimon Petr vytasil meč, který měl s sebou, zasáhl veleknězova sluhu a usekl mu pravé ucho. Ten sluha se jmenoval Malchus. ¹¹„Vrať ten meč do pochvy,“ řekl Ježíš Petrovi. „Nemám snad pít kalich, který mi dal Otec?“

Před Annášem

¹²Oddíl s velitelem a s židovskou stráží tehdy Ježíše zatkli a spoutali.

¹³Přivedli ho nejdříve k Annášovi. Byl totiž tchánem Kaifáše, který byl toho roku veleknězem. ¹⁴(To byl ten Kaifáš, který židovským představeným poradil, že je lepší, aby jeden člověk zemřel za lid.)^b

¹⁵Petr s dalším učedníkem šli za Ježíšem. Onen učedník se znal s veleknězem, a tak mohl jít za Ježíšem do veleknězova dvora. ¹⁶Petr ale zůstal venku u dveří. Onen druhý učedník, který se znal s veleknězem, tedy vyšel, promluvil s vrátnou a uvedl Petra dovnitř. ¹⁷Vrátná se Petra zeptala: „Nepatříš také k jeho učedníkům?“

„Nepatřím,“ řekl.

¹⁸Protože bylo chladno, otroci a strážníci rozdělali oheň. Stáli okolo a ohřívali se. Petr tam stál a ohříval se s nimi.

¹⁹Velekněz Ježíše vyslyšel ohledně jeho učedníků a jeho učení. ²⁰Ježíš mu odpověděl: „Mluvil jsem ke světu veřejně. Vždycky jsem učil v synagogách nebo v chrámě, kde se scházejí všichni Židé; nic jsem neřikal potají. ²¹Proč se ptáš mě? Zeptej se těch, kdo mě slyšeli mluvit. Ti vědí, co jsem říkal.“

²²Když to řekl, jeden z kolemstojících strážných udeřil Ježíše do tváře: „Takhle se odpovídá veleknězi?“

²³„Jestli jsem řekl něco špatného, dokaž to,“ odpověděl mu Ježíš. „Jestli ne, tak proč mě biješ?“

²⁴Annáš ho tedy poslal v poutech k veleknězi Kaifášovi.

²⁵Šimon Petr zatím stál u ohně a ohříval se. Zeptali se ho: „Nepatříš snad k jeho učedníkům?“

^a9 Jan 6:39; 17:12

^b14 Jan 11:49–50

„Nepatřím,“ zapřel Petr.

²⁶Jeden z velekněžových sluhů, příbuzný toho, jemuž Petr usekl ucho, na to řekl: „Copak jsem tě s ním neviděl tam v zahradě?“

²⁷Petr ho však znovu zapřel. Vtom zakokrhal kohout.

Před Pilátem

²⁸Ježíše zatím vedli od Kaifáše do prokurátorova paláce. Právě svítalo. Sami ovšem do paláce nevešli, aby se neposkvřili před Hodem beránka, ²⁹a tak Pilát vyšel k nim. „Z čeho tohoto muže viníte?“ ptal se.

³⁰„Kdyby to nebyl zločinec, nevodili bychom ho k tobě,“ odpověděli.

³¹„Nechte si ho,“ řekl jim Pilát. „Sudte ho podle vlastního zákona.“

„My nesmíme nikoho popravít,“ odpověděli židovští představení. ³²(Tak se naplnila Ježíšova slova, jimiž naznačoval, jakou smrtí má zemřít.)^a

³³Pilát se vrátil do paláce a zavolal si Ježíše. „Tak ty jsi židovský král?“ zeptal se ho.

³⁴Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám od sebe, nebo ti to o mně řekli?“

³⁵„Jsem snad Žid?“ řekl Pilát. „Tvůj národ a vrchní kněží mi tě vydali. Co jsi udělal?“

³⁶„Mé království není z tohoto světa,“ odpověděl Ježíš. „Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán židovským vůdcům. Mé království ale není odsud.“

³⁷„Takže jsi král?“ zeptal se ho Pilát.

„Sám říkáš, že jsem král,“ odpověděl Ježíš. „Narodil jsem se a přišel jsem na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo patří pravdě, mě poslouchá.“

³⁸„Co je pravda?“ odtušil Pilát.

Po těch slovech vyšel znovu ven k Židům. „Podle mě je nevinný,“ řekl jim. ³⁹„Jak je tu zvykem, měl bych na Velikonoce propustit jednoho vězně. Chcete, abych propustil židovského krále?“

⁴⁰Tehdy začali křičet: „Toho ne! Pusť Barabáše!“ (A ten Barabáš byl zločinec.)

Hle, člověk!

19 Pilát tehdy Ježíše vzal a nechal ho zbičovat. ²Vojáci upletli trnovou korunu a narazili mu ji na hlavu. Navlékli mu purpurový plášť ³a s voláním: „Ať žije židovský král!“ jej tloukli holemi.

⁴Pilát pak znovu vyšel ven. „Hle, vedu ho ven k vám,“ řekl jim. „Vězte, že podle mě je nevinný.“

⁵Ježíš vyšel ven s trnovou korunou a v purpurovém plášti. „Hle, člověk!“ řekl jim Pilát.

⁶„Ukřižovat, ukřižovat!“ vykřikli vrchní kněží a strážníci, jakmile ho uviděli.

„Ukřižujte si ho sami,“ řekl jim Pilát. „Podle mě je nevinný.“

⁷Židé mu odpověděli: „My máme zákon a podle našeho zákona musí zemřít, protože ze sebe dělal Božího Syna.“

⁸Když Pilát uslyšel ta slova, dostal ještě větší strach. ⁹Vrátil se zpět do paláce a ptal se Ježíše: „Odkud jsi?“

Ježíš neodpovídal.

¹⁰„Nemluvíš se mnou?“ naléhal Pilát. „Nevíš, že mám moc tě ukřižovat, anebo tě propustit?“

¹¹Tehdy Ježíš odpověděl: „Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry. Ten, kdo mě tobě vydal, má proto větší hřích.“

¹²Pilát se ho pak znovu pokoušel propustit, ale Židé křičeli: „Jestli ho propustíš, nejsi císařův přítel! Kdokoli se dělá králem, protiví se císaři!“

¹³Když Pilát uslyšel ta slova, vyvedl Ježíše ven a zasedl k soudu na místě zvaném Dlačba, hebrejsky Gabata. ¹⁴Bylo to v den příprav před svátkem Velikonoc, kolem poledne. „Hle, váš král,“ řekl Pilát Židům.

¹⁵Ti však začali křičet: „Pryč s ním! Pryč s ním! Ukřižuj ho!“

„Mám ukřižovat vašeho krále?“ ptal se Pilát.

„Nemáme krále kromě císaře!“ odpověděli vrchní kněží.

¹⁶Tehdy jim Ježíše vydal k ukřižování.

Golgota

Chopili se ho vojáci. ¹⁷Ježíš nesl svůj kříž až na místo jménem Lebka, hebrejsky zvané Golgota. ¹⁸Tam ho ukřižovali a s ním dva jiné z obou stran a Ježíše uprostřed.

¹⁹Pilát dal napsat a připevnit na kříž nápis tohoto znění:

JEŽÍŠ NAZARETSKÝ, ŽIDOVSKÝ KRÁL.

²⁰Ten nápis četlo mnoho Židů, neboť místo, kde byl Ježíš ukřižován, leželo poblíž města. A bylo to napsáno hebrejsky, řecky a latinsky.

²¹Židovští vrchní kněží Pilátovi namítali: „Nepiš ‚Židovský král‘, ale ‚Tento říkal: Jsem židovský král.‘“

²²„Co jsem napsal, to jsem napsal,“ odpověděl Pilát.

²³Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho šaty a rozpárali je na čtyři díly, pro každého vojáka jeden. Vzali mu i košili, a když zjistili, že je beze švů, odshora dolů utkaná vcelku, ²⁴řekli si spolu: „Netrhejme ji, raději losujme, komu připadne.“ Když to ti vojáci udělali, naplnilo se Písmo, jež říká:

„Rozdělili si mé šaty,
o mé roucho házeli los.“^a

²⁵U Ježíšova kříže stála i jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdaléna. ²⁶Když Ježíš uviděl matku a učedníka, kterého miloval,^b jak tam stojí, řekl své matce: „Ženo, hle, tvůj syn.“ ²⁷Potom řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka.“ A ten učedník ji od té chvíle přijal k sobě.

²⁸Když potom Ježíš věděl, že je již všechno dokonáno, řekl, aby se naplnilo Písmo: „Žízním!“^c ²⁹Stála tam nádoba plná octa. Naplnili tedy houbu octem, nasadili na yzop a podali mu ji k ústům. ³⁰Když Ježíš okusil ocet, řekl: „Je dokonáno!“ Sklonil hlavu a odevzdal ducha.

Zahradní hrob

³¹Bylo to v den příprav na obzvlášť významnou sobotu. Židovští představení nechťeli, aby těla zůstala na křížích až do soboty, a tak požádali

^a24 Žalm 22:19 ^b26 Jan 13:23 ^c28 Žalm 22:16; 69:22

Piláta, aby odsouzeným nechal zlámat nohy a dal je sejmout z křížů.³²A tak přišli vojáci a zlámali nohy jednomu i druhému, kteří byli ukřižováni s ním.³³Když ale přišli k Ježíši a uviděli, že je již mrtev, nelámali mu nohy.³⁴Jeden z vojáků mu probodl bok kopím a hned vyšla krev a voda.³⁵Ten, který to viděl, vydává svědectví a jeho svědectví je pravdivé. On ví, že říká pravdu, abyste vy uvěřili.³⁶Toto se stalo, aby se naplnilo Písmo: „Nezlámou mu jedinou kost.“^a ³⁷A jiné místo v Písmu říká: „Uvidí, koho probodli.“^b

³⁸Josef z Arimatie (který byl Ježíšův učedník, ale tajný, kvůli strachu z židovských představených) pak požádal Piláta, aby mohl sejmout Ježíšovo tělo z kříže. Pilát svolil, a tak přišel a sňal Ježíšovo tělo.³⁹Přišel i Nikodém (který kdysi přišel za Ježíšem v noci) a přinesl směs myrhy a aloe, okolo sta liber.^c ⁴⁰Vzali Ježíšovo tělo a podle židovského pohřebního zvyku je zavinuli do pláten s těmi vonnými mastmi.⁴¹Poblíž místa jeho ukřižování byla zahrada a v té zahradě nový hrob, v němž ještě nebyl nikdo pochován.⁴²A protože byl židovský den příprav, pochováli Ježíše do toho hrobu, neboť byl blízko.

Proč pláčeš?

20 Ráno prvního dne v týdnu šla Marie Magdaléna ještě za tmy k hrobu. Když uviděla kámen odvalený od hrobu,²běžela k Šimonu Petrovi a k dalšímu učedníkovi, kterého měl Ježíš rád, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho dali!“

³Petr se zvedl a spolu s tím druhým učedníkem vyrazili k hrobu.⁴Běželi společně, ale ten druhý učedník Petra předběhl a dorazil k hrobu první.⁵Naklonil se dovnitř, spatřil ležící plátina, ale dovnitř nešel.⁶Po něm dorazil Šimon Petr. Vešel do hrobu a spatřil ležící plátina.⁷Rouška, která mu přikrývala hlavu, však nebyla mezi plátny; ležela svinutá zvlášť.⁸Když potom vešel i ten druhý učedník, který dorazil k hrobu jako první, uviděl a uvěřil.⁹(Ještě totiž nerozuměl Písmu, svědčícímu, že musí vstát z mrtvých.)¹⁰A tak se ti učedníci vrátili zpět.

¹¹Marie ale zůstala venku u hrobu a plakala. V pláči se naklonila do hrobu¹²a na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, uviděla sedět dva anděly v bílém rouchu, jednoho u hlavy a druhého u nohou.¹³„Proč pláčeš, ženo?“ zeptali se jí.

„Vzali mého Pána a nevím, kam ho dali,“ odpověděla.

¹⁴Po těch slovech se obrátila a uviděla tam stát Ježíše (nevěděla ale, že je to on).¹⁵„Proč pláčeš, ženo?“ zeptal se jí Ježíš. „Koho hledáš?“

V domnění, že je to zahradník, odpověděla: „Pane, jestli jsi ho odnesl ty, řekni mi, kam jsi ho dal, ať si ho mohu odnést.“

¹⁶„Marie!“ řekl jí Ježíš.

Obrátila se a zvolala hebrejsky: „Rabboni!“ (což znamená „Učiteli“).

¹⁷„Nedrž mě,“ řekl jí Ježíš. „Ještě jsem nevystoupil ke svému Otcí. Jdi ale k mým bratrům a vyřiď jim: „Vystupuji ke svému Otcí a k vašemu Otcí, ke svému Bohu a k vašemu Bohu.““

¹⁸Marie Magdaléna pak šla a zvěstovala učedníkům, že viděla Pána a co jí řekl.

^a36 Exod 12:46; Num 9:12; Žalm 34:21

^b37 Zach 12:10

^c39 asi 33 kg

Pokoj vám

¹⁹Večer téhož dne, onoho prvního dne v týdnu, se učedníci kvůli strachu z židovských představených sešli za zavřenými dveřmi. Vtom přišel Ježíš, postavil se doprostřed a řekl jim: „Pokoj vám.“ ²⁰Po těch slovech jim ukázal své ruce i bok. Učedníci byli šťastní, že vidí Pána. ²¹„Pokoj vám,“ opakoval Ježíš. „Jako mě poslal Otec, i já posílám vás.“ ²²Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. ²³Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny; komu je zadržíte, tomu jsou zadrženy.“

²⁴Když tehdy mezi ně Ježíš přišel, jeden z Dvanácti, Tomáš zvaný Dvojče, tam nebyl. ²⁵Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ „Dokud nevidím stopu hřebů v jeho rukou,“ odpověděl jim, „dokud prstem nesáhnu tam, kde byly hřeby, dokud nevloším ruku do jeho boku, nikdy neuvěřím.“

²⁶O týden později byli jeho učedníci znovu uvnitř a Tomáš s nimi. Dveře byly zavřené, ale Ježíš přišel a postavil se doprostřed se slovy: „Pokoj vám.“ ²⁷Potom řekl Tomášovi: „Polož sem prst. Podívej se na mé ruce. Natáhni ruku a vlož mi ji do boku. Přestaň být nevěřící a začni věřit.“

²⁸„Můj Pán a můj Bůh!“ zvolal Tomáš.

²⁹„Uvěřil jsi, protože jsi mě viděl,“ řekl mu Ježíš. „Blaze těm, kteří neviděli, a uvěřili.“

³⁰Ježíš ovšem před svými učedníky udělal i mnoho jiných zázraků, které v této knize nejsou zapsány. ³¹Tyto jsou ale zapsány, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, Boží Syn, a abyste skrze víru měli život v jeho jménu.

Snídaně u jezera

21 Potom se Ježíš znovu ukázal učedníkům u Tiberiadského jezera.^a Stalo se to takto: ²Šimon Petr, Tomáš zvaný Dvojče, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a další dva jeho učedníci byli spolu.

³„Jdu na ryby,“ řekl jim Šimon Petr.

„Půjdem s tebou,“ odpověděli. A tak šli a nastoupili na loď. Té noci ale nic nechytili.

⁴Za svítání stál na břehu Ježíš (učedníci ale nevěděli, že je to on). ⁵„Nemáte něco k jídlu, hoši?“ zavolal na ně.

„Nemáme,“ odpověděli.

⁶„Hodte síť napravo od lodi a něco najdete,“ řekl jim. Hodili tedy síť a už ji ani nemohli utáhnout, kolik v ní bylo ryb.

⁷Učedník, kterého Ježíš miloval,^b tehdy řekl Petrovi: „To je Pán!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, oblékl si plášť (protože byl svlečený) a vrhl se do vody.

⁸Ostatní učedníci pak připluli s lodí (nebyli totiž daleko od břehu, jen asi dvě stě loket)^c a táhli tu síť s rybami. ⁹Když vystoupili na břeh, uviděli rozdělaný oheň a na něm rybu a chléb.

¹⁰Ježíš jim řekl: „Přineste trochu ryb, které jste teď naložili.“ ¹¹Šimon Petr tedy šel a vytáhl na břeh plnou síť – 153 velkých ryb! A přestože jich bylo tolik, síť se neroztrhla.

¹²„Pojďte sníst,“ řekl jim Ježíš. Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ protože věděli, že je to Pán. ¹³Ježíš přistoupil, vzal chléb a podával

^a1 Jan 6:1

^b7 Jan 13:23; 19:26

^c8 necelých 100 m

jim ho a podobně i rybu. ¹⁴Tak se Ježíš už potřetí po svém zmrtvýchvstání ukázal učedníkům.

Pas mé ovce

¹⁵Po snídani se Ježíš zeptal Šimona Petra: „Šimone Janův, ^a miluješ mě více než oni?“

„Ano, Pane,“ odpověděl mu. „Ty víš, že tě mám rád.“

Ježíš mu na to řekl: „Pas mé beránky.“

¹⁶Potom se ho zeptal podruhé: „Šimone Janův, miluješ mě?“

„Ano, Pane,“ odpověděl mu. „Ty víš, že tě mám rád.“

Tehdy mu Ježíš řekl: „Pečuj o mé ovce.“

¹⁷Potom se ho zeptal potřetí: „Šimone Janův, máš mě rád?“

Petr se zarmoutil, že se ho Ježíš potřetí zeptal: „Máš mě rád?“ Odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno. Ty víš, že tě mám rád.“

Ježíš mu na to řekl: „Pas mé ovce. ¹⁸Amen, amen, říkám ti: Když jsi byl mladší, oblékal ses a chodils, kam jsi chtěl. Až zestárneš, rozpřáhneš ruce, oblékne tě jiný a povede tě, kam nechceš.“ ¹⁹(To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha.) Po těch slovech mu řekl: „Následuj mě.“

²⁰Petr se otočil a uviděl za sebou jít učedníka, kterého Ježíš miloval. (Byl to ten, který ho tehdy při večeři objal a zeptal se: „Pane, kdo tě zradí?“)^b

²¹Když ho Petr uviděl, zeptal se Ježíše: „Pane, a co on?“

²²Ježíš mu řekl: „Jestli ho tu chci nechat, dokud nepřijdu, co je ti po tom? Ty mě následuj.“ ²³Mezi bratry se pak rozneslo, že ten učedník nezemře. Ježíš mu však neřekl, že nezemře, ale: „Jestli ho tu chci nechat, dokud nepřijdu, co je ti po tom?“

Epilog

²⁴To je ten učedník, který vydává svědectví o těchto věcech a zapsal je; a víme, že jeho svědectví je pravdivé.

²⁵Ježíš ovšem udělal i mnoho jiných věcí. Kdyby měly být všechny jednotlivě vypsány, mám za to, že by bylo napsáno tolik knih, že by se ani nevešly na svět.

^a15 někt. rukopisy *Jonášův* (Mat 16:17); tak i dále

^b20 Jan 13:23–25

SKUTKY

APOŠTOLŮ

Budete mými svědky

PRVNÍ KNIHU jsem sepsal, drahý Teofile,^a o všem, co Ježíš začal dělat a učit² až do dne, kdy byl vzat vzhůru poté, co skrze Ducha svatého dal pokyny svým vyvoleným apoštolům.³ Těm také po svém umučení mnoha jistými důkazy prokázal, že je živý, když se jim po čtyřicet dní ukazoval a mluvil o Božím království.⁴ Když se s nimi sešel, přikázal jim: „Neopouštějte Jeruzalém, ale očekávejte Otcovo zaslíbení, o kterém jste mě slyšeli mluvit.⁵ Jan křtil vodou, ale vy budete brzy pokřtěni Duchem svatým.“^b

⁶Ti, kdo s ním byli, se ho zeptali: „Pane, obnovíš už teď království Izraele?“

⁷Odpověděl jim: „Není vaše věc znát časy a doby, které si Otec ponechal ve své pravomoci.⁸ Přijmete ale moc Ducha svatého přicházejícího na vás a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku, v Samaří a až na konec světa.“

⁹Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a zmizel jim z očí v oblaku.¹⁰ Zatímco se upřeně dívali, jak odchází do nebe, hle, přistoupili k nim dva muži v bílém rouchu¹¹ a řekli jim: „Co tu stojíte a hledíte k nebi, Galilejci? Tento Ježíš, který od vás byl vzat do nebe, se vrátí právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“

V horní místnosti

¹²Tehdy se vrátili do Jeruzaléma od Olivetské hory ležící poblíž města – na vzdálenost sobotní cesty.^c ¹³Když přišli, vystoupili do horní místnosti domu, kde pobývali:

Petr, Jakub, Jan, Ondřej, Filip, Tomáš, Bartoloměj, Matouš, Jakub (syn Alfeův), Šimon Zélot^d a Juda (syn Jakubův).

¹⁴Ti všichni svorně setrvali v modlitbách společně s ženami i s Ježíšovou matkou Marií a s jeho sourozenci.

Nový apoštol

¹⁵V té době vstal uprostřed shromážděných učedníků^e Petr (bylo jich tam asi sto dvacet) a řekl: ¹⁶„Bratři, muselo se naplnit, co v Písmu Davidovými ústy předpověděl Duch svatý o Jidášovi, který na Ježíše přivedl strážce, ¹⁷ačkoli patřil mezi nás a měl podíl na této službě.“

¹⁸(Jidáš za své špinavé peníze získal pole. Poté, co se oběsil, roztrhl se v půli a vyhrězly mu všechny vnitřnosti.¹⁹ Vědělo se o tom po celém Jeruzalémě, takže to pole dostalo v jejich řeči jméno Chakel-dama, totiž Krvavé pole.)

^a1 Luk 1:3 ^b5 Luk 3:15–16; 24:49
¹⁰4 ^c15 jiné rukopisy *bratřů*

¹² asi 1 km

^d13 tj. *Horlivec*; viz pozn. Mat

²⁰„V knize Žalmů je psáno:

„Jeho příbytek ať zůstane pustý
a ať v něm nikdo nebydlí“^a

a dále:

„Jeho pověření ať přijme jiný.“^b

²¹Jeden z těch, kdo s námi chodili po celý čas, kdy Pán Ježíš přebýval mezi námi, ²²od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat vzhůru, se proto musel stát spolu s námi svědkem jeho vzkříšení.“

²³Navrhli dva – Josefa Barnabáše, zvaného také Justus, a Matěje. ²⁴Potom se modlili: „Ty, Pane, znáš srdce všech lidí. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, ²⁵aby měl podíl na této službě a stal se apoštolem namísto Jidáše, který se odvrátil a odešel, kam patří.“ ²⁶Potom losovali: los padl na Matěje, a tak byl připočten k jedenácti apoštolům.

Den Letnic

2 Když přišel den Letnic,^c byli všichni spolu. ²Náhle se z nebe ozval hukot, jako by se řítíl prudký vítr, a naplnil celý dům, kde seděli. ³Ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, které se rozdělily a spočinuly na každém z nich. ⁴Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.

⁵V Jeruzalémě tehdy pobývali zbožní Židé z každého národa na světě. ⁶Když se ozval ten hukot, sešla se spousta lidí a byli ohromeni, protože je každý slyšel mluvit svou vlastní řečí. ⁷Úžasem bez sebe říkali: „Hleďte, copak ti všichni, kdo tu mluví, nejsou Galilejci? ⁸Jak to, že tedy každý slyšíme svou rodnou řeč? ⁹Parthové, Médové, Elamité a obyvatelé Mezopotámie, Judeje i Kappadokie, Pontu a Asie, ¹⁰Frygie i Pamfylie, Egypta i krajů Libye vedle Kyrény a příchozí z Říma, jak Židé, tak proselyté, ¹¹Kréťané i Arabové – slyšíme je mluvit našimi jazyky o velikých Božích věcech!“ ¹²Všichni žasli a nevěděli, co si o tom myslet. „Co má tohle znamenat?“ ptali se jeden druhého.

¹³Někteří se ale posmívali a říkali: „Opili se novým vínem!“

Bůh ho učinil Mesiášem!

¹⁴Tehdy vstal Petr s ostatními jedenácti a hlasitě k nim promluvil: „Židé a všichni, kdo pobýváte v Jeruzalémě, chci vám něco oznámit. Dobře mě poslouchajte: ¹⁵Tito lidé vůbec nejsou opilí, jak si myslíte – vždyť je teprve devět hodin! ¹⁶Děje se ale, co bylo předpověděno ústy proroka Joela:

- ¹⁷„V posledních dnech, praví Bůh,
vylijí svého Ducha na všechny lidi.
Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat,
vaši mladíci uvidí vidění, vaši starci budou mít sny.
¹⁸Jistěže na své služebníky a služebnice v těch dnech
vylijí svého Ducha a budou prorokovat.“

^a20 Žalm 69:26 ^b20 Žalm 109:8 ^c1 dosl. *Padesátý den* (po Velikonocích, srov. Lev 23:16), tj. *Slavnost týdnů*, hebr. *Šavuot* (Exod 23:16; 34:22)

- ¹⁹ Ukážu zázraky na nebi a znamení na zemi,
krev a oheň a oblaka dýmu.
²⁰ Slunce se obrátí v tmou a měsíc v krev,
než přijde veliký a zjevný Hospodinův den.
²¹ Každý, kdo vzývá Hospodinovo jméno,
však bude zachráněn.^a

²² Slyšte má slova, Izraelité: Bůh vám dokázal, kdo je Ježíš Nazaretský, když skrze něj mezi vámi konal divy, zázraky a znamení, jak sami dobře víte. ²³ Když vám ho Bůh podle své jisté vůle a prozřetelnosti vydal, ukřižovali jste ho rukama bezbožníků. ²⁴ Bůh jej ale vzkřísil a zprostil utrpení smrti, protože nemohl zůstat v její moci. ²⁵ David o něm říká:

- „Hospodina vidím před sebou napořád,
je po mé pravici, nezakolísám.
²⁶ Mé srdce je šťastné, můj jazyk zpívá,
také mé tělo v naději odpočívá.
²⁷ Nenecháš v záhrobí duši mou,
svého svatého nevydáš rozkladu.
²⁸ Cesty života jsi mi oznámil,
ve své přítomnosti mě sytíš radostí!“^b

²⁹ Bratři, o praotci Davidovi vám mohu směle říci, že zemřel a byl pochován – jeho hrob tu máme dodneška! ³⁰ Jako prorok ale věděl, co mu Bůh zaslíbil: přísahal mu, že na jeho trůn posadí jednoho z jeho vlastních potomků. ³¹ Když říkal, že jeho duše nezůstane v záhrobí a jeho tělo nepodlehne rozkladu, předvídal tedy Mesiášovo vzkříšení.

³² A právě Ježíše Bůh vzkřísil – my všichni jsme toho svědkové! ³³ Byl vyvýšen na Boží pravici, přijal od Otce zaslíbení Ducha svatého a to, co teď vidíte a slyšíte, je jeho vyjití. ³⁴ David přece nevystoupil do nebe, ale sám říká:

- „Hospodin řekl mému Pánu:
Seď po mé pravici,
³⁵ než ti tvé nepřátele
k nohám položím.“^c

³⁶ Ať si je všechen lid Izraele jist, že Bůh učinil Pánem a Mesiášem právě Ježíše, kterého jste ukřižovali!“

³⁷ Ta slova je zasáhla do srdce. Začali se Petra a ostatních apoštolů ptát: „Co máme dělat, bratři?“

³⁸ „Čiňte pokání,“ odpověděl Petr, „a každý se nechte pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy. I vy přijmete dar Ducha svatého, ³⁹ neboť to zaslíbení platí pro vás a vaše potomky i pro všechny, kdo jsou daleko – kohokoli povolá Hospodin, náš Bůh.“ ⁴⁰ Dosvědčoval to ještě mnoha jinými slovy a vyzýval je: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“

^a21 Joel 3:1–5^b28 Žalm 16:8–11^c35 Žalm 110:1

Měli všechno společně

⁴¹Ti, kdo ochotně přijali jeho slova, se pak dali pokřtít a toho dne se připojilo okolo tří tisíc lidí. ⁴²Zůstávali v apoštolském učení a ve společenství, v lámání chleba a v modlitbách.

⁴³Všechny naplnila posvátná úcta a skrze apoštoly se dělo mnoho zá-
zračných znamení. ⁴⁴Všichni věřící byli pospolu a měli všechno společné.

⁴⁵Prodávali pozemky a majetky a rozdělovali všem, jak kdo potřeboval.

⁴⁶Denně zůstávali svorně v chrámu a ve svých domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a upřímným srdcem. ⁴⁷Chválili Boha a všem lidem byli příjemní. Pán k nim pak denně přidával další zachráněné.

Co mám, to ti dám

3 Petr a Jan se jednou ve tři hodiny šli účastnit odpoledních modliteb v chrámu. ²Právě tam byl přinesen jeden muž, chromý od narození. Každý den ho pokládali u chrámových vrat zvaných Krásná brána, aby si od těch, kdo vcházel do chrámu, něco vyžebal. ³Když uviděl Petra a Jana, jak se chystají vejít do chrámu, prosil je o almužnu.

⁴Petr mu spolu s Janem pohlédl do očí a řekl: „Podívej se na nás.“ ⁵Když vzhlédl, v očekávání, že od nich něco dostane, ⁶Petr mu řekl: „Stříbro a zlato nemám, ale co mám, to ti dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“ ⁷Vzal ho za pravou ruku, zvedl ho a do jeho nohou a kloubů se ihned vlila síla. ⁸Vyskočil na nohy a začal chodit. Pak s nimi vešel do chrámu, kde se procházel, poskakoval a chválil Boha.

⁹Všichni ho tam viděli, jak chodí a chválí Boha, ¹⁰a poznali, že je to ten, který sedával a žebrel u Krásné brány. Ohromení tím, co se mu stalo, byli úžasem bez sebe.

Čiňte pokání

¹¹Zatímco se ten uzdravený mrzák držel Petra a Jana, všichni se v ohromení seběhli k nim do Šalomounova sloupoví. ¹²Když to Petr uviděl, promluvil k lidu: „Izraelité, proč se tomu díváte? Proč na nás hledíte, jako bychom svou vlastní mocí nebo zbožností způsobili, že tento muž chodí? ¹³Bůh Abrahama, Izáka a Jáкова, Bůh našich otců, oslavil svého služebníka Ježíše, jehož jste sami vydali a zavrhli před Pilátem, který ho chtěl propustit. ¹⁴Svatého a spravedlivého jste zavrhli a místo něj jste si vyžádali vraha. ¹⁵Dárce života jste zabili, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých a my jsme toho svědky. ¹⁶Bylo to jeho jméno, co na základě víry v něj dalo sílu tomuto muži, kterého vidíte a znáte. Ano, víra, která se opírá o něj, ho před vašima očima úplně uzdravila.

¹⁷Bratři, vím, že jste to udělali z nevědomosti stejně jako vaši vůdcové. ¹⁸Bůh to dopustil, aby se naplnilo, co předpověděl ústy všech svých proroků: že Mesiáš bude trpět. ¹⁹Proto čiňte pokání a obraťte se, aby vaše hříchy byly smazány a od Hospodina přišel čas odpočinutí, ²⁰až k vám pošle ohlášeného Mesiáše – Ježíše, ²¹který zatím musí zůstat v nebi až do času nápravy všech věcí, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy všech svých svatých proroků. ²²Už Mojžíš řekl našim otcům: „Hospodin, váš Bůh, vám vzbudí z vašich bratrů Proroka, jako jsem já – toho poslouchajte. ²³Každý, kdo by toho Proroka neposlechl, bude vyobcován z lidu.“^b

^a6 vstaň a v někt. rukopisech chybí

^b23 Deut 18:15, 18–19

²⁴Také Samuel a všichni proroci po něm předpovídali tyto dny. ²⁵Vy jste synové proroků a smlouvy, kterou Bůh uzavřel s našimi otci, když řekl Abrahamovi: „Ve tvém semeni dojdou požehnání všechna pokolení země.“^a ²⁶Když Bůh vzkřísil svého Služebníka,^b poslal ho v první řadě k vám, aby přinesl požehnání každému, kdo se odvrátí od svých špatností.“

Petr a Jan před Veleradou

4 A když takto mluvili k lidu, přišli na ně kněží s velitelem chrámové stráže a se saduceji. ²Nemohli totiž snést, že učí lid a že v souvislosti s Ježíšem hlásají vzkříšení z mrtvých. ³Zatkli je, a protože už byl večer, nechali je do druhého dne ve vězení. ⁴Mnozí, kdo tu řeč slyšeli, však uvěřili, takže jejich počet dosáhl asi pěti tisíc mužů.

⁵Nazítří se v Jeruzalémě sešli židovští hodnostáři, starší a znalci Písma, ⁶velekněz Annáš a také Kaifáš, Jan, Alexandr a ostatní z velekněžského rodu. ⁷Postavili Petra s Janem doprostřed a vyslyšeli je: „Jakou mocí a v čím jménu jste to udělali?“

⁸Tehdy jim Petr, naplněn Duchem svatým, řekl: „Vůdcové lidu a starší Izraele, ⁹jsme tu dnes vyslyšáni kvůli dobrému skutku, jímž bylo uzdravení nemocného člověka. ¹⁰Proto vám všem i celému izraelskému lidu oznamuji, že tento člověk před vámi stojí zdravý ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, jehož jste vy ukřižovali a jehož Bůh vzkřísil z mrtvých. ¹¹To je ten

,kámen vámi staviteli zavržený,
jenž se stal kamenem úhelným.“^c

¹²V nikom jiném není spása – na světě není lidem dáno jiné jméno, v němž bychom mohli být spaseni!“

¹³Když vůdcové viděli Petrovu a Janovu smělost a zjistili, že jsou to neucení a prostí lidé, žasli a poznali na nich, že byli s Ježíšem. ¹⁴Když se podívali na toho uzdraveného muže, jak tam s nimi stojí, neměli co na to říci. ¹⁵Poručili jim, ať odejdou z radní místnosti, a začali se radit: ¹⁶„Co s těmi lidmi uděláme? Celý Jeruzalém ví, že se skrze ně stal zjevný zázrak, a my to nemůžeme popřít. ¹⁷Aby se to ale mezi lidmi přestalo šířit, pohrozme jim, ať už o tom jménu s nikým nemluví.“ ¹⁸A tak je zavolali a přikázali jim, ať už o Ježíšově jménu vůbec nemluví ani neučí.

¹⁹Petr a Jan jim odpověděli: „Myslíte, že je v Božích očích správné, abychom poslouchali vás více než Boha? ²⁰Nemůžeme nemluvit o tom, co jsme viděli a slyšeli.“

²¹Když ale nemohli najít nic, za co by je potrestali, znovu jim pohrozili a s ohledem na lid je propustili. Všichni totiž oslavovali Boha za to, co se stalo – ²²člověk přes čtyřicet let chromý byl zázračně uzdraven!

Dej nám smělost

²³Poté, co byli propuštěni, přišli ke svým a vyprávěli, co jim řekli vrchní kněží a starší. ²⁴Když to bratři uslyšeli, svorně pozvedli hlas k Bohu: „Pane, ty jsi stvořil nebe i zemi, moře i všechno, co je v nich. ²⁵Ty jsi skrze Ducha svatého řekl ústy svého služebníka, našeho otce Davida:

^a25 Gen 22:18; 26:4

^b26 Iza 42:1; 52:13; 53:11

^c11 Žalm 118:22

„Proč se národy vzbouřily
a lidé vymýšleli marnosti?
²⁶Králové země povstali
a vládcové se spřáhli proti Hospodinu
a proti jeho Pomazanému.“^a

²⁷A opravdu, Herodes a Pontius Pilát se spřáhli s pohany a s lidem Izraele proti tvému svatému služebníkovi Ježíši, jehož jsi pomazal, ²⁸a provedli, co tvá ruka a tvá vůle předurčila, že se má stát. ²⁹Pohled nyní na jejich výhrůžky, Hospodine, a dej svým služebníkům, ať mluví tvé slovo se vši smělostí. ³⁰Vztahuj svou ruku k uzdravování a dej, ať se ve jménu tvého svatého služebníka Ježíše dějí divy a zázraky!“

³¹Místo, na kterém se shromáždili, se po jejich modlitbě zatřásl. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali směle mluvit Boží slovo.

Jedno srdce, jedna duše

³²Celé to množství věřících mělo jedno srdce a jednu duši. Nikdo nic ne nazýval svým vlastním majetkem, ale měli všechno společné. ³³Apoštolové vydávali svědectví o vzkříšení Pána Ježíše s velikou mocí a na všech spočívala veliká milost. ³⁴Nikdo mezi nimi netrpěl nouzi, protože ti, kdo vlastnili pole nebo domy, je prodávali a utržené peníze přinášeli ³⁵k nohám apoštolů. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

³⁶Josef, který od apoštolů dostal jméno Barnabáš (což v překladu znamená Syn potěšení), levita původem z Kypru, ³⁷prodal své pole, přinesl peníze a položil je k nohám apoštolů.

Ananiáš a Zafira

5 Také jeden muž jménem Ananiáš se svou manželkou Zafirou prodal pozemek; ²část utržených peněz ale s vědomím své manželky ukryl. Zbytek přinesl a položil k nohám apoštolů.

³Petr mu na to řekl: „Ananiáši, to tě tak ovládl satan, že jsi lhal Duchu svatému? Proč jsi ukryl část peněz za to pole? ⁴Copak nebylo tvé? Nemusel jsi ho prodávat. A když jsi ho prodal, bylo jen na tobě, co s penězi uděláš. Jak tě mohla taková věc napadnout? Nelhal jsi lidem, ale Bohu!“

⁵Když Ananiáš uslyšel ta slova, skácel se mrtev k zemi. Na všechny, kdo to slyšeli, padla veliká bázeň. ⁶Několik mladíků vstalo, zabalili ho, odnesli ven a pohřbili.

⁷Asi po třech hodinách pak přišla i jeho žena, která nevěděla, co se stalo.

⁸Petr jí řekl: „Pověz mi, prodali jste to pole za tolik peněz?“

„Ano, za tolik,“ odpověděla.

⁹„To jste se domluvili, že budete pokoušet Hospodinova Ducha?“ řekl jí na to Petr. „Poslouchej! Za dveřmi už se blíží kroky těch, kdo pohřbili tvého muže, a vynesou i tebe.“

¹⁰ Ihned se mu skácela mrtvá k nohám. Když mladíci vešli, našli ji mrtvou, a tak ji vynesli a pochovali vedle jejího muže. ¹¹Na celou církev i na všechny, kdo to slyšeli, tehdy padla veliká bázeň.

¹²Rukama apoštolů se mezi lidmi dělo mnoho divů a zázraků a všichni spolu svorně trávili čas v Šalomounově sloupoví. ¹³Nikdo jiný se tam k nim

neodvažoval připojit, ale lid si jich velmi vážil. ¹⁴Množství mužů i žen se přidávalo k Pánu a věřících stále přibývalo. ¹⁵Dokonce vynášeli nemocné na lůžkách a nosítkách a pokládali je na ulice, aby na některého z nich alespoň padl Petrův stín, až půjde kolem. ¹⁶Množství lidí z okolních měst se scházelo do Jeruzaléma, přinášeli nemocné a trápené nečistými duchy a ti všichni byli uzdravováni.

Znovu před Veleradou

¹⁷Tehdy povstal velekněz a všichni jeho stoupenci, totiž sekta saduceů. Naplnění nenávistí ¹⁸nechali apoštoly zatknout a vsadit do veřejné věznice. ¹⁹Hospodinův anděl ale v noci otevřel dveře vězení a vyvedl je ven. Řekl jim: ²⁰„Jděte, postavte se v chrámu a předneste lidu všechna slova tohoto Života.“ ²¹Poslechli ho a za úsvitu přišli do chrámu a učili.

Velekněz a jeho stoupenci zatím svolali Veleradu (totiž celé staršovstvo synů Izraele) a poslali pro apoštoly do vězení. ²²Když tam ale strážní přišli, ve vězení je nenašli. Vrátili se tedy s hlášením: ²³„Věznici jsme našli bezpečně uzamčenou, u dveří stály stráže, ale když jsme odemkli, uvnitř nikdo nebyl.“ ²⁴Když ta slova uslyšel velitel chrámové stráže s vrchními kněžími, nemohli pochopit, co se to stalo.

²⁵Vtom někdo přišel s hlášením: „Hle, muži, které jste uvěznil, stojí v chrámu a učí lid!“ ²⁶Velitel se stráží pro ně ihned šel a přivedl je bez násilí; báli se totiž, aby je lid neukamenoval.

²⁷Když je přivedli a postavili před Veleradu, velekněz se jich zeptal: ²⁸„Copak jsme vám přísně nezakázali učit o tom jménu? Jenže vy jste svým učením naplnili celý Jeruzalém a chcete nás činit zodpovědnými za krev toho člověka!“

²⁹Petr a apoštolové odpověděli: „Je třeba více poslouchat Boha než lidi. ³⁰Bůh vašich otců vzkřísil Ježíše, kterého jste vy přibili na kříž a zabili. ³¹Právě jeho Bůh vyvýšil na svou pravici jako Vůdce a Spasitele, aby dal Izraeli pokání a odpuštění hříchů. ³²A my jsme svědky těchto věcí a rovněž tak Duch svatý, jehož Bůh udělil těm, kdo ho poslouchají.“

³³Když to uslyšeli, rozzuřili se a začali se radit, jak je zabít. ³⁴Tehdy vstal ve Veleradě jeden farizeus jménem Gamaliel, učitel Zákona ctěný vším lidem. Nechal ty muže na chvíli vyvést ven a ³⁵potom řekl: „Izraelité, rozmyslete si, co s těmi lidmi chcete udělat. ³⁶Před nedávnem povstal Teudas. Prohlašoval se za někoho velikého a připojilo se k němu okolo čtyř set mužů. Když byl zabit, všichni jeho přívrženci se rozutekli a nic z toho nebylo. ³⁷Po něm povstal Juda Galilejský během sčítání lidu a strhl za sebou spoustu lidí. Ale i jeho přívrženci se rozutekli, jakmile zahynul. ³⁸Proto vám říkám: Nechte ty lidi být a propusťte je. Je-li tento úmysl a toto dílo z lidí, nic z toho nebude. ³⁹Je-li však z Boha, nic proti tomu nezmůžete. Nechcete snad bojovat proti Bohu!“

⁴⁰A tak ho poslechli. Zavolali apoštoly, dali je zbičovat, a když jim zakázali mluvit v Ježíšově jménu, propustili je. ⁴¹A tak odešli z Velerady s radostí, že se jim dostalo cti snášet pohrdání pro jeho jméno. ⁴²Každého dne pak nepřestávali v chrámu a po domech učit a prohlašovat Ježíše za Mesiáše.

Sedm služebníků

6 V té době, když se počet učedníků stále rozrůstal, začali si ti, kdo mluvili řecky, stěžovat, že jejich vdovy jsou oproti hebrejským kráceny na denních přidělech jídla. ²Dvanáct apoštolů proto svolalo shromáždění všech učedníků a řeklo: „Není správné, abychom se přestali věnovat Božímu slovu a sloužili u stolů. ³Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů dobré pověsti, plných Ducha a moudrosti, kterým tu práci svěříme. ⁴Sami se pak budeme nadále věnovat modlitbě a službě Slova.“

⁵Celé shromáždění s tím návrhem souhlasilo, a tak vybrali:

Štěpána (muže plného víry a Ducha svatého), Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parména a Mikuláše (proselytu z Antiochie).

⁶Postavili je před apoštoly a ti na ně po modlitbě vkládali ruce.

⁷Boží slovo se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě se mocně rozrůstal. Také veliké množství kněží přijalo víru.

⁸Štěpán, plný víry a moci, konal mezi lidmi veliké divy a zázraky. ⁹Tehdy povstali někteří z takzvané synagogy Libertinů (totiž osvobozených otroků z Kyrény, Alexandrie, Kilikie a Asie) a začali Štěpánovi odporovat. ¹⁰Nemohli ale obstát proti moudrosti a Duchu, v jehož moci mluvil. ¹¹Nastrčili proto muže, kteří prohlašovali: „Slyšeli jsme, jak se rouhá proti Mojžíšovi a proti Bohu!“ ¹²Tím pobouřili lid i starší a znalce Pisma, takže Štěpána nakonec zatkli a odvedli před Veleradu.

¹³Tam postavili falešné svědky, kteří tvrdili: „Ten člověk neustále mluví proti tomuto svatému místu a proti Zákonu. ¹⁴Slyšeli jsme ho říkat, že Ježíš Nazaretský zničí toto místo a změní ustanovení, která jsme dostali od Mojžíše!“

¹⁵Všichni, kdo seděli ve Veleradě, na něj upřeli pohled a viděli jeho tvář jako tvář anděla.

Štěpánova řeč

7 Velekněz se ho zeptal: „Je to tak?“

²Štěpán odpověděl: „Bratři a otcové, slyšte! Když byl náš otec Abraham ještě v Mezopotámii, předtím než se usadil v Cháranu, ukázal se mu Bůh slávy ³a řekl mu: ‚Odejdi ze své země a ze svého příbuzenstva a pojď do země, kterou ti ukážu.‘ ⁴Tehdy odešel ze země Chaldeců a usadil se v Cháranu. Když pak jeho otec zemřel, Bůh ho odtud přestěhoval do země, v níž teď bydlíte. ⁵Nedal mu v ní za dědictví ani stopu země, ale slíbil ji dát do vlastnictví jemu a jeho semení po něm. ⁶I když byl ještě bezdětný, ⁶Bůh mu řekl: ‚Tvoji potomci budou žít jako přistěhovalci v cizí zemi. Budou zotročeni a utiskováni po čtyři sta let. ⁷Národ, jemuž budou otročit, ale budu sou-dit,‘ řekl Bůh. ‚Potom odejdou a budou mi sloužit na tomto místě.‘ ⁸Tehdy jim vydal smlouvu o obřízce. Když pak Abraham zplodil Izáka, osmého dne ho obřezal a stejně tak Izák Jákoba a Jákob dvanáct patriarchů.

⁹Patriarchové žárlili na Josefa a prodali ho do Egypta, ale Bůh byl s ním.

¹⁰Vysvobodil ho ze všech jeho soužení a dal mu před faraonem, egyptským

^a3 Gen 12:1

^b5 Gen 12:7

^c7 Gen 15:13–14; Exod 3:12

králem, milost a moudrost, takže ho ustanovil správcem Egypta i celého svého domu.

¹¹Potom přišel na celou egyptskou i kananejskou zem hlad a veliké soužení, takže naši otcové neměli co jíst. ¹²Když Jákob uslyšel, že v Egyptě je obilí, poslal tam naše otce. ¹³Když přišli podruhé, Josef se dal svým bratrům poznat, a tak se faraó seznámil s Josefovou rodinou. ¹⁴Josef pak k sobě pozval svého otce Jákoba i celé své příbuzenstvo v počtu sedmdesáti pěti osob. ¹⁵Jákob tedy sestoupil do Egypta, kde zemřel on i naši otcové. ¹⁶Potom byli přeneseni do Šechemu a pochováni v hrobě, který Abraham koupil za stříbro od synů Šechemova otce Chamora.

¹⁷Jak se blížil čas, kdy se mělo naplnit Boží zaslíbení Abrahamovi, náš lid v Egyptě rostl a množil se, ¹⁸dokud nepovstal jiný král, který už o Josefovi nevěděl. ¹⁹Choval se k našemu národu lstivě a nutil naše předky odkládat vlastní novorozence, aby nepřežili.

²⁰V té době se narodil Mojžíš. Byl překrásný. Tři měsíce ho chovali v rodném domě, ²¹a když ho museli odložit, vzala si ho faraonova dcera a vychovala ho jako vlastního syna. ²²Mojžíš byl vyučen veškeré moudrosti Egyptanů a byl mocný ve slovech i skutcích.

²³Když mu bylo čtyřicet let, rozhodl se navštívit své bratry, syny Izraele. ²⁴Uviděl, jak jeden z nich trpí bezpráví; zastal se ho, pomstil toho ubožáka a Egyptana zabil. ²⁵Myslel si, že jeho bratři porozumí, že jim Bůh skrze něho přináší spásu, ale oni nerozuměli. ²⁶Navštívil je i druhého dne a snažil se usmířit jejich potyčku: „Muži, jste bratři! Proč jeden druhému ubližujete?“ ²⁷Ten, který ubližoval svému bližnímu, jej však odstrčil: „Kdo tě ustanovil naším vůdcem a soudcem?“ ²⁸Chceš mě snad zabít, jako jsi včera zabil toho Egyptana?^a ²⁹Kvůli těm slovům pak Mojžíš utekl a žil jako přistěhovalec v midiánské zemi, kde zplodil dva syny.

³⁰Po dalších čtyřiceti letech se mu na poušti u hory Sinaj ukázal anděl v plameni hořícího keře. ³¹Mojžíš se tomu vidění podívil. Když se přiblížil, aby se lépe podíval, zazněl k němu Hospodinův hlas: ³²„Já jsem Bůh tvých otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.“ Mojžíš se roztřásl a neodvažoval se podívat. ³³Hospodin mu řekl: „Zuj si obuv z nohou, protože místo, na němž stojíš, je svatá půda.“ ³⁴Zřetelně jsem viděl trápení svého lidu v Egyptě; slyšel jsem jejich nárek a sestoupil jsem, abych je vysvobodil. Nyní tedy pojď, pošlu tě do Egypta.^b

³⁵Tohoto Mojžíše, kterého zavrhlí, když řekli: „Kdo tě ustanovil vůdcem a soudcem?“, toho Bůh poslal jako vůdce a vysvoboditele, když se mu prostřednictvím anděla ukázal v onom keři. ³⁶Tento Mojžíš je vyvedl na svobodu a konal divy a zázraky v egyptské zemi, na Rudém moři a po čtyřicet let na poušti.

³⁷Tento Mojžíš řekl synům Izraele: „Bůh vám z vašich bratrů vzbudí Proroka, jako jsem já.“^c

³⁸Tento Mojžíš byl ve shromáždění Božího lidu na poušti. Stál mezi andělem, který k němu mluvil na hoře Sinaj, a našimi otci. To on přijal živá slova, aby je předal nám.

³⁹Naši otcové ho ale nechtěli poslouchat. Zavrhlí ho a v srdcích se obrátili do Egypta. ⁴⁰Řekli Áronovi: „Udělej nám bohy, kteří by nás vedli! Kdo ví, co se stalo s tím Mojžíšem, který nás vyvedl z Egypta.“^d ⁴¹Tehdy si udělali tele,

^a28 Exod 2:13–14^b34 Exod 3:5–10^c37 Deut 18:15 (Skut 3:22)^d40 Exod 32:1

přinesli té modle oběti a radovali se z výtvaru svých rukou. ⁴²Bůh se od nich odvrátil a nechal je sloužit nebeskému zástupu, jak je psáno v knize proroků:

„Obětovali jste snad mně své oběti a dary
těch čtyřicet let na poušti, dome izraelský?
⁴³Vztyčili jste stánek Molocha
a hvězdu svého boha Remfana,
obrazy, jež jste si udělali, abyste se jim klaněli!
Proto vás vystěhuji až za Babylon.“^a

⁴⁴Naši otcové měli na poušti Stánek svědectví, jak nařídil Ten, který řekl Mojžíšovi, aby ho udělal podle vzoru, který viděl. ^b ⁴⁵Tento stánek převzali naši otcové a s Jozeuem jej vnesli na území pohanů, které Bůh před našimi otci vyhnal. Tak to bylo až do dnů Davida, ⁴⁶kterého si Bůh oblíbil a který prosil, aby mohl Bohu Jákobovu^c zřídit příbytek. ⁴⁷Šalomoun mu potom postavil dům.

⁴⁸Nejvyšší ale nebydlí v chrámech udělaných rukama. Jak říká prorok:

⁴⁹„Nebe je můj trůn,
zemi mám u nohou jako podnožku.
Jaký mi chcete stavět dům, praví Hospodin,
a jaké místo, kde bych spočinul?
⁵⁰Copak jsem toto vše svou rukou nestvořil?“^d

⁵¹Jak jste jen tvrdošíjní! Chybí vám obřízka srdce a uší! Stále jen vzdorujete Duchu svatému – jak vaši otcové, tak i vy! ⁵²Kterého z proroků vaši otcové nepronásledovali? Zabíjeli ty, kdo předpovídali příchod toho Spravedlivého, a vy jste ho teď zradili a zavraždili. ⁵³Přijali jste Zákon z rukou andělů, ale nezachovali jste ho!“

Ježíšův mučedník

⁵⁴Když to slyšeli, rozzuřili se tak, že na Štěpána začali skřípět zuby. ⁵⁵On však, plný Ducha svatého, upřel pohled k nebi. Uviděl Boží slávu a Ježíše stojícího po Boží pravici ⁵⁶a zvolal: „Hle, vidím otevřené nebe a Syna člověka stojícího po Boží pravici!“

⁵⁷Začali hlasitě křičet, zacpali si uši a svorně se na něj vrhli. ⁵⁸Vyhnali ho ven z města, kde ho kamenovali. Svědkové si tehdy odložili pláště k nohám mladíka jménem Saul.

⁵⁹Zatímco ho kamenovali, Štěpán se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha.“ ⁶⁰Klesl na kolena a hlasitě zvolal: „Nepočítej jim tento hřích, Pane!“ Po těch slovech zesnul.

8 Saul jeho smrt schvaloval.

Evangelium v Samaří

V té době přišlo na církve v Jeruzalémě velké pronásledování, takže se všichni kromě apoštolů rozprchli po judských a samařských krajích.

^a43 Amos 5:25–27

^b44 Exod 25:40

^c46 někt. rané rukopisy *domu Jákobovu*

^d50 Iza 66:1–2

²Zbožní muži pochovali Štěpána a velmi ho oplakávali. ³Saul zatím pustošil církev. Vcházel do domů, odvlékal muže i ženy a zavíral je do vězení.

⁴Ti, kdo se rozprchli, ovšem kázali Slovo, kamkoli přišli. ⁵Filip vešel do města Samaří a kázal tam Krista. ⁶Lidé svorně naslouchali Filipovým slovům v celých zástupech, protože slyšeli a viděli zázraky, které dělal. ⁷Nečistí duchové s velikým křikem vycházeli z mnoha posedlých a mnozí ochrnutí a chromí byli uzdraveni. ⁸Celé město zažívalo velikou radost.

⁹V tom městě žil jeden muž jménem Šimon. Už dlouho ohromoval samařský lid svou magií a prohlašoval se za někoho výjimečného. ¹⁰Všichni, od nejmenšího až po největšího, ho dychtivě poslouchali a říkali: „Tohle je jistě ta veliká Boží moc!“ ¹¹Poslouchali ho proto, že je tak dlouho ohromoval svou magií. ¹²Když ale uvěřili Filipovi kázacímu o Božím království a o jménu Ježíše Krista, dávali se muži i ženy pokřtít. ¹³Uvěřil dokonce i sám Šimon a po svém křtu se stále držel Filipa. Když viděl, jak velké divy a zázraky se dějí, byl ohromen.

¹⁴Apoštolové v Jeruzalémě uslyšeli, že Samaří přijalo Boží slovo, a tak k nim vyslali Petra a Jana. ¹⁵Ti přišli a modlili se za ně, aby přijali Ducha svatého. ¹⁶(Na nikoho z nich totiž ještě nesestoupil; byli pouze pokřtěni ve jménu Pána Ježíše.) ¹⁷Vkládali tedy na ně ruce a oni přijímali Ducha svatého.

¹⁸Když Šimon uviděl, že se Duch svatý uděluje skrze vkládání rukou apoštolů, přinesl jim peníze ¹⁹se slovy: „Dejte i mně tu moc, aby každý, na koho vložím ruce, přijal Ducha svatého!“

²⁰Petr mu na to řekl: „Ať jsou tvé peníze zatraceny s tebou! To sis myslel, že Boží dar jde koupit za peníze? ²¹Nemáš podíl ani účast na téhle věci, protože tvé srdce není před Bohem upřímné. ²²Čiň pokání ze své špatnosti a modli se – snad ti Bůh ten úmysl tvého srdce odpustí. ²³Vidím, jak jsi plný hořkosti a spoutaný nepravostí.“

²⁴Šimon odpověděl: „Vy se za mě modlete k Pánu, ať se mi nestane nic z toho, co jste říkali!“

²⁵Poté, co vydali svědectví a promluvili Pánovo slovo, vraceli se apoštolové do Jeruzaléma a kázali evangelium v mnoha samařských vesnicích.

Etiopský komoří

²⁶Hospodinův anděl promluvil k Filipovi: „Vstaň a vydej se na jih, k pouštní cestě z Jeruzaléma dolů do Gazy.“ ²⁷Vydal se tedy na cestu a hle, narazil na jednoho Etiopana. Byl to komoří etiopské královny Kandaky, který spravoval všechny její poklady. Ten se přijel do Jeruzaléma poklonit Bohu ²⁸a právě se vracel domů. Seděl na voze a četl proroka Izaiáše. ²⁹Duch řekl Filipovi: „Dohoň ten vůz a jdi vedle něj.“

³⁰Filip ho tedy doběhl a uslyšel ho, jak čte proroka Izaiáše. Zeptal se ho: „Rozumíš tomu, co čteš?“

³¹„Jak bych mohl?“ odpověděl. „Jedině kdyby mi to někdo vyložil.“ A prosil Filipa, aby nastoupil a přisedl k němu. ³²Místo, které v Písmu četl, bylo toto:

„Jak ovce na porážku veden byl,
jako když beránek před stříhačem oněmí,
ústa neotevřel.

³³Ve svém ponížení byl zbaven práva
a kdo vylíčí jeho rod?
Vždyť byl na zemi připraven o život.“^a

³⁴Komoří se Filipa zeptal: „Prosím tě, o kom to prorok mluví? O sobě, nebo o někom jiném?“ ³⁵Filip se ujal slova a počínaje tímto místem Písma mu zvěstoval Ježíše.

³⁶^[37]A jak jeli, cesta vedla kolem nějaké vody. Komoří zvolal: „Pohleď, voda – co brání, abych byl pokřtěn?“^b ³⁸a nechal zastavit vůz. Oba, Filip i komoří, sestoupili do vody a Filip ho pokřtil.

³⁹Když vystoupili z vody, Hospodinův Duch uchvátil Filipa a komoří ho už nespátlil; jel tedy svou cestou a radoval se. ⁴⁰Filip se pak octl v Azotu. Procházel všechna okolní města a kázal evangelium, až přišel do Cesareje.

Proč mě pronásleduješ?

9 Saul stále ještě chrlil smrtelné výhrůžky proti Pánovým učedníkům.^c Šel za veleknězem ²a vyžádal si od něj listy pro synagogy v Damašku, aby tam mohl vyhledat přívržence té Cesty – jak muže, tak ženy – a přivést je v poutech do Jeruzaléma. ³Když už se cestou blížil k Damašku, náhle ho obklopilo světlo z nebe. ⁴Padl na zem a uslyšel hlas: „Saule, Saule, proč mě pronásleduješ?“

⁵Zeptal se: „Kdo jsi, Pane?“

Ten odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. ⁶Vstaň a jdi do města; tam se dozvíš, co máš dělat.“

⁷Muži v Saulově doprovodu zůstali stát bez hlesu; slyšeli totiž hlas, ale nikoho neviděli. ⁸Když se Saul zvedl ze země, otevřel oči, ale nic neviděl. Museli ho do Damašku odvést za ruku. ⁹Po tři dny neviděl, nejedl ani nepil.

¹⁰V Damašku žil jeden učedník jménem Ananiáš. Pán ho ve vidění oslovil: „Ananiáš!“

Odpověděl: „Zde jsem, Pane.“

¹¹Pán mu řekl: „Vstaň a jdi do ulice zvané Přímá. V Judově domě najdeš Saula z Tarsu – hle, právě se modlí ¹²a ve vidění spatřil muže jménem Ananiáš, jak jde k němu a vkládá na něj ruku, aby prohlédl.“

¹³Ananiáš namítl: „Pane, slyšel jsem od mnoha lidí, kolik zla ten muž napáchal tvým svatým v Jeruzalémě! ¹⁴A teď má i zde od vrchních kněží pověření, aby spoutal všechny, kdo vzývají tvé jméno!“

¹⁵Pán mu však řekl: „Jdi, neboť je to má vyvolená nádoba – bude přinášet mé jméno národům, králům i synům Izraele ¹⁶a já mu ukážu, kolik musí vytrpět pro mé jméno.“

¹⁷Ananiáš tedy šel do určeného domu. Vešel dovnitř, vložil na něj ruce a řekl: „Bratře Saule, Pán Ježíš, který se ti ukázal na cestě, po níž jsi šel, mě poslal, abys prohlédl a byl naplněn Duchem svatým.“ ¹⁸Saul náhle prohlédl, jako by mu z očí spadly šupiny. Potom vstal a dal se pokřtít. ¹⁹Přijal pokrm a posilnil se.

Saul popouzí Židy

Saul pak strávil několik dní s damašskými učedníky ²⁰a hned začal v synagogách kázat, že Ježíš je Boží Syn. ²¹Všichni, kdo ho slyšeli, žasli a říkali:

^a33 Iza 53:7–8 ^b36 Někt. pozdní rukopisy přidávají v. 37 *Filip odpověděl: „Věřti-li celým srdcem, je to možné.“ Komoří na to řekl: „Věřím, že Ježíš Kristus je Boží Syn!“*

„Vždyť to je ten, který v Jeruzalémě hubil vyznavače toho jména! Copak sem nepřišel, aby je v poutech odvedl k vrchním kněžím?“ ²²Saul ale kázal stále mocněji a svými důkazy, že Ježíš je Mesiáš, popouzel damašské Židy.

²³Když už to trvalo dost dlouho, Židé se dohodli, že ho zabijí. ²⁴Saul se ale o jejich úkladech dozvěděl. Brány byly hlídány dnem i nocí, protože ho chtěli zabít, ²⁵a tak ho učedníci v noci vzali a spustili ho v koši přes hradbu.

²⁶Saul se tedy vrátil do Jeruzaléma. Pokoušel se připojit k učedníkům, ale všichni se ho báli. Nevěřili totiž, že je učedník. ²⁷Barnabáš se ho však ujal. Přivedl ho k apoštolům a vyprávěl jim, jak Saul uviděl na cestě Pána a mluvil s ním a také jak v Damašku směle mluvil v Ježíšově jménu. ²⁸A tak s nimi zůstal v Jeruzalémě. ²⁹Hovořil a přel se také s počtenými Židy a ti mu začali ukládat o život. ³⁰Když se to dozvěděli bratři, odvedli ho do Cesareje a poslali do Tarsu.

³¹Církev po celém Judsku, Galileji i Samaří pak zakoušely klid a sílily; žily v Hospodinově bázni a povzbuzovány Duchem svatým se rozrůstaly.

Petrova apoštolská cesta

³²Petr obcházel všechny církve a cestou přišel také ke svatým v Lyddě.

³³Tam našel člověka jménem Eneáš, který byl ochrnutý a už osm let byl upoután na lůžko. ³⁴Petr mu řekl: „Eneáš, Ježíš Kristus tě uzdravuje. Vstaň a ustel si!“ On hned vstal ³⁵a všichni obyvatelé Lyddy a Šáronu, kteří ho viděli, se obrátili k Pánu.

³⁶V Joppě pak žila jedna učednice jménem Tabita (což je v překladu Dorkas),^a která oplývala dobrými skutky a almužnami. ³⁷V těch dnech však onemocněla a zemřela. Omyli ji a položili do horní místnosti. ³⁸Lydda je blízko Joppy, a když se učedníci doslechli, že Petr je v Lyddě, poslali k němu dva muže s prosbou, aby k nim bez meškání přišel.

³⁹Petr vstal a šel s nimi. Když přišel, zavedli ho do horní místnosti, kde ho s pláčem obstoupily všechny vdovy a ukazovaly košile a pláště, které jim Dorkas dělala, dokud byla s nimi. ⁴⁰Petr poslal všechny ven, poklekl a modlil se. Potom se obrátil k jejímu tělu a řekl: „Tabito, vstaň!“^b Otevřela oči, a když uviděla Petra, posadila se. ⁴¹On jí podal ruku a pomohl jí vstát. Potom zavolal svaté i vdovy a ukázal jim ji živou.

⁴²Rozneslo se to po celé Joppě a mnozí uvěřili v Pána. ⁴³Petr pak v Joppě bydlel delší čas u jistého Šimona koželuha.

Co Bůh očistil, neměj za nečisté

10 V Cesareji žil jeden muž jménem Kornelius, setník praporu zvaného Italský. ²Byl zbožný a bohabojný s celým svým domem, dával mnoho almužen lidu a stále se modlil k Bohu. ³Jednou odpoledne kolem třetí hodiny jasně uviděl ve vidění Božího anděla, jak k němu jde a říká: „Kornelie!“

⁴V úleku na něj vytřeštil oči a zeptal se: „Co je, Pane?“

Anděl mu řekl: „Tvé modlitby a almužny vzbudily Boží pozornost. ⁵Hned pošli do Joppy a nech zavolat Šimona zvaného Petr. ⁶Je hostem jistého Šimona koželuha, který má dům u moře.“

⁷Když po těch slovech anděl odešel, Kornelius zavolal dva své služebníky a jednoho zbožného vojáka, který patřil k jeho pobočníkům. ⁸Všechno jim vyložil a poslal je do Joppy.

^a1 Skut 7:58–8:3
5:40–41

³⁶ aram. i řec. jméno znamená *Gazela*

^b40 srov. Marek

⁹Druhého dne, zatímco se cestou blížili k městu, Petr vystoupil na plochu střechu domu, aby se modlil. Okolo poledne ¹⁰dostal hlad a chtěl jíst. Než mu však připravili jídlo, upadl do vytržení. ¹¹Uviděl otevřené nebe a něco jako velikou plachtu, jak se za čtyři cípy spouští na zem. ¹²V ní byla všemožná čtvernohá polní zvířata i šelmy, plazi a ptáci. ¹³Vtom k němu zazněl hlas: „Vstaň, Petře, zabíjej a jez!“

¹⁴Petr odpověděl: „To ne, Pane! Nikdy jsem přece nejedl nic nečistého nebo posvrtného.“

¹⁵Ale hlas k němu promluvil znovu: „Co Bůh očistil, neměj za nečisté!“

¹⁶Opakovalo se to třikrát, než byla plachta vytažena zpátky do nebe.

¹⁷Zatímco si Petr marně lámal hlavu, co mělo to vidění znamenat, hle, muži posláni Korneliem se doptali na Šimonův dům. Když dorazili ke dveřím, ¹⁸zavolali: „Je tu hostem Šimon zvaný Petr?“

¹⁹Petr zatím přemýšlel o tom vidění. Duch mu řekl: „Hledají tě tři muži.

²⁰Vstaň, sejdí dolů a bez váhání odejdi s nimi, protože jsem je poslal já sám.“

²¹Petr tedy sešel dolů k těm mužům a řekl: „Já jsem ten, koho hledáte. Co vás přivádí?“

²²Odpověděli: „Setník Kornelius, spravedlivý a bohabojný muž, který má dobrou pověst u celého židovského národa, dostal od svatého anděla pokyn, že tě má pozvat k sobě domů, aby vyslechl tvá slova.“ ²³Petr je tedy pozval dovnitř a pohostil.

Bůh nikomu nestraní

Nazítří vstal a odešel s nimi, doprovázen některými bratry z Joppy.

²⁴Druhého dne dorazili do Cesareje. Kornelius je očekával a svolal své příbuzné a blízké přátele. ²⁵Když Petr chtěl vejít, Kornelius mu vyšel vstříc, padl mu k nohám a poklonil se. ²⁶Petr ho ale zvedl se slovy: „Vstaň, vždyť i já jsem jen člověk!“

²⁷V rozhovoru s ním vešel dovnitř. Když uviděl shromážděné množství lidí, ²⁸řekl jim: „Sami víte, že pro Žida je nepřipustné, aby se stýkal s cizincem nebo ho navštěvoval. Bůh mi však ukázal, abych žádného člověka neměl za nečistého nebo posvrtného, ²⁹a tak jsem bez námitek přijal vaše pozvání a přišel jsem. Mohu se zeptat, proč jste mě pozvali?“

³⁰Kornelius odpověděl: „Před třemi dny přesně touto dobou, o třetí odpoledne, jsem se doma modlil. Náhle se přede mnou postavil muž v zářícím rouchu ³¹a řekl: ‚Kornelie, tvá modlitba byla vyslyšena a tvé almužny nezůstaly bez povšimnutí před Bohem. ³²Pošli do Joppy a nech zavolat Šimona zvaného Petr, který je hostem v domě Šimona koželuha u moře.‘ ³³Proto jsem k tobě hned poslal a ty jsi laskavě přišel. Teď jsme tu všichni před Boží tváří, abychom vyslechli, cokoli ti Bůh svěřil.“

³⁴Petr se ujal slova a řekl: „Opravdu vidím, že Bůh nikomu nestraní, ³⁵ale v každém národě se mu líbí, kdokoli ho ctí a koná spravedlnost. ³⁶To je to poselství, které Bůh svěřil synům Izraele; jím zvěstuje pokoj skrze Ježíše Krista, který je Pánem všech. ³⁷Sami víte, co se dělo po celém Judsku; začalo to v Galileji, po křtu, který kázal Jan. ³⁸Ježíše z Nazaretu Bůh pomazal Duchem svatým a mocí. Kamkoli přišel, konal dobro a uzdravoval všechny soužené od ďábla, protože Bůh byl s ním.

³⁹My jsme svědkové všeho, co dělal v judské zemi a v Jeruzalémě. Oni

ho přibíli na kříž a popravili, ⁴⁰ale Bůh jej třetího dne vzkřísil a dal, aby se ukázal – ⁴¹ne všemu lidu, ale svědkům, které Bůh předem vyvolil – nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. ⁴²Uložil nám, abychom kázali všemu lidu a dosvědčovali, že on je ten, koho Bůh ustanovil soudcem živých i mrtvých. ⁴³Jemu vydávají svědectví všichni proroci: skrze jeho jméno přijme odpuštění hříchů každý, kdo v něj věří.“

⁴⁴Ještě než to Petr dořekl, Duch svatý sestoupil na všechny, kdo poslouchali jeho řeč. ⁴⁵Obřezaní věřící, kteří přišli s Petrem, užasli, že dar Ducha svatého je vylit i na pohany. ⁴⁶Slyšeli je totiž, jak mluví v jiných jazycích a velebí Boha.“

Petr tehdy prohlásil: ⁴⁷„Copak jim někdo může odepřít křest vodou, když přijali Ducha svatého jako my?“ ⁴⁸A tak je nechal pokřtít v Pánově jménu. Potom ho pozvali, aby s nimi pobyl ještě několik dní.

Kdo jsem, abych bránil Bohu?

11 Apoštolové a ostatní bratři v Judsku se doslechli, že i pohané přijali Boží slovo. ²Když Petr dorazil do Jeruzaléma, obřezaní věřící mu vytýkali: ³„Šel jsi k neobřezancům a jedl jsi s nimi!“

⁴Petr jim to začal po pořádku vysvětlovat: ⁵„Jednou, když jsem se ve městě Joppe modlil, ve vytržení jsem spatřil vidění: z nebe se za čtyři cípy spouštělo něco jako veliká plachta. Když sestoupila až ke mně, ⁶pozorně jsem se do ní podíval a spatřil jsem čtvernohá polní zvířata i šelmy, plazy a ptáky. ⁷Tehdy jsem uslyšel hlas: ‚Vstaň, Petře, zabíjej a jez!‘

⁸Odpověděl jsem: ‚To ne, Pane! Nikdy jsem nevzal do úst nic nečistého nebo poskvrněného.‘

⁹Ten hlas z nebe ke mně ale promluvil znovu: ‚Co Bůh očistil, neměj za nečisté!‘ ¹⁰Třikrát se to opakovalo, než to bylo všechno vytaženo zpátky do nebe.

¹¹Vtom se před domem, ve kterém jsem byl, objevili tři muži. Byli za mnou posláni z Cesareje ¹²a Duch mi řekl, abych šel bez váhání s nimi. Dopravělo mě těchto šest bratrů, s nimiž jsme vešli do domu toho muže. ¹³Vyprávěl nám, jak ve svém domě uviděl anděla. Stanul před ním a řekl: ‚Pošli do Joppy a nech zavolat Šimona zvaného Petr. ¹⁴Skrze to, co ti poví, budeš spasen ty i celý tvůj dům!‘

¹⁵A jen, co jsem k nim začal mluvit, sestoupil na ně Duch svatý stejně jako na počátku na nás. ¹⁶Tehdy jsem si vzpomněl na Pánova slova: ‚Jan křtíl vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým.‘ ¹⁷Jestliže jim Bůh dal stejný dar jako nám, když uvěřili v Pána Ježíše Krista, kdo jsem byl já, abych bránil Bohu?“

¹⁸Po těch slovech se upokojili a začali chválit Boha: „Tak tedy i pohanům dal Bůh pokání k životu!“

Církev v Antiochii

¹⁹Ti, kdo se rozprchli během pronásledování po Štěpánově smrti, dorazili až do Fénicie, na Kypr a do Antiochie a šířili Boží slovo výhradně mezi Židy. ²⁰Někteří z nich, původem z Kypru a Kyrény, však po příchodu do Antiochie oslovili evangeliem o Pánu Ježíši také Řeky. ²¹Hospodinova ruka byla s nimi a veliké množství jich uvěřilo a obrátilo se k Pánu.

^a46 Skut 2:4–11

^b16 Skut 1:5

²²Zpráva o tom se donesla k církvi v Jeruzalémě, a tak do Antiochie vyslali Barnabáše. ²³Když tam přišel a uviděl tu Boží milost, zaradoval se a všechny povzbuzoval, aby s oddaným srdcem zůstávali věrní Pánu. ²⁴(Byl to dobrý muž, plný Ducha svatého a víry.) A tak se k Pánu přidalo ještě mnoho dalších.

²⁵Barnabáš proto odešel do Tarsu vyhledat Saula, ²⁶a když ho našel, přivedl ho do Antiochie. Strávili v tamější církvi celý rok a učili spoustu lidí. Právě zde v Antiochii byli učedníci poprvé označeni za křesťany.^a

²⁷V té době přišli do Antiochie proroci z Jeruzaléma. ²⁸Jeden z nich jménem Agabos vstal a skrze Ducha oznamoval, že po celé říši bude veliký hlad. (Což se také splnilo za císaře Klaudia.) ²⁹Učedníci tedy rozhodli, že každý podle své možnosti pošle pomoc bratrům v Judsku. ³⁰To také udělali a poslali to starším po Barnabášovi a Saulovi.

Herodův marný boj

12 V té době král Herodes^b krutě napadl některé z těch, kdo patřili k církvi. ²Jakuba, bratra Janova, popravil mečem, ³a když viděl, že se to Židům líbí, rozhodl se zatknout i Petra. (Bylo to během Svátku nekvašených chlebů.)^c ⁴Když se ho zmocnil, dal ho zavířít do vězení a hlídat čtyřmi čtveřicemi vojáků. Po Velikonocích ho totiž chtěl předvést k veřejnému slyšení.

⁵Petr byl takto hlídán ve vězení, ale církev se za něj vroucně modlila k Bohu.

⁶Noc předtím, než ho chtěl Herodes předvést, spal Petr mezi dvěma vojáky, spoután dvěma řetězy, a stráže přede dveřmi hlídaly vězení. ⁷Vtom vedle něj stanul Hospodinův anděl a v cele zazářilo světlo. Udeřil Petra do boku a vzbudil ho: „Rychle vstávej!“ Řetězy mu spadly z rukou ⁸a anděl mu řekl: „Oblékni se a obuj.“ Když to udělal, anděl pokračoval: „Vezmi si plášť a pojď za mnou.“ ⁹Petr ho následoval ven, ale nevěděl, že to s tím andělem je doopravdy; myslel si, že má vidění. ¹⁰Když minuli první i druhou stráž, přišli k železné bráně, která vedla do města, a ta se jim sama od sebe otevřela. Vyšli ven, přešli jednu ulici a vtom jej anděl opustil.

¹¹Když Petr přišel k sobě, řekl si: „Teď vidím, že to bylo doopravdy! Pán poslal svého anděla a vytrhl mě z Herodovy ruky a ze všeho, co židovský lid očekával.“ ¹²Když to pochopil, šel do domu Marie, matky Jana Marka, kam se mnozí sešli k modlitbám.

¹³Petr zatloukl na dveře brány a přišla otevřít služka jménem Rhodé.

¹⁴Když poznala Petrův hlas, samou radostí neotevřela bránu, ale běžela dovnitř se zprávou, že Petr stojí před branou. ¹⁵Říkali jí: „Blázníš?!“ Když ale tvrdila, že je to pravda, řekli: „To musí být jeho anděl.“

¹⁶Petr však nepřestával tlouci. Když konečně otevřeli a spatřili ho, byli ohromeni. ¹⁷Pohybem ruky je utišil a vyprávěl jim, jak ho Pán vyvedl z vězení. Potom řekl: „Povězte to Jakubovi a bratrům.“ Vyšel ven a zamířil jinam.

¹⁸Když se rozednilo, mezi vojáky vypukl nemalý rozruch nad tím, co se stalo s Petrem. ¹⁹Herodes ho marně hledal. Stráže nechal po výslechu popraviti a odebral se z Judska do Cesareje, kde zůstal.

²⁰Herodes se tehdy velmi hněval na Týrské a Sidonské. Proto se za ním svorně vypravili, a když si získali královského komořího Blasta, žádali o smír (jejich kraj byl totiž závislý na dodávkách z králova území). ²¹Ve sta-

^a26 řec. *christianoi* znamená *křesťané* ^b1 Herodes Agrippa I., vnuk Heroda Velikého, syn Archelaův (Mat 2:22); judský král 41–44 n. l. ^c3 viz pozn. Exod 23:15

novený den se Herodes v královském rouše posadil na trůn a pronesl k nim řeč. ²²Lid začal volat: „Hlas boží, ne lidský!“ ²³A vtom jej udeřil Hospodinův anděl, protože nevzdal slávu Bohu: vypustil duši rozežrán červy.

²⁴Boží slovo se pak šířilo a rozmáhalo se.

Barnabáš a Saul vyslání na cestu

²⁵Když Barnabáš a Saul splnili svůj úkol, vrátili se z^a Jeruzaléma a vzali s sebou i Jana Marka.

13 V antiochijské církvi byli proroci a učitelé:

Barnabáš,
Šimon zvaný Černý,
Lucius Kyrénský,
Menachem, vychovaný společně s tetrarchou Herodem,
a Saul.

²Jednou, když uctívali Pána a postili se, Duch svatý řekl: „Oddělte mi Saula a Barnabáše pro dílo, k němuž jsem je povolal.“ ³Po půstu a modlitbě na ně tedy vložili ruce a propustili je.

Kypr

⁴Oni pak, vyslání Duchem svatým, přišli do Seleukie, odkud odpluli na Kypr. ⁵Když dorazili do Salaminy, kázali Boží slovo v židovských synagogách; také Jan^b byl s nimi, aby jim pomáhal.

⁶Procestovali ten ostrov až do Páfu, kde narazili na jednoho čaroděje, židovského falešného proroka jménem Bar-Jesus, ⁷který se vetřel do přízně místního prokonzula Sergia Pavla. Tento rozumný muž si Barnabáše a Saula nechal zavolat, protože toužil slyšet Boží slovo. ⁸Onen Elymas (neboli čaroděj, jak se jeho jméno překládá) jim však odporoval a snažil se prokonzulovi zabránit ve víře. ⁹Saula, zvaného také Pavel, naplnil Duch svatý. Podíval se mu zpřímá do očí ¹⁰a řekl: „Ty dáblův synu plný přetvářky a podlosti! Ty nepříteli vši spravedlnosti! Nepřestaneš podvracet Hospodinovy přímé cesty? ¹¹Hle, ruka Hospodinova tě teď raní slepotou! Bude to trvat, než zase uvidíš slunce!“

Vtom na Elymase padla temná mlha, takže tápal kolem sebe a hledal, kdo by ho vedl za ruku. ¹²Když prokonzul uviděl, co se stalo, uvěřil, ohromen Pánovým učením.

Antiochie Pisidská

¹³Pavel a jeho společníci pak odpluli z Páfu a dorazili do Perge v Pamfylii. Jan je však opustil a vrátil se do Jeruzaléma. ¹⁴Pokračovali tedy z Perge sami, až dorazili do Antiochie Pisidské. V sobotu šli do synagogy a posadili se. ¹⁵Když skončilo čtení Zákona a Proroků, představení synagogy je vyzvali: „Bratři, pokud máte pro lid nějaké slovo povzbuzení, mluvte.“

¹⁶Pavel vstal, pokynul rukou a řekl: „Izraelité a všichni Boží ctitelé, slyšte: ¹⁷Bůh tohoto lidu, Izraele, vyvolil naše otce. Pozdvihl tento lid, když pobýval v Egyptě, a vyvedl jej odtud svou vztaženou paží. ¹⁸Po čtyřicet

^a25 někt. rukopisy do ^b5 tj. Jan Marek (Skut 12:12, 25)

let snášel jejich způsob^c na poušti, ¹⁹a když vyhladil sedm národů v zemi Kanaán, rozdělil jim jejich zem losem. ²⁰To vše trvalo asi čtyři sta padesát let. Až do proroka Samuele jim dával soudce. ²¹Když pak žádali o krále, Bůh jim dal Saula, syna Kíšova, muže z pokolení Benjamínova. Po čtyřiceti letech ²²jej však zavrhl a pozdvihl jim za krále Davida, o němž vydal toto svědectví: „Našel jsem Davida, syna Jišajova, muže podle mého srdce; on mi vyplní všechna přání.“^a

²³Z jeho semene Bůh vzbudil Izraeli zaslíbeného Spasitele – Ježíše, ²⁴před jehož příchodem kázal Jan všemu lidu Izraele křest pokání. ²⁵Ke konci své cesty Jan říkal: „Já nejsem ten, za koho mě pokládáte – hle, on přichází po mně! Jemu nejsem hoden ani rozvázat obuv na nohou.“^b

²⁶Bratři, synové rodu Abrahamova, i vy, kdo ctíte Boha spolu s nimi, vám bylo posláno toto slovo spásy. ²⁷Obyvatelé Jeruzaléma ani jejich vůdcové ho však nepoznali. Odsoudili ho, a tak naplnili hlasy Proroků, kteří se čtou každou sobotu. ²⁸Ačkoli nenašli nic, za co by zasloužil smrt, vyžádali si na Pilátovi jeho popravu. ²⁹Když naplnili všechno, co o něm bylo psáno, sňali jej z kříže a položili do hrobu. ³⁰Bůh jej ale vzkřísil z mrtvých! ³¹On se pak po mnoho dní ukazoval těm, kdo s ním přišli z Galileje do Jeruzaléma, a ti teď o něm vydávají svědectví lidem.

³²Přinášíme vám tedy radostnou zprávu: Zaslíbení daná našim otcům ³³Bůh splnil nám, jejich potomkům, když vzkřísil Ježíše. Tak je to popsáno ve druhém Žalmu:

„Ty jsi můj Syn,
já jsem ode dneška Otcem tvým!“^c

³⁴A že ho vzkřísil z mrtvých, aby nikdy nepodlehł zkáze, řekl takto:

„Dám vám svatá zaslíbení
učiněná Davidovi.“^d

³⁵Proto na jiném místě říká:

„Svého svatého nevydáš rozkladu.“^e

³⁶David ve svém pokolení zajisté posloužil Boží vůli. Když však zesnul a byl připojen ke svým otcům, podlehl rozkladu. ³⁷Ten, kterého Bůh vzkřísil, však rozklad nepoznal.

³⁸Bratři, oznamuji vám, že skrze něj se vám zvěstuje odpuštění hříchů. ³⁹Skrze něj je každý věřící ospravedlněn od všeho, od čeho vás Mojžíšův zákon ospravedlnit nemohl. ⁴⁰Dejte si však pozor, aby se vám nestalo, co je psáno v Prorocích:

⁴¹„Pohleďte, pohrdavci,
podívejte se a zhyňte:
Já konám dílo ve vaší době,
dílo, jemuž neuvěříte,
i kdyby vám o něm někdo vyprávěl!““^f

^c18 jiné rukopisy o ně pečoval (Deut 1:31)

^a22 Žalm 89:21; 1.Sam 13:14; Iza 44:28

^b25 Luk 3:16; Jan 1:20–27 ^c33 Žalm 2:7

^d34 Iza 55:3

^e35 Žalm 16:10

⁴²Když pak odcházeli ze synagogy, místní pohané je prosili, aby jim o těch věcech vyprávěli příští sobotu. ⁴³Jakmile bylo shromáždění rozpuštěno, mnozí Židé i zbožní proselyté^a šli za Pavlem a Barnabášem. Ti je pak v rozhovoru nabádali, ať zůstávají v Boží milosti.

⁴⁴Příští sobotu se ke slyšení Božího slova sešlo skoro celé město. ⁴⁵Když Židé uviděli ty davy, naplnila je závist a začali rouhavě popírat, cokoli Pavel řekl.

⁴⁶Pavel a Barnabáš jim směle odpověděli: „Vy jste měli Boží slovo slyšet jako první. Protože ho však odmítáte, a považujete se tak za nehodné věčného života, hle, obracíme se k pohanům! ⁴⁷Tak nám to totiž přikázal Hospodin:

„Učinil jsem tě světlem národů,
abys dal spásu celému světu.“^{a b}

⁴⁸Když to pohané uslyšeli, začali se radovat a oslavovat Pánovo slovo a všichni, kdo byli předurčení k věčnému životu, uvěřili. ⁴⁹Pánovo slovo se pak šířilo po celém kraji.

⁵⁰Židovští vůdci ale poštváli bohobojné^c a vážené ženy i přední muže města, aby proti Pavlovi a Barnabášovi rozpoutali pronásledování a vyhnali je ze svého kraje. ⁵¹Ti však na ně setřásli prach z nohou^d a přišli do Ikonie. ⁵²Učedníci pak byli plní radosti a Ducha svatého.

Ikonium

14 Také v Ikoniu šli do židovské synagogy a mluvili tak, že uvěřilo veliké množství Židů i Řeků. ²Ti Židé, kteří neuvěřili, ale podnítili pohany a poštváli je proti bratrům. ³Přesto tam strávili dlouhý čas a směle mluvili o Pánu, který potvrzoval poselství o své milosti a působil skrze jejich ruce divy a zázraky.^e ⁴Obyvatelstvo města se rozdělilo: jedni byli s Židy a druzí s apoštoly.

⁵Když se je však pohané i Židé se svými vůdci rozhodli napadnout a kameňovat, ⁶dozvěděli se to a utekli do lykaonských měst Lystry a Derbe a jejich okolí. ⁷I tam šířili evangelium.

Lystra a Derbe

⁸V Lystře sedával jeden muž. Nemohl na nohy, neboť byl od lůna své matky chromý a nikdy nechodil. ⁹Také on naslouchal Pavlovým slovům. Když se mu Pavel podíval do očí a viděl jeho víru, že bude uzdraven, ¹⁰řekl silným hlasem: „Postav se na nohy a stůj rovně!“ A on vyskočil a začal chodit.

¹¹Když lidé viděli, co Pavel udělal, začali lykaonsky volat: „Bohové sestoupili k nám v lidské podobě!“ ¹²Barnabášovi začali říkat Zeus a Pavlovi Hermes (protože mluvil hlavně on). ¹³Kněz Diova chrámu, který stál před městem, přivedl k branám ověncené býky a chtěl s lidmi začít obětovat.

¹⁴Jakmile to apoštolové Barnabáš a Pavel uslyšeli, roztrhli svá roucha, vběhli do davu a křičeli: ¹⁵„Co to děláte? Vždyť jsme jen lidé jako vy! Přišli jsme vám zvěstovat, abyste se obrátili od těchto marností k živému Bohu, který stvořil nebe, zemi i moře a všechno v nich. ¹⁶V minulých dobách

^f41 Abk 1:5 ^a43 pohané, kteří se obrátili k židovství (též dále)

^b47 Iza 42:6; 49:6

^c50 pohané, kteří uvěřili v Boha, ale nepřijali plně závazky židovství, zejm. obřízku (též dále) ^d51 Mat 10:14; Marek 6:11 ^e3 srov. Skut 4:30

nechával všechny národy chodit po jejich cestách, ¹⁷ale nikdy o sobě nepřestal svědčit svým dobrodiním: z nebe nám dává déšť i časy úrody a naše nitro sytí jídlem a radostí.“^a ¹⁸A těmi slovy taktak upokojili davy, aby jim neobtěžovaly.

¹⁹Vtom ale dorazili Židé z Antiochie a Ikonía a strhli davy k tomu, aby Pavla ukamenovali. Když už ho měli za mrtvého, vyvlekli ho za město.

²⁰Když ho však obstoupili učedníci, vstal a vrátil se do města. Druhého dne pak s Barnabášem odešel do Derbe.

Zpáteční cesta

²¹I tomuto městu zvěštovali evangelium. Poté, co tu získali mnoho učedníků, vydali se na zpáteční cestu do Lystry, Ikonía a Antiochie. ²²Posilovali duše učedníků a vyzývali je, aby zůstávali ve víře a že do Božího království musíme vejít skrze mnohá soužení. ²³V každé církvi jim s modlitbou a postem vybrali starší a svěřili je Pánu, v něhož uvěřili.

²⁴Prošli Pisídií a přišli do Pamfylie. ²⁵Poté, co kázali slovo v Perge, odešli do Attalie ²⁶a odtud vypluli do Antiochie, odkud byli předtím svěřeni Boží milosti k dílu, které nyní vykonali. ²⁷Když tam dorazili, shromáždili církev a vyprávěli, co všechno Bůh skrze ně učinil a že otevřel dveře víry pohanům. ²⁸Zůstali tam s učedníky po delší čas.

Jeruzalémský sněm

15 Potom přišli někteří z Judska a začali bratry učit: „Pokud se nedáte obřezat podle Mojžíšova způsobu, nemůžete být spaseni.“ ²Pavel a Barnabáš s nimi proto vedli nemalý spor a hádku, a tak bylo rozhodnuto, že Pavel, Barnabáš a někteří další půjdou s touto otázkou za apoštoly a staršími do Jeruzaléma.^b

³Vyslání církví tedy procházeli Fénicií a Samařím a vyprávěli o obrácení pohanů a přinášeli všem bratrům velikou radost. ⁴Když dorazili do Jeruzaléma, byli přijati církví, apoštoly i staršími a vyprávěli jim, co skrze ně Bůh udělal. ⁵Povstali však někteří věřící ze sekty farizeů a říkali, že pohané se musí obřezávat a že se jim má přikázat, ať zachovávají Mojžíšův zákon.

⁶Apoštolové a starší se tedy sešli, aby tu věc zvážili. ⁷Po velikém dohadování vstal Petr a promluvil k nim: „Bratři! Sami víte, že Bůh z nás už dávno vybral mě, aby pohané slyšeli slovo evangelia z mých úst a uvěřili.“^c ⁸Bůh, který zná lidská srdce, jim tehdy vydal svědectví, když jim dal Ducha svatého tak jako nám. ⁹Vírou očistil jejich srdce a neučinil žádný rozdíl mezi námi a jimi. ¹⁰Proč tedy teď pokoušíte Boha? Proč nakládáte učedníkům jho, které nemohli unést ani naši otcové ani my? ¹¹Věříme přece, že jsme stejně jako oni spaseni milostí Pána Ježíše.“

¹²Celé shromáždění zmlklo a poslouchali Barnabáše a Pavla, kteří vyprávěli, jaké divy a zázraky skrze ně Bůh konal mezi pohaný. ¹³Když domluvili, vzal si slovo Jakub: „Poslouchejte mě, bratři. ¹⁴Šimon tu vyprávěl, jak Bůh poprvé navštívil pohaný, aby z nich přijal svůj vlastní lid. ¹⁵S tím se plně shodují slova proroků, neboť je psáno:

¹⁶,Znovu se vrátím
a obnovím zbořený stan Davidův.

^a17 Mat 5:45; Jak 1:17

^b2 Gal 2:1–5

^c7 Skut 10

Jeho trosky obnovím
a vztyčím jej,
¹⁷aby ostatní lidé hledali Hospodina –
všichni pohané mé jméno nesoucí,
praví Hospodin, který činí tyto věci,^a
¹⁸věci, které oznamoval už před věky.^b

¹⁹Proto soudím, abychom pohanům, kteří se obracejí k Bohu, nečinili potíže. ²⁰Napišme jim však, ať se vyhýbají modloslužbě, smilstvu, masu zardoušených zvířat a krvi. ²¹Mojžíš má přece odedávna kazatele po všech městech, kde ho čtou v synagogách každou sobotu.“

Dopis věřícím z pohanů

²²Apoštolové a starší se shodli s celou církví, že do Antiochie pošlou s Pavlem a Barnabášem své zástupce. Byli to přední bratři Juda (zvaný také Barsabáš) a Silas. ²³Po nich poslali tento dopis:

Apoštolové, starší a všichni bratři zdraví bratry z pohanů v Antiochii, Sýrii a Kilikii.

²⁴Slyšeli jsme, že vás někteří od nás znepokojili a zmátli, když vám říkali, že se musíte dát obřezat a zachovávat Zákon. K ničemu takovému jsme je nepověřili. ²⁵My shromáždění jsme se svorně shodli, že k vám pošleme své zástupce spolu s našimi milovanými Barnabášem a Pavlem, ²⁶kteří pro jméno našeho Pána Ježíše Krista nasadili své životy. ²⁷Posíláme k vám Judu a Silase, kteří vám to vše ústně potvrdí:

²⁸Shodli jsme se s Duchem svatým, že na vás nebudeme vkládat žádné další břemeno kromě těchto nezbytných věcí: ²⁹vyhýbejte se modloslužbě, krvi, masu zardoušených zvířat a smilstvu. Uchráňte-li se těchto věcí, uděláte dobře. Buďte zdraví.

³⁰Vyslání na cestu přišli do Antiochie, svolali shromáždění a předali dopis. ³¹Bratři ho přečetli a měli z toho povzbuzení radost. ³²Juda se Silasem (kteří byli také proroci) pak mnoha slovy povzbuzovali a posilovali bratry. ³³^[34]A když tam strávili nějaký čas, bratři je v pokoji vyslali zpět k apoštolům.^c ³⁵Pavel a Barnabáš zůstali v Antiochii také a spolu s mnoha dalšími vyučovali a kázali Pánovo slovo.

Pavlova druhá cesta

³⁶Po nějaké době Pavel řekl Barnabášovi: „Pojďme se vrátit a navštívit naše bratry ve všech městech, kde jsme kázali Pánovo slovo, ať zjistíme, jak se mají.“ ³⁷Barnabáš chtěl, aby s sebou vzali i Jana Marka, ³⁸ale Pavlovi se to nezdálo, protože je v Pamfylíi opustil a nešel s nimi do díla. ³⁹Vznikl z toho tak ostrý spor, že se spolu rozešli. Barnabáš vzal s sebou Marka a odplul na Kypr, ⁴⁰kdežto Pavel si vybral Silase, a když ho bratři svěřili Boží milosti, vydal se na cestu. ⁴¹Procházel Sýrii a Kilikii a posiloval církev.

^a17 Amos 9:11–12 ^b18 někt. rukopisy *praví Hospodin, který činí toto vše*. ¹⁸Bohu jsou všechny jeho skutky známy od věků ^c34 Někt. rukopisy přidávají v. 34 *Silas se tam ale rozhodl zůstat*.

16 Přišel do Derbe a Lystry a hle, byl tu jeden učedník jménem Timoteus, syn věřící Židovky a řeckého otce. ²Bratři v Lystře a Ikoniu ho velmi chválili, ³a tak se Pavel rozhodl, že ho vezme s sebou na cesty. Vzal ho tedy a kvůli tamějším Židům ho obřezal. (Všichni totiž věděli, že jeho otec byl Řek.) ⁴Když pak procházeli města, předávali jim závazná rozhodnutí, na nichž se usnesli apoštolové a starší v Jeruzalémě. ⁵Církve pak sílily ve více a rostly v počtu každý den.

⁶Procestovali Frygii a Galacii, protože jim Duch svatý zabránil kázat Slovo v Asii. ⁷Když se přiblížili k Mysii, pokoušeli se jít do Bitynie, ale Duch Ježíšův jim to nedovolil. ⁸Obešli tedy Mysii a dorazili do Troady. ⁹Tam měl Pavel v noci vidění. Stál před ním nějaký Makedonec a prosil ho: „Přiď do Makedonie a pomoz nám!“

Filipy

¹⁰Jakmile Pavel přijal to vidění, ihned jsme se rozhodli vyrazit do Makedonie, přesvědčeni, že nás Bůh povolal, abychom jim kázali evangelium.

¹¹Vypluli jsme z Troady, vydali se přímým směrem k Samothráké a příštího dne jsme dorazili do Neapole. ¹²Odtud jsme odešli do Filip, které jsou předním městem té části Makedonie a římskou kolonií.

Poté, co jsme ve městě strávili několik dní, ¹³vyšli jsme v sobotu za město k řece, kde bylo zvykem se modlit. Posadili jsme se tam a mluvili k ženám, které se tam shromáždily. ¹⁴Naslouchala nám také jedna bohabojná žena jménem Lydie, obchodnice s purpurem z města Thyatir. Pán jí otevřel srdce, aby přijala, co Pavel říkal, ¹⁵a tak se i s celou domácností nechala pokřtít. Potom nás prosila: „Pokud mě máte za věrnou Pánu, buďte hosty v mém domě.“ A tak nás přemluvila.

¹⁶Jednou, když jsme se šli modlit, potkala nás jedna otrokyně, která měla věšteckého ducha a přinášela svým pánům veliké zisky předpovídáním budoucnosti. ¹⁷Začala za Pavlem a za námi chodit a vykřikovala: „Tito lidé jsou služebníci Nejvyššího Boha! Ohlašují vám cestu spásy!“ ¹⁸Když to trvalo mnoho dní, Pavel to už nemohl snést, a tak se obrátil a řekl tomu duchu: „Přikazuji ti ve jménu Ježíše Krista, vyjdi z ní!“ V tu chvíli byl pryč.

¹⁹Když její páni uviděli, že jejich naděje na další zisk je pryč, chopili se Pavla a Silase a táhli je na náměstí před úřad. ²⁰Přivedli je k městským správcům a řekli: „Tito lidé bouří naše město! Jakožto Židé ²¹hlásají zvyky, které jsou pro nás Římany nepřijatelné a nepřípustné!“

²²A když se proti nim postavil i sročený dav, úředníci jim strhali šaty a nařídili, ať jsou zbiti holemi. ²³Po mnoha ranách je vsadili do vězení a žaláříkovi přikázali, aby je přísně hlídali. ²⁴Ten je podle rozkazu vsadil do nejhlubší cely a nohy jim sevřel kládou.

²⁵Kolem půlnoci se Pavel a Silas modlili a zpívali chvály Bohu a vězňové jim naslouchali. ²⁶Vtom nastalo tak veliké zemětřesení, že se vězení otřáso v základech. Všechny dveře se hned otevřely a všem spadly okovy. ²⁷Žalářík se probudil, a když uviděl dveře vězení otevřené, vytáhl meč a chtěl se zabít v domněnání, že vězňové utekli. ²⁸Pavel však hlasitě vykřikl: „Neubližuj si! Všichni jsme tu!“

²⁹Žalářník si řekl o světlo, vběhl dovnitř a rozechvěn padl před Pavlem a Silasem na kolena. ³⁰Pak je vyvedl ven a ptal se: „Pánové, co mám dělat, abych byl spasen?“

³¹Odpověděli: „Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i tvůj dům!“ ³²Potom přinesli Pánovo slovo jemu i všem u něj doma. ³³(Ještě v tu noční hodinu je totiž vzal k sobě, aby jim omyl rány.) Hned nato se dal s celou svou domácností pokřtít. ³⁴Uvedl je do svého domu, prostřel stůl a radoval se, že s celou domácností uvěřil Bohu.

³⁵Když se rozednilo, poslali městští správci biřice se vzkazem: „Propuště ty lidi!“ ³⁶Žalářník tedy Pavlovi řekl: „Správci vzkázali, že máte být propuštěni. Pojďte ven a odejděte v pokoji.“

³⁷Pavel však odpověděl: „Zbili nás veřejně. Potom nás, římské občany, bez soudu vsadili do vězení – a teď nás chtějí vyhnat potají? To tedy ne! Ať přijdou a vyvedou nás sami!“

³⁸Biřicové to šli vyřídit městským správcům. Když uslyšeli, že to jsou římsští občané, polekali se ³⁹a šli je prosit za odpuštění. Vyvedli je ven a prosili je, ať opustí město. ⁴⁰Pavel a Silas tedy vyšli z vězení, přišli k Lydii, kde se uviděli s bratry, povzbudili je a odešli.

Tesalonika

17 Přes Amfipolis a Apolonii pak přišli do Tesaloniky, kde byla židovská synagoga. ²Pavel tam podle svého zvyku šel a po tři soboty k nim promlouval z Písem. ³Vysvětloval a dokazoval jim, že Mesiáš musel trpět a vstát z mrtvých a že „toto je Mesiáš: Ježíš, kterého vám kážu!“ ⁴Někteří z nich se dali přesvědčit a připojili se k Pavlovi a Silasovi, stejně jako veliké množství bohabojných Řeků i nemálo předních žen.

⁵Ostatních Židů se ale zmocnila žárlivost. Sehnali nějaké pouliční povaleče, vyvolali sročení davu, vzbouřili město a přitáhli k Jásonovu domu. Hledali tam Pavla a Silase, aby je mohli odvést před lidový soud. ⁶Když je však nenašli, odvěkli Jásona a některé bratry k městským radním s křikem: „Tito lidé rozvracejí celý svět! Teď přišli sem ⁷a Jáson je přijal! Ti všichni porušují císařské nařízení, protože se hlásí k jinému králi – Ježíšovi!“

⁸Ta slova dav i městské radní vylekala. ⁹Když ale Jáson a ostatní složili záruku, propustili je.

Beroa

¹⁰Bratři pak hned v noci vyslali Pavla i Silase do Beroje. Také tam po svém příchodu navštívili židovskou synagogu. ¹¹Tito Židé však byli ušlechtilější než tesaloničtí. Přijali Slovo s velikou dychtivostí a každý den zkoumali Písma, zda je to všechno opravdu tak. ¹²Mnozí z nich pak uvěřili, stejně jako nemálo vážených řeckých žen a mužů.

¹³Když se ale Židé z Tesaloniky dozvěděli, že Pavel káže Boží slovo i v Beroji, přišli také tam a začali podněcovat a bouřit dav. ¹⁴Bratři proto Pavla hned poslali k moři, ale Silas a Timoteus tam zůstali. ¹⁵Ti, kdo Pavla doprovázeli, ho dovedli až do Athén. Odtud se vrátili se vzkazem pro Silase a Timotea, aby co nejdříve přišli za Pavlem.

Athény

¹⁶Když na ně Pavel čekal v Athénách a viděl, jak je to město plné model, jeho duch se bouřil. ¹⁷Diskutoval tedy s Židy i bohabojnými Řeky v synagoze a každý den také s lidmi, které potkával na náměstí. ¹⁸Debatovali s ním rovněž někteří epikurejští a stoíctí filosofové. Jedni říkali: „Co nám chce ten žvanil povídat?“ a jiní: „Zdá se být zvěstovatelem cizích božstev!“ (Kázal jim totiž Ježíše a vzkříšení z mrtvých.)

¹⁹Chopili se ho a vyvedli na Areopag se slovy: „Mohli bychom vědět, jaké nové učení to hlásáš?“ ²⁰Zní nám to nějak zvláště, a tak chceme vědět, co to má být.“ ²¹(Všichni Athéňané i cizinci, kteří tam pobývali, se totiž nezabývali ničím jiným, než aby říkali nebo poslouchali něco nového.)

²²Pavel se postavil doprostřed Areopagu a řekl: „Athéňané, vidím, že jste v každém ohledu velmi nábožní lidé. ²³Když jsem se tu procházel a pozoroval vaše náboženství, našel jsem také oltář, na němž je napsáno: NEZNÁMÉMU BOHU. Nuže, koho ctíte, aniž ho znáte, toho vám zvěstuji.

²⁴Bůh, který stvořil svět i všechno v něm, je Pánem nebe i země. Nebydlí v chrámech udělaných rukama ²⁵ani si nedává lidskýma rukama sloužit, jako by něco potřeboval, protože sám všem dává život i dech a všechno. ²⁶Z jednoho člověka učinil celé lidstvo, aby žilo na celém zemském povrchu. Vyměřil jim určená období a hranice jejich života, ²⁷aby hledali Boha, zda by se ho snad mohli dotknout a nalézt ho – ačkoli není daleko od žádného z nás. ²⁸Vždyť jím žijeme, hýbeme se a trváme.“ ^a Jak řekli někteří z vašich básníků: „Jsme přece jeho rodina.“ ^b

²⁹Když tedy jsme Boží rodina, nemůžeme si myslet, že by se božská bytost mohla podobat zlatu, stříbru nebo kameni, výtvaru lidské zručnosti a důvtipu. ³⁰Bůh ale přehlédl časy této nevědomosti a nyní ukládá všem lidem všude, aby činili pokání. ³¹Určil totiž den, v němž bude spravedlivě soudit svět skrze muže, kterého k tomu ustanovil, o čemž podal každému důkaz, když ho vzkřísil z mrtvých.“

³²A jakmile uslyšeli o vzkříšení z mrtvých, jedni se začali posmívat, ale jiní řekli: „Poslechneme si to od tebe někdy jindy.“ ³³Tedy je Pavel opustil.

³⁴Někteří se ale k němu připojili a uvěřili; mimo jiné i Dionýsios Areopagita, žena jménem Damaris a ještě další.

Korint

18 Potom se Pavel vydal z Athén do Korintu. ²Tam se setkal s jedním Židem jménem Akvila, původem z Pontu, který se s manželkou Priscillou nedávno přistěhoval z Itálie (císař Klaudius totiž nařídil, že všichni Židé musí opustit Řím). Pavel se k nim přidal, ³protože jeho řemeslem, stejně jako jejich, bylo šití stanů. Bydlel tedy a pracoval u nich ⁴a každou sobotu hovořil v synagoze a přesvědčoval Židy i Řeky.

⁵Když pak z Makedonie dorazili Silas a Timoteus, Pavel se zcela oddal kázání Slova a dokazoval Židům, že Ježíš je Mesiáš. ⁶Když mu však odporovali a rouhali se, setřásl si prach z pláště se slovy: „Vaše krev na vaši hlavu, já jsem od ní čistý! Od této chvíle půjdu k pohanům.“

⁷Odešel odtud a vstoupil do domu jistého bohabojného muže jménem Titus Justus, jehož dům sousedil se synagogou. ⁸Krispus, představený

^a28 citace z díla *Cretica* krétského filosofa Epimenida (6. stol. př. n. l.)
z díla *Phaenomena* kilikijského básníka Arata (asi 310–240 př. n. l.)

^b28 citace

synagogy, pak s celou svou domácností uvěřil Pánu. Stejně tak mnozí Korinťané, kteří naslouchali Pavlovi, uvěřili a dali se pokřtít.

⁹Jedné noci Pán řekl Pavlovi ve vidění: „Neboj se, mluv a nemlč! ¹⁰Já jsem s tebou a nikdo se tě ani nedotkne, aby ti ublížil. Mnozí v tomto městě totiž patří mně.“ ¹¹A tak tu Pavel zůstal půldruhého roku a vyučoval mezi nimi Boží slovo.

¹²Když se však řeckým^a prokonzulem stal Gallio, Židé se svorně postavili proti Pavlovi a přivedli ho před soud ¹³s žalobou: „Tento muž navádí lidi, aby ctili Boha v rozporu se Zákonem!“

¹⁴Pavel se chystal něco říci, ale Gallio se obrátil k Židům: „Ach, vy Židé! Kdyby šlo o nějaké bezprávní nebo vážný zločin, měl bych důvod vás vyslechnout. ¹⁵Když se ale přete o slovech a jménech a o vašem Zákoně, vyřešte si to sami. Já takové věci soudit nehodlám!“ ¹⁶A s tím je vyhnal ze soudní síně.

¹⁷Všichni se pak vrhli na představeného synagogy Sostena a bili ho přímo před soudem, ale Gallio na to vůbec nedbal.

Návrat do Antiochie a třetí cesta

¹⁸Když tam Pavel pobyl ještě nějakou dobu, rozloučil se s bratry a vyrazil s Priscillou a Akvilou na zpáteční cestu do Sýrie. V Kenchrejích si kvůli slibu, který složil, dal ostříhat vlasy.^b ¹⁹Když dorazil do Efesu, nechal je oba tam; sám šel do synagogy a hovořil se Židy. ²⁰Přemlouvali ho, aby ještě nějaký čas zůstal, ale on nesvolil. ²¹Při loučení jim řekl: „Bude-li Bůh chtít, znovu se k vám vrátím.“ Vyplul z Efesu ²²a poté, co přistál v Cesareji, se vydal do Jeruzaléma. Tam pozdravil církev a odešel do Antiochie.

²³Když tam strávil nějaký čas, vypravil se znovu na cestu. Postupně procházel Galacii a Frygii a posiloval všechny učedníky.

²⁴Do Efesu zatím přišel jeden Žid jménem Apollo, výmluvný muž a znalec Písma, původem z Alexandrie. ²⁵Byl obeznáměn s Pánovou cestou, a tak vroucně mluvil a přesně učil o Ježíši. Znal však jenom Janův křest. ²⁶Když začal směle mluvit v synagoze, uslyšeli ho Priscilla s Akvilou, vzali ho k sobě a vysvětlili mu Boží cestu ještě přesněji.

²⁷Apollo se potom chtěl vydat do Řecka,^c a tak ho bratři povzbudili a napsali učedníkům, aby ho přijali. Když tam dorazil, velmi prospěl těm, kdo z Boží milosti uvěřili. ²⁸Mocně totiž překonával Židy, když veřejně dokazoval z Písma, že Ježíš je Mesiáš.

Pavel v Efesu

19 Zatímco byl Apollo v Korintu, Pavel prošel hornatým vnitrozemím a dorazil do Efesu, kde našel nějaké učedníky. ²Zeptal se jich: „Přijali jste Ducha svatého, když jste uvěřili?“

„Nikdy jsme o Duchu svatém ani neslyšeli,“ řekli mu na to.

³„Jak jste tedy byli pokřtěni?“ ptal se.

„Janovým křtem,“ odpověděli.

⁴Pavel jim řekl: „Jan svým křtem vedl lidi k pokání a vyzýval je k víře v toho, který měl přijít po něm – v Ježíše.“

^a12 dosl. achajským

^b18 Num 6:5

^c27 dosl. do Achaje

⁵Když to uslyšeli, dali se pokřtít ve jménu Pána Ježíše. ⁶Když pak na ně Pavel položil ruce, sestoupil na ně Duch svatý, takže začali mluvit v jiných jazycích a prorokovat. ⁷Těch mužů bylo celkem asi dvanáct.

⁸Pavel pak šel do synagogy a tři měsíce tam směle mluvil; hovořil s lidmi a přesvědčoval je o Božím království. ⁹Když však někteří zatvrzele odmítali víru a veřejně tu Cestu haněli, Pavel se od nich odvrátil. Odvedl učedníky s sebou a každý den pak promlouval v poslušárně jistého Tyranna. ¹⁰To se dělo po dva roky, takže všichni obyvatelé Asie, jak Židé, tak Řekové, slyšeli Pánovo slovo.

¹¹Bůh konal skrze Pavlovy ruce neobyčejné zázraky. ¹²Lidé dokonce odnášeli šátky a zástěry z jeho těla na nemocné; nemoci je opouštěly a zlí duchové vycházeli.

¹³Nějací potulní židovští zaklínači^a se pak pokusili vzývat jméno Pána Ježíše nad těmi, kdo měli zlé duchy: „Zaklínáme vás Ježíšem, kterého káže Pavel!“ ¹⁴Tak to dělalo sedm synů židovského vrchního kněze Skévy. ¹⁵Zlý duch jim odpověděl: „Ježíše znám, o Pavlovi vím, ale kdo jste vy?“ ¹⁶A ten člověk, ve kterém byl zlý duch, se na ně vrhl, přemohl je a zbil tak, že z toho domu utekli nazí a zranění.

¹⁷Když se to rozneslo mezi všemi Židy i Řeky bydlícími v Efesu, na všechny padla bázeň a jméno Pána Ježíše bylo ve velké vážnosti. ¹⁸Mnozí z těch, kdo uvěřili, pak přicházeli a vyznávali a odhalovali své praktiky. ¹⁹Také mnozí z těch, kteří se zabývali magií, přinášeli své knihy a přede všemi je pálili. Když pak spočítali jejich cenu, zjistili, že stály padesát tisíc stříbrných.^b ²⁰Tak se mocně šířilo Pánovo slovo a rozmáhalo se.

Efeská Artemis

²¹Po těchto událostech se Pavel veden Duchem rozhodl, že se přes Makedonii a Řecko^c vydá do Jeruzaléma. „Až tam pobudu,“ řekl, „musím se také podívat do Říma.“ ²²Dva ze svých pomocníků, Timotea a Erasta, tehdy poslal do Makedonie, ale sám zůstal ještě načas v Asii.

²³Někdy v té době nastal kvůli té Cestě nemalý rozruch. ²⁴Jeden stříbrotepec jménem Demetrios totiž vyráběl stříbrné napodobeniny Artemidina chrámu, což řemeslníkům přinášelo nemalý výdělek. ²⁵Svolal je tedy stejně jako výrobce z příbuzných oborů a promluvil k nim: „Pánové, víte, že z tohoto řemesla pramení náš blahobyt. ²⁶Jak ale vidíte a slyšíte, onen Pavel přesvědčil a odvrátil veliké množství lidí nejen v Efesu, ale skoro po celé Asii. Že prý, bohové vyrobení rukama nejsou žádní bohové!“ ²⁷Nejenže je tím ohrožena pověst našeho řemesla; hrozí také, že chrám veliké bohyně Artemis už nebude nic znamenat, a tak se sníží věhlas té, kterou ctí celá Asie a celý svět!“

²⁸Když to uslyšeli, popadl je hněv a začali křičet: „Veliká je efeská Artemis!“ ²⁹Město zachvátil zmatek. Všichni se společně hnali do divadla a vlekli s sebou Pavlovy společníky na cestách, Makedonce Gaia a Aristarcha. ³⁰Pavel chtěl vyjít k lidu, ale učedníci ho nenechali. ³¹Také někteří jeho přátelé z asijských nejvyšších kruhů mu naléhavě vzkazovali, ať se neodvažuje do divadla.

^a13 řec. *exorcisté*

^b19 50 000 drachem odpovídalo mzdě dělníka asi za 160 let

^c21 dosl. *Achaja*

³²Tam jedni křičeli to, druhí ono, ve shromáždění vládl zmatek a mnozí ani nevěděli, proč se sešli. ³³Z davu pak vytáhli jistého Alexandra, který zastupoval Židy. Alexandr pokynul rukou a chtěl před lidem pronést obhajobu. ³⁴Jakmile však poznali, že je to Žid, všichni začali jednohlasně křičet: „Veliká je efeská Artemis!“ Trvalo to asi dvě hodiny.

³⁵Městský tajemník pak uklidňoval dav slovy: „Občané Efesu! Kdo by nevěděl, že město Efes je strážcem chrámu veliké Artemis a její sochy spadlé z nebe? ³⁶Tyto věci jsou nepopíratelné, a tak je třeba, abyste zachovali klid a neprovedli nic unáhleného. ³⁷Přivedli jste sem tyto muže, ti se však nedopustili žádné svatokrádeže ani rouhání proti vaší bohyni. ³⁸Chce-li Demetrios a ostatní řemeslníci někoho žalovat, od toho jsou tu veřejné soudy a místodržitelé. Tam ať se soudí. ³⁹Máte-li nějaké další požadavky, budou projednány v zákonném shromáždění. ⁴⁰Hrozí nám totiž, že kvůli dnešku budeme obviněni ze vzpoury. Pro toto sročení není žádný důvod a nevíme, jak bychom je mohli obhájit.“ A po těchto slovech shromáždění rozpustil.

V Makedonii, Řecku a Asii

20 Jakmile to pozdvižení skončilo, Pavel svolal učedníky, rozloučil se s nimi a vyrazil do Makedonie. ²Prošel ty kraje, mnohokrát povzbudil místní učedníky a dorazil do Řeka, ³kde strávil tři měsíce. Potom se chystal odplout do Sýrie, ale kvůli židovským úkladům se rozhodl vrátit přes Makedonii. ⁴Doprovázeli ho:

Sopater z Beroje,
Aristarchos a Sekundus z Tesaloniky,
Gaius a Timoteus z Derbe
a Tychikos a Trofimos z Asie.

⁵Ti šli napřed a čekali v Troadě na nás, ⁶kteří jsme po Svátku nekvašených chlebů^a vypluli z Filip. Během pěti dnů jsme dorazili k nim do Troady a strávili jsme tam týden.

⁷Když jsme se prvního dne po sobotě sešli k lámání chleba, ^bPavel k nim mluvil, a protože se druhý den chystal odejít, protáhl svou řeč až do půlnoci. ⁸V horní místnosti, kde se shromáždili, svítilo hodně lamp. ⁹Jeden mladík jménem Eutychus seděl v okně a při Pavlově dlouhé řeči se o něj pokoušel hluboký spánek. Nakonec ho spánek přemohl a on spadl z třetího poschodí dolů. Když ho zvedli, byl mrtev. ¹⁰Pavel sešel dolů a objal jej; potom ho vzal do náruče a řekl: „Buďte klidní, je v něm život!“ ¹¹Pak vystoupil nahoru, lámal chléb a po jídle ještě dlouho mluvil, až do rána, kdy odešel. ¹²Toho chlapce pak přivedli živého a byli nesmírně potěšeni.

¹³My ostatní jsme vyrazili napřed. Vypluli jsme na lodi k Assu, kde jsme měli přibrat Pavla; přál si tam totiž jít sám pěšky. ¹⁴Když jsme se v Assu setkali, vzali jsme ho na palubu a připluli do Mitylény. ¹⁵Odtud jsme pokračovali dál a druhého dne jsme se přiblížili k ostrovu Chios. Nazítří jsme připluli k Sámu a dalšího dne jsme dorazili do Milétu. ¹⁶Pavel se totiž rozhodl minout Efes, aby se v Asii nezdržel. Spěchal do Jeruzaléma, kam se chtěl dostat pokud možno na den Letnic.

^a6 viz pozn. Skut 12:3

^b7 Skut 2:42, 46

Pavel se loučí

¹⁷Z Milétu poslal zprávu do Efesu a zavolał k sobě starší církve. ¹⁸Když k němu přišli, řekl jim: „Sami víte, jak jsem strávil všechen čas, kdy jsem byl s vámi, od prvního dne, kdy jsem přišel do Asie: ¹⁹Jak jsem sloužil Pánu se vši pokorou, v slzách a uprostřed mnoha zkoušek, které mě potkaly kvůli židovským úkladům; ²⁰jak jsem vám nezamlčel nic užitečného, ale kázal vám a učil veřejně i po domech; ²¹jak jsem Židům i Řekům vydával svědectví o pokání k Bohu a o víře v našeho Pána Ježíše.

²²Teď ale jdu, puzen Duchem, do Jeruzaléma. Nevím, co mě tam čeká, ²³ačkoli mi Duch svatý v každém městě potvrzuje, že mě čekají pouta a soužení. ²⁴Já však na to nedbám; v životě mi nejde o nic víc, než abych dokončil svůj běh a službu, kterou jsem přijal od Pána Ježíše: abych byl svědkem evangelia o Boží milosti.

²⁵Teď vím, že nikdo z vás, mezi nimiž jsem chodil a kázal o Božím království, mě už nikdy neuvidí. ²⁶Proto před vámi dnešní den prohlašuji, že jsem čistý od krve všech, ²⁷neboť jsem nic nezamlčel, ale oznámil vám veškerou Boží vůli. ²⁸Dbejte tedy na sebe i na celé stádo, jehož správci vás Duch svatý ustanovil, abyste pásli Boží^a církev, kterou vykoupil svou vlastní krví. ²⁹Vím, že po mém odchodu mezi vás přijdou draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. ³⁰I z vás samotných povstanou lidé, kteří budou překrucovat pravdu, aby strhli učedníky za sebou. ³¹Proto bděte a pamatujte, že jsem po tři roky dnem i nocí bez přestání v slzách napomínal jednoho každého z vás.

³²Teď vás tedy svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vybudovat vás a dát vám dědictví mezi všemi posvěcenými. ³³Od nikoho jsem nechtěl stříbro, zlato ani šaty. ³⁴Sami víte, že jsem těmato rukama vydělával na potřeby své i svých společníků. ³⁵Tím vším jsem vám ukázal, že máme poctivě pracovat, pomáhat slabým a pamatovat na slova Pána Ježíše, který řekl: „Požehnanější je dávat než dostávat.“

³⁶Po těch slovech s nimi všemi poklekl a modlil se. ³⁷Všichni se dali do velkého pláče, objímali Pavla a líbali ho. ³⁸Nejvíce se rmoutili nad jeho slovy, že už ho nikdy neuvidí. Tak ho doprovázeli až k loďi.

Připraven zemřít

21 Když jsme se konečně rozloučili, zvedli jsme kotvy a vypluli přímým směrem na ostrov Kós. Druhý den jsme dorazili na Rhodos a odtud do Patary. ²Tam jsme našli loď, která plula do Fénicie, nalodili se a vypluli. ³Přiblížili jsme se na dohled ke Kypru, nechali je vlevo a plavili se dál do Sýrie. Když jsme pak přistáli v Týru, kde měla loď vyložit náklad, ⁴vyhledali jsme místní učedníky a týden u nich zůstali. Ti Pavla skrze Ducha varovali, ať nechodí do Jeruzaléma. ⁵Když jsme po týdnů měli pokračovat v cestě, všichni nás i s ženami a dětmi vyprovodili za město, kde jsme na břehu poklekl i a modlili se. ⁶Po rozloučení jsme nastoupili na loď a oni se vrátili domů.

⁷Z Týru jsme zamířili do Ptolemaid, kde naše plavba skončila. Pozdravili jsme bratry a strávili s nimi jeden den. ⁸Nazítří jsme pokračovali pěšky do Cesareje. Navštívili jsme evangelistu Filipa (jednoho z oněch sedmi)^b a zůstali u něj v domě. ⁹Filip měl čtyři mladé dcery, které prorokovaly.

^a28 mnoho rukopisů *Pánovu* ^b8 Skut 6:5

¹⁰Když jsme tam strávili několik dní, dorazil z Judska jeden prorok jménem Agabos. ¹¹Přišel k nám, vzal Pavlův pás a svázal si ruce i nohy se slovy: „Tak praví Duch svatý: Muže, jemuž patří tento pás, takto spoutají židovští vůdci v Jeruzalémě a vydají ho do rukou pohanů.“ ¹²Když jsme to uslyšeli, proslili jsme ho spolu s místními učedníky, ať nechodí do Jeruzaléma.

¹³„K čemu ten pláč?“ odpověděl Pavel. „Proč mi lámete srdce? Pokud jde o mě, jsem připraven nejen být svázan, ale také v Jeruzalémě zemřít pro jméno Pána Ježíše!“ ¹⁴Protože se ale nedal přesvědčit, nechali jsme toho se slovy: „Děj se vůle Páně!“

Pavel v Jeruzalémě

¹⁵Po několika dnech jsme byli připraveni, a tak jsme se vydali vzhůru do Jeruzaléma. ¹⁶Několik učedníků z Cesareje šlo s námi, aby nás dovedli k jistému Mnásonovi z Kypru, dávnému učedníkovi, u něhož jsme měli být ubytováni.

¹⁷Když jsme došli do Jeruzaléma, bratři nás tam vřele přijali. ¹⁸Druhého dne šel Pavel s námi k Jakubovi, kde se shromáždili všichni starší. ¹⁹Pavel je pozdravil a vyprávěl jim postupně všechno, co Bůh skrze jeho službu vykonal mezi pohany.

²⁰Když to uslyšeli, vzdali slávu Bohu. Potom mu řekli: „Vidíš, bratře, kolik tisíc Židů už uvěřilo, a ti všichni jsou horliví milovníci Zákona. ²¹O tobě ale mají zprávy, že učíš všechny Židy mezi pohany, aby odpadli od Mojžíše. Prý je navádíš, aby nedávali obězat své syny a nezachovávali naše zvyky. ²²Co s tím? Určitě se doslechnou, že jsi přišel. ²³Udělej tedy, co ti říkáme: Máme tu čtyři muže, kteří na sebe vzali slib. ²⁴Podrob se spolu s nimi očištěnímu obřadu a zaplať za ně, co je potřeba, aby si oholili hlavy.“ Tak všichni poznají, že na těch zprávách o tobě nic není a že naopak žiješ řádně a zachovááš Zákon. ²⁵Pokud jde o věřící z pohanů, těm jsme napsali rozhodnutí, ať se vyhýbají masu obětovanému modlám, dále krvi, masu zardoušených zvířat a smilstvu.“

Zatčen v Chrámu

²⁶Druhého dne se tedy Pavel spolu s oněmi muži podrobil očištěnímu obřadu. Potom šel do chrámu ohlásit, kdy uplyne doba jejich očišťování a za každého z nich bude přinesena oběť.

²⁷Když už těch sedm dní mělo uplynout, uviděli ho v chrámu Židé z Asie. Vzbouřili všechen lid a vrhli se na něj ²⁸s křikem: „Izraelité, pomozte! To je ten člověk, který všude všechny učí proti tomuto lidu, Zákonu i tomuto místu! Navíc ještě do chrámu přivedl Řeky, aby toto svaté místo poskvnil!“ ²⁹(Předtím s ním totiž ve městě viděli Trofima z Efesu a domnívali se, že ho Pavel přivedl do chrámu.)

³⁰Byl z toho rozruch po celém městě. Lidé se sběhli, chopili se Pavla a táhli ho ven z chrámu. Dveře se za ním ihned zavřely. ³¹Už se ho chystali zabít, když k veliteli římské posádky dorazila zpráva, že se celý Jeruzalém bouří. ³²Okamžitě vzal vojáky a setníky a seběhl k nim. Jakmile uviděli velitele s vojáky, přestali Pavla bít. ³³Velitel přistoupil, zatkl ho a dal ho spoutat dvěma řetězy. Potom se ptal, kdo to je a co udělal. ³⁴V davu však jedni křičeli to a druzí ono. Nemohl kvůli hluku zjistit nic jistého, a tak poručil, ať

ho odvedou do pevnosti. ³⁵Po schodišti ho vojáci kvůli násilí davu museli nést. ³⁶Šla za ním totiž spousta lidí a křičeli: „Pryč s ním!“

³⁷Když už měl být Pavel zaveden do pevnosti, oslovil velitele: „Mohu s tebou mluvit?“

„Ty umíš řecky?“ odpověděl velitel. ³⁸„Takže ty nejsi ten Egyptan, který nedávno vzbouřil a odvedl na poušť ty čtyři tisíce hrdlořezů?“

³⁹„Jsem Žid z Tarsu v Kilikii, občan onoho významného města,“ odvětil Pavel. „Proto tě žádám, dovol mi promluvit k lidu.“

Jsem Žid

⁴⁰Pavel se s velitelovým svolením postavil na schodišti a pokynul rukou lidu. Když se rozhostilo ticho, promluvil k nim hebrejsky:“

22 „Bratři a otcové, vyslechněte prosím mou obhajobu před vámi!“

²Když uslyšeli, že k nim mluví hebrejsky, ztišili se ještě více.

Pavel pokračoval: ³„Jsem Žid narozený v kilikijském Tarsu, ale vychovaný zde v tomto městě. Zákonu našich otců jsem byl vyučen v největší přísnosti u nohou Gamalielových a byl jsem horlivcem pro Boha, jako jste dodnes vy všichni. ⁴Tu Cestu jsem pronásledoval až k smrti. Zatýkal jsem muže i ženy a dával je do vězení, ⁵jak může dosvědčit i velekněz a všichni starší. Od nich jsem také přijal dopisy pro naše bratry v Damašku, kam jsem se vypravil, abych i tamější přívržence přivedl v poutech do Jeruzaléma k potrestání.

⁶Když už jsem se cestou blížil k Damašku, okolo poledne mě náhle obklopilo veliké světlo z nebe. ⁷Padl jsem na zem a uslyšel hlas: ‚Saule, Saule, proč mě pronásleduješ?‘ ⁸Zeptal jsem se: ‚Kdo jsi, Pane?‘ a on odpověděl: ‚Já jsem Ježíš Nazaretský, kterého ty pronásleduješ.‘ ⁹Moji společníci viděli světlo; hlas, který ke mně mluvil, ale neslyšeli. ¹⁰Zeptal jsem se: ‚Pane, co mám dělat?‘ a Pán mi řekl: ‚Vstaň a jdi do Damašku; tam se dozvíš všechno, co máš dělat.‘ ¹¹Byl jsem oslepen jasnem toho světla, a tak mě moji společníci museli do Damašku odvést za ruku.

¹²Jistý Ananiáš, zbožný stoupenec Zákona s dobrou pověstí u všech místních Židů, ¹³přišel za mnou. Postavil se ke mně a řekl: ‚Bratře Saule, prohlédni!‘ Hned v tu chvíli jsem ho uviděl ¹⁴a on řekl: ‚Bůh našich otců tě vyvolil, abys poznal jeho vůli, spatřil jeho Spravedlivého a uslyšel hlas z jeho úst. ¹⁵Přede všemi lidmi mu budeš svědkem toho, co jsi viděl a slyšel. ¹⁶Na co ještě čekáš? Vstaň, pokřti se, smyj své hříchy a vzývej jeho jméno!‘

¹⁷Potom jsem se vrátil do Jeruzaléma. Při modlitbě jsem v chrámu upadl do vytržení ¹⁸a viděl jsem Pána. Řekl mi: ‚Pospěš si! Rychle opusť Jeruzalém, neboť tvé svědectví o mně tu nepřijmou.‘ ¹⁹Namítl jsem: ‚Pane, oni vědí, že jsem v synagogách zatýkal a bičoval ty, kdo věřili v tebe. ²⁰Když byla prolévána krev tvého svědka Štěpána, stál jsem tam, schvaloval to a hlídal pláště těch, kdo ho zabíjeli.‘ ²¹Na to mi Pán řekl: ‚Jen jdi. Pošlu tě k dalekým národům.‘“

Římský občan

²²Až po to slovo mu naslouchali. Teď ale začali křičet: „Pryč s ním ze světa! Nemá právo žít!“ ²³Když takto křičeli, rvali si pláště a házeli do vzduchu prach, ²⁴velitel ho nechal odvést do pevnosti. Nařídil, ať ho vyslychájí

^{a40} nebo aramejsky (dosl. židovským jazykem)

bičováním, aby zjistil, proč na něj tolik křičeli. ²⁵Poté, co ho připoutali řemeny, Pavel oslovil velícího setníka: „Vy smíte bičovat římského občana – navíc bez soudu?“

²⁶Jakmile to setník uslyšel, odešel to ohlásit veliteli: „Dej si pozor, co děláš. Ten člověk je římský občan!“

²⁷Velitel se šel Pavla zeptat: „Pověz mi, ty jsi římský občan?“

„Ano,“ odpověděl Pavel.

²⁸Velitel mu řekl: „Já jsem získal občanství za spoustu peněz!“

„Já jsem se tak už narodil,“ odpověděl Pavel.

²⁹Ti, kdo ho měli vyslyšet, od něj okamžitě ustoupili. I velitel dostal strach, když si uvědomil, že nechal spoutat římského občana.

Před Veleradou

³⁰Velitel chtěl zjistit, z čeho přesně jej Židé obviňují. Nazítrí ho proto nechal vyvést z vězení a nařídil, ať se sejdou vrchní kněží i celá Velerada. Pak přivedl Pavla a postavil ho před ně.

23 Pavel se pozorně rozhlédl po Veleradě a řekl: „Bratři, v každém ohledu mám čisté svědomí; až dodneška jsem se řídil Božími zákony.“

²Velebněz Ananiáš hned prikázal těm, kdo stáli u něj, aby ho bili přes ústa. ³Pavel mu odpověděl: „Tebe bude bít Bůh, ty zbílená stěno! Sedíš tu, abys mě soudil podle Zákona, a proti Zákonu mě nařizuješ bít!“^a

⁴Ti, kdo stáli u něj, mu řekli: „Ty spíláš Božímu veleknězi?“

⁵„Nevěděl jsem, bratři, že je to velekněz,“ odpověděl Pavel. „Je přece psáno: Vůdci svého lidu nespíjej.“^b

⁶Pavel věděl, že ve Veleradě je jedna strana saduceů a druhá farizeů, a tak zvolal: „Bratři, já jsem farizeus, farizeův syn. Stojím před soudem kvůli naději zmrtvýchvstání!“ ⁷Jakmile to řekl, farizeové se začali se saduceji hádat, a tak se shromáždění rozdělilo. ⁸(Saduceové totiž tvrdí, že není žádná vzkříšení ani anděl nebo duch, ale farizeové to obojí vyznávají.)

⁹Strhl se veliký křik. Z farizejské strany povstali někteří znalci Písma a bojovali za něj: „Nenašli jsme na něm nic zlého. Co když k němu mluvil duch nebo anděl?“ ¹⁰Hádka narůstala tak, že se velitel začal obávat, aby Pavla neroztrhali. Poručil tedy vojákům, ať jdou dolů, vyrvou jim ho a odvedou do pevnosti.

¹¹Tu noc před ním stanul Pán. „Buď statečný,“ řekl mu. „Jako jsi o mně svědčil v Jeruzalémě, musíš svědčit i v Římě.“

Spiknutí

¹²Když se rozednilo, někteří Židé se spojili a zapřísáhli se, že nebudou jíst ani pít, dokud Pavla nezabijí. ¹³Těch spiklenců bylo nejméně čtyřicet. ¹⁴Přišli k vrchním kněžím a starším a řekli: „Složili jsme přísahu, že se nedotkneme jídla, dokud nezabijeme Pavla. ¹⁵Vy teď spolu s Veleradou vkažte veliteli, ať ho přivede k vám, jako byste chtěli jeho věc důkladněji prozkoumat. Ještě než k vám dojde, jsme připraveni ho zabít.“

¹⁶O té léčce se však doslechl syn Pavlovy sestry. Vydal se tedy za Pavlem do pevnosti a pověděl mu to. ¹⁷Pavel pak k sobě zavolał jednoho ze setníků a řekl mu: „Vezmi toho mladíka k veliteli. Má pro něj zprávu.“

^a3 Lev 19:15 ^b5 Exod 22:27

¹⁸Setník ho dovedl za velitelem s hlášením: „Vězeň Pavel mě zavolal a požádal, abych k tobě přivedl tohoto mladíka, že ti má něco říci.“

¹⁹Velitel ho vzal za ruku, poodešel s ním stranou a ptal se: „Co mi chceš povědět?“

²⁰Mladík mu řekl: „Židé se dohodli, že tě požádají, abys zítra přivedl Pavla do Velerady, jako by chtěli jeho věc důkladněji prozkoumat. ²¹Ty jim ale nevěř! Číhá na něj nejméně čtyřicet mužů, kteří se zapřísáhli, že nebudou jíst ani pít, dokud ho nezabijí. Jsou už připraveni a čekají jen na tvé rozhodnutí!“

²²Velitel pak mladíka propustil a přikázal mu: „Nikommu neříkej, že jsi mi to prozradil!“

Odeslání do Cesareje

²³Zavolal si dva setníky a řekl jim: „Na devátou večer připravte dvě stě vojáků k cestě do Cesareje. Vezměte také sedmdesát jezdců a dvě stě lehkooděnců. ²⁴Přiveďte mezky pro Pavla a bezpečně ho dopravte k prokurátoru Felixovi.“

²⁵Potom napsal dopis tohoto znění:

²⁶Klaudius Lysiáš zdraví vznešeného prokurátora Felixe.

²⁷Tohoto muže se zmocnili Židé a chtěli ho zabít. Když jsem se dozvěděl, že je to římský občan, zasáhl jsem se svým oddílem a zachránil ho. ²⁸Protože jsem chtěl zjistit, z čeho jej obviňují, přivedl jsem ho do jejich Velerady. ²⁹Shledal jsem, že jej obviňují kvůli sporným otázkám jejich Zákona a že nespáchal nic, zač by zasloužil smrt nebo vězení. ³⁰Když jsem se pak dozvěděl, že se ho chystají úkladně zavraždit, ihned jsem ho odeslal k tobě. Jeho žalobcům jsem přikázal, ať svá obvinění vůči němu přednesou tobě.

³¹Vojáci vzali Pavla a podle rozkazu ho v noci odvedli do Antipatridy.

³²Nazítří se vrátili do pevnosti a zanechali ho v doprovodu jezdců. ³³Ti po příjezdu do Cesareje doručili dopis prokurátorovi a předali mu Pavla.

³⁴Poté, co si dopis přečetl, zeptal se, z které je provincie. Když zjistil, že z Kilikie, ³⁵řekl: „Vyslechnu tě, jakmile se dostaví tvoji žalobci.“ Zatím ho nechal hlídat v Herodově paláci.

Souzen před Felixem

24 Po pěti dnech do Cesareje dorazil velekněz Ananiáš s některými staršími a s jistým řečníkem Tertullem, aby Pavla obvinili před prokurátorem.

²Jakmile byl Pavel předvolán, Tertullus přednesl obžalobu: „Vznešený Felixi! Díky tobě již dlouho zakoušíme pokoj a díky tvé prozíravosti vše v tomto národě spěje k lepšímu, ³což bezvýhradně a všeobecně přijímáme s nehlubší vděčností. ⁴Abych tě však příliš nezdržoval, prosím, abys nás krátce vyslyšel s vlídností sobě vlastní.“

⁵Shledali jsme, že tento muž je nesmírně nebezpečný. Jakožto vůdce té sekty nazaretských vyvolává nepokoje mezi všemi Židy po celém světě.

^{6[7]}Pokusil se dokonce znesvětit chrám, a tak jsme ho zajali. ^a ⁸Když provedeš výslech, sám se budeš moci přesvědčit o všem, z čeho jej žalujeme.“

⁹Židé s tou řečí souhlasili a potvrzovali, že je to pravda.

¹⁰Prokurátor tedy pokynul k Pavlovi a ten se ujal slova: „Vím, že náš národ spravuješ již řadu let, a tak se budu hájit s klidnou myslí. ¹¹Jak si můžeš ověřit, v Jeruzalémě, kam jsem přišel uctívat Boha, jsem nepobyl více než dvanáct dní. ¹²Nikdo mě neviděl hádat se s někým v chrámu nebo podněcovat davy, ať už v synagogách, nebo ve městě. ¹³To, z čeho mě tu obviňují, nemohou nijak prokázat.

¹⁴Přiznávám však před tebou, že sloužím Bohu našich otců jako stoupenec té Cesty, kterou oni nazývají sektou. Věřím všemu, co je psáno v Zákoně a v Prorocích, ¹⁵a mám v Bohu naději, kterou chovají i oni, že nastane vzkříšení spravedlivých i nespravedlivých. ¹⁶Proto se snažím, abych měl vždy čisté svědomí před Bohem i před lidmi.

¹⁷Po letech jsem se vrátil do Jeruzaléma, abych svému národu přinesl dary pro chudé a oběti. ¹⁸Někteří Židé z Asie mě zastihli v chrámu, když jsem se bez davu a hluku podrobil očištnému obřadu. ¹⁹Pokud proti mně něco mají, měli by tu stát před tebou a žalovat mě. ²⁰Anebo ať řeknou zde tito, jaký zločin na mě našli, když jsem stál před Veleradou. ²¹Snad šlo o to jediné, co jsem mezi nimi zvolal: „Dnes jsem před vámi souzen kvůli vzkříšení z mrtvých!“

²²Felix (který o té Cestě leccos věděl) pak případ odročil: „Rozhodnu vaši při, až se dostaví velitel Lysias.“ ²³Pak poručil setníkovi, který Pavla střežil, ať mu ulehčí vazbu a nikomu z jeho přátel ať nebrání postarat se o něj.

²⁴Po několika dnech pak Felix přišel se svou manželkou Drusillou, která byla Židovka. Poslal pro Pavla a vyslechl si ho ohledně víry v Mesiáše.

²⁵Když ale Pavel mluvil o spravedlnosti, o zdrženlivosti a o nadcházejícím soudu, Felix dostal strach. „Prozatím odejdi,“ řekl mu. „Zavolám si tě, až budu mít čas.“ ²⁶Přitom ovšem doufal, že mu Pavel nabídne nějaký úplatek. Proto si ho také nechával často zavolat, aby si pohovořili.

²⁷Po dvou letech Felixe v úřadu vystřídal Porcius Festus. Felix se ovšem chtěl zavděčit Židům, a tak nechal Pavla ve vězení.

Odvolávám se k císaři!

25 Tři dny poté, co se Festus ujal vlády v provincii, vypravil se z Cesareje vzhůru do Jeruzaléma. ²Vrchní kněží a přední Židé mu tehdy oznámili žalobu proti Pavlovi. Prosili ho ³a dožadovali se té laskavosti, aby ho nechal poslat do Jeruzaléma (chystali totiž léčku, že ho po cestě zabijí). ⁴Festus odpověděl: „Pavel je ve vazbě v Cesareji, kam se sám chystám brzy odjet. ⁵Ať se tam vaši zástupci vypraví se mnou, a pokud ten muž provedl něco zlého, ať ho žalují.“

⁶Poté, co mezi nimi strávil osm nebo deset dní, vrátil se do Cesareje. Druhého dne zasedl k soudu a poručil, ať předvedou Pavla. ⁷Jakmile se dostavil, obstoupili ho Židé, kteří přišli z Jeruzaléma, a vznášeli proti němu těžká obvinění, která však nemohli dokázat.

⁸Pavel se hájil: „Ani proti židovskému Zákonu ani proti chrámu ani proti císaři jsem se v ničem neprovinil.“

⁹Festus, který se chtěl zavděčit Židům, Pavlovi odpověděl: „Chceš jít do Jeruzaléma a tam být ohledně toho přede mnou souzen?“

^a ⁷ Některé rukopisy přidávají *a chtěli ho soudit podle našeho Zákona*. ⁷ *Velitel Lysias ale zasáhl, násilně nám ho vzal z rukou* ^a *přikázal, ať jeho žalobci jdou za tebou*.

¹⁰Pavel na to řekl: „Stojím před císařským soudem, jemuž podléhám. Židům jsem nijak neublížil, jak sám velmi dobře víš. ¹¹Jsem-li skutečně vinen a spáchal jsem něco, zač si zasloužím smrt, neodmítám zemřít. Jestliže však na tom, z čeho mě obviňují, nic není, nikdo mě jim nemůže vydat. Odvolávám se k císaři!“

¹²Festus to probral se svými poradci a odpověděl: „K císaři ses odvolal, k císaři půjdeš!“

Festus a Agrippa

¹³Za několik dní do Cesareje dorazil král Agrippa^a s Bereniké, aby pozdravili Festa. ¹⁴Zdrželi se tam delší dobu, a tak Festus králi vyprávěl o Pavlově pří: „Felix tu zanechal jednoho vězně. ¹⁵Když jsem byl v Jeruzalémě, vrchní kněží a židovští starší mi o něm řekli a žádali jeho odsouzení.

¹⁶Odpověděl jsem jim, že Římané nemají ve zvyku odsoudit člověka, aniž by obžalovaný stanul svým žalobcům tváří v tvář a dostal možnost hájit se proti jejich obvinění. ¹⁷Jakmile se tu sešli, beze všech odkladů jsem příštího dne zasedl k soudu a poručil, ať toho muže předvedou. ¹⁸Když ale vystoupili jeho žalobci, nevznegli proti němu nějaké těžké obvinění, jak bych očekával. ¹⁹Vedli s ním jen spor o nějakých otázkách toho jejich náboženství a o nějakém mrtvém Ježíši, o kterém Pavel tvrdil, že žije. ²⁰Protože se v těch věcech nevyznám, navrhl jsem mu, zda by chtěl jít do Jeruzaléma, kde by to mohl soud projednat. ²¹Pavel se však odvolal, že chce zůstat ve vazbě až do rozhodnutí Jeho Veličenstva. Nařídil jsem tedy, ať zůstane ve vazbě, dokud ho nepošlu k císaři.“

²²Agrippa Festovi řekl: „Toho člověka bych si také rád poslechl.“
„Uslyšíš ho zítra,“ odpověděl Festus.

Před králem Agrippou

²³Druhého dne přišli Agrippa a Bereniké s veškerou nádherou a spolu s veliteli a význačnými muži města vstoupili do jednací síně. Když byl na Festův rozkaz přiveden Pavel, ²⁴Festus zahájil: „Králi Agrippa a všichni přítomní, vidíte tu muže, o něhož mě v Jeruzalémě i zde žádala celá židovská obec s křikem, že nesmí zůstat naživu. ²⁵Shledal jsem, že neprovedl nic, za co by zasloužil smrt, ale když se sám odvolal k Jeho Veličenstvu, rozhodl jsem se ho k němu poslat. ²⁶Nemám však nic určitého, co bych o něm svému vladaři napsal. Proto jsem ho přivedl před vás a zvláště před tebe, králi Agrippa, abych po tomto slyšení měl co napsat. ²⁷Zdá se mi totiž nerozumné posílat vězně a neuvést, z čeho je obviněn.“

26 Potom Agrippa vyzval Pavla: „Smíš promluvit sám za sebe.“

Pavel pokynul rukou a začal svou obhajobu: ²„Jsem šťasten, králi Agrippa, že se dnes mám hájit proti všem židovským obviněním právě před tebou, ³zejména proto, že jsi znalcem všech židovských zvyků a záležitostí. Proto tě prosím, vyslechni mě trpělivě.

⁴Všichni Židé vědí, jaký život jsem od mládí vedl, zpočátku v mé vlasti a potom v Jeruzalémě. ⁵Znají mě odedávna a kdyby chtěli, mohou dosvědčit, že jsem žil podle nejpřísnějšího proudu v našem náboženství jako farizeus. ⁶Teď tu stojím, abych byl souzen kvůli naději v to, co Bůh zaslíbil našim otcům. ⁷Dvanáct našich pokolení ustavičně slouží Bohu dnem i nocí v naději,

^a13 Herodes Agrippa II., poslední herodovský vládce v Judeji (asi 53–92 n. l.)

že dosáhnou onoho zaslíbení. Kvůli této naději mě Židé žalují, králi Agrippa! ⁸Co je podle vás neuvěřitelného na tom, že Bůh křísí mrtvé?

⁹Sám jsem se ovšem také domníval, že se musím všemožně stavět proti jménu Ježíše Nazaretského, ¹⁰což jsem také v Jeruzalémě dělal. Z pověření vrchních kněží jsem uvěznil mnoho svatých a hlasoval jsem pro jejich smrt. ¹¹Po všech synagogách jsem je často nechával bičovat a nutil je k rouhání. Ve svém nepřipraveném hněvu jsem je začal pronásledovat dokonce i v jiných městech.

¹²Jednou jsem se s plnou mocí a pověřením od vrchních kněží vypravil do Damašku. ¹³Cestou jsem, králi, uviděl světlo z nebe. I když to bylo kolem poledne, zářilo jasněji než slunce a obklopilo mě i můj doprovod. ¹⁴Když jsme všichni padli k zemi, uslyšel jsem hlas, který mi hebrejsky^a řekl: „Saule, Saule, proč mě pronásleduješ? Marně kopeš proti bodcům!“ ¹⁵Zeptal jsem se: „Kdo jsi, Pane?“ a on řekl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.“ ¹⁶Zvedni se však a stůj. Ukázal jsem se ti, abych tě učinil služebníkem a svědkem toho, co jsi viděl, i toho, v čem se ti ještě ukážu. ¹⁷Budu tě vysvobozovat od tohoto lidu i od pohanů, ke kterým tě posílám, ¹⁸abys otvíral jejich oči, aby se obrátili od tmy ke světlu a od satanovy moci k Bohu, aby vírou ve mne přijali odpuštění hříchů a podíl mezi posvěcenými.“

¹⁹A tak jsem, králi Agrippa, nebyl neposlušný tomu nebeskému vidění. ²⁰Začal jsem zvěstovat nejdříve v Damašku, potom v Jeruzalémě, po celé judské zemi a také pohanům, že mají činit pokání, obrátit se k Bohu a svými skutky prokazovat své pokání. ²¹To je důvod, proč se mě Židé v chrámu chopili a pokoušeli se mě zabít. ²²Díky Boží pomoci, kterou až dodnes zakouším, tu však stojím a vydávám svědectví malému i velkému. Neříkám nic než to, co předpověděli proroci i Mojžíš: ²³že Mesiáš má trpět, jako první vstát z mrtvých a zvěstovat světlo tomuto lidu i pohanům.“^b

²⁴Festus však Pavlovu obhajobu přerušil: „Pavle, ty šílíš!“ vykřikl. „Tvá veliká učenost tě přivádí k šílenství!“

²⁵„Nešílím, vznešený Feste,“ odpověděl Pavel. „Má slova jsou pravdivá a rozumná. ²⁶Král, před nímž tak otevřeně mluvím, těm věcem dobře rozumí. Jsem si jist, že mu nic z toho neuniklo, neboť se to nedělo někde v ústraní. ²⁷Věříš prorokům, králi Agrippa? Víím, že věříš.“

²⁸„Téměř jsi mě přesvědčil, abych se stal křesťanem,“ odpověděl mu Agrippa.

²⁹„Kéž by Bůh dal!“ řekl na to Pavel. „Kéž by ses nejen ty, ale každý, kdo mě dnes slyší, stal ne téměř, ale úplně tím, co já – ovšem bez těchto pout.“

³⁰Nato král vstal a s ním i prokurátor a Bereniké a ostatní přísedící. ³¹Cestou odtud si povídali: „Ten člověk nedělá nic, zač by si zasloužil smrt nebo vězení!“

³²Agrippa na to Festovi řekl: „Kdyby se neodvolal k císaři, mohl být propuštěn.“

V mořské bouři

27 Jakmile bylo rozhodnuto, že vyplujeme do Itálie, svěřili Pavla s několika dalšími vězni setníku Juliovi z císařského praporu. ²Nastoupili jsme na adramyttskou loď, která měla plout podél pobřeží Asie, a vypluli jsme. Byl s námi také Makedonec Aristarchos z Tesaloniky.

^a14 nebo *aramejsky* (dosl. *židovským jazykem*)

^b23 Luk 24:25–27, 44–47

³Druhého dne jsme přistáli v Sidonu. Julius se k Pavlovi choval vlídně a dovolil mu zajít k přátelům, aby se o něj postarali. ⁴Když jsme odtud vyrazili, museli jsme kvůli protivětru obeplout Kypr. ⁵Míjeli jsme pobřeží Kilikie a Pamfyliie až do přístání v lykijské Myře. ⁶Tam setník našel alexandrijskou loď mířící do Itálie a přivedl nás na ni.

⁷Rádu dní jsme se plavili pomalu a s obtížemi, až jsme se dostali naproti Knidu. Vítr nám nedovolil pokračovat tím směrem, a tak jsme obepluli Krétu podél Salmony. ⁸Po obtížné plavbě kolem pobřeží jsme dorazili na místo zvané Pěkné přístavy poblíž města Lasaia.

⁹Ztratili jsme hodně času; minul už dokonce i Půst^a a další plavba by byla nebezpečná. Pavel je proto varoval: ¹⁰„Pánové, podle mého by plavba skončila neštěstím a velikou škodou nejen na lodi a nákladu, ale i na našich životech!“ ¹¹Setník ale více důvěřoval kormidelníkovi a majiteli lodi než Pavlovým slovům. ¹²Protože přístav nebyl vhodný k přezimování, většina rozhodla, že odtud vyplují a pokusí se dorazit do Fénixu, kde by mohli přezimovat. Tento krétský přístav byl totiž obrácený k jihozápadu a severozápadu.

¹³Když se zvedl lehký jižní vítr, zdálo se jim, že se mají držet svého předsevzetí. Zvedli kotvy a pluli těsně podél Kréty. ¹⁴Od ostrova ale znenadání udeřil orkán zvaný Euroklydon ¹⁵a opřel se do lodi. Ta mu nemohla čelit, a tak jsme se nechali unášet, ¹⁶až jsme se dostali do závětří jednoho ostrůvku zvaného Kauda.^b Tam jsme s vypětím sil ovládli vlečný člun ¹⁷a vytáhli ho na palubu. Lodníci pak stáhli loď lany, aby ji zpevnili. Ze strachu, aby nenarazili na Syrtskou mělčinu, spustili vlečnou kotvu a nechali se unášet dál. ¹⁸Bouře námi zmítala tak prudce, že jsme druhého dne začali vyhazovat náklad. ¹⁹Třetího dne jsme vlastníma rukama vyhodili lodní vybavu. ²⁰Bouře nepřestávala zuřit ani po mnoha dnech. Nebylo vidět slunce ani hvězdy, až se nakonec ztrácela všechna naděje, že se zachráníme.

²¹Když už dlouho ani nemohli jíst, Pavel se postavil doprostřed a řekl: „Pánové, měli jste mě poslechnout. Kdybychom nevypluli z Kréty, ušetřili bychom si toto neštěstí a škodu. ²²Teď vás ale vyzývám, abyste se vzchopili. I když bude loď zničena, nikdo z vás nepříjde o život. ²³Dnes v noci mě navštívil anděl toho Boha, jemuž patřím a sloužím, a ²⁴řekl mi: ‚Neboj se, Pavle, dostaneš se před císaře.‘ A hle, Bůh se z dobroty k tobě rozhodl zachovat všechny, kdo se plaví s tebou.“ ²⁵Proto se vzchopte, pánové! Věřím totiž Bohu, že vše dopadne, jak mi bylo řečeno. ²⁶Musíme ale narazit na nějaký ostrov.“

²⁷Už čtrnáctou noc jsme byli unášeni napříč Adriatikem. Kolem půlnoci měli námořníci dojem, že se blíží země. ²⁸Spustili olovnici a naměřili dvacet sáhů;^d o kousek dál ji spustili znovu a naměřili patnáct sáhů.^e ²⁹Z obavy, abychom nenarazili na útesy, spustili ze zádi čtyři kotvy a toužebně očekávali den. ³⁰Tehdy se námořníci pokusili uniknout z lodi. Pod záminkou, že chtějí roztahovat kotvy také z přídí, spustili člun na moře, ³¹ale Pavel řekl setníkovi a vojákům: „Pokud nezůstanou na lodi, nezachráníte se!“ ³²Vojáci tedy přesekli lana a nechali člun uplavat.

³³Před svítáním Pavel všechny vyzýval, aby pojedli: „Dnes je to čtrnáct dní, co samou úzkostí nic nejíte. ³⁴Proto vás prosím, v zájmu své záchrany

^a9 tj. Den Smíření (Lev 16:29–34; 23:27–32) na přelomu září a října ^b16 někt. ruko-pisy *Klauda* ^c24 srov. Skut 23:11; 25:11 ^d28 asi 37 m ^e28 asi 27 m

něco snězte; nikdo z vás nepřijde ani o vlasek!“ ³⁵Po těch slovech vzal chléb, přede všemi vzdal díky Bohu, lámal a začal jíst. ³⁶Všechny to povzbudilo a něco pojedli. ³⁷(Na lodi nás bylo celkem 276 osob.) ³⁸Posilnění jídlem pak sypali pšenici do moře, aby odlehčili loď.

³⁹Konečně se rozednilo. Nemohli tu zem poznat, ale viděli jakousi zátku s plochým břehem. Na ten se chtěli pokusit s lodí najet. ⁴⁰Odsekli kotvy a nechali je v moři. Uvolnili také provazy u kormidel, přední plachtu napnuli do větru a pustili se ke břehu. ⁴¹V mořské úžině však loď najela na mělčinu. Příklad pevně uvízla a nemohla se pohnout, zatímco záď se tříštila pod nápořem vln.

⁴²Vojáci se rozhodli pobít vězně, aby některý neuplaval a neunikl. ⁴³Setník jim ale v tom úmyslu zabránil, protože chtěl zachránit Pavla. Nařídil, aby ti, kdo umí plavat, vyskočili první a dostali se ke břehu. ⁴⁴Ostatní je měli následovat na prknech nebo jiných troskách lodi. Tak se nakonec všichni v pořádku dostali na břeh.

Na Maltě

28 Když jsme se zachránili, zjistili jsme, že se ten ostrov jmenuje Malta. ²Domorodci se k nám zachovali neobyčejně laskavě. Zapálili oheň a všechny nás k němu pozvali, protože pršelo a bylo chladno. ³Pavel nasbíral hromadu roští. Když přikládal na oheň, zakousla se mu do ruky zmije unikající před žárem. ⁴Když domorodci uviděli, jak mu od ruky visí had, říkali si: „Ten člověk je určitě vrah! Zachránil se z moře, ale Spravedlnost ho nenechala naživu.“ ⁵Pavel však hada setrásl do ohně a nic zlého se mu nestalo. ⁶Domorodci očekávali, že oteče anebo náhle padne mrtev. Když ale dlouho čekali a viděli, že se mu nic zlého neděje, změnili názor a začali říkat, že je to bůh.

⁷V těch místech měl pozemky přední muž toho ostrova jménem Publius. Ten nás přijal a po tři dny nás přátelsky hostil. ⁸Publiův otec byl právě na lůžku sužován horečkou a úplavicí. Pavel ho navštívil, po modlitbě na něj vložil ruce a uzdravil ho. ⁹Po té události začali přicházet i ostatní nemocní z toho ostrova a byli uzdravováni. ¹⁰Zahrnuli nás mnoha poctami, a když jsme měli vyplout, naložili nám, co jsme potřebovali.

Konečně Řím

¹¹Po třech měsících jsme odtud vypluli na alexandrijské lodi se znakem Blíženců, která na tom ostrově zůstala přes zimu. ¹²Na tři dny jsme zastavili v Syrakusách, ¹³odkud jsme pokračovali do Regia. Po jednom dni se zvedl jižní vítr, a tak jsme dalšího dne přistáli v Puteolech. ¹⁴Tam jsme našli bratry a na jejich pozvání jsme u nich týden zůstali.

A tak jsme dorazili do Říma. ¹⁵Když o nás uslyšeli tamější bratři, vyšli nám naproti až k Appiově tržišti^a a další ke Třem krčmám.^b Jakmile je Pavel uviděl, vzdal díky Bohu a nabyl odvahy. ¹⁶V Římě Pavel dostal povolení bydlit v soukromí s vojákem, který ho hlídal.

¹⁷Po třech dnech Pavel svolal místní židovské představené. Když se sešli, řekl jim: „Bratři, ačkoli jsem se nijak neprovinil proti našemu lidu ani proti otcovským zvykům, byl jsem v Jeruzalémě zatčen a vydán Římanům. ¹⁸Ti mě po výslechu chtěli propustit s tím, že jsem nespáchal nic, za co

^a15 asi 70 km od Říma ^b15 asi 57 km od Říma

bych zasloužil smrt. ¹⁹Židé však byli proti, a tak jsem byl nucen odvolat se k císaři – ovšem ne proto, abych žaloval na svůj národ. ²⁰Pozval jsem vás tedy, abychom se poznali a promluvili spolu, neboť jsem tímto řetězem spoután kvůli naději Izraele.“

²¹Odpověděli mu: „Nedostali jsme o tobě žádný dopis z Judska a nikdo z bratrů k nám nepřišel se zprávou nebo žalobou na tebe. ²²Chceme si však poslechnout tvé názory; o té sektě^a totiž víme, že je všeobecně odmítána.“

²³V den, který mu určili, se jich u něj doma sešlo ještě více. Vykládal jim a svědčil o Božím království a od rána až do večera je z Mojžíšova zákona a Proroků přesvědčoval o Ježíši. ²⁴Někteří se jeho slovy dali přesvědčit, ale jiní nevěřili. ²⁵Když se nemohli shodnout a začali se rozcházet, Pavel jim pověděl ještě toto: „Duch svatý správně řekl našim otcům skrze proroka Izaiáše:

²⁶ „Jdi k tomuto lidu a řekni:

Sluchem uslyšíte, ale nepochopíte,
zrakem uvidíte, ale neprohlédnete.

²⁷ Neboť srdce tohoto lidu ztvrdlo;

ušíma ztěžka slyšeli a oči pevně zavřeli,
jen aby očima neuviděli, ušíma neuslyšeli,
srdcem nepochopili a neobrátili se,
abych je nemohl uzdravit.^b

²⁸ [²⁹] Proto vězte, že Boží spása byla poslána pohanům. Oni uslyší!“^c

³⁰Pavel pak zůstal celé dva roky ve vlastním pronájmu a přijímal všechny, kdo za ním přicházeli. ³¹Kázal o Božím království a učil o Pánu Ježíši Kristu se vši smělostí a bez překážek.

^a22 srov. Skut 24:5, 14 ^b27 Iza 6:9–10 (Mat 13:14–15; Marek 4:12; Luk 8:10; Jan 12:40; Řím 11:8) ^c28 Někt. rukopisy přidávají v. 29 *Po těchto jeho slovech Židé s velikým dohadováním odešli.*

LIST ŘÍMANŮM

PAVEL, SLUŽEBNÍK Krista Ježíše, povoláný apoštol, oddělený pro Boží evangelium, ²které Bůh skrze své proroky již dávno zaslíbil ve svatých Písmech. ³Toto evangelium je o jeho Synu – který tělem pocházel z Davidova semene, ⁴Duchem svatým však byl Boží Syn, jak se mocně ukázalo jeho vzkříšením z mrtvých – o našem Pánu Ježíši Kristu. ⁵Skrze něj a pro jeho jméno se nám dostalo této milosti, totiž apoštolství, aby lidé ze všech národů došli k poslušnosti víry; ⁶k nim patříte i vy, povolání Ježíšem Kristem.

⁷Všem Bohem milovaným povoláním svatým v Římě:

Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Nestydím se za evangelium

⁸Především za vás všechny děkuji svému Bohu skrze Ježíše Krista – vždyť o vaší víře mluví celý svět! ⁹Bůh, jemuž sloužím svým duchem v evangeliu jeho Syna, je mi svědkem, že se o vás neustále zmiňuji ¹⁰ve svých modlitbách. Stále prosím za to, aby se mi konečně už někdy podařilo přijít z Boží vůle k vám. ¹¹Toužím se s vámi setkat, abych se s vámi podělil o nějaký duchovní dar k vašemu posílení, ¹²to jest, abychom se navzájem povzbudili: vy mojí vírou a já vaší.

¹³Nechci, bratři, abyste nevěděli, že jsem vás už mnohokrát chtěl navštívit (ale dosud mi v tom vždy bylo zabráněno), abych přinesl užitek i mezi vámi tak jako mezi ostatními národy. ¹⁴Jsem dlužníkem Řeků i barbarů, vzdělaných i prostých, ¹⁵takže pokud jde o mě, jsem odhodlán kázat evangelium i u vás v Římě.

¹⁶Nestydím se za evangelium – vždyť je to Boží moc ke spasení každého, kdo věří, předně Žida, ale i Řeka. ¹⁷V něm se totiž zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře, jak je psáno: „Spravedlivý pak bude žít z víry.“^a

Lidská zvrácenost

¹⁸Z nebe se zjevuje Boží hněv proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svévolně potlačují pravdu. ¹⁹Co se dá o Bohu poznat, je jim zřetelné, neboť jim to Bůh odhalil. ²⁰Jeho neviditelné znaky – jeho věčnou moc a božství – lze už od stvoření světa rozumem postřehnout v jeho díle. Nemají tedy výmluvu. ²¹Ačkoli Boha poznali, necitli ho jako Boha. Místo aby byli vděční, propadli ve svých myšlenkách marnosti a jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě. ²²Prohlašují se za moudré, ale jsou blázni. ²³Slávu nesmrtelného Boha vyměnili za pouhé obrazy smrtelného člověka, ptáků, zvíře i plazů. ²⁴Bůh je proto vydal nečistotě, po níž v srdci toužili, aby si navzájem prznili těla, ²⁵když vyměnili Boží pravdu za lež a ctili stvoření a sloužili mu raději nežli Stvořiteli, který je požehnaný navěky. Amen.

²⁶Bůh je proto vydal hanebným vášním. Jejich ženy vyměnily přirozené obcování za to, které je proti přírodě. ²⁷Stejně tak muži opustili přirozené

obcování se ženou a vzpláli touhou k sobě navzájem; muži páchají nestydatost s muži a za svou zvrácenost na sebe přivádějí nevyhnutelnou odplatu. ²⁸Když jim známost Boha nebyla dost dobrá, Bůh je vydal jejich zvrácené mysli, aby dělali, co není správné. ²⁹Jsou prolezlí nepravostí, podlostí, chamtivostí a záští; jsou plní závisti, vraždychtivosti, svárливosti, lsti a zlomyslnosti; ³⁰štváči a pomlouváči, odpůrci Boha, zpupní, arogantní, vychloubační, vynalézaví ve zlu, vzpurní k rodičům; ³¹nerozumní, nespolehliví, bezcitní a nemilosrdní. ³²Přestože znají Boží rozsudek smrti nad pachateli těchto věcí, nejenže je sami dělají, ale ještě to ostatním schvalují.

Bůh nikomu nestrání

2 Chceš-li však někoho soudit, člověče, věz, že sám nemáš výmluvu, ať jsi kdokoli. Tím, že soudíš druhého, odsuzuješ sám sebe – vždyť sám děláš to, co soudíš! ²Víme, že Boží soud nad pachateli těch věcí se zakládá na pravdě. ³Myslíš si snad, člověče, že unikneš Božímu soudu, když soudíš druhé, ale sám děláš totéž? ⁴Anebo snad podceňuješ bohatství jeho laskavosti, shovívavosti a trpělivosti? Nechápeš, že tě Boží dobrota vede k pokání?

⁵Ty si ale svou tvrdostí a nekajícím srdcem proti sobě hromadíš hněv, který se zjeví v den hněvu a Božího spravedlivého soudu. ⁶On „odplatí každému podle jeho skutků“^a – ⁷těm, kdo vytrvale konají dobro a hledají slávu, čest a nesmrtelnost, věčným životem; ⁸těm, kdo ve svém sobectví odmítají pravdu a řídí se nepravostí, však odplatí zuřivým hněvem. ⁹Souzení a úzkost čeká duši každého člověka, který koná zlo, předně Žida, ale i Řeka. ¹⁰Každého, kdo koná dobro, předně Žida, ale i Řeka, pak čeká sláva, čest a pokoj. ¹¹Bůh totiž nestrání nikomu.

¹²Všichni, kdo hřešili bez Zákona, bez Zákona také zahynou; všichni, kdo hřešili pod Zákonem, budou souzeni Zákonem. ¹³Před Bohem totiž nejsou spravedliví ti, kdo Zákon slyší, ale ti, kdo Zákon plní. ¹⁴Pohané nemají Zákon, ale když sami přirozeně dělají, co Zákon žádá, pak jsou Zákonem sami sobě. Nemají sice Zákon, ¹⁵ale prokazují působení Zákona zapsaného v jejich srdcích. Dovedou je to i jejich svědomí: jejich vlastní myšlenky je někdy obviňují a jindy obhajují. ¹⁶Takto bude podle mého evangelia v onen den Bůh soudit lidská tajemství skrze Krista Ježíše.

Má Žid výhodu?

¹⁷Ty si ovšem říkáš Žid, spoléháš na Zákon a chlubíš se Bohem. ¹⁸Znáš jeho vůli a víš, co je správné, neboť se učíš ze Zákona. ¹⁹Pokládáš se za vůdce slepých a světlo zatemněných, ²⁰vychovatele nevědomých a učitele nedospělých, neboť máš Zákon za ztělesnění poznání a pravdy. ²¹Když poučuješ druhého, proč se nepoučíš sám? Kážeš: „Nekraď“,^b a přitom sám kradeš? ²²Říkáš: „Necizolož“,^c a sám cizoložíš? Štítíš se model, a přitom pácháš svatokrádež? ²³Chlubíš se Zákonem, a přitom zneuctíváš Boha porušováním Zákona? ²⁴Jak je psáno, „Pohané pohrdají Božím jménem kvůli vám“.^d

²⁵Obřízka má totiž cenu, jen pokud dodržuješ Zákon. Pokud Zákon porušuješ, z tvé obřízky nic nezbylo. ²⁶Kdyby neobřezaný člověk dodržoval ustanovení Zákona, nebude se mu to počítat za obřízku? ²⁷Není tělesně obřezán, ale plní Zákon, a tak odsoudí tebe, který i s literou a obřízkou Zákon porušuješ.

^a6 Žalm 62:13; Přís 24:12; Jer 17:10 ^b21 Exod 20:15; Deut 5:19
Deut 5:18 ^c24 Iza 52:5; Eze 36:20–23

^d22 Exod 20:14;

²⁸Pravý Žid totiž není ten, kdo je jím zjevně, a pravá obřízka není ta zjevná na těle. ²⁹Skutečným Židem je ten, kdo je jím v nitru a má srdce obřezané Duchem, ne literou. Takový dojde chvály, nikoli od lidí, ale od Boha.

3 Má tedy Žid nějakou výhodu? Má obřízka nějakou cenu? ²Každopádně, velikou! Především jim byla svěřena Boží slova. ³Jistě, někteří z nich byli nevěrní, ale copak jejich nevěrnost může zrušit Boží věrnost? ⁴V žádném případě! Ať si je každý člověk lhář, Bůh bude pravdomluvný. Jak je psáno:

„Ve svých výrocích budeš ospravedlněn,
ve svém soudu budeš vítězem.“^a

⁵Když ale naše nepravost dokazuje Boží spravedlnost, co na to řekneme? Není Bůh (lidsky řečeno) nespravedlivý, když nás trestá svým hněvem? ⁶V žádném případě! Vždyť jak by potom Bůh soudil svět? ⁷Někdo namítne: „Proč ale mám být souzen jako hříšník, když se mou lží jen potvrzuje Boží pravdomluvnost k jeho slávě?“ ⁸To už by se mohlo rovnou říci: „Páchejme zlo, ať přijde dobro.“ Někteří pomlouvající o nás tvrdí, že právě takto mluvíme, ale čeká je spravedlivý trest.

Nikdo není spravedlivý

⁹Nuže, jsme na tom lépe než pohané? Ani v nejmenším! Právě jsme přece usvědčili Židy i Řeky, že jsou všichni poddaní hříchu. ¹⁰Jak je psáno:

„Nikdo není spravedlivý, není ani jediný;
¹¹nikdo nechce porozumět, Bůh nikomu nechybí.

¹²Všichni zabloudili z cesty, dočista se zkazili;
není, kdo by konal dobro, není vůbec žádný.“^c

¹³„Zející hrob je hrdlo jejich,
nástroje klamu jejich jazyky.^d
Hadí jed skrývají pod svými rty,^e
¹⁴hořké kletby z úst jim tryskají.“^f

¹⁵„Prolévat krev spěchají jejich nohy,
¹⁶zkáza a bída jsou jejich průvodci,
¹⁷cestu pokoje ale neznají;^g
¹⁸na Boží bázeň vůbec nehledí.“^h

¹⁹Víme, že cokoli Zákon říká, říká těm, kdo jsou pod Zákonem, aby tak byla zacpána každá ústa a aby byl celý svět vystaven Božímu soudu. ²⁰Na základě skutků Zákona před ním nebude ospravedlněn nikdo; Zákon totiž přináší jen poznání hříchu.

Víra ospravedlňuje

²¹Nyní je však mimo Zákon zjevena Boží spravedlnost, kterou Zákon i Proroci dosvědčují – ²²Boží spravedlnost, jež skrze víru v Ježíše Kristaⁱ přichází ke všem, kdo věří.

^a4 Žalm 51:6 ^b9 Řím 1:18–32; 2:17–29 ^c12 Žalm 14:1–3; 53:2–4; Kaz 7:20
^d13 Žalm 5:10 ^e13 Žalm 140:4 ^f14 Žalm 10:7 ^g17 Iza 59:7–8 ^h18 Žalm 36:2
ⁱ22 nebo věrnost Ježíše Krista

Není totiž rozdíl: ²³všichni zhřešili a chybí jim Boží sláva. ²⁴Jsou však zdarma ospravedlňováni jeho milostí, skrze vykoupení v Kristu Ježíši. ²⁵Jeho určil Bůh za oběť smíření pro ty, kdo věří v jeho krev, aby tak prokázal svou vlastní spravedlnost. Bůh totiž ve své shovívavosti prominul předešlé hříchy, ²⁶aby nyní prokázal svou spravedlnost, aby se ukázalo, že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo věří v Ježíše.

²⁷Kde je tedy chloubka? Byla vyloučena. Jakým zákonem? Snad skutků? Nikoli, ale zákonem víry. ²⁸Máme tedy za to, že člověk je ospravedlňován vírou bez skutků Zákona. ²⁹Je snad Bůh jen Bohem Židů? Není i Bohem pohanů? Jistěže i pohanů! ³⁰Je přece jediný Bůh;^a ten ospravedlní obřezané díky víře a neobřezané skrze víru. ³¹Rušíme tedy vírou Zákon? V žádném případě! Naopak, Zákon potvrzujeme.

Abrahamův příklad

4 Co na to řekneme? Co získal náš tělesný praotec Abraham? ²Kdyby byl Abraham uznán za spravedlivého na základě skutků, měl by se čím chlubit, ale ne před Bohem! ³Co však říká Písmo? „Abraham uvěřil Bohu a to mu bylo počítáno za spravedlnost.“^b

⁴Ten, kdo koná skutky, nedostává odplatu z milosti, ale z povinnosti. ⁵Kdo ale místo skutků věří v Toho, který ospravedlňuje bezbožného, tomu se za spravedlnost počítá jeho víra. ⁶Vždyť i David blahoslaví člověka, kterému Bůh přičítá spravedlnost bez skutků:

⁷ „Blaze těm, jimž byly odpuštěny viny
a jejichž hříchy byly přikryty.

⁸ Blaze tomu, jemuž Hospodin
nepočítá jeho hřích!“^c

⁹Platí toto blahoslavení jen pro obřezané, nebo i pro neobřezané? Říkáme, že Abrahamovi byla jeho víra „počítána za spravedlnost“. ¹⁰Nuže, kdy mu byla počítána? Poté, co byl obřezán, anebo předtím? Nebylo to po obřízce, ale před ní! ¹¹Znamení obřízky pak přijal jako pečeť spravedlnosti, kterou měl díky víře už před obřezáním. Je tedy otcem všech neobřezaných věřících, kterým je spravedlnost přičtena, ¹²a otcem těch obřezaných, kteří nemají jen obřízku, ale také kráčí ve šlépějích víry, kterou měl náš otec Abraham ještě před obřízku.

¹³Když se Abrahamovi a jeho semeni dostalo zaslíbení, že mu bude patřit svět, nebylo to na základě Zákona, ale na základě spravedlnosti z víry.

¹⁴Kdyby jeho dědici měli být lidé Zákona, byla by ta víra zmařena a zaslíbení zrušeno. ¹⁵Zákon přináší hněv; vždyť kde není Zákon, není přestupek.

¹⁶Zaslíbení tedy vychází z víry, aby se řídilo milostí, aby bylo zaručeno všemu semeni – nejen přívržencům Zákona, ale také následovníkům Abrahamovy víry. Ten je otcem nás všech ¹⁷(jak je psáno: „Učinil jsem tě otcem mnohých národů“)^d před Bohem, kterému uvěřil, který oživuje mrtvé a volá věci, které nejsou, aby byly.

¹⁸V naději proti vši naději Abraham uvěřil, že bude otcem mnohých národů; bylo mu totiž řečeno: „Tak početné bude tvé símě.“^e ¹⁹I když mu bylo skoro sto let, neochaboval ve víře při pohledu na své už nemohoucí tělo a na

^a30 Deut 6:4; Iza 45:5–6; Mal 2:10

^b3 Gen 15:6

^c8 Žalm 32:1–2

^d17 Gen 17:5

^e18 Gen 15:5

neplodnost Sářina lůna. ²⁰Nepochyboval nevěřicně o Božím zaslíbení, ale posílil se ve víře, a tak vzdal slávu Bohu. ²¹Byl totiž přesvědčen, že co Bůh zaslíbil, dokáže i splnit, ²²a právě to „mu bylo počítáno za spravedlnost.“^a

²³Že mu to „bylo počítáno“ však není napsáno jen kvůli němu, ²⁴ale také kvůli nám, jimž má být počítáno, že věříme v Toho, který vzkřísil z mrtvých našeho Pána Ježíše. ²⁵On byl vydán pro naše provinění a vzkříšen pro naše ospravedlnění.

Bůh dokazuje svou lásku

5 Nyní, když jsme ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána, Ježíše Krista. ²Skrze něj jsme také vírou získali přístup k této milosti, v níž stojíme a chlubíme se nadějí Boží slávy. ³A nejen to; chlubíme se i souzením, neboť víme, že souzení působí vytrvalost, ⁴vytrvalost spolehlivost a spolehlivost naději. ⁵Tato naděje není klamná; vždyť Bůh do našich srdcí vylil svou lásku skrze Ducha svatého, jehož nám daroval.

⁶Kristus zemřel za bezbožné ještě v době, kdy jsme byli bezmocní. ⁷Sotva kdo zemře za spravedlivého, i když za dobrého člověka by se snad někdo zemřít odhodlal. ⁸Bůh ale dokazuje svou lásku k nám: Kristus zemřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci.

⁹Jsmo-li teď jeho krví ospravedlněni, čím spíše jím budeme zachráněni před Božím hněvem! ¹⁰Jestliže jsme ještě jako nepřátelé byli s Bohem smíření smrtí jeho Syna, čím spíše nás, již smířené, zachrání jeho život!

¹¹A nejen to; chlubíme se samotným Bohem díky našemu Pánu, Ježíši Kristu, který nás s ním usmířil.

Adam a Kristus

¹²Hřích přišel na svět skrze jediného člověka a s hříchem přišla smrt. Smrt se pak rozšířila na všechny lidi, poněvadž všichni zhřešili. ¹³Hřích byl ovšem na světě už před Zákonem, ale když není Zákon, hřích se nepočítá.

¹⁴Od Adama až po Mojžíše tedy vládla smrt, a to i nad těmi, kdo nezhrěšili stejným proviněním jako Adam.

Adam byl předobrazem Toho, který měl teprve přijít. ¹⁵Mezi milostí a proviněním je ovšem rozdíl. Ano, proviněním jednoho mnozí propadli smrti. Boží milost je však mnohem větší! Mnohem spíše tedy byli mnozí obdarováni milostí toho jednoho člověka, Ježíše Krista! ¹⁶Mezi Božím darem a následkem lidského hříchu je také rozdíl. Jediné provinění vedlo k soudu a odsouzení, ale Boží dar vede k ospravedlnění z mnoha provinění! ¹⁷Kvůli provinění jediného člověka vládla skrze toho jednoho smrt. Čím spíše tedy ti, kdo přijímají hojnou milost a dar spravedlnosti, budou vládnout v životě skrze toho jediného, Ježíše Krista!

¹⁸Ano, skrze jediné provinění přišlo na všechny lidi odsouzení. Stejně tak ovšem skrze jediný spravedlivý čin přišlo na všechny lidi ospravedlnění a život. ¹⁹Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšnými, tak se také poslušností jednoho mnozí stanou spravedlivými.

²⁰Když přišel Zákon, provinění se rozmnožilo, ale kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozmnožila milost! ²¹Proto tak jako hřích vládl ve smrti, milost teď skrze spravedlnost vládne k věčnému životu skrze našeho Pána, Ježíše Krista.

Mrtví hříchu a živí Bohu

6 Co na to řekneme? Budeme pokračovat v hříchu, aby se rozmnožila milost? ²V žádném případě! Jak bychom mohli nadále žít v hříchu my, kdo jsme mu zemřeli? ³Nevíte snad, že když jsme byli pokřtěni do Krista Ježíše, byli jsme všichni pokřtěni do jeho smrti? ⁴Křtem jsme s ním pohřbeni do smrti, abychom – tak jako byl Kristus vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou – i my vkročili do nového života.

⁵Jsmeli s ním ztotožnění ve smrti, jistě s ním budeme ztotožnění i v jeho vzkříšení. ⁶Víme přece, že naše staré já bylo ukřižováno s ním, aby hříšné tělo pozbylo moci, abychom již dále nesloužili hříchu. ⁷(Kdo zemřel, je přece zbaven hříchu.) ⁸Když jsme s Kristem zemřeli, věříme, že s ním také budeme žít. ⁹Víme, že Kristus vstal z mrtvých a už nikdy nezemře – smrt nad ním už nemá moc. ¹⁰Svou smrtí jednou provždy zemřel hříchu, ale teď žije a jeho život patří Bohu. ¹¹Stejně tak se i vy považujte za mrtvé hříchu a živé Bohu v Kristu Ježíši.

¹²Nenechte proto ve svých smrtelných tělech vládnout hřích, nepodléhejte jeho žádostem. ¹³Své údy už nevydávajte hříchu za nástroje nepravosti, ale jako zmrtvýchvstalí vydejte sami sebe i své údy Bohu za nástroje spravedlnosti! ¹⁴Hřích už nebude vaším pánem, protože nejste pod Zákonem, ale pod milostí.

Odměna hříchu a Boží dar

¹⁵Nuže, budeme hřešit, když nejsme pod Zákonem, ale pod milostí? V žádném případě! ¹⁶Nevíte, že když někomu sloužíte, musíte ho poslouchat? Stáváte se služebníky toho, koho posloucháte, ať už hříchu ke smrti anebo poslušnosti ke spravedlnosti. ¹⁷Ano, byli jste služebníci hříchu, ale díky Bohu, že jste celým srdcem uposlechli to učení, do něhož jste byli uvedeni. ¹⁸Tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali se služebníky spravedlnosti. ¹⁹S ohledem na vaši lidskou slabost to řeknu ještě názorněji: Jako jste své údy vydávali do služby nečistoty a nepravosti k páchání nepravosti, tak teď vydávajte své údy do služby spravedlnosti k posvěcení.

²⁰Jako služebníci hříchu jste byli svobodní od spravedlnosti. ²¹Co jste měli z toho všeho, za co se teď stydíte? Vedlo to jen ke smrti. ²²A co teď máte z toho, že jste svobodní od hříchu a sloužíte Bohu? Výsledkem vašeho posvěcení je věčný život! ²³Odměnou hříchu je totiž smrt, ale Božím darem je věčný život v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Duch a litera

7 Nevíte snad, bratři (mluvím přece k těm, kdo znají Zákon), že Zákon panuje nad člověkem jen po dobu jeho života? ²Vždyť i manželka je zákonem vázána ke svému muži, jen dokud dotyčný žije. Jakmile manžel zemře, je manželského zákona zproštěna. ³Oddá-li se jinému muži, dokud její manžel žije, bude označena za cizoložnici. Pokud však její muž zemře, je od toho zákona svobodná a může se oddat jinému muži, aniž by cizoložila.

⁴Právě tak je tomu s vámi, bratři moji. Skrze Kristovo tělo jste pro Zákon mrtví a můžete se oddat jinému, totiž Tomu, který byl vzkříšen z mrtvých. Konečně tedy můžeme nést ovoce Bohu. ⁵Dokud jsme žili tělesně, Zákon

v nás probouzel hříšné vášně, které působily v našich údech tak, že jsme nesli ovoce smrti. ⁶Tedy však, když jsme zemřeli tomu, co nás drželo, jsme Zákona zproštěni, abychom sloužili Bohu novou cestou Ducha namísto staré cesty litery.

Zákon hříchu

⁷Co na to řekneme? Že Zákon je hřích? V žádném případě! Avšak nebýt Zákona, nebyl bych hřích poznal. Například o dychtivosti bych nevěděl, kdyby Zákon neřikal: „Nedychti!“ ^a ⁸Hřích se chopil příležitosti, kterou mu to přikázání skýtalo, a vzbudil ve mně všemožnou dychtivost. Bez Zákona je ovšem hřích mrtvý. ⁹Sám jsem kdysi žil bez Zákona, ale jakmile přišlo přikázání, hřích ožil ¹⁰a já jsem zemřel. Přikázání, které mělo být k životu, je mi tedy nakonec ke smrti. ¹¹Hřích se totiž chopil příležitosti, kterou mu to přikázání skýtalo, oklamal mě a jeho pomocí mě zabil. ¹²Zákon je ovšem svatý, přikázání je svaté, spravedlivé a dobré.

¹³Přineslo mi tedy to dobré smrt? V žádném případě! Hřích se však projevil jako hřích: tím, co bylo dobré, mi způsobil smrt. Díky přikázání se tedy ukázalo, jak je hřích nevýslovně hrozný.

¹⁴Víme, že Zákon je duchovní, ale já jsem tělesný, zaprodaný hříchu. ¹⁵Sám nerozumím tomu, co dělám; vždyť nedělám to, co chci, ale to, co nenávídím. ¹⁶Jelikož dělám to, co nechci, souhlasím s tím, že Zákon je dobrý. ¹⁷Nedělám to tedy už já, ale spíše hřích, který je ve mně. ¹⁸Vím totiž, že ve mně (to jest v mé tělesnosti) není nic dobrého. Chtít dobro, to umím, ale konat je už ne. ¹⁹Nekonám totiž dobro, které chci, ale zlo, které nechci. ²⁰Jelikož tedy dělám to, co nechci, nedělám to už já, ale hřích, který je ve mně.

²¹Objevuji tedy zákon, že když chci konat dobro, je mi nablízku zlo. ²²Ve svém nitru radostně souhlasím s Božím Zákonem, ²³ale ve svých údech vidím jiný zákon, který bojuje proti zákonu mé mysli a činí mě zajatcem zákona hříchu, který je v mých údech. ²⁴Jak ubohý jsem člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto smrtelného těla? ²⁵Díky Bohu – on to udělá skrze Ježíše Krista, našeho Pána!

Sám o sobě tedy svou mysl sloužím Zákonu Božímu, ale tělem zákonu hříchu.

Zákon Ducha

8 A proto již není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši. ²Zákon Ducha života v Kristu Ježíši tě ^b totiž osvobodil od zákona hříchu a smrti. ³Co bylo pro Zákon kvůli slabosti těla nemožné, to vykonal Bůh: Poslal svého vlastního Syna, aby se vypořádal s hříchem v těle, jaké má hříšný člověk. Na tomto těle odsoudil hřích, ⁴aby spravedlivý požadavek Zákona byl naplněn na nás, kdo nežijeme podle těla, ale podle Ducha.

⁵Lidé těla myslí na věci těla, ale lidé Ducha na věci Ducha. ⁶Tělesné smýšlení vede ke smrti, ale smýšlení Ducha k životu a pokoji. ⁷Tělesné smýšlení je Bohu nepřátelské, neboť není a ani nemůže být poddáno Božímu zákonu. ⁸Ti, kdo žijí v těle, se tedy Bohu líbit nemohou.

⁹Přebývá-li však ve vás Boží Duch, pak nežijete v těle, ale v Duchu. Kdo nemá Kristova Ducha, ten není jeho. ¹⁰Je-li Kristus ve vás, pak je sice tělo kvůli hříchu mrtvé, ale duch žije díky spravedlnosti. ¹¹Přebývá-li ve vás

^a7 Exod 20:17; Deut 5:21

^b2 někt. rukopisy *mě*

Duch Toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak Ten, který vzkřísil z mrtvých Krista, obživí i vaše smrtelná těla svým Duchem, který ve vás přebývá.

¹²Nuže, bratři, nejsme nikterak povinni žít podle těla. ¹³Žijete-li podle těla, zemřete; umrtvujete-li skutky těla Duchem, budete žít. ¹⁴Všichni, kdo se dají vést Božím Duchem, jsou totiž Božími syny. ¹⁵Nepřijali jste přece ducha otroctví, abyste se znovu báli. Naopak, přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba,^a Otče! ¹⁶Sám Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. ¹⁷A jsme-li jeho děti, pak jsme i dědicové, totiž dědicové Boží a spoludědicové Kristovi. Máme-li tedy podíl na jeho utrpení, budeme mít podíl i na jeho slávě.

Utrpení a sláva

¹⁸Mám totiž za to, že naše nynější utrpení nejsou srovnatelná se slávou, která se na nás má zjevit. ¹⁹Všechno stvoření s toužebným očekáváním vyhlíží zjevení Božích synů. ²⁰Stvoření je totiž podrobena marnosti, ne dobrovolně, ale kvůli tomu, který je marnosti podrobil. Chová však naději, ²¹že jednou bude vysvobozeno z otroctví zkázy do slavné svobody Božích dětí. ²²Víme přece, že všechno stvoření až dosud společně sténá a pracuje k porodu. ²³A nejen ono, ale i my, kteří okoušíme první ovoce Ducha, i my ve svém nitru sténáme, zatímco očekáváme přijetí za syny, to jest vykoupení svého těla. ²⁴Byli jsme totiž spaseni nadějí. Naděje, kterou je vidět, ovšem není žádná naděje. Když někdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? ²⁵Když ale doufáme v to, co nevidíme, pak to trpělivě očekáváme.

²⁶Právě tak nám také Duch pomáhá v naší slabosti. Když ani nevíme, za co a jak se správně modlit, sám Duch prosí s nevýslovným úpěním za nás. ²⁷Ten, který zkoumá srdce, ovšem rozumí smyslu Ducha, že podle Boží vůle prosí za svaté.

²⁸Víme, že těm, kdo milují Boha, všechno^b napomáhá k dobrému – totiž těm, které povolal podle svého záměru. ²⁹Ty, které předem znal, totiž předurčil, aby přijali podobu jeho Syna, aby se tak stal prvorozeným mezi mnoha sourozenci. ³⁰A které předurčil, ty také povolal, a které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také oslavil.

Co nás oddělí?

³¹Co na to řekneme? Když je Bůh s námi, kdo proti nám!? ³²Neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny; jak by nám s ním tedy nedaroval i všechno ostatní? ³³Kdo obviní Boží vyvolené? Vždyť Bůh ospravedlňuje! ³⁴Kdo nás odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš zemřel, ale hlavně byl vzkřísen z mrtvých, je po Boží pravici a prosí za nás! ³⁵Co nás oddělí od Kristovy lásky? Snad souzení, úzkost nebo pronásledování, hlad, nahota, nebezpečí nebo meč? ³⁶Jak je psáno:

„Pro tebe nás zabíjejí v kteroukoli chvíli,
za ovce na porážku mají nás.“^c

³⁷V tom všem ale skvěle vítězíme skrze Toho, který nás miluje! ³⁸Jsem si jist, že smrt ani život, andělé ani démoni, věci přítomné ani budoucí,

^a15 aram. *Otče* (Marek 14:36; Gal 4:6)

^b28 někt. rukopisy *Bůh za všech okolností*

^c36 Žalm 44:23

žádná moc, ³⁹výšina ani hlubina ani nic jiného v celém stvoření nás nemůže oddělit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu!

Izrael – Boží vyvolený

9 Říkám pravdu v Kristu, nelžu; i mé svědomí v Duchu svatém potvrzuje, ²že v srdci nosím hluboký zármutek a neustálou bolest. ³Přál bych si sám být zavržen od Krista ve prospěch svých bratrů, svých tělesných příbuzných, ⁴Izraelitů! Jim totiž patří synovství, sláva i smlouvy, jim byl dán Zákon, bohoslužba i zaslíbení, ⁵jejich jsou otcové a z nich tělesně pochází Kristus, který je nade vším, Bůh požehnaný navěky! Amen.

⁶Ale ne že by Boží slovo selhalo. Ne všichni z Izraele jsou totiž opravdu Izrael. ⁷Ne všichni jsou jeho dětmi jen proto, že jsou símě Abrahamovo. Říká přece: „Tvé símě bude povoláno v Izákovi.“ ^{a 8}To znamená, že Božími dětmi nejsou děti těla, ale za símě se počítají děti zaslíbení. ⁹Šlo totiž právě o slovo zaslíbení: „V tento čas přijdu a Sára bude mít syna.“ ^{b 10}A to není vše. Z téhož muže, našeho otce Izáka, počala Rebeka dva syny. ¹¹Ještě se nenarodili a neudělali nic dobrého ani zlého – aby se však Boží rozhodnutí opíralo o vyvolení ¹²(nešlo totiž o skutky, ale o Toho, který povolává), bylo jí řečeno: „Starší bude sloužit mladšímu.“ ^{c 13}Jak je psáno: „Jákoba jsem si zamiloval, Ezaua jsem však zavrhl.“ ^d

¹⁴Co na to řekneme? Není Bůh nespravedlivý? V žádném případě! ¹⁵Už Mojžíšovi přece řekl:

„Smiluji se, nad kým se smiluji,
a slituji se, nad kým se slituji.“ ^e

¹⁶Nezáleží tedy na tom, kdo chce, nebo na tom, kdo se snaží, ale na Bohu, který se smilovává. ¹⁷Faraonovi přece Písmo říká: „Proto jsem tě pozdvihl, abych na tobě ukázal svou moc a aby mé jméno bylo rozhlášeno po celé zemi.“ ^{f 18}Smilovává se tedy, nad kým chce, a koho chce, zatvrzuje.

Hrnčář a nádoby

¹⁹Možná mi řekneš: „Co mu tedy ještě vadí? Copak se někdo vzepřel jeho vůli?“

²⁰Ale člověče, kdo vůbec jsi, že odmlouváš Bohu? Řekne snad výtvar svému tvůrci: „Proč jsi mě udělal takhle?“ ^{g 21}Nemá snad hrnčář hlínu ve své moci? Ze stejné hroudy může udělat jednu nádobu na ozdobu a druhou na smetí. ²²A co když Bůh, ačkoli chtěl projevit svůj hněv a ukázat svou moc, snášel s velikou trpělivostí nádoby hněvu, určené ke zničení? ²³Co když chtěl ukázat bohatství své slávy na nádobách milosrdenství, které připravil ke slávě, ²⁴totiž na nás, které povolal nejen z Židů, ale i z pohanů?

²⁵Jak stojí u Ozeáše:

„Ne svůj lid nazvu lidem svým,
nemilovanou budu milovat.“ ^h

²⁶„Na místě, kde slýchali: „Nejste můj lid,“
syny živého Boha se budou jmenovat.“ ⁱ

^a7 Gen 21:12

^b9 Gen 18:10, 14

^c12 Gen 25:23

^d13 Mal 1:2–3

^e15 Exod 33:19

^f17 Exod 9:16

^g20 Iza 29:16; 45:9

^h25 Oze 2:23

ⁱ26 Oze 1:10

²⁷Izaiáš pak volá ohledně Izraele:

„I kdyby synů Izraele bylo jak písku v moři,
jen hrstka z nich se zachrání.

²⁸Hospodin učiní rázný konec,
vykoná svůj soud nad zemí.“^a

²⁹A ještě předtím Izaiáš řekl:

„Kdyby nám Hospodin zástupů
nenechal aspoň símě naživu,
už bychom byli jako Sodoma,
dopadli bychom jako Gomora!“^b

Kámen úrazu

³⁰Co na to řekneme? Že pohané, kteří o spravedlnost neusilovali, dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti z víry. ³¹Izrael usiloval plnit Zákon, jenž měl vést ke spravedlnosti, ale tohoto cíle nikdy nedosáhl. ³²Proč? Protože ji nehledali na základě víry, ale na základě skutků. Narazili na kámen úrazu, ³³jak je psáno:

„Hle, pokládám na Sionu
kámen úrazu a skálu pohoršení;
kdokoli však v něj věří,
se jistě nezklame.“^c

10 Bratři, toužím celým srdcem a modlím se k Bohu za spásu Izraele. ²Mohu dosvědčit, jak horlí pro Boha, jenže v nevědomosti. ³Jelikož neznají Boží spravedlnost, snaží se udržet svou vlastní spravedlnost, místo aby se poddali té Boží. ⁴Kristus je totiž završením Zákona, aby byl ospravedlněn každý, kdo věří.

Slovo je ti blízko

⁵O spravedlnosti ze Zákona píše Mojžíš takto: „Člověk, který ty věci plní, z nich bude žít.“^d ⁶Spravedlnost z víry však mluví takto: „Neříkej si v srdci: Kdo vystoupí do nebe?“ (totiž přivést Krista dolů) ⁷ani: „Kdo sestoupí do propasti?“ (totiž vyvést Krista z mrtvých). ⁸Co tedy říká? „Slovo je ti velmi blízko; je ve tvých ústech a ve tvém srdci“^e (totiž to slovo víry, které ká-žeme).

⁹Vyznáš-li svými ústy, že Ježíš je Pán, a uvěříš-li v srdci, že ho Bůh vzkří-sil z mrtvých, budeš spasen. ¹⁰Víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy pak vede ke spásu. ¹¹Vždyť Písmo říká: „Kdokoli v něj věří, se jistě ne-zklame.“^f ¹²Mezi Židem a Řekem tedy není rozdíl: všichni mají téhož Pána, štědrého ke všem, kdo ho vzývají. ¹³Vždyť „Každý, kdo vzývá Hospodinovo jméno, bude zachráněn.“^g

^a28 Iza 10:22–23

^b29 Iza 1:9

^c33 Iza 8:14; 28:16

^d5 Lev 18:5; Eze 20:11

^e8 Deut 30:12–14

^f11 Iza 28:16

^g13 Joel 3:5 (Skut 2:21)

Kdo uvěřil naší zprávě?

¹⁴Jak ale mohou vzývat Toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v Toho, o němž neslyšeli? A jak uslyší bez kazatele? ¹⁵A jak jim může někdo kázat, aniž by byl poslán? Jak je psáno:

„Jaká nádherná podívaná
je příchod poslů dobrých zpráv!“^a

¹⁶Ne všichni ale přijali evangelium. Vždyť už Izaiáš říká: „Kdo, Hospodine, uvěřil naší zprávě?“^b ¹⁷Víra je tedy ze slyšení zprávy a tou zprávou je slovo Kristovo.

¹⁸Ptám se ale: Copak neslyšeli? Právě naopak:

„Po celé zemi se jejich hlas šíří,
v nejzazších končinách jejich slova zní.“^c

¹⁹Ptám se tedy: Copak Izrael nerozuměl? Už Mojžíš kdysi řekl:

„Kvůli těm, kdo nejsou národ,
vzbudím ve vás žárlivost,
kvůli nevědomému národu
vás popudím k hněvu.“^d

²⁰Izaiáš to říká ještě odvážněji:

„Dal jsem se najít těm, kdo mě nehledali,
ukázal jsem se těm, kdo o mě nestáli.“^e

²¹O Izraeli však říká:

„Po celý den jsem vztahoval ruce
k lidu nevěřícímu a vzpurnému.“^f

Zavrhl Bůh svůj lid?

11 Ptám se tedy: Zavrhl Bůh svůj lid? V žádném případě! Vždyť i já jsem Izraelita, ze semene Abrahamova, z pokolení Benjamínova.

²Bůh nezavrhl svůj lid, který odedávna znal. Znáte přece vyprávění Písma o tom, jak si Eliáš Bohu stěžoval na Izrael: ³„Pane, tvé proroky pobili a tvé oltáře rozbořili; zůstal jsem jen já, a i mně usilují o život!“^g ⁴Jak mu tehdy Bůh odpověděl? „Ponechal jsem si sedm tisíc mužů, kteří neklekali před Baalem.“^h ⁵Stejně tak i nyní zůstala hrstka vyvolených milostí. ⁶Je to díky milosti, ne díky skutkům – jinak by milost už nebyla milost.

⁷Co dodat? Izrael stále nenašel to, co hledá. Vyvolení toho dosáhli, ale ostatní byli zatvrzení. ⁸Jak je psáno:

„Bůh otupil jejich ducha:
jejich oči dodnes nevidí,
jejich uši neslyší.“ⁱ

^a15 Iza 52:7; Nah 2:1
65:1 ^f21 Iza 65:2

^b16 Iza 53:1
83 1.Král 19:10, 14

^c18 Žalm 19:5
^d4 1.Král 19:18

^e19 Deut 32:21
^f8 Deut 29:4; Iza 29:10

⁹A David říká:

„Jejich stůl ať se jim stane léčkou a pastí,
kamenem úrazu a odplatou.

¹⁰Ať se jim v očích zatmí, tak aby neviděli,
a jejich záda sehní navždycky.“^a

¹¹Ptám se tedy: Klopýtli snad Židé tak, aby nevstali? V žádném případě! Vždyť jejich selháním dospěla spása k pohanům, aby to v nich vzbudilo žárlivost. ¹²Když tedy jejich selhání obohatilo svět a jejich umenšení obohatilo pohany, co teprve jejich naplnění!

Větve téže olivy

¹³Teď mluvím k vám pohanům. Sám jsem přece apoštol pohanů a jsem na svou službu náležitě hrdý. ¹⁴Kéž bych ale skrze ni mohl vzbudit žárlivost svých příbuzných a některé z nich přivést ke spáse! ¹⁵Když totiž jejich odmítnutí znamená smíření světa, co jiného může znamenat jejich přijetí nežli život z mrtvých?

¹⁶Jsou-li svaté prvotiny, je svaté i těsto. Je-li svatý kořen, jsou svaté i větve. ¹⁷Ano, některé větve byly vylomeny a ty, planá oliva, jsi byl naroubován mezi ně. Čerpáš z vydatného kořene téže olivy, ¹⁸a tak se nad ty větve nepovyšuj. Chceš-li se povyšovat, věz, že ty neneseš kořen, ale kořen tebe.

¹⁹Možná řekneš: „Ty větve byly vylomeny, abych já byl naroubován.“

²⁰Dobře. Byly vylomeny kvůli nevěře, ty však stojíš díky víře. Nebuď domýšlivý, ale boj se. ²¹Když Bůh neušetřil původní větve, tím spíše neušetří tebe! ²²Uvědom si tedy laskavost i přísnost Boží: k těm, kdo padli, přísnost, ale k tobě Boží laskavost, pokud ovšem v této laskavosti zůstaneš. Jinak budeš vyřat i ty, ²³zatímco oni budou naroubováni, nezůstanou-li v nevěře. Ano, Bůh je může naroubovat zpět! ²⁴Když jsi ty mohl být vyřat z původní plané olivy a proti přírodě byl naroubován do ušlechtilé olivy, čím spíše budou oni jakožto původní větve naroubováni do své vlastní olivy?

Tajemství spásy

²⁵Nechci, bratři, abyste nevěděli o tomto tajemství (abyste nespolehali na vlastní moudrost): Část Izraele se zatvrdila, ale jen dokud se nenaplní počet pohanů. ²⁶Nakonec však bude spasen celý Izrael, jak je psáno:

„Vysvoboditel přijde ze Sionu,
aby od Jáкова odňal bezbožnost.

²⁷Toto pak bude má smlouva s nimi,
jakmile odstraním jejich hříchy.“^b

²⁸Co do evangelia se tedy kvůli vám stali nepřáteli, ale co do vyvolení jsou to kvůli otcům milovaní Boží. ²⁹Bůh nelituje svých darů a povolání! ³⁰Vy jste kdysi Boha neposlouchali, ale pro jejich neposlušnost teď přišlo milosrdenství na vás. ³¹Právě tak jej teď neposlechli oni, aby pro milosrdenství prokázané vám přišlo milosrdenství i na ně. ³²Bůh zahrnul všechny lidi pod neposlušnost, aby se nade všemi smiloval.

^a10 Žalm 69:23–24

^b27 Iza 59:20–21; 27:9; Jer 31:33–34

³³Ta hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti a vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy, jak nepopsatelné jeho cesty! Vždyt:

³⁴„Kdo poznal Hospodinovu mysl?
Kdo mu kdy v něčem poradil?“^a

³⁵„Kdo mu co dal jako první,
aby mu Bůh za to zaplatil?“^b

³⁶Všechno je z něj, skrze něj a pro něj! Jemu buď sláva navěky! Amen.

Údy jednoho těla

12 Pro Boží milosrdenství vás vyzývám, bratři, abyste vydávali své životy^c Bohu jako živou, svatou a příjemnou oběť; to bude vaše pravá bohoslužba. ²Nenechte se formovat tímto světem – raději se nechte proměňovat obnovou své mysli, abyste dokázali poznat, co je Boží vůle – co je dobré, náležité a dokonalé.

³Pro milost, jíž se mi dostalo, říkám každému z vás, ať si o sobě nemyslí více, než by měl. Každý ať smýšlí střízlivě, v souladu s mírou víry, kterou mu Bůh udělil. ⁴Jako máme v jednom těle mnoho údů, ale všechny údy nemají stejný úkol, ⁵tak i nás je mnoho, ale v Kristu jsme jedno tělo a jako jednotlivé údy patříme k sobě navzájem. ⁶Podle milosti, jíž se nám dostalo, máme rozdílné dary: kdo má prorockví, ať je užívá v souladu s vírou; ⁷kdo má službu, ať slouží; kdo je učitel, ať učí; ⁸kdo umí povzbuzovat, ať povzbuzuje; kdo rozdává, ať je štědrý; kdo pečuje, ať je pilný; kdo pomáhá potřebným, ať to dělá s radostí.

Přemáhej zlo dobrem

⁹Láska ať je bez přetvářky. Mějte odpor ke zlu, tíhněte k dobru. ¹⁰Milujte se navzájem bratrskou láskou, projevujte si navzájem uctivost. ¹¹V pilnosti buďte vytrvalí, ve službě Pánu horliví, ¹²v naději radostní, v soužení trpěliví, v modlitbě vytrvalí, ¹³přispívejte svatým v nouzi, věnujte se pohostinnosti.

¹⁴Dobrořečte těm, kdo vás pronásledují – nezlořečte, ale dobrořečte. ¹⁵Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. ¹⁶Berte na sebe navzájem ohled, nebuďte domýšliví, ale mějte sounáležitost s obyčejnými. Nespoléhejte na vlastní moudrost.

¹⁷Nikomu neodplácejte zlo zlem. Ať všichni vidí, že vám jde o dobro. ¹⁸Pokud záleží na vás, mějte se všemi lidmi pokoj. ¹⁹Nemstěte se sami, milovaní, ale dejte místo hněvu – je přece psáno: „Má je pomsta, já zjednám odplatu, praví Hospodin.“^{d 20}Právě naopak:

„Hladoví-li tvůj nepřítel, dej mu jíst,
a pokud žízní, dej mu pít.
Tím, že to učiníš,
shrneš mu na hlavu žhavé uhlí.“^e

²¹Nenech se přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem.

^a34 Iza 40:13
25:21–22

^b35 Job 41:3

^c1 dosl. *svá těla*

^d19 Deut 32:35

^e20 Přís

Komu čest, tomu čest

13 Každý ať se podřizuje vládnoucí moci. Veškerá moc je totiž od Boha, takže současné vlády jsou zřízeny od Boha.^a ²Kdo odmítá vládu, bouří se tedy proti Božímu zřízení; a vzbouřence čeká jistý trest. ³Vládcové přece nejsou postrachem pro ty, kdo konají dobro, ale zlo. Chceš se nebát vlády? Konej dobro, a vlada tě pochválí; ⁴je přece Božím služebníkem pro tvé dobro. Pácháš-li však zlo, boj se! Vláda netřímá meč nadarmo; je přece Božím služebníkem, jenž po zásluze trestá pachatele zla.

⁵Proto se musíme podřizovat – nejen kvůli hrozbě trestu, ale i kvůli svědomí. ⁶Proto také platíte daně – vždyť jsou to Boží služebníci a pilně se věnují své práci. ⁷Každému dávejte, co jste povinni: komu daň, tomu daň, komu clo, tomu clo, komu vážnost, tomu vážnost, komu čest, tomu čest.^b

Kdo miluje, naplnil Zákon

⁸Nikomu nedlužte nic než vzájemnou lásku; kdo miluje druhého, totiž naplnil Zákon. ⁹Vždyť přikázání „Necizolož, nezabíjej, nekraď, nezavíď“^c a všechna ostatní jsou shrnuta ve větě: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“^d ¹⁰Láska bližnímu nikdy neublíží – proto je naplněním Zákona láska.

¹¹A ještě něco. Rozumějte, jaká je doba, protože přišel čas probudit se ze spánku. Spása je nám teď blíže, nežli když jsme uvěřili. ¹²Noc pokročila a den je blízko. Odložme proto skutky tmy a oblečme zbroj světla! ¹³Žijme poctivě jako ve dne: ne v obžerství a opilství, ne zhýrale a nestydatě, ne ve svárech a závisti. ¹⁴Místo starostí o tělesné touhy se oblečte do Pána Ježíše Krista.

Nesud' bratra

14 Přijímejte ty, kdo jsou choulostiví ve víře, a to bez hádek o názorech. ²Někdo věří, že smí jíst všechno, ale choulostivý jí jen zeleninu. ³Kdo jí všechno, ať nepohrdá tím, kdo nejí, a kdo nejí, ať nesoudí toho, kdo jí – vždyť Bůh jej přijal! ⁴Kdo vůbec jsi, že soudíš cizího služebníka? Před svým vlastním pánem obстоj, či selže. A on obстоj – Pán jej dokáže podepřít!

⁵Někdo si cení jednoho dne nad jiné, pro někoho je den jako den. Každý ať je přesvědčen o vlastním názoru. ⁶Kdo drží svátek, drží ho Pánu. Kdo jí, jí Pánu, neboť děkuje Bohu, a kdo nejí, nejí Pánu a děkuje Bohu. ⁷Nikdo z nás totiž nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. ⁸Žijeme-li, žijeme Pánu; umíráme-li, umíráme Pánu. Ať už tedy žijeme či umíráme, patříme Pánu. ⁹Vždyť proto Kristus zemřel a znovu ožil – aby byl Pánem živých i mrtvých.

¹⁰Proč tedy soudíš svého bratra? Anebo ty, proč pohrdáš svým bratrem? Všichni přece staneme na soudu před Božím trůnem. ¹¹Jak je psáno:

„Jakože jsem živ, praví Hospodin,
každé koleno přede mnou poklekne
a každý jazyk se vyzná Bohu.“^e

¹²Každý z nás tedy složí Bohu účet sám za sebe.

Nepohoršuj bratra

¹³Přestaňme proto soudit jedni druhé. Raději posuďte, jak bratra ničím neurazit a nepohoršit. ¹⁴Vím a v Pánu Ježíši mám naprostou jistotu, že nic^f

^a1 Dan 2:21; Jan 19:11
19:18

¹¹ Iza 45:23

^b7 Marek 12:17

¹⁴ tj. žádný jízdo (srov. v. 2–3, 20)

^c9 Exod 20:13–17; Deut 5:17–21

^d9 Lev

není nečisté samo o sobě; pokud to však někdo má za nečisté, je to pro něj nečisté. ¹⁵Trápí-li se tvůj bratr kvůli tomu, co jíš, pak už se neřídíš láskou. Přestaň svým jídlem hubit člověka, za kterého zemřel Kristus! ¹⁶Ať se o tom, co je pro vás dobré, nemluví zle. ¹⁷V Božím království přece nejde o jídlo a pití, ale o spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém. ¹⁸Kdo takto slouží Kristu, je milý Bohu a uznávaný lidmi.

¹⁹Usilujme tedy o to, co vede k pokoji a vzájemnému budování. ²⁰Nenič Boží dílo kvůli jídlu! Jistě, „všechno je čisté,“ ale je špatné pohoršovat člověka jídlem. ²¹Je lepší nejíst maso, nepít víno a vyvarovat se všeho, co tvého bratra uráží. ²²Víru, kterou máš, si tedy nech před Bohem pro sebe. Blaze tomu, kdo se sám neodsuzuje za to, co schvaluje. ²³Kdo má ale při jídle pochybnosti, je odsouzen, protože se nechová podle své víry. A cokoli není z víry, je hřích.

15 My silní musíme nést slabosti těch, kdo silní nejsou. Nemějme ohled jen sami na sebe, ²ale každý se snažme vyhovět bližnímu. Usilujme o prospěch a posílení druhých. ³Vždyť ani Kristus nebral ohled sám na sebe; naopak, je psáno: „Urážky těch, kdo uráží tebe, na mě dopadly.“^a ⁴Všechno, co bylo v minulosti zapsáno, bylo zapsáno pro naše poučení, abychom díky vytrvalosti a povzbuzení, které je v Písmu, měli naději.

⁵Kéž vám Bůh trpělivosti a útěchy daruje vzájemnou svornost ve shodě s Kristem Ježíšem, ⁶tak abyste svorně a jednomyslně oslavovali Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista.

Naděje Židů i pohanů

⁷Přijímejte se tedy navzájem, jako Kristus přijal vás do Boží slávy. ⁸Říkám vám, že Kristus se pro Boží věrnost stal služebníkem Židů,^b aby potvrdil zaslíbení daná otcům^a a aby i pohané slavili Boha za jeho milosrdenství. Jak je psáno:

„Budu tě vyznávat mezi národy,
tvé jméno písni oslavím.“^c

¹⁰A jinde Písmo říká:

„Jásejte, národy, tak jako jeho lid!“^d

¹¹A ještě jinde:

„Chvalte Hospodina, všechny národy,
ať ho všichni lidé veleblí!“^e

¹²A jinde Izaiáš říká:

„Vypučí výhonek Jišajův,
vztyčí se, aby vládl národům.
Národy se na něj s nadějí spolehnou.“^f

^a3 Žalm 69:10

^b8 dosl. obřízky

^c9 2.Sam 22:50; Žalm 18:50

^d10 Deut 32:43

^e11 Žalm 117:1

^f12 Iza 11:10

¹³Kéž vás tedy Bůh naděje naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, tak aby vaše naděje rostla mocí Ducha svatého stále víc a víc.

Pavlovo posláni

¹⁴Mám o vás jistotu, bratři moji, že jste plni dobroty, máte hojnost veškerého poznání a sami se dokážete napomínat navzájem. ¹⁵Přesto jsem se vám osmělil v dopise připomenout některé věci jako ten, komu Bůh udělil milost ¹⁶být služebníkem Krista Ježíše mezi pohany. Smyslem mé kněžské služby při Božím evangeliu je, aby Bůh přijal pohany jako libou oběť, posvěcenou Duchem svatým.

¹⁷Pokud jde o službu Bohu, mám se v Kristu Ježíši čím chlubit. ¹⁸Neodvážil bych se něco říkat, kdyby to skrze mě Kristus také nekonal k přivedení pohanů k poslušnosti slovem i skutkem, ¹⁹v moci divů a zázraků, v moci Božího Ducha, takže jsem od Jeruzaléma až po Illyrii vše kolem dokola naplnil Kristovým evangeliem. ²⁰Šlo mi o to, kázat evangelium tam, kde o Kristu ještě neslyšeli, abych nestavěl na cizím základě. ²¹Jak je psáno:

„Ti, kterým nebyl ohlášen, jej spatří,
ti, kdo nikdy neslyšeli, pochopí.“^a

Plány do budoucna

²²To vše mi dlouho bránilo přijít k vám. ²³Teď už ale v těchto krajích nemám místo, a protože vás už mnoho let toužím navštívit, ²⁴rád bych to udělal cestou do Španěl. Pevně doufám, že se s vámi setkám a že mě vypravíte na další cestu; především se ale těším na chvíle s vámi.

²⁵Teď ovšem cestuji do Jeruzaléma, abych posloužil svatým. ²⁶Církve v Makedonii a Řecku^b se totiž rozhodly uspořádat sbírku pro chudé, kteří jsou mezi svatými v Jeruzalémě. ²⁷Rozhodli se sami, zároveň však i proto, že jsou jejich dlužníky. Když jako pohané získali podíl na jejich duchovních věcech, musí jim zase pomoci hmotně. ²⁸Jakmile ten úkol splním a předám jim výtěžek sbírky, vypravím se přes vás do Španěl. ²⁹A vím, že až k vám přijdu, přijdu s Kristovým plným požehnáním.

³⁰Bratři, pro Pána Ježíše Krista a pro lásku Ducha vás prosím, abyste mi pomohli v mém boji. Modlete se za mě k Bohu, ³¹abych byl vysvobozen od nevěřících v Judsku a aby svatí tuto mou službu Jeruzalému přijali. ³²Dá-li Bůh, s radostí pak přijdu k vám a odpočinu si mezi vámi.

³³Bůh pokoje kéž je s vámi všemi. Amen.

Pozdravy

16 Doporučuji vám naši sestru Fébé, služebnici církve v Kenchrejích. ²Privítejte ji v Pánu, jak se na svaté sluší, a buďte jí nápomocni, v jakékoli záležitosti by vás potřebovala, neboť je to zastánkyně má i mnoha dalších.

³Pozdravujte Priscillu s Akvilou, mé spolupracovníky v Kristu Ježíši, ⁴kterí pro mě nasadili vlastní krk, takže jsem jim zavázán nejen já, ale i všichni církve z pohanů.

⁵Pozdravujte i církve u nich doma.

^a21 Iza 52:15

^b26 dosl. Achaji

Pozdravujte mého milovaného Epeneta, který je prvním Kristovým ovocem v Asii.

⁶Pozdravujte Marii, která se pro vás tolik napracovala.

⁷Pozdravujte Andronika s Junií, mé krajany a spoluvězně, významné apoštoly, kteří patřili Kristu dříve než já.

⁸Pozdravujte Ampliata, kterého miluji v Pánu.

⁹Pozdravujte našeho spolupracovníka v Kristu, Urbana, a mého milovaného Stachyna.

¹⁰Pozdravujte Apella, osvědčeného v Kristu.

Pozdravujte všechny doma u Aristobula.

¹¹Pozdravujte mého krajana Herodiona.

Pozdravujte všechny, kdo patří Pánu v Narkisově domě.

¹²Pozdravujte Tryfenu a Tryfósu, které pracují pro Pána.

Pozdravujte milovanou Persidu, která se pro Pána tolik napracovala.

¹³Pozdravujte Rufa, vyvoleného v Pánu, a jeho i moji matku.

¹⁴Pozdravujte Asynkrita, Flegonta, Herma, Patroba, Hermu a všechny sourozence tam od nich.

¹⁵Pozdravujte Filologa a Julii, také Nerea a jeho sestru, Olympa i všechny svaté tam od nich.

¹⁶Pozdravte se navzájem svatým polibkem.

Pozdravují vás všechny církve Kristovy.

¹⁷Prosím vás, bratři, dávejte si pozor na ty, kdo působí roztržky a kladou překážky učení, které jste poznali. Vyhýbejte se jim! ¹⁸Takoví lidé neslouží Kristu, našemu Pánu, ale svému břichu. Jde jim jen o to, aby svými lahodnými řečmi a pochlebováním oklamali srdce bezelstných. ¹⁹O vaší oddanosti se ale ví všude! Mám z vás proto radost, ale přeji si, abyste byli moudří, pokud jde o dobro, a nevinní, pokud jde o zlo. ²⁰Bůh pokoje už brzy rozdrtí satana pod vašimi nohama.^a

Milost našeho Pána Ježíše s vámi.

²¹Pozdravuje vás můj spolupracovník Timoteus a moji krajané Lukios, Jáson a Sozipater. ²²Pozdravují vás v Pánu já, Tercius, který jsem tento dopis psal. ²³ ^[24]Pozdravuje vás Gaius, hostitel můj i celé církve. Pozdravuje vás městský pokladník Erastus a bratr Kvartus.^b

²⁵Tomu, který má moc vás posílit podle mého evangelia a kázání Ježíše Krista, podle zjevení tajemství, které bylo po věčné časy skryto, ²⁶ale nyní je zjeveno, a podle nařízení věčného Boha je skrze prorocká Písma oznámeno všem národům k poslušnosti víry – ²⁷jedinému moudrému Bohu buď sláva skrze Ježíše Krista navěky! Amen.

^a20 Gen 3:15; Luk 10:18–19; Ef 1:22; Zjev 20:10 ^b24 Někt. rukopisy přidávají v. 24
Milost našeho Pána Ježíše Krista s vámi všemi. Amen.

1. LIST KORINTSKÝM

PAVEL, z Boží vůle povolaný apoštol Krista Ježíše, a bratr Sostenes
²církvi Boží v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povolaným svatým
a také všem, kdo na jakémkoli místě vzývají jméno našeho společného
Pána Ježíše Krista:

³Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Je Kristus rozdělen?

⁴Stále za vás děkuji svému Bohu, totiž za to, jaké Boží milosti se vám dostalo v Kristu Ježíši: ⁵byli jste v něm obohaceni v každém ohledu, každým slovem a veškerým poznáním. ⁶Kristovo svědectví je mezi vámi tak pevně ustaveno, ⁷že nemáte nedostatek v žádném daru, zatímco očekáváte zjevení našeho Pána Ježíše Krista. ⁸Ten vás bude posilovat až do konce, aby vám v den našeho Pána Ježíše Krista nebylo co vytknout. ⁹Bůh je věrný. On sám vás povolal ke společenství se svým Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

¹⁰Bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista vás prosím, abyste všichni spolu souhlasili a namísto vzájemných roztržek byli spojeni jednou myslí a jedním záměrem. ¹¹Z domu Chloé jsem se o vás, bratři moji, dozvěděl, že mezi sebou máte sváry. ¹²Mám na mysli to, že jeden z vás říká: „Já jsem Pavlův,“ jiný: „Já jsem Apollův,“ další: „Já jsem Petrův“^a a další „Já zase Kristův.“

¹³Copak je Kristus rozdělen? Byl snad za vás ukřižován Pavel? Byli jste snad pokřtěni v Pavlově jménu? ¹⁴Díky Bohu, že jsem nikoho z vás nekřtil, kromě Krispa a Gaia, ¹⁵aby ještě někdo neřekl, že jste byli pokřtěni v mém jménu. ¹⁶Pokřtil jsem vlastně i Štěpánovu rodinu, ale nevím, že bych křtil ještě někoho dalšího. ¹⁷Kristus mě totiž neposlal křtít, ale kázat evangelium, a to bez moudrých řečí, aby snad nebyl zmařen Kristův kříž.

Bláznivé kázání

¹⁸Ano, pro ty, kdo spějí k záhubě, je poselství kříže bláznovstvím, ale pro nás, kdo docházíme spásy, je to Boží moc. ¹⁹Je přece psáno:

„Zahubím moudrost moudrých,
zavrhu rozum rozumných.“^b

²⁰Kde zůstal mudrc? Kde je učenec? Kde zůstal světový myslitel? Copak Bůh neobrátil moudrost světa v bláznovství? ²¹Bůh se ve své moudrosti nedal světu poznat jejich vlastní moudrostí. Namísto toho se Bohu zalíbilo, že spasí ty, kdo uvěří tomuto bláznivému kázání. ²²Židé požadují zázraky, Řekové hledají moudrost, ²³ale my kážeme Krista ukřižovaného – pro Židy pohoršení, pro pohany bláznovství, ²⁴ale pro povolané, ať Židy či Řeky,

^a12 dosl. *Kéřův* (viz Jan 1:42)

^b19 Iza 29:14

Krista – Boží moc a Boží moudrost. ²⁵Boží bláznovství je totiž moudřejší než lidé a Boží slabost je silnější než lidé.

²⁶Podívejte se, bratři, jak vás Bůh povolal: podle lidských měřítek mezi vámi není mnoho moudrých, mocných nebo urozených. ²⁷Bůh ale vyvolil bláznivě tohoto světa, aby zahanbil moudré. Bůh vyvolil slabé tohoto světa, aby zahanbil silné. ²⁸Bůh vyvolil neurozené a opovržené tohoto světa, ba dokonce to, co nic není, aby obrátil vniveč to, co je, ²⁹aby se před Bohem nikdo nechlubil.

³⁰Jen díky němu jste v Kristu Ježíši, který se stal naší moudrostí od Boha, naší spravedlností, posvěcením a vykoupením. ³¹A proto, jak je psáno:

„Kdo se chlubí,
ať se chlubí v Hospodinu.“^a

Kristova mysl

2 Ani já jsem vám, bratři, po svém příchodu nezvěstoval Boží tajemství^b nějak zvlášť vznešenými nebo moudrými řečmi. ²Rozhodl jsem se totiž neznat mezi vámi nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného. ³Přišel jsem mezi vás ve slabosti, v bázni a velmi rozechvěn. ⁴Mé poselství a kázání nespočívalo v přesvědčivých a moudrých řečech, ale v prokázání Ducha a jeho moci, ⁵neboť jsem nechtěl, aby se vaše víra zakládala na lidské moudrosti, ale na Boží moci.

⁶O moudrosti mluvíme mezi dospělými, ovšem není to moudrost současného světa ani jeho pomíjivých vůdců. ⁷My mluvíme o tajemné moudrosti Boží, o skryté moudrosti, kterou Bůh před věky předurčil k naší slávě ⁸a kterou nikdo z vůdců současného světa nepoznal; kdyby ji totiž znali, neukřižovali by Pána slávy. ⁹Ale jak je psáno:

„Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo,
co člověku nikdy ani na mysl nepřišlo,
to Bůh připravil těm, kdo jej milují.“^c

¹⁰Nám to však Bůh zjevil skrze Ducha, neboť Duch zkoumá všechny věci, i Boží hlubiny. ¹¹Kdo z lidí rozumí člověku než jeho vlastní duch? Stejně tak Boha nezná nikdo než Boží Duch. ¹²My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom rozuměli, čím nás Bůh obdaroval. ¹³O tom právě mluvíme (nikoli slovy, jimž učí lidská moudrost, ale slovy, jimž vyučuje Duch), když vykládáme duchovní věci duchovními slovy.^d ¹⁴Neduchovní člověk ovšem nepřijímá věci Božího Ducha, neboť jsou pro něj bláznovstvím, a nemůže je pochopit, neboť se jim dá rozumět jen duchovně. ¹⁵Kdo však je duchovní, může rozumět všemu, ačkoli jemu nikdo nerozumí. ¹⁶Vždyť:

„Kdo poznal Hospodinovu mysl,
kdo by mu mohl poradit?“^e

My ale máme mysl Kristovu!

^a31 Jer 9:23 ^b1 jiné rukopisy *svědectví duchovním lidem* ^c16 Iza 40:13

^e9 Iza 64:3

^d13 nebo *duchovní věci*

Jeden sázel, druhý zaléval

3 Jenže já jsem s vámi, bratři, nemohl mluvit jako s duchovními, ale jako s tělesnými, jako s nemluvnaty v Kristu. ²Krmil jsem vás mlékem, ne hutným pokrmem, neboť jste ho ještě nemohli snést a ani dosud nemůžete, ³neboť jste stále tělesní. Copak nejste tělesní a nechodíte po lidských cestách, když mezi sebou máte závist a svár? ⁴Když jeden říká: „Já jsem Pavlův“ a druhý „Já zas Apollův“, nechováte se jen jako obyčejní lidé?

⁵Kdo je vůbec Apolos? Kdo je Pavel? Služebníci, skrze něž jste uvěřili, a to každý, jak mu dal Pán. ⁶Já jsem sázel, Apollos zaléval, ale vzrůst vám dal Bůh. ⁷Vůbec nejde o to, kdo sází, ani o to, kdo zalévá, ale o to, že Bůh dává vzrůst. ⁸Ten, kdo sází, a ten, kdo zalévá, jsou jedno; každý však dostane svou vlastní odplatu za svou vlastní práci. ⁹Jsmo tedy Boží spolupracovníci; vy jste Boží pole, Boží stavba.

¹⁰Podle Boží milosti, jíž se mi dostalo, jsem jako zkušený stavitel položil základy, na kterých pak staví další. Každý však ať dává pozor, jak na nich staví. ¹¹Nikdo nemůže položit jiný základ, mimo ten, který je již položen, a to je Ježíš Kristus. ¹²Ať už kdo na tom základě staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, z dříví, sena nebo ze slámy, ¹³dílo každého vyjde najevo. V onen den se to ukáže; bude to zjeveno ohněm, neboť oheň vyzkouší dílo každého člověka. ¹⁴Zůstane-li něčí dílo, které postavil, získá odplatu. ¹⁵Shoří-li něčí dílo, utrpí škodu; sám sice bude zachráněn, ale jen jako skrze oheň.

¹⁶Copak nevíte, že jste Boží chrám? Vždyť ve vás přebývá Boží Duch! ¹⁷Kdokoli ničí Boží chrám, toho zničí Bůh, neboť Boží chrám je svatý, a to jste vy.

¹⁸Ať se nikdo neplete: kdo z vás si myslí, že je na tomto světě moudrý, ať se raději stane bláznem. Pak teprve bude moudrý, ¹⁹neboť moudrost tohoto světa je u Boha bláznovstvím. Je přece psáno:

„On chytá chytráky v jejich vychytralosti.“^a

²⁰A jinde:

„Hospodin zná úmysly moudrých –
ví, že neznamenaají vůbec nic.“^b

²¹Ať už se proto nikdo nechlubí lidmi. Všechno je přece vaše: ²²ať Pavel, Apollos či Petr,^c ať svět, život nebo smrt, ať už přítomnost nebo budoucnost – všechno je vaše, ²³vy jste Kristovi a Kristus Boží.

Blázni pro Krista

4 Považujte nás tedy za Kristovy služebníky a za správce Božích tajemství. ²Od správce se žádá jen jedno – aby byl shledán věrným. ³Co o mně soudíte vy anebo lidé vůbec, to pro mě znamená velmi málo; nezáleží mi dokonce ani na vlastním úsudku. ⁴Mé svědomí je čisté, ale tím ještě nejsem ospravedlněn; mým soudcem je přece Pán. ⁵Nevynášejte tedy předčasné soudy. Až přijde Pán, osvětlí, co je skryté ve tmě, zjeví úmysly srdcí a tehdy každého ocení Bůh.

^a19 Job 5:13

^b20 Žalm 94:11

^c22 dosl. *Kéfa* (Jan 1:41)

⁶Bratři, použil jsem tu sebe a Apolla jako příklady, abyste se na nás mohli poučit, co znamená „nejít nad to, co je psáno“. Ať se tedy nikdo kvůli jednomu z nás nepovyšuje nad druhého. ⁷Kdo tě udělal tak důležitým? Máš snad něco, co jsi nedostal? A když jsi všechno dostal, jak to, že se chlubíš, jako bys to nedostal?

⁸Už máte všechno, už jste zbohatli! Bez nás kralujete! Kéž byste ale kralovali tak, abychom mohli kralovat s vámi. ⁹Připadá mi, že Bůh nám apoštolům určil poslední místo v řadě, abychom se jako odsouzcenci k smrti stali podívanou světa – lidem i andělům. ¹⁰Z nás jsou kvůli Kristu blázni, ale vy jste v Kristu rozumní; my jsme slabí, vy však silní; vy máte slávu, my však ostudu. ¹¹Do této chvíle trpíme hladem a žízní, chodíme v hadrech, snášíme rány, nemáme domov. ¹²Vlastníma rukama těžce pracujeme; když nám spílají, žehnáme; když nás pronásledují, my to snášíme; ¹³když nás pomlouvají, povzbuzujeme. Dosud jsme bráni za špínu světa, za vůbec nejhorší spodinu.

¹⁴Nepíšu to proto, abych vás zahanbil, ale abych vás napomenul jako své milované děti. ¹⁵I kdybyste v Kristu měli tisíce pěstounů, neznamená to, že máte mnoho otců. Byl jsem to já, kdo vás skrze evangelium zplodil v Kristu Ježíši, ¹⁶a tak vás prosím, řiďte se mým příkladem. ¹⁷Proto také za vámi posílám Timotea, svého milovaného a věrného syna v Pánu, který vám připomene mé způsoby v Kristu Ježíši, jak je učím v každé církvi, kam přijdu.

¹⁸Někteří se začali povyšovat, jako bych k vám už neměl přijít. ¹⁹Ale dá-li Pán, přijdu k vám už brzy, a poznám ne řeči těch povýšenců, ale jejich moc. ²⁰Boží království totiž není v řeči, ale v moci. ^a ²¹Co chcete? Abych k vám přišel s holí, anebo s duchem lásky a mírnosti?

Kvas v těstě

5 Proslýchá se dokonce, že je mezi vámi smilstvo, a to takové smilstvo, jaké se nenajde ani mezi pohany – někdo prý žije s manželkou vlastního otce! ²A vy jste ještě pyšní! Neměli byste raději truchlit a vyloučit toho, kdo to spáchal, ze svého středu?

³Ačkoli jsem od vás tělem daleko, v duchu jsem s vámi a ohledně toho, kdo to spáchal, jsem již rozhodl, jako bych byl přítomen: ⁴Až se shromáždíte ve jménu našeho Pána Ježíše, budu v duchu s vámi a bude s vámi moc našeho Pána Ježíše. ⁵Tedy dotyčného vydejte satanovi k záhubě těla, aby jeho duch byl spasen v Pánův den.

⁶Vaše chlubení není namístě. Copak nevíte, že trocha kvasu prokvasí celé těsto?^b ⁷Zbavte se starého kvasu, abyste byli novým, nekvašeným těstem. Vždyť Kristus, náš velikonoční Beránek, byl již obětován! ⁸Proto slavme Velikonoce bez starého kvasu, bez kvasu špatnosti a ničemnosti, ale s nekvašenými chleby upřímnosti a pravdy.^c

⁹V dopisu jsem vám napsal, abyste se nestýkali se smilníky. ¹⁰Nemyslel jsem ale vůbec smilníky tohoto světa ani lakomce, vydřiduchy nebo modláře – vždyť to byste museli ze světa utéci! ¹¹Tedy vám tedy píšu, abyste se nestýkali s někým, kdo si říká bratr, ale je to smilník, lakomec, modlár, pomlouvač, opilec nebo vydřiduch. S takovým ani nejezte.

¹²Proč bych měl soudit ještě ty venku? Nemáte snad soudit ty, kdo jsou uvnitř? ¹³Ty venku bude soudit Bůh. „Toho zlého vylučte ze svého středu.“^d

^a20 srov. 1.Kor 2:4–5

^b6 Mat 16:6; Gal 5:9

^c8 Exod 12:14–20; Deut 16:1–4

^d13 Deut 17:7; 19:19; 21:21; 22:21, 24; 24:7

Soudy v církvi

6 Jak se někdo z vás odvažuje, když má s někým spor, soudit se před nespravedlivými, a ne před svatými? ²Copak nevíte, že svatí budou soudit svět? Když máte jednou soudit svět, to nejste schopní rozsoudit takové malíčkovosti? ³Nevíte, že budeme soudit anděly? Čím spíše běžné životní záležitosti! ⁴Vy ale s takovými věcmi chodíte k soudu a přijímáte za soudce lidi, kteří v církvi nic neznamenaají! ⁵Říkám to k vaší hanbě. To mezi vámi není ani jeden moudrý, který by své bratry mohl rozsoudit? ⁶Ale bratr se soudí s bratrem, a to před nevěřícími!

⁷Už vůbec to, že se spolu soudíte, je vaše prohra. Proč raději nesnášíte křivdu? Proč raději netrpíte škodu? ⁸Vy ale křivdíte a škodíte, a to vlastním bratrům!

⁹Copak nevíte, že nespravedliví nebudou mít podíl na Božím království? Nepleťte se: Smilníci, modláři, cizoložníci, rozkošníci, zvrhlíci, ¹⁰zloději, lakomci, opilci, pomlouvači ani vydřiduchové nebudou mít podíl na Božím království. ¹¹A takoví jste někteří byli, ale jste omyti, jste posvěceni a jste ospravedlněni jménem Pána Ježíše Krista a Duchem našeho Boha.

Nepatříte sami sobě

¹²„Všechno smím“ – budiž, ale ne všechno je prospěšné. Všechno smím, ale ničím z toho se nedám ovládnout. ¹³„Jídlo břichu a břicho jídlu – Bůh jednou zruší obojí.“ Budiž, tělo však nepatří smilstvu, ale Pánu a Pánu tělu. ¹⁴Tentýž Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou moc i nás.

¹⁵Copak nevíte, že vaše těla jsou Kristovými údy? Mohu snad vzít údy Kristovy a učinit je údy nevěstky? To nikdy! ¹⁶Copak nevíte, že kdo se spojuje s nevěstkou, je s ní jedno tělo? Vždyť Písmo říká: „Ti dva budou jedno tělo.“ ¹⁷Kdo se však spojuje s Pánem, je s ním jeden duch.

¹⁸Utíkejte před smilstvem! Žádný jiný lidský hřích se netýká těla; kdo ale smilní, hřeší proti vlastnímu tělu. ¹⁹Copak nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který je ve vás a kterého máte od Boha? Už nepatříte sami sobě; ²⁰byli jste draze vykoupeni! Proto svým tělem vzdávejte čest Bohu.

Dar manželství

7 Pokud jde o to, jak jste psali: „Pro muže je lepší obejít se bez ženy“ – ²budiž, ale abyste se vyvarovali smilstva, ať má každý muž manželku a každá žena manžela.

³Muž ať své ženě plní manželskou povinnost, stejně jako žena svému muži. ⁴Ženino tělo už nepatří jí, ale manželovi, stejně jako mužovo tělo už nepatří jemu, ale manželce. ⁵Neodpírejte se jeden druhému – jediné po vzájemné shodě, že se na čas uvolníte pro modlitbu. Potom zase buďte spolu, aby vás nepokoušel satan, kdybyste se nemohli ovládnout. ⁶To, co tu říkám, však není příkaz, ale svolení. ⁷Přál bych si, aby všichni byli jako já, každý má ale od Boha svůj vlastní dar, jeden tak a druhý jinak.

⁸Svobodným a vdovám říkám, že je pro ně lepší zůstat, jako jsem já. ⁹Pokud se však nemohou ovládnout, ať vstoupí do manželství. Je přece lepší vstoupit do manželství než být spalován touhou.

¹⁰Pro ty, kdo žijí v manželství, mám nikoli své, ale Pánovo přikázání: Manželka ať od muže neodchází. ¹¹Pokud přece odejde, ať zůstane nevdaná

anebo ať se smíří s manželem. Stejně tak muž ať neopouští manželku.^a

¹²Ostatním říkám já, nikoli Pán: Má-li některý bratr nevěřící manželku a ta je ochotná s ním zůstat, ať ji neopouští. ¹³Stejně tak, má-li některá žena nevěřícího manžela a ten je ochoten s ní zůstat, ať ho neopouští. ¹⁴Nevěřící manžel je totiž posvěcen svou ženou; stejně tak nevěřící manželka je posvěcena svým věřícím manželem. Jinak by totiž vaše děti byly nečisté, jsou ale přece svaté. ¹⁵Pokud však nevěřící chce odejít, ať odejde. Bratr ani sestra nejsou v takových případech vázáni. Bůh vás^b povolal k pokoji. ¹⁶Copak víš, ženo, zda zachráníš manžela? Copak víš, muži, zda zachráníš manželku?

Zůstaň, jak jsi

¹⁷Ať tedy každý žije, jak mu Pán určil a jak ho Bůh povolal. Toto pravidlo předkládám všem církvím. ¹⁸Kdo byl povolán jako obřezaný, ať se nedělá neobřezaným. Kdo je povolán jako neobřezaný, ať se nedává obřezat. ¹⁹Nezáleží přece na obřízce nebo neobřízce, ale na poslušnosti Božích přikázání. ²⁰Ať každý zůstává v postavení, ve kterém byl povolán. ²¹Byl jsi povolán jako otrok? Nedělej si s tím starosti. Pokud se ale můžeš stát svobodným, určitě toho využij. ²²Koho Pán povolal jako otroka, ten je v Pánu osvobozen. Podobně toho Kristus povolal jako svobodného, ten se stal jeho otrokem. ²³Byli jste drazé vykoupeni; nestávejte se lidskými otroky. ²⁴Bratři, ať každý před Bohem zůstává tak, jak byl povolán.

²⁵Pokud jde o neprovdané, nemám od Pána žádný příkaz, ale dám vám radu jako někdo, komu Pán pomohl být věrným. ²⁶Myslím si, že vzhledem k současné tísní je pro člověka lepší zůstat, jak je. ²⁷Jsi v manželském svazku? Nesnaž se o rozvod. Jsi rozveden? Nesnaž se najít ženu. ²⁸I když se ale oženíš anebo když se dívka vdá, není to žádný hřích. Jen se vás snažím ušetřit běžných potíží.

Času je málo

²⁹Říkám vám, bratři, už nezbývá moc času. Ať tedy i ženatí jsou jako neženatí, ³⁰ti, kdo oplakávají, jako by neoplakávali, ti, kdo oslavují, jako by neoslavovali, ti, kdo kupují, jako by nevlastnili ³¹a ti, kdo se zabývají věcmi tohoto světa, ať to nepřehánějí. Svět, jak ho známe, totiž končí.

³²Proto bych rád, abyste se nezatěžovali starostmi. Svobodný se stará o věci svého Pána, aby se líbil Pánu, ³³ale ženatý se stará o věci světa, aby se líbil své ženě, ³⁴a tak je rozpolcen. Nevdaná žena a svobodná dívka se stará o věci svého Pána, aby byla svatá tělem i duchem, ale vdaná se stará o věci světa, aby se líbila svému muži. ³⁵Neříkám to proto, abych vás nějak omezoval, ale abych vám pomohl vést počestný život v bezvýhradné oddanosti Pánu.

³⁶Pokud má někdo za to, že vůči své snoubence jedná nečestně, že už je nejvyšší čas a není zbyti, pak ať udělá, po čem touží – jen ať se vezmou, to přece není hřích. ³⁷Kdo je však vnitřně přesvědčen a nic ho nenutí, ale sám se v srdci dobrovolně rozhodl, že si tu dívku nevezme, je to v pořádku. ³⁸Zkrátka, kdo se žení, dělá dobře, a kdo se nežení, dělá ještě lépe.

³⁹Žena je vázána zákonem, dokud její muž žije. Pokud její muž zemře, je svobodná; může si vzít, koho chce, ale pouze v Pánu. ⁴⁰Osobně si ale myslím, že bude šťastnější, když zůstane, jak je. A mám za to, že i já mám Božího Ducha.

^a11 Mat 5:32; 19:9; Marek 10:11–12; Luk 16:18

^b15 někt. rukopisy nás

Svoboda a ohleduplnost

8 Pokud jde o maso obětované modlám: Ano, víme, že „všichni jsme došli poznání“. Poznání ovšem nadýmá, zatímco láska buduje. ²Kdo si myslí, že něco ví, ještě neví tak, jak by vědět měl. ³Kdo ale miluje Boha, ten má poznání^a od něj.

⁴Pokud tedy jde o požívání masa obětovaného modlám: Víme, že „modla neznamená vůbec nic“^b a že „není žádný Bůh než jediný“.^c ⁵Na nebi i na zemi jsou sice různí takzvaní bohové (a takových „bohů“ a „pánů“ je celá řada), ⁶pro nás je ale jen jediný Bůh – Otec, z něhož je všechno, i my pro něj; a jediný Pán – Ježíš Kristus, skrze něhož je všechno, i my skrze něj.

⁷Všichni ale k tomuto poznání nedošli. Někteří jsou dosud tak zvyklí na modly, že jsou k požívání takového masa choulostiví a mají pak špatné svědomí. ⁸Jídlo nás ovšem k Bohu nepřiblíží. Pokud nejíme, nejsme o nic horší, a pokud jíme, nejsme o nic lepší.

⁹Dejte ale pozor, aby se ta vaše svoboda nestala pro slabší kamenem úrazu. ¹⁰Co kdyby tě někdo viděl – tebe, který jsi „došel poznání“ – jak sedíš u jídla v chrámě modloslužby? Nenechá se ten slabší proti svému svědomí strhnout, aby jedl maso obětované modlám? ¹¹Kvůli tvému „poznání“ tak hyne tvůj slabší sourozenec, za kterého zemřel Kristus! ¹²Když takto zraňujete choulostivé svědomí svých sourozenců, nehřešíte jen proti nim, ale proti Kristu! ¹³Pokud mého bratra svádí jídlo k hříchu, nedotknu se masa už nikdy v životě, abych snad svého bratra nesvedl.

Svoboda a obětavost

9 Nejsem snad i já svobodný? Nejsem snad apoštol? Neviděl jsem snad našeho Pána Ježíše? Nejste snad vy mé dílo v Pánu? ²I kdybych pro jiné nebyl apoštolem, určitě jím jsem pro vás: pečeti mého apoštolství jste vy v Pánu.

³Zde je má obhajoba před těmi, kdo mě soudí: ⁴Nemáme snad právo na jídlo a pití? ⁵Nemáme snad právo mít s sebou věřící manželku jako ostatní apoštolové a Pánovi bratři i Petr?^d ⁶Nebo snad jen já a Barnabáš nemáme právo přestat pracovat? ⁷Kdo kdy bojoval na vlastní náklady? Kdo sází vinici, a neokusí její hrozny? Kdo pase stádo, a nepije jeho mléko?

⁸Dávám tu jen lidské příklady? Copak to neříká i Zákon? ⁹V Mojžíšově zákoně je přece psáno: „Mlátícímu dobytčeti nedávej náhubek.“^e Copak se Bůh stará o dobytek? ¹⁰Neříká to spíše kvůli nám? Bezpochyby je to napsáno kvůli nám. Kdo oře, musí přece orat v naději, a kdo mlátí obilí, musí to dělat v naději, že bude mít podíl z úrody. ¹¹Rozsévali jsme u vás duchovní sítě; bylo by snad příliš, abychom sklízeli vaši hmotnou úrodu? ¹²Mohou-li toto právo vůči vám uplatňovat druzí, čím spíše my? My jsme však toto právo nevyužili. Raději všechno mlčky snášíme, abychom nekladli žádnou překážku Kristovu evangelium.

¹³Copak nevíte, že ti, kdo slouží v chrámu, smejí jíst chrámové pokrmy? Nevíte, že ti, kdo slouží u oltáře, mají podíl z oltářních obětí? ¹⁴Právě tak Pán určil, že kazatelé evangelia mají žít z evangelia.^f ¹⁵Já jsem však nic z toho nevyužil.

Nepíšu o tom proto, že bych chtěl, aby se to změnilo. To bych raději umřel, než aby mě někdo připravil o tuto mou hrdost. ¹⁶Když totiž kážu evangelium,

^a3 nebo je poznán nebo uznán (1. Kor 13:12; 14:38) ^b4 Iza 41:22–24 ^c4 Deut 4:35, 39; 6:4; Iza 45:5–6 ^d5 dosl. Kéfa (Jan 1:41) ^e9 Deut 25:4 ^f14 Mat 10:9–10; Luk 10:7

nemám nač být hrdý – je to má povinnost a běda mně, kdybych nekázal! ¹⁷Kdybych to dělal z vlastní vůle, měl bych nárok na odměnu; já však neplním vlastní vůli, ale svěřený úkol. ¹⁸Zač tedy mohu získat odměnu? Za to, že kážu evangelium zadarmo, aniž bych využíval práva, které při kázání evangelia mám.

¹⁹Ode všech jsem svobodný, ale všem jsem se vydal jako otrok, abych jich co nejvíce získal. ²⁰Pro Židy jsem jako Žid, abych získal Židy; pro lidi pod Zákonem jsem jako pod Zákonem, abych získal ty, kdo jsou pod Zákonem (sám ovšem pod Zákonem nejsem). ²¹Pro lidi bez Zákona jsem jako bez Zákona, abych získal ty, kdo jsou bez Zákona (sám ovšem nejsem bez Božího Zákona – podléhám zákonu Kristovu). ²²Pro slabé jsem slabý, abych získal slabé. Pro všechny jsem vším, abych jakýmkoli způsobem aspoň některé zachránil. ²³A to všechno dělám kvůli evangeliu, abych na něm získal svůj podíl.

²⁴Copak nevíte, že všichni závodníci běží, ale jen jeden zvítězí a získá odměnu? Běžte tak, abyste ji získali. ²⁵Každý závodník má přísno sebekázeň – oni to dělají pro věnec, který zvadne, my ale pro ten, který nezvadne. ²⁶Takto tedy běžím, ne jako bych neměl cíl; takto bojuji, ne jako bych rozrážel jen vzduch. ²⁷Raději své tělo tužím a podmaňuji, abych snad, když kážu druhým, sám nebyl vyřazen.

Svoboda a svatost

10 Nechci bratři, abyste nevěděli, co se stalo s našimi otci. Všichni byli zastíněni oblakem a všichni prošli mořem.^a ²Všichni byli křtem v oblaku a moři spojení s Mojžíšem. ³Všichni jedli tentýž duchovní pokrm^b ⁴a všichni pili tentýž duchovní nápoj^c (pili totiž z duchovní skály, která je provázela, a tou skálou byl Kristus). ⁵Ve většině z nich ale Bůh nenašel zalíbení – vždyť „byli pobiti na poušti“.^d

⁶To vše se stalo nám pro výstrahu. Proto nepropadejme zlé lačnosti tak jako kdysi oni.^e ⁷Také nebuďte modláři jako někteří z nich, jak je psáno: „Lid se posadil, aby jedl a pil, a pak vstali, aby se povyrazili.“^f ⁸Také nesmilněme, jako někteří z nich smilnili a v jediný den jich padlo třiatřacet tisíc.^g ⁹Také nepokoušejme Krista,^h jako někteří z nich pokoušeli a byli zahubeni hady.ⁱ ¹⁰Také nereptejte, jako někteří z nich reptali a byli zahubeni zhoubcem.^j ¹¹To všechno se jim stalo pro výstrahu a bylo to zapsáno pro poučení nám, kdo jsme se octli na konci věků.

¹²Kdo si tedy myslí, že pevně stojí, ať dává pozor, aby nepadl. ¹³Jak vidíte, nezmocnilo se vás pokušení, které by pro lidi nebylo běžné. Ale Bůh je věrný! Nedovolí, abyste byli pokoušeni nad své možnosti; uprostřed zkoušek vám poskytne východisko, abyste mohli obstát.

¹⁴A tak, moji milovaní, utíkejte před modlářstvím. ¹⁵Mluvíím jako k rozumným lidem; sami posuďte, co říkám. ¹⁶Kalich požehnání, za který děkujeme – není to snad společenství Kristovy krve? Chléb, který lámeme – není to snad společenství Kristova těla? ¹⁷Jako je jeden chléb, tak jsme jedno tělo. I když je nás mnoho, sdílíme jeden chléb. ¹⁸Všimněte si tělesného Izraele: copak ti, kdo jedí z obětí, nesdílejí společenství oltáře?

¹⁹Co se tu snažím říci? Že maso obětované modlám něco znamená? Anebo že modla něco znamená? ²⁰Nikoli. Říkám však, že pohané nepřinášejí své

^a1 Exod 14:19–22

^b3 Exod 16:4, 15, 35

^c4 Exod 17:1–7; Num 20:11

^d5 Num

14:28–35

^e6 Num 11:4, 34

^f7 Exod 32:6

^g8 Num 25:1, 9

^h9 někt. rukopisy

Pána (Deut 6:16)

ⁱ9 Num 21:4–6

^j10 Num 14:2, 36–37; 17:6–14

oběti Bohu, ale démonům. A já nechci, abyste měli co společného s démony.
²¹Nemůžete pít kalich Páně i kalich démonů; nemůžete mít podíl na stolu Páně i na stolu démonů! ²²Nebo snad chceme Pána popouzet k žárlivosti?“ Jsme snad silnější než on?

Svoboda a zodpovědnost

²³„Všechno smím“ – budiž, ale ne všechno je prospěšné; všechno smím, ale ne všechno pomáhá. ^b ²⁴Nikomu ať nejde o vlastní prospěch, ale o prospěch toho druhého.

²⁵Jezte, cokoli se prodává na masném trhu, a na nic se kvůli svědomí nevypťávejte, ²⁶vždyť „Hospodinova je země i všechno na ní.“ ^c ²⁷Když vás někdo nevěřící pozve a vám se chce jít, jděte. Jezte, cokoli vám nabídnou, ^d a na nic se kvůli svědomí nevypťávejte.

²⁸Když vám ale někdo řekl: „Tohle bylo zasvěceno bohům,“ pak to nejezte. Mějte ohled na toho, kdo vás upozornil, a na svědomí. ²⁹Nemluvím ovšem o tvém svědomí, ale o svědomí toho druhého.

„Proč by ale mou svobodu mělo určovat cizí svědomí? ³⁰Vždyť ten pokrm jím s vděčností! Proč bych měl být odsuzován kvůli něčemu, za co vzdávám díky?“

³¹Nuže – ať už jíte nebo pijete, ať už děláte cokoli, všechno to dělejte k Boží slávě. ³²Nebudte kamenem úrazu Židům ani Řekům ani církvi Boží. ³³Vždyť i já vždycky vycházím všem vstříc, neboť nehledám vlastní prospěch, ale prospěch mnohých, aby byli spaseni.

11 Řiďte se mým příkladem, tak jako já Kristovým.

Pokrývka hlavy

²Chválím vás, že na mě stále pamatujete a držíte se učení, které jsem vám předal. ³Chtěl bych však, abyste si uvědomili, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy její muž a hlavou Krista Bůh.

⁴Každý muž, který se modlí nebo prorokuje s pokrytou hlavou, dělá ostudu Tomu, který je mu hlavou. ⁵Stejně tak každá žena, která se modlí nebo prorokuje s nezahalenou hlavou, dělá ostudu tomu, který je jí hlavou; je to úplně stejné, jako kdyby se oholila. ⁶Pokud se žena nechce zahalovat, pak ať se rovnou ostříhá. Pokud se ovšem stydí ostříhat nebo oholit, pak ať se tedy zahaluje. ⁷Muž si nemá zahalovat hlavu, neboť je obrazem a slávou Boží. Žena je ale slávou svého muže. ⁸Muž přece nebyl stvořen z ženy, ale žena z muže. ^e ⁹Muž také nebyl stvořen kvůli ženě, ale žena kvůli muži. ^f ¹⁰Proto ať si žena zahaluje hlavu na znamení autority kvůli andělům.

¹¹V Pánu ovšem není žena bez muže ani muž bez ženy. ¹²Vždyť jako je žena z muže, tak je zas muž skrze ženu – a všechno společně je z Boha. ¹³Posuďte sami: je vhodné, aby se žena modlila k Bohu nezahalená? ¹⁴Co-pak vás neučí sama přirozenost, že pro muže jsou dlouhé vlasy ostudou? ¹⁵Pro ženu jsou však dlouhé vlasy slávou; jsou jí totiž dány jako pokrývka. ¹⁶Pokud se o tom někdo chce hádat, my to ve zvyku nemáme a církve Boží také ne.

^a22 Exod 20:5; 34:14; Deut 4:24; 5:9; 6:15; 32:21 ^b23 1.Kor 6:12 ^c26 Žalm 24:1

^d27 Luk 10:7–8 ^e8 Gen 2:21–23 ^f9 Gen 2:18

Večeře Páně

¹⁷Když už jsem u napomínání, nemohu vás pochválit za to, že vaše shromáždění jsou spíše ke škodě než k užitku. ¹⁸Především se doslýchám, že když se scházíte v církvi, máte mezi sebou roztržky, a skoro tomu věřím. ¹⁹Musí totiž mezi vámi být i rozdělení, aby se ukázalo, kteří z vás jsou spolehliví. ²⁰To, co probíhá na vašich shromážděních, není žádná večeře Páně. ²¹Každý má k jídlu svou vlastní večeři, a pak někdo hladoví a jiný se opil. ²²Copak nemůžete jíst a pít doma? To pohrdáte Boží církví natolik, že ponižujete ty, kdo nic nemají? Co na to mám říci? Mám vás pochválit? Za toto vás nechválím!

²³Předal jsem vám to, co jsem sám přijal od Pána: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, ²⁴vzdal díky a lálal se slovy: „Toto je mé tělo, které se dává za vás. To činite na mou památku.“ ²⁵Právě tak vzal po večeři kalich se slovy: „Tento kalich je nová smlouva v mé krvi. Kdykoli z něj pijete, činite to na mou památku.“ ²⁶Kdykoli jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete Pánovu smrt, dokud nepřijde.

²⁷Kdo by tedy jedl tento chléb a pil Pánův kalich nehodným způsobem, takový se proviní proti Pánově tělu a krvi. ²⁸Ať každý sám sebe prověří, než bude jíst z toho chleba a pít z toho kalichu. ²⁹Kdo totiž jí a pije, aniž by si uvědomoval, že jde o Pánovo^a tělo, takový jí a pije své vlastní odsouzení. ³⁰To proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných, a mnozí dokonce umírají. ³¹Kdybychom se ovšem soudili sami, nebyli bychom souzeni. ³²Když nás však soudí Pán, je to k naší nápravě, abychom nebyli odsouzeni se světem.

³³Nuže, bratři moji, když se scházíte k jídlu, čekejte jedni na druhé. ³⁴Kdo má hlad, ať se nají doma, abyste se nescházeli k odsouzení. Ostatní pokyny vám dám, až přijdu.

Různé dary téhož Ducha

12 Pokud jde o duchovní dary, bratři, nechci, abyste zůstali v nevědomosti. ²Víte, že jste ještě jako pohané chodili k němým modlám, jak jste k tomu byli vedeni. ³Proto chci, abyste věděli, že nikdo, kdo mluví v Duchu svatém, nemůže zlořečit Ježíši, tak jako nikdo nemůže prohlásit „Ježíš je Pán,“ jedině v Duchu svatém.

⁴Jsou různé dary, ale tentýž Duch, ⁵jsou různé služby, ale tentýž Pán, ⁶jsou různá působení, ale všechno ve všech působí tentýž Bůh. ⁷Každý ovšem dostává projev Ducha ke společnému užitku: ⁸jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, jinému od téhož Ducha slovo poznání, ⁹dalšímu víra v tomtéž Duchu, jinému dary uzdravování v tomtéž Duchu, ¹⁰jinému konání zázraků, jinému proroctví, jinému rozlišování duchů, jinému různé druhy jazyků, jinému výklad jazyků. ¹¹To vše ale působí jeden a tentýž Duch, který obdarovává každého jednotlivě, jak sám chce.

Různé části téhož těla

¹²Tělo tvoří jeden celek, i když se skládá z mnoha částí; i když je všech těch částí mnoho, přece tvoří jedno tělo. A právě takové je to s Kristem. ¹³Ať už jsme totiž Židé či Řekové, otroci nebo svobodní, všichni jsme jedním Duchem pokřtěni do téhož těla a jeden Duch se nám všem stal nápojem.

^a29 Pánovo v někt. rukopisech chybí

¹⁴Tělo se přece neskládá z jedné části, ale z mnoha. ¹⁵Kdyby noha řekla: „Když nejsem ruka, nepatřím do těla,“ nepatří snad kvůli tomu do těla? ¹⁶A kdyby ucho řeklo: „Když nejsem oko, nepatřím do těla,“ nepatří snad kvůli tomu do těla? ¹⁷Kdyby bylo celé tělo okem, kam by se poděl sluch? Kdyby bylo celé sluchem, kam by se poděl čich? ¹⁸Bůh ale dal tělu různé části, každou jednotlivou tak, jak chtěl. ¹⁹Kdyby všichni byli jednou částí, kam by se podělo tělo? ²⁰A tak je sice mnoho částí, tvoří však jedno tělo.

²¹Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě,“ stejně jako hlava nemůže říci nohám: „Nepotřebuji vás.“ ²²Naopak! Mnohem spíše jsou potřebné ty části těla, které vypadají slabší. ²³Těch částí těla, které považujeme za méně cti-hodné, si o to více všímáme. Částem našeho těla považovaným za neslušné věnujeme o to větší pozornost, ²⁴kteřou ovšem ty slušné části nepotřebují. Bůh ale složil tělo tak, že dal větší pozornost těm podřadnějším, ²⁵aby v těle nevládl rozdělení, ale aby si jeho jednotlivé části navzájem prokazovaly stejnou péči. ²⁶Vždyť trpí-li jedna část, všechny části trpí s ní, a je-li jedna část počtána, všechny části se s ní radují.

²⁷Vy jste tedy tělo Kristovo a jednotlivě jeho části. ²⁸Bůh v církvi ustano-
vnil jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele, potom zázraky,
dary uzdravování, pomocné služby, vedení a různé druhy jazyků. ²⁹Jsou
snad všichni apoštolové? Jsou snad všichni proroci? Jsou snad všichni uči-
tele? Konají všichni zázraky? ³⁰Mají všichni dary uzdravování? Mluví snad
všichni jazyky? Vyládají snad všichni?

³¹Horlete po těch nejlepších darech. Ukážu vám však ještě mnohem
vyšší cestu:

Bez lásky nejsem nic

13 Kdybych mluvil v jazycích lidí i andělů, bez lásky je to jen dunění
zvonu, řinčení činelů. ²Kdybych uměl prorokovat, rozuměl všem ta-
jemstvím, měl všechno poznání a víru, že bych i hory přenášel, bez lásky
nejsem nic. ³Kdybych rozdál vše, co mám, kdybych dal i vlastní tělo, abych
se proslavil,^a bez lásky je mi to k ničemu.

⁴Láska je trpělivá, je laskavá, láska nezávidí, láska se nevychloubá ani
nepovyšuje; ⁵není hrubá, nehledá svůj prospěch, není vznětlivá, nepočítá
křivdy, ⁶není škodolibá, ale raduje se z pravdy; ⁷všechno snáší, všemu věří,
vždycky doufá, všechno vydrží.

⁸Láska nikdy neskončí. Avšak prorocství – ta zaniknou, jazyky – ty umlk-
nou, poznání – to pomine. ⁹Jen z části totiž poznáváme a jen z části proro-
kujeme; ¹⁰jakmile však přijde dokonalé, tehdy to částečné zanikne. ¹¹Do-
kud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, měl jsem
dětské názory; když jsem však dospěl, s dětinskými věcmi jsem se rozlou-
čil. ¹²Teď totiž vidíme jako v zrcadle, nejasně, ale potom tváří v tvář.^b Teď
poznávám částečně, ale potom poznám plně, tak jako Bůh zná mě.

¹³Do té doby nám zůstává víra, naděje a láska, tato trojice; ale největší
z nich je láska.

Jazyky a prorocství

14 Následujte lásku, horlete po duchovních darech, nejvíce však, aby-
ste prorokovali. ²Kdo mluví v jazycích, nemluví totiž k lidem, ale

^a3 někt. rukopisy *tělo ke spálení*

^b12 srov. Num 12:6–8

k Bohu. Je puzen Duchem, ale nikdo mu nerozumí; co říká, zůstává tajemstvím. ³Ten, kdo prorokuje, však mluví k lidem, aby je posílil, povzbudil a potěšil. ⁴Kdo mluví v jazycích, posiluje sám sebe, ale kdo prorokuje, posiluje církev. ⁵Chtěl bych, abyste všichni mluvili v jazycích, ale ještě více, abyste prorokovali. Prorocství je totiž cennější než mluvení v jazycích, ledaže by je někdo vykládal pro posílení církve.

⁶Co kdybych k vám, bratři, přišel a mluvil v jazycích? K čemu vám budu, pokud vám neřeknu nějaké zjevení, poznání, prorocství či učení? ⁷Podobné je to s neživými hudebními nástroji, jako je flétna nebo lyra: pokud nevydají jasné tóny, jak má kdo poznat, co se hraje? ⁸A pokud polnice vydá nezřetelný zvuk, kdo se bude chystat do boje? ⁹Stejně je to s vámi: nevydá-li váš jazyk srozumitelné slovo, jak má kdo poznat, co se říká? Vždyť budete mluvit do větru! ¹⁰Na světě je koneckonců tolik různých řečí a žádná z nich není beze smyslu. ¹¹Mluví-li však někdo řečí, které nerozumím, zůstaneme jeden druhého cizincem. ¹²Stejně je to s vámi. Když jste tedy tak horliví po duchovních darech, snažte se v nich vyrůst pro posílení církve.

¹³Kdo mluví v jazycích, ať se proto modlí, aby je mohl vykládat. ¹⁴Když se totiž modlím v jazycích, modlí se můj duch, ale má mysl zahálí. ¹⁵Co s tím? Ano, budu se modlit duchem, ale budu se modlit i myslí. Budu zpívat duchem, ale budu zpívat i myslí. ¹⁶Kdybys totiž dobrořečil jen duchem a byl by přítomen někdo nezasvěcený, jak řekne „Amen“ ke tvému díkůčinění, když neví, co říkáš? ¹⁷Děkuješ sice krásně, ale druhým to nepomáhá.

¹⁸Děkuji Bohu, že mluvím v jazycích více než vy všichni; ¹⁹v církvi bych ale pro poučení druhých raději promluvil pět slov srozumitelně než tisíce slov v jazycích.

²⁰Bratři, přestaňte myslet jako malé děti. Pokud jde o zlo, buďte jako nemluvnata, myšlením však buďte dospělí. ²¹V Zákoně je psáno:

„Cizími jazyky, cizími rty
k tomuto lidu promluví,
ani tak mě však neposlechnou,“^a
praví Hospodin.

²²Jazyky tedy nejsou znamením pro věřící, ale pro nevěřící; prorocství naopak není pro nevěřící, ale pro věřící. ²³Co kdyby na společném shromáždění církve všichni mluvili v jazycích? Když tam přijdou nezasvěcení nebo nevěřící, neřeknou snad, že blouzníte? ²⁴Když ale budou všichni prorokovat a přijde někdo nevěřící nebo nezasvěcený, bude tím vším přesvědčován a usvědčován. ²⁵Až vyjde najevo, co skrývá v srdci, padne na kolena, pokloní se Bohu a vyzná: „Opravdu, Bůh je mezi vámi!“

Pořádek při shromáždění

²⁶Co s tím, bratři? Když se scházíte, každý něco přináší – někdo píseň, někdo vyučování, někdo zjevení, někdo jazyk a někdo výklad. Ať se to všechno děje k vzájemnému posílení. ²⁷Chce-li někdo mluvit v jazycích, ať mluví postupně dva nebo nejvýše tři a někdo ať vykládá; ²⁸když tam ale nebude, kdo by to vykládal, pak ať ve shromáždění mlčí a mluví jen pro sebe a pro Boha. ²⁹Proroci ať mluví dva nebo tři a ostatní ať to rozsuzují.

^a21 Iza 28:11–12

³⁰Dostane-li zjevení někdo jiný z přítomných, pak ať ten první mlčí. ³¹Můžete přece jeden po druhém prorokovat všichni, aby se všem dostalo poučení a povzbuzení. ³²Proroci mohou své puzení ovládat; ³³Bůh přece není Bohem zmatku, ale pokoje – tak je tomu všude, kde se shromažďují svatí.

³⁴(Vaše ženy ať při shromažďování zůstávají tiše. Nemají povídat, ale být poslušné, jak ostatně říká i Zákon. ³⁵Když jim něco není jasné, ať se ptají doma svých manželů. Je to přece ostuda, když žena při shromažďování povídá.)^a

³⁶Vyšlo snad Boží slovo od vás? Dorazilo snad jen k vám? ³⁷Kdo si myslí, že je prorok nebo duchovní, měl by poznat, že to, co vám píšu, je Pánovo přikázání. ³⁸Kdo to neuznává, nebude uznán.^b

³⁹Nuže, bratři moji, horlete po prorocktví a nebraňte mluvit v jazycích.

⁴⁰Ve všem ať panuje slušnost a pořádek.

Kristovo vzkříšení

15 Bratři, chci vám připomenout evangelium, jež jsem vám kázal, jež jste přijali, v němž stojíte ²a jímž jste spaseni (pokud se ovšem držíte slova, které jsem vám kázal – jinak byste uvěřili zbytečně).

³Předal jsem vám to hlavní, co jsem sám přijal: Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, ⁴byl pohřben a třetí den byl vzkříšen podle Písem.^c

⁵Ukázal se Petrovi,^d potom Dvanácti, ⁶poté se ukázal více než pěti stům bratrů najednou (někteří už zesnuli, ale většina z nich ještě žije), ⁷poté se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům ⁸a naposledy ze všech se ukázal i mně, nedochůdčeti.

⁹Jsem totiž ze všech apoštolů ten nejposlednější; nezasloužím si ani být apoštolem nazýván – vždyť jsem kdysi pronásledoval Boží církev! ¹⁰Boží milostí jsem ale to, co jsem, a jeho milost ke mně nevyšla naprázdno. Pracoval jsem více než oni všichni, avšak ne já, ale Boží milost, která je se mnou. ¹¹Toto kážeme – jak já, tak oni – a tomuto jste uvěřili.

Naše vzkříšení

¹²Když se tedy káže o Kristu, že byl vzkříšen z mrtvých, jak mohou někteří z vás popírat zmrtvýchvstání? ¹³Jestliže není zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus! ¹⁴A jestliže nebyl vzkříšen Kristus, pak je naše kázání k ničemu; celá vaše víra je k ničemu! ¹⁵Z nás se pak stávají falešní Boží svědkové, protože jsme o Bohu tvrdili, že vzkřísil Krista, jehož nevzkřísil – pokud totiž mrtví nemohou být vzkříšeni. ¹⁶Jestliže mrtví nemohou být vzkříšeni, pak nebyl vzkříšen ani Kristus! ¹⁷A jestliže nebyl vzkříšen Kristus, vaše víra je marná – ještě jste ve svých hříších. ¹⁸Pak tedy i ti, kteří zesnuli v Kristu, zahynuli. ¹⁹Máme-li v Kristu naději pouze pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí.

²⁰Kristus ale byl vzkříšen jakožto první ze všech zesnulých. ²¹Jako skrze člověka přišla smrt, tak skrze člověka přišlo zmrtvýchvstání. ²²Jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni ožijí. ²³Každý však ve svém pořadí: Kristus jako první, při jeho příchodu pak ti, kdo jsou Kristovi. ²⁴Potom přijde konec: až Kristus přemůže veškerou vládu, vrchnost a moc, předá království Bohu a Otci. ²⁵Musí totiž kralovat, než mu Bůh položí všechny nepřátele k nohám.^e ²⁶Poslední nepřítel, jenž bude přemožen, je smrt. ²⁷Vždyť, všechno

^a35 Něktr. rukopisy umísťují v. 34–35 za v. 40. ^b38 něktr. rukopisy *Kdo neví, ať neví*

^c4 Luk 24:45 (Žalm 22; Iza 53; Oze 6:1–2) ^d5 dosl. *Kéfovi* (Jan 1:41)

položil k jeho nohám“.^a (Když ovšem říká, že je mu všechno poddáno, je zřejmé, že je to všechno kromě Toho, který mu to poddal.)²⁸ Až mu tedy bude všechno poddáno, pak se i sám Syn poddá Tomu, který mu všechno poddal, aby Bůh byl všechno ve všem.

²⁹A vůbec, co si pochnou ti, kdo se nechávají křtít za mrtvé? Proč se za ně křtí, jestliže mrtví nebudou vzkříšeni? ³⁰Proč my sami každým okamžikem podstupujeme nebezpečí? ³¹Při chloubě, kterou mám ve vás v Kristu Ježíši, našem Pánu, prohlašuji, že denně čelím smrti. ³²K čemu mi to z lidského pohledu je, že jsem bojoval s těmi šelmami v Efesu? Jestliže mrtví nebudou vzkříšeni, pak:

„Jezme a pijme,
vždyť zítra zemřeme!“^b

³³Nepleťte se: „Špatné vztahy kazí mravy.“^c ³⁴Opravdu se vzpamatujte a zanechte hříchu. Někteří totiž Boha vůbec neznají – říkám to k vaší hanbě!

Způsob vzkříšení

³⁵Někdo ale řekne: „Jak budou mrtví vzkříšeni? A v jakém přijdou těle?“ ³⁶Blázně! To, co seješ, neožije, dokud to nezemře. ³⁷A co seješ? Ne to tělo, které vyrostě, ale holé zrno – třeba zrno pšenice nebo nějaké jiné. ³⁸Bůh mu pak dává tělo, jak sám chce, každému z těch semen jeho vlastní tělo. ³⁹Není tělo jako tělo. Jiné je tělo lidské, jiné tělo zvířecí, jiné tělo ptačí a jiné zase rybí. ⁴⁰Jsou také těla nebeská a těla pozemská; ale jiná je sláva nebeských a jiná pozemských. ⁴¹Jiná je sláva slunce, jiná sláva měsíce a jiná sláva hvězd, i samotné hvězdy se jedna od druhé ve slávě liší.

⁴²Tak je to také se zmrtvýchvstáním. Pohřbívá^d se smrtelné tělo, křísí se nesmrtelné. ⁴³Pohřbívá se odpudivé, křísí se slavné; pohřbívá se bezvládné, křísí se mocné. ⁴⁴Pohřbívá se tělo přirozené, křísí se tělo duchovní.

Je-li přirozené tělo, je i tělo duchovní. ⁴⁵Jak je psáno: „První člověk, Adam, se stal živou duší“,^e ale ten poslední Adam se stal obživujícím duchem. ⁴⁶Nejdříve však není to duchovní, ale to přirozené, teprve potom to duchovní. ⁴⁷První člověk byl z prachu země, druhý člověk je z nebe. ⁴⁸Jaký byl ten z prachu země, takoví jsou ti pozemští, a jaký ten nebeský, takoví i nebeští. ⁴⁹Jako jsme nesli obraz toho, kdo byl z prachu země, tak ponese^f i obraz toho nebeského.

⁵⁰Říkám vám, bratři, že tělo a krev nemůže mít podíl na Božím království a smrtelnost nemůže mít podíl na nesmrtelnosti. ⁵¹Prozradím vám teď tajemství: Všichni nezemřeme, ale všichni budeme proměněni – ⁵²naráz, v okamžiku, za zvuku polnice ohlašující konec. Až zatroubí, mrtví budou vzkříšeni k nesmrtelnosti a my budeme proměněni. ⁵³Toto pomíjivé musí obléci nepomíjivost, toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost. ⁵⁴A až toto pomíjivé oblékne nepomíjivost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost, tehdy se naplní, co je psáno:

„Smrt je pohlcena,
přišlo vítězství!“^g

^a25 Žalm 110:1; Mat 22:44 ^a27 Žalm 8:7 ^b32 Iza 22:13 ^c33 citace ze hry *Thais* athénskému dramatikovi Menandru (342–291 př. n. l.) ^d42 dosl. *Rozsívá* (tak i ve v. 43–44) ^e45 Gen 2:7 ^f49 někt. rukopisy *nesme* ^g54 Iza 25:8

⁵⁵ „Kde je teď, smrti, to tvé vítězství?
Kde je teď, peklo, ta tvá zbraň?“^a

⁵⁶Onou zbraní smrti je hřích a silou hříchu je Zákon. ⁵⁷Ale díky Bohu, který nám dává vítězství v našem Pánu Ježíši Kristu!

⁵⁸Proto, moji milovaní bratři, buďte pevní a nepohnutelní, rozrůstajte se v Pánově díle a vězte, že vaše práce pro Pána není zbytečná.

Plány a pozdravy

16 Pokud jde o sbírku na svatě, řiďte se stejnými pokyny, jaké jsem dal církvím v Galacii: ²Prvního dne v týdnu ať každý z vás dá stranou, kolik si může dovolit, aby se sbírky nekonaly teprve, když přijdu. ³Jakmile přijdu, dám vámi schváleným mužům doporučující listy a pošlu je s vaším darem do Jeruzaléma. ⁴Bude-li potřeba, abych šel s nimi, půjdou se mnou.

⁵Přijdu k vám, až projdu Makedonii. Makedonii totiž jen procházím, ⁶ale u vás snad nějakou dobu zůstanu, možná i přes zimu, abyste mě mohli vypravit, kamkoli půjdu. ⁷Tentokrát se u vás nechci jen zastavit cestou; dá-li Pán, doufám, že u vás nějaký čas pobudu. ⁸Až do Letnic ale zůstanu v Efesu, ⁹neboť se mi tu otevírají veliké a slibné možnosti,^b i když je tu mnoho protivníků.

¹⁰Jestli k vám přijde Timoteus, postarejte se, ať se u vás cítí dobře, vždyť se věnuje Pánovu dílu tak jako já; ¹¹ať jím tedy nikdo nepohrdá. Vypravte ho v pokoji na cestu za mnou, neboť tu na něj s bratry čekám.

¹²Pokud jde o bratra Apolla, velmi jsem ho prosil, aby za vámi s bratry přišel. Právě teď k vám ale rozhodně nechtěl jít; přijde však, až bude mít možnost.

¹³Bděte, stůjte ve víře, buďte stateční, buďte silní. ¹⁴Všechno ať se mezi vámi děje v lásce.

¹⁵Bratři, víte, že Štěpánova rodina je prvním ovocem Řecka^c a že se vydali službě svatým. Prosím vás tedy, ¹⁶abyste takové lidi následovali, a stejně tak i každého, kdo se podílí na tomto díle. ¹⁷Mám velikou radost, že dorazil Štěpán, Fortunát a Achaikos, protože mi vynahradili vaši nepřítomnost. ¹⁸Občerstvili mě na duchu a jistě i vás. Takových lidí si važte.

¹⁹Pozdravují vás sbory v Asii. Velmi vás v Pánu pozdravuje Akvila s Priscillou i církev u nich v domě. ²⁰Pozdravují vás všichni sourozenci. Pozdravte se navzájem svatým polibkem.

²¹JÁ PAVEL PŘIDÁVÁM POZDRAV SVOU VLASTNÍ RUKOU.

²²Kdo nemá rád Pána, ať je proklet. Maranatha!^d

²³Milost Pána Ježíše s vámi.

²⁴Má láska je s vámi všemi v Kristu Ježíši.^e

^a55 Oze 13:14 ^b9 dosl. *dveře* (2.Kor 2:12; Kol 4:3; Zjev 3:8)

^d22 aram. *Pane, přijď!* ^e24 Někt. rukopisy přidávají *Amen*.

^c15 dosl. *Achaje*

2. LIST KORINTSKÝM

PAVEL, PODLE BOŽÍ VŮLE apoštol Krista Ježíše, a bratr Timoteus
církvě Boží v Korintu a všem svatým v celém Řecku:^a

²Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Utrpení a potěšení

³Požehnan buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškerého potěšení! ⁴V každém našem soužení nás potěšuje, abychom ty, kdo mají jakékoli soužení, mohli povzbuzovat tímtež potěšením, které jsme sami přijali od Boha. ⁵Vždyť čím více utrpení pro Krista zakoušíme, tím více povzbuzení skrze Krista přijímáme.

⁶Když tedy máme soužení, je to pro vaše povzbuzení a spásu, a když jsme potěšováni, je to opět pro vaše povzbuzení (které se projevuje, když snášíte stejná utrpení jako my). ⁷Proto máme ohledně vás neochvějnou naději, neboť víme, že jako máte podíl na utrpení, tak budete mít podíl i na potěšení.

⁸Bratři, nechceme, abyste nevěděli o soužení, které na nás dolehlo v Asii tak těžce a nesnesitelně, že jsme už přestali doufat, že přežijeme; ⁹v nitru jsme už vlastně očekávali rozsudek smrti. To vše se stalo, abychom nespolehali sami na sebe, ale na Boha, který křísí mrtvé ¹⁰a který nás z tohoto smrtelného nebezpečí vysvobodil a ještě vysvobodí. Máme v něm naději, že nás i nadále bude vysvobozovat, ¹¹když nám i vy budete společně pomáhat svými modlitbami. Mnozí pak budou moci děkovat Bohu za ten dar, který nám byl udělen díky modlitbám tolika lidí.

V něm je „ano“

¹²Naši chloubou je svědectví našeho svědomí, že jsme na světě a zvláště u vás žili v ryzosti^b a upřímnosti Boží, ne v tělesné moudrosti, ale v Boží milosti. ¹³Nepíšeme vám přece nic než to, co čtete a čemu rozumíte. Doufám, že jednou porozumíte dokonale ¹⁴(tak jako nám zatím rozumíte zčásti), že v den Pána Ježíše budeme vaší chloubou právě tak jako vy naší.

¹⁵V této jistotě jsem k vám už dříve chtěl přijít, abyste přijali další milost. ¹⁶Přes vás jsem chtěl jít do Makedonie a z Makedonie se zase vrátit k vám, abyste mě vypravili do Judska. ¹⁷Myslíte, že jsem to rozhodnutí nemyslel vážně? Nebo že se rozhoduji tělesně, takže říkám „ano, ano“ a zároveň „ne, ne“?

¹⁸Jakože je Bůh pravdomluvný, naše řeč k vám nebyla „ano a ne“.^c ¹⁹Boží Syn Ježíš Kristus, kterého jsme u vás já, Silvanus^d a Timoteus zvěstovali, přece nebyl „ano a ne“. V něm bylo a je pouze „ano“! ²⁰V něm je „ano“ ke všem Božím zaslíbením a skrze něj zní naše „amen“ ke slávě Boží. ²¹Ten, kdo nás spolu s vámi utvrzuje v Kristu a kdo nás pomazal, je Bůh, ²²který nás také označil svou pečeti a dal nám do srdcí Ducha jako záruku.

^a1 dosl. v celé Achaii ^b12 někt. rukopisy svatosti ^c18 srov. Mat 5:37; Jak 5:12

^d19 tj. Silas (Skut 15:22; 16:19 aj.)

Odložená návštěva

²³Bůh je mi svědek – na mou duši, že jsem do Korintu ještě nepřišel jen z ohledu k vám. ²⁴Nechceme panovat nad vaší vírou, ale pomáhat vaší radosti; ve víře přece pevně stojíte.

2 Rozhodl jsem se, že k vám znovu nepřijdu se zármutkem. ²Kdybych vás totiž zarmoutil, kdo by mi zbyl, aby mě potěšil, než ten, koho jsem zarmoutil? ³Proto jsem vám o tom napsal, abych se, až přijdu, nemusel rmoutit nad těmi, z nichž bych se měl radovat. Jsem o vás všech přesvědčen, že má radost je radostí vás všech. ⁴Psal jsem vám s velikou úzkostí, se sevřeným srdcem a s mnoha slzami, ne abyste byli zarmoucení, ale abyste poznali lásku, kterou k vám přetékám.

⁵Pokud někdo někoho zarmoutil, nezarmoutil mne, ale zčásti (abych nepřeháněl) vás všechny. ⁶Takovému stačí trest, který dostal od většiny z vás. ⁷Teď mu už ale raději odpusťte a potěšte ho, aby snad nebyl přemožen přílišným zármutkem. ⁸Prosím vás, ukažte mu, že ho stále milujete.

⁹Psal jsem vám totiž proto, abych vás vyzkoušel a poznal, zda jste ve všem poslušní. ¹⁰Komu vy odpouštíte, tomu odpouštím i já. Stejně tak já, když jsem někomu odpustil, udělal jsem to před Kristovou tváří kvůli vám. ¹¹Nenechme se oklamat satanem – jeho úmysly nám přece nejsou neznámé.

Kristova vůně

¹²Když jsem přišel s Kristovým evangeliem do Troady, měl jsem tam od Pána otevřené dveře, ¹³ale v duchu jsem neměl klid, protože jsem tam našel svého bratra Tita. Proto jsem se s nimi rozloučil a vydal se do Makedonie.

¹⁴Ale díky Bohu, který nás stále vodí v Kristově vítězném průvodu a všude skrze nás šíří vůni svého poznání! ¹⁵Pro Boha jsme totiž Kristovou líbeznou vůní mezi těmi, kdo jsou zachraňováni, i mezi těmi, kdo hynou. ¹⁶Jedněm jsme smrtelnou vůní ke smrti, druhým jsme vůní života k životu. Kdo je ale k takové službě způsobilý? ¹⁷My na rozdíl od mnohých nekupčím s Božím slovem, ale mluvíme před Boží tváří v Kristu z upřímných pohnutek, z Božího pověření.

Duch a litera

3 Začínáme se opět chválit? Myslíte, že potřebujeme doporučující listy k vám nebo od vás tak jako někteří? ²Vy jste náš list napsaný v našich srdcích, list, který všichni mohou znát a číst. ³Je přece zjevné, že jste Kristův list vzniklý naší službou, napsaný ne inkoustem, ale Duchem živého Boha, ne na kamenných deskách, ale na deskách lidských srdcí.

⁴A takovouto důvěru máme skrze Krista k Bohu: ⁵Ne že jsme sami o sobě způsobilí (tak abychom si mohli něco myslet sami o sobě), ale naše způsobilost je z Boha, ⁶který nás učinil způsobilými služebníky Nové smlouvy – ne litery, ale Ducha. Litera totiž zabíjí, ale Duch oživuje.

⁷Litera tesaná do kamene měla svou slávu. Ta se zračila v Mojžíšově tváři, na niž synové Izraele kvůli té pomíjející slávě nemohli ani pohlédnout. Jestliže ta služba byla tak slavná, ačkoli vedla ke smrti, ⁸oč slavnější je služba Ducha! ⁹Jestliže služba vedoucí k odsouzení měla svou slávu,

služba spravedlnosti má slávu nesrovnatelně větší! ¹⁰To, co tehdy bylo slavné, ve srovnání s touto nesmírnou slávou vlastně ani slavné nebylo. ¹¹Jestliže to pomíjející přišlo se slávou, oč slavnější je to, co zůstává!

¹²Právě díky této naději jsme tak směle otevření, ¹³ne jako Mojžíš, který si zakrýval tvář rouškou, aby synové Izraele nepozorovali konec toho, co mělo pominout. ¹⁴Jejich myšlení se ovšem zatvrdilo. Až do dnešního dne zůstává při čtení Staré smlouvy ta rouška neodkrytá – odnímá se totiž jen v Kristu. ¹⁵Až do dneška jim při čtení Mojžíše na srdci leží rouška, ¹⁶ale jakmile se člověk obrátí k Pánu, rouška mizí.

¹⁷Pán je Duch, a kde je Pánův Duch, tam je svoboda. ¹⁸My všichni s odkrytou tváří jako v zrcadle odrážíme Pánovu slávu a tehdy jsme Pánovým Duchem proměňováni k jeho obrazu, od slávy k slávě.

Poklad v hliněných nádobách

4 Taková je služba, kterou jsme z Božího milosrdenství přijali, a proto se nevzdáváme. ²Odmítáme hanebné tajnůstkářství, vychytralé praktiky a překrucování Božího slova. Místo toho jasně říkáme pravdu před Bohem a každý, kdo má svědomí, to může sám uznat.

³Pokud je naše evangelium pro někoho zahalené, je to pro ty, kdo hynou. ⁴Těmto nevěřícím zaslepil bůh tohoto světa mysl, aby jim nezazářilo světlo evangelia slávy Kristovy, který je obrazem Božím. ⁵(Nehlásáme přece sami sebe, ale Ježíše Krista jakožto Pána, a pokud jde o nás, jsme vaši služebníci pro Ježíše.) ⁶Tentýž Bůh, který řekl: „Ať ze tmy zazáří světlo!“^a ten zazářil v našich srdcích, aby nás osvětil poznáním Boží slávy ve tváři Ježíše Krista.

⁷Tento poklad však máme v hliněných nádobách, aby bylo zřejmé, že ta úžasná moc je Boží, a ne z nás. ⁸Ze všech stran zakoušíme soužení, ale nebýváme zdrceni; býváme bezradní, ale ne zoufalí; ⁹býváme pronásledováni, ale ne opuštěni; býváme sráženi, ale nejsme zničeni. ¹⁰Stále na vlastním těle zakoušíme Ježíšovu smrt, aby byl na našem těle zjeven také Ježíšův život. ¹¹My živí jsme pro Ježíše stále vydávání na smrt, aby byl na našem smrtelném těle zjeven také Ježíšův život. ¹²V nás tedy působí smrt, ale ve vás život.

¹³Protože však máme stejného ducha víry, o níž se píše: „Uvěřil jsem, a tak jsem mluvil,“^b i my věříme, a tak mluvíme. ¹⁴Víme totiž, že Ten, který vzkřísil Pána Ježíše, vzkřísí s Ježíšem i nás a spolu s vámi nás přivede před svou tvář. ¹⁵To všechno se děje pro vás, aby se milost šířila ke stále dalším lidem, a k Boží slávě tak rostla i vděčnost.

¹⁶Proto se nevzdáváme. Ačkoli totiž navenek podléháme zkáze, uvnitř se obnovujeme den co den. ¹⁷Toto naše lehoučké soužení trvá jen chvíli, ale vytváří nám s ničím nesrovnatelné břemeno slávy, jež potrvá věčně. ¹⁸Proto se nedíváme na to, co je vidět, ale na to, co vidět není. Vše viditelné je totiž dočasné, ale neviditelné je věčné.

Nebeský domov

5 Víme, že až ten pozemský stan, v němž přebýváme, bude stržen, máme od Boha věčné stavení v nebi, příbytek, jenž nebyl vytvořen rukama. ²Proto, dokud jsme v tomto stanu, sténáme touhou ocitnout se už v našem

^a6 Gen 1:2–3; Jan 1:4–5

^b13 Žalm 116:10

nebeském příbytku – ³až jej totiž oblečeme, nezůstaneme nazí. ⁴Dokud jsme v tomto stanu, sténáme tíhou, protože nechceme být svlečení, ale oblečení, aby to, co je smrtelné, bylo pohlceno životem. ⁵Vždyť právě proto nás Bůh stvořil a dal nám Ducha jako záruku!

⁶Proto stále chováme smělou důvěru, i když víme, že dokud jsme doma v tomto těle, nejsme doma u Pána. ⁷Žijeme totiž vírou, a ne viděním. ⁸S touto smělou důvěrou rádi své tělo opustíme, abychom byli doma u Pána. ⁹Ať už tedy zůstáváme doma anebo odcházíme, jde nám o to, abychom se mu líbili. ¹⁰Všichni přece musíme stanout před Kristovým soudem, aby každý z nás dostal odplatu za to, co v těle vykonal, ať už to bylo dobré anebo zlé.

Vše je nové!

¹¹Víme, co je to bázeň před Hospodinem, a proto přivádíme lidi k víře. Bohu je zřejmé, kdo jsme, a doufám, že je to zřejmé i vašemu svědomí. ¹²Nechceme se před vámi znovu chválit, ale chceme vám dát příležitost chlubit se námi, abyste měli co odpovědět těm, kdo se mohou pochlubit zevnějškem, ale ne srdcem. ¹³Jsmo-li bez sebe, je to kvůli Bohu; jsme-li rozvázní, je to kvůli vám. ¹⁴Kristova láska nás zavazuje. Jsme totiž přesvědčeni, že jeden zemřel za všechny, a tak zemřeli všichni. ¹⁵On zemřel za všechny, aby ti, kdo žijí, nadále nežili sami pro sebe, ale pro toho, který za ně zemřel a vstal z mrtvých.

¹⁶Od nynějška již proto nikoho neposuzujeme tělesně. I na Krista jsme kdysi měli tělesný názor, teď už ho ale známe jinak. ¹⁷Kdo je v Kristu, je nově stvořen. Staré pominulo – hle, je tu nové! ¹⁸A to všechno je z Boha, který nás se sebou smířil skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili to-muto smíření. ¹⁹Bůh v Kristu uzavřel se světem mír! Přestal lidem počítat viny a zprávu o tom smíření světil nám.

²⁰Proto tedy jako Kristovi velvyslanci prosíme na místě Kristově, jako by skrze nás žádal Bůh: Smiřte se s Bohem. ²¹On toho, který byl bez hříchu, učinil hříchem kvůli nám, abychom se my v něm stali Boží spravedlností. **6** Jako jeho spolupracovníci vás však také vyzýváme, abyste nepromarnili milost, kterou vám Bůh dává. ²Říká přece:

„V čas milosti jsem tě vyslyšel,
v den spásy jsem ti pomohl.“^a

Hle, čas milosti je tu, ten spásný den je teď!

Srdce dokořán

³Nikomu nechceme klást do cesty žádnou překážku, aby naší službě nebylo co vytknout. ⁴Naopak, ve všem se osvědčujeme jako Boží služebníci: ve veliké vytrvalosti, v souženích, nedostacích a úzkostech, ⁵v ranách, vězeních a zmatcích, ve vyčerpáních, bděních a hladověních, ⁶v čistotě, porozumění, trpělivosti a laskavosti, v Duchu svatém, v upřímné lásce, ⁷ve slově pravdy a v Boží moci, s výzbrojí spravedlnosti napravo i nalevo, ⁸se slávou i pohanou, se špatnou i dobrou pověstí, jako bludaři, a přitom pravdomluvní, ⁹jako neznámí, a přitom dobře známí, jako umírající, a hle, žijeme, jako trestaní, smrti však unikající, ¹⁰jako zarmoucení, stále se však

radující, jako chudí, avšak mnohé obohacující, jako nic nemající, a přitom všechno vlastníci.

¹¹Mluvíme k vám otevřeně, drazí Korintští, naše srdce je dokořán! ¹²Nebyli jste námi nijak utlačováni – jste to vy, kdo potlačuje své city k nám. ¹³Řeknu vám to jako vlastním dětem: Na oplátku se teď otevřete vy.

Chrám živého Boha

¹⁴Nesprahejte se s nevěřícími. Jaký může být spolek spravedlnosti s nepravostí? Jaký může mít vztah světlo s temnotou? ¹⁵Jaká je shoda Krista s Belíálem? Co mají věřící a nevěřící společné? ¹⁶Jaká je jednota Božího chrámu s modlami? My jsme přece chrám živého Boha, jak řekl sám Bůh:

„Budu v nich přebývat a chodit mezi nimi.
Budu jejich Bohem a oni budou můj lid.“^a

¹⁷Proto:

„Vyjděte z jejich středu a oddělte se,
praví Hospodin.
Nesahejte po ničem nečistém,
a přijmu vás.“^b
¹⁸„Já pak budu váš Otec a vy mí synové a dcery,
praví Všemohoucí Pán.“^c

7 Milovaní, když tedy máme taková zaslíbení, očistíme se od každé poskvrny těla i ducha a posvěcujeme se v bázni Boží.

On potěšuje sklíčené

²Přijměte nás. Nikomu jsme neublížili, nikomu neuškodili, nikoho nepodvedli. ³Neříkám to jako výčitku – jak jsem už řekl, máme vás v srdcích, takže jsme s vámi spojeni v životě i ve smrti. ⁴Jsem k vám velmi otevřený, velmi se vámi chlubím. Jsem naplněn potěšením, přes všechna naše soužení přetékám radostí!

⁵Když jsme dorazili do Makedonie, neměli jsme tam klid. Ze všech stran na nás doléhalo soužení: zvenku boje, zevnitř obavy. ⁶Ale Bůh, který potěšuje sklíčené, nás potěšil příchodem Tita, ⁷a nejen jeho příchodem, ale také tím, jak byl mezi vámi povzbuzen. Když nám vyprávěl, jak se vám stýská, jak všeho litujete a jak horlivý zájem o mě máte, má radost neznala mezí.

⁸I když jsem vás svým dopisem zarmoutil, nelituji toho. Ano, litoval jsem, když jsem poznal, jak vás ten dopis na čas zarmoutil, ⁹ale teď se raduji – ne z vašeho zármutku, ale z toho, že váš zármutek vedl k pokání. Zarmoutili jste se v souladu s Bohem, takže jste kvůli nám neutrpěli žádnou škodu. ¹⁰Zbožný zármutek totiž působí pokání, jež vede ke spáse, takže není čeho litovat. Světský zármutek však působí smrt.

¹¹Jen se podívejte, jakou ve vás ten zbožný zármutek způsobil snahu a ochotu k nápravě, jaké rozhořčení a znepokojení, jakou touhu a horlivost, jaké úsilí potrestat viníka! V každém ohledu jste dokázali, že jste v té věci nevinní. ¹²Když jsem vám psal, nebylo to vlastně kvůli viníkovi nebo

^a16 Lev 26:12; Jer 32:38; Eze 37:27

^b17 Iza 52:11

^c18 2.Sam 7:14

kvůli postiženému, ale spíše kvůli tomu, aby se před Bohem projevila vaše oddanost k nám. ¹³Proto jsme velmi povzbuzeni.

Ještě mnohem více nás ale potěšilo, jakou radost z vás měl Titus. Všichni jste ho obcerstвили na duchu, ¹⁴takže se nemusím stydět, že jsem se mu vámi chlubil. Jako jsme vám všechno říkali pravdivě, tak se také naše chlouba před Titem ukázala pravdivou. ¹⁵Přetéká k vám láskou, když vzpomíná na poslušnost vás všech a na to, jak jste ho přijali s posvátnou úctou. ¹⁶Mám takovou radost, že se na vás mohu plně spolehnout!

Jde mi o rovnost

8 Bratři, chci, abyste věděli o Boží milosti, které se dostalo církvím v Makedonii. ²Ačkoli procházeli krutou zkouškou soužením, jejich překypující radost a hluboká chudoba přerostly v úžasnou štědrost. ³Mohu dosvědčit, že z vlastní vůle dávali, co mohli, ba i víc, než mohli. ⁴Snažně nás prosili o tu výsadu, aby se také směli podílet na pomoci svatým. ⁵Udělal mnohem více, než jsme doufali – dali sami sebe především Pánu a z Boží vůle také nám.

⁶Proto jsme požádali Tita, aby to dílo milosti, které u vás již dříve započal, nyní také dokončil. ⁷Když ve všem tolik vynikáte – ve víře, ve slově, v poznání, v největší horlivosti i v lásce, kterou jsme ve vás vzbudili – vynikajte tedy i v tomto díle milosti. ⁸Nic vám nepřikazuji, chci jen vyzkoušet upřímnost vaší lásky zmínkou o horlivosti druhých. ⁹Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista – kvůli vám zchudl, sám bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.

¹⁰Řeknu vám, co by podle mého názoru bylo pro vás nejlepší. Před rokem jste přece byli první, kdo s tím začali, ale hlavně jste to chtěli. ^{a 11}Nuže, dejte se do díla, vykonajte to! Jako jste byli připraveni chtít, tak také buďte připraveni jednat. Dávejte podle toho, co máte, ¹²vždyť to, co se počítá, je ochota. Dar je vzácný podle toho, co člověk má, ne podle toho, co nemá.

¹³Nejde mi o to, aby se druhým ulehčilo a vy se octli v nesnázích, ale jde mi o rovnost. ¹⁴V tuto chvíli vaše hojnost doplní jejich nedostatek, aby zase jejich hojnost mohla doplnit váš nedostatek. Tak nastane rovnost, ¹⁵jak je psáno: „Kdo nasbíral hodně, tomu nepřebylo, a kdo málo, neměl nedostatek.“ ^b

¹⁶Díky Bohu, že dal Titovi do srdce stejně horlivý zájem o vás. ¹⁷Nejenže vyhověl naší prosbě, ale je tak horlivý, že k vám jde z vlastní vůle. ¹⁸Posíláme s ním jednoho bratra, který si, pokud jde o evangelium, vysloužil uznání po všech církvích. ¹⁹Navíc ho církev vybrala, aby nás doprovázel na cestách s touto sbírkou, kterou pořádáme k oslavě Pána a jako projev naší ochoty pomáhat. ²⁰Chráníme se tak, aby nám někdo vyčítal, jak s tímto štedrým darem zacházíme. ²¹Snažíme se totiž být bezúhonní nejen před Pánem, ale i před lidmi.

²²Posíláme proto s nimi dalšího našeho bratra, o jehož horlivosti jsme se mnohokrát a v mnoha ohledech sami přesvědčili. Teď je však ještě mnohem horlivější, neboť k vám získal velikou důvěru. ²³Pokud jde o Tita, je to můj společník a pomocník v práci pro vás. Pokud jde o naše bratry, jsou to vyslanci církvi – jsou sláva Kristova! ²⁴Podejte jim tedy před očima všech církví důkaz své lásky a oprávněnosti naší chlouby vámi.

^{a 10} 1.Kor 16:1–4

^{b 15} Exod 16:18

Bůh miluje štědré

9 Je vlastně zbytečné, abych vám psal o této službě svatým. ²Znám přece vaši ochotu, díky níž se mohu chlubit Makedoncům, že Řecko^a je připraveno už od loňska. Vaše horlivost zatím podnítila mnohé. ³Posílám tedy zmíněné bratry, aby se ukázalo, že naše chloubka vámi nebyla v tomto ohledu prázdna, ale že jste připraveni, jak jsem říkal. ⁴Nerad bych, abychom se za tu chloubu museli stydět (o vás ani nemluvě), kdyby se mnou přišli Makedonci a zjistili, že nejste připraveni. ⁵Proto jsem považoval za nutné požádat tyto bratry, ať k vám jdou napřed a připraví tento váš dávno slíbený dar, aby se ukázalo, že jde právě o dar, a ne o něco vynuceného.

⁶Říkám vám, že kdo skoupě rozsévá, bude skoupě sklízet, ale kdo rozsévá štědrě, bude sklízet štědrě. ⁷Každý ať dává, jak se v srdci rozhodl, ne s lítostí anebo z povinnosti. Vždyť Bůh miluje ochotného dárce. ⁸Bůh je schopen rozhojnit k vám veškerou milost, abyste vždycky a ve všem měli veškerý dostatek a mohli se štědrě účastnit každého dobrého díla. ⁹Je přece psáno:

„Rozdělil štědrě, chudým dal,
jeho spravedlnost navždy zůstává.“^b

¹⁰Ten, který dává zrno k rozsévání i chléb k jídlu, opatří a rozmnoží vaši setbu a dá dozrát plodům vaší spravedlnosti. ¹¹Budete obohaceni v každém ohledu k bezvýhradné štědrosti, která pak naším prostřednictvím působí vděčnost Bohu.

¹²Zprostředkování této oběti totiž nejenže naplňuje potřeby svatých, ale také rozhojňuje vděčnost mnoha lidí Bohu. ¹³Přesvědčení upřímností této vaší pomoci budou oslavovat Boha za vaši jednomyslnou poddanost Kristovu evangelium a za vaše štědré sdílení s nimi i se všemi lidmi. ¹⁴Budou se za vás modlit a toužit po vás pro tu nesmírnou milost, kterou vám Bůh dal.

¹⁵Díky Bohu za jeho nepopsatelný dar!

Nemám tu drzost

10 Já Pavel vás při mírnosti a vlídnosti Kristově vyzývám – já, který se prý k vám tváří v tvář chovám poníženě, ale z dálky si na vás troufám: ²Nenuťte mě, prosím, abych vás, až přijdu, musel přesvědčit, jak směle si mohu troufnout na ty, kdo si myslí, že žijeme podle těla. ³Žijeme sice v těle, ale nebojujeme podle těla. ⁴Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale od Boha mají sílu k boření hradeb. Jimi boříme výmysly ⁵i každou nadutost, která se staví proti poznání Boha. Jimi podmaňujeme každou myšlenku k poslušnosti Kristu, ⁶a jakmile bude vaše poslušnost úplná, budeme připraveni potrestat každou neposlušnost.

⁷To si vidíte jen na špičku nosu? Kdo je přesvědčen, že patří Kristu, ať si uvědomí, že jako patří Kristu on, tak mu patříme i my. ⁸Mohl bych se tou pravomocí, kterou mi Pán dal k vašemu budování, a ne k boření, chlubit ještě více a nebyl bych zahanben. ⁹Nechci ale, aby to vypadalo, že vás v dopisech zastražuji. ¹⁰Mé dopisy jsou prý působivé a mocné, ale osobní přítomnost chabá a řeč ubohá. ¹¹Kdo to říká, ať si uvědomí, že jací jsme na dálku ve svých dopisech, takoví budeme i v činech, až k vám přijdeme.

¹²Nemáme ovšem tu drzost přiřadit se anebo se i jen podobat těm, kdo chválí sami sebe. Beze vší soudnosti se sami sebou poměřují, srovnávají se sami se sebou! ¹³My se však nehodláme chlubit něčím nepřiměřeným, ale jen v mezích působistě, které nám vyměřil Bůh – působistě, které zahrnuje i vás. ¹⁴Není pravda, že se neúměrně rozpínáme, když do svého působistě zahrnujeme i vás – vždyť jsme k vám s Kristovým evangeliem přišli jako první! ¹⁵Nechceme se nemístně chlubit prací druhých. Naopak doufáme, že jak vaše víra poroste, naše působistě se rozšíří ještě daleko za vás. ¹⁶Pak budeme zvěstovat evangelium i tam dál za vámi, místo abychom se chlubilí tím, co už je hotové v cizím působistě.

¹⁷„Kdo se chlubí, chlub se v Hospodinu.“^a ¹⁸Důvěryhodný přece není ten, kdo se chválí sám, ale ten, koho chválí Pán!

Žárlím na vás

11 Kéž byste ode mě snesli trochu pošetilosti – mějte se mnou prosím strpení. ²Žárlím na vás Boží žárlivostí, neboť jsem vás zasnoubil jedinému muži – Kristu, k němuž vás chci přivést jako neposkvřenou pannu. ³Bojím se ale, abyste se v mysli nenechali svést od upřímné a čisté oddanosti Kristu, tak jako se kdysi hadovou vychytralostí nechala oklamat Eva. ⁴Když totiž někdo přijde kázat jiného Ježíše, než kterého jsme kázali, nebo když se vám nabízí jiný duch, než kterého jste dostali, nebo jiné evangelium než to, které jste přijali, rádi to snášíte!

⁵Myslím, že si s těmi veleapoštoly v ničem nezadám. ⁶Nemám sice výřečnost, ale zato mám poznání, jak jste se při každé příležitosti mohli vždycky přesvědčit. ⁷Anebo jsem spáchal něco zlého, když jsem vám zvěstoval Boží evangelium zadarmo? Ponižoval jsem se, abyste se vy dostali výš. ⁸Jiné církve jsem odíral – bral jsem od nich výplatu, abych mohl sloužit vám. ⁹Když jsem se u vás ocitl v nouzi, nebyl jsem nikomu na obtíž; co jsem potřeboval, mi přinesli bratři z Makedonie. Za všech okolností jsem se střežil a budu se střežit i nadále, abych pro vás nebyl bremenem. ¹⁰Jakože je při mně pravda Kristova, o tuto svou chloubu se v celém Řecku^b nedám připravít. ¹¹Proč? Protože vás nemiluji? Bůh ví, že ano.

¹²V tom, co dělám, budu pokračovat i nadále, abych vzal vítr z plachet těm, kteří se nám pod nějakou záminkou chtějí ve své chloubě podobat. ¹³Takoví rádoby apoštolové jsou ve skutečnosti podvodníci, kteří se vydávají za apoštoly Kristovy. ¹⁴A není divu, vždyť sám satan se vydává za anděla světla! ¹⁵Není tedy nic zvláštního, když se i jeho služebníci vydávají za služebníky spravedlnosti. Nakonec ale dopadnou, jak si zaslouží.

Mluvím jako blázen

¹⁶Opakuji, ať mě nikdo nemá za blázna. A i kdyby, přijměte mě aspoň jako blázna, abych se i já trochu pochlubil. ¹⁷Pokud jde o chlubení, nemluvíím teď z Pánova pověření, ale jako blázen. ¹⁸Když se mnozí chlubí tak tělesně, pochlubím se i já. ¹⁹Vy, takoví mudrci, si přece na blázny potrpíte! ²⁰Klidně snášíte, když vám někdo poroučí, když vás někdo vyjídá, okrádá, ponižuje, fackuje! ²¹Zahanbeně přiznávám, že já na něco takového sílu nemám.

Čím se však někdo tak troufale chlubí – teď mluvím jako blázen – na to si troufám i já. ²²Jsou to Hebrejové? Já také! Jsou to Izraelité? Já také! Jsou

^a17 Jer 9:24

^b10 dosl. v achajských krajích

símě Abrahamovo? Já také! ²³Jsou Kristovi služebníci? Teď mluvím jako pomatenec: Já více! Pracoval jsem mnohem víc, ve vězení jsem byl častěji, nesčetněkrát jsem byl bit, znovu a znovu na prahu smrti. ²⁴Pětkrát jsem od Židů dostal devětatřicet ran. ²⁵Tříkrát jsem byl bit holemi, jednou jsem byl kamenován, třikrát jsem ztroskotal, noc a den jsem vydržel na širém moři. ²⁶Stále na cestách, ohrožován řekami, ohrožován lupiči, ohrožován svými rodáky, ohrožován pohany, ohrožován ve městě, ohrožován na poušti, ohrožován na moři, ohrožován mezi falešnými bratry. ²⁷Tolik dřiny a vyčerpání, tolik bezesných nocí! Víím, co je hlad, žízeň a časté pusty, víím, co je chlad a nahota. ²⁸Kromě toho všeho na mě denně doléhá ještě starost o všechny církve. ²⁹Když je někdo slabý, neslábnu snad s ním? Když někdo hřeší, nesžírám se snad?

³⁰Když už se musím chlubit, pochlubím se svými slabostmi. ³¹Bůh a Otec Pána Ježíše at je pozhnaný navěky – on ví, že nelžu! ³²Když jsem byl v Damasku, místodržitel pověřený králem Aretou dal hlídat město, aby mě zajal. ³³Oknem v hradbě mě ale spustili dolů v koši, a tak jsem mu utekl.

Síla ve slabosti

12 Musím se chlubit, i když to není prospěšné. Přejdu tedy k viděním a zjevením od Pána: ²Vím o člověku v Kristu, který byl před čtrnácti lety vytržen až do třetího nebe – nevím, zda v těle nebo mimo tělo, to ví Bůh. ³A vím, že ten člověk – nevím, zda v těle nebo bez těla, to ví Bůh – ⁴byl vytržen do ráje, kde slyšel nepopsatelné věci, které člověk ani nemůže vypovědět. ⁵Tímto se tedy budu chlubit, ale sám sebou se chlubit nehodlám, jediné snad svými slabostmi. ⁶I kdybych se chtěl pochlubit, nebyl bych pošetilý, řekl bych pravdu. Raději ale pomlčím, aby si někdo o mně nemyslel víc, než co u mě vidí nebo ode mě slyší.

⁷Aby mi ta úžasná zjevení příliš nestoupla do hlavy, byl mi dán do těla osten,^a satanův posel, který mě sráží, abych si o sobě příliš nemyslel. ⁸Tříkrát jsem kvůli tomu prosil Pána, aby to ode mě odešlo, ⁹ale řekl mi: „Moje milost ti stačí. Má moc se plně projeví uprostřed slabosti.“ ¹⁰Milerád se tedy budu chlubit svými slabostmi, aby na mně spočívala Kristova moc. ¹⁰S radostí snáším slabosti, příkoří, strádání, pronásledování a úzkosti pro Krista – vždyť má síla je v mé slabosti!

Záleží mi na vás

¹¹Dělám tu ze sebe blázna, ale vy jste mě k tomu donutili. Mohli jste mě přece chválit sami – i když nic neznamenanám, s těmi veleapoštoly si v ničem nežadám. ¹²Důkazů o mém apoštolství jste dostali dost. Vzpomeňte na všechno, co jsem vydržel, na všechna znamení, divy a zázraky. ¹³O co jste přišli oproti jiným církvím? Jen o to, že jsem vám nebyl na obtíž – odpusťte mi tu křivdu!

¹⁴Právě se k vám chystám už potřetí a ani tentokrát vám nebudu na obtíž. Nestojím o vaše peníze, ale o vás! Děti přece nemají vydržovat rodiče, ale rodiče děti. ¹⁵Pokud jde o mě, milerád se vydám z posledního, i sám sebe vydám za vaše životy, i když čím více vás miluji, tím méně jsem milován.

¹⁶Budiž, nikdy jsem vás nezatěžoval. Jako chytrák jsem vás prý ale obeštil! ¹⁷Jak asi? Podvedl jsem vás skrze někoho, koho jsem k vám poslal?

^a7 Num 33:55

¹⁸Požádal jsem o pomoc Tita a poslal jsem s ním jednoho bratra. Že by vás podvedl Titus? Nejednali jsme ve stejném duchu? Nešli jsme ve stejných šlépějích?

¹⁹Myslíte, že se před vámi celou dobu hájíme? Milovaní, my mluvíme před Boží tváří v Kristu, a to všechno pro vaši posilu. ²⁰Bojím se totiž, abych z vás, až přijdu, nebyl zklamaný a také vy abyste nebyli zklamaní ze mě. Bojím se svárů, nevraživosti, zloby, soupeření, urážek, pomluv, zpupnosti a zmatků. ²¹Bojím se, aby mě můj Bůh, až přijdu, před vámi znovu nepohnil, kdybych musel truchlit nad tolika dřívějšími hříšníky, kteří nečinili pokání z nečistoty, smilstva a nestydatosti, kterou páchali.

Spějte k dokonalosti

13 Toto bude má třetí návštěva u vás. „Každé slovo potvrdí výpověď dvou nebo tří svědků.“^a ²Co jsem řekl, když jsem byl u vás podruhé, to teď opakuji, když jsem pryč: Až se k vám vrátím, nebudu brát ohled na ty, kdo zůstali v hříchu, ani na nikoho jiného. ³Žádáte přece důkaz, že ve mně mluví Kristus. Ten vůči vám není slabý – naopak je mezi vámi mocný! ⁴Byl sice ukřižován jako slabý, ale teď žije Boží mocí; i my jsme v něm slabí, ale pro vás s ním budeme žít Boží mocí.

⁵Samí sebe prověřujte, přesvědčujte se, zdajste sami ve víře. Nepoznáváte sami na sobě, že je ve vás Ježíš Kristus? Pokud ne, pak jste ovšem selhali.

⁶Doufám, že poznáte, že my jsme neselhali.

⁷Modlím se k Bohu, abyste se nezachovali špatně. Nejde mi o to, aby se ukázal náš vlastní úspěch – budu raději, když se budete chovat správně a my budeme jako ti, kdo selhali. ⁸Nemůžeme přece stát proti pravdě, jediné za pravdou. ⁹Rádi budeme slabí, jen když vy budete silní; proto se modlíme za vaši nápravu. ¹⁰Toto vám píšu, zatímco jsem pryč, abych až budu u vás, nemusel přísně užít té pravomoci, kterou mi Pán dal k budování, a ne k boření.

¹¹Závěrem, bratři, buďte zdraví. Spějte k dokonalosti, povzbuzujte se, buďte svorní, žijte v pokoji, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi.

¹²Pozdravte se navzájem svatým polibkem. ¹³Pozdravují vás všichni svatí.

¹⁴Milost Pána Ježíše Krista, Boží láska a společenství Ducha svatého s vámi všemi.

LIST GALATSKÝM

PAVEL, APOŠTOL (poslaný ne od lidí ani skrze člověka, ale skrze Ježíše Krista a Boha Otce, který ho vzkřísil z mrtvých), ²a všichni bratři, kteří jsou se mnou,

církvím v Galacii:

³Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista, ⁴který dal sám sebe za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce, ⁵jemuž buď sláva na věky věků. Amen.

Žádné jiné evangelium

⁶Žasnu, jak rychle se uchylujete od Toho, který vás povolal Kristovou milostí, k jinému evangeliu. ⁷Žádné jiné evangelium ale není; to se vás jen snaží zmást ti, kdo chtějí převrátit evangelium Kristovo. ⁸Kdyby vám kdokoli – ať už my sami nebo třeba anděl z nebe – kázal jiné evangelium než to, které jsme vám kázali, ať je proklet! ⁹Znovu opakuji, co jsme už řekli: Pokud vám někdo káže jiné evangelium než to, které jste přijali, ať je proklet!

¹⁰Chci si teď naklonit lidi, nebo Boha? Copak mi jde o lidskou přízeň? Kdybych se ještě snažil zalíbit lidem, nebyl bych Kristův služebník! ¹¹Ujišťuji vás, bratři, že evangelium, které jsem kázal, není z člověka. ¹²Nemám je převzaté ani naučené od člověka, ale skrze zjevení Ježíše Krista.

¹³Jistě jste slyšeli, jak jsem si počínal ještě jako stoupenec judaismu, jak nesmiřitelně jsem pronásledoval Boží církev a snažil se ji vyhladit. ¹⁴Ve svém národě jsem v judaismu předčil většinu svých vrstevníků, patřil jsem k nejhorlivějším stoupencům otcovských tradic.

¹⁵Bůh, který mě oddělil už v matčině lůně a povolal mě svou milostí, se ale rozhodl, ¹⁶že mi zjeví svého Syna, abych ho kázal mezi pohany. Nespěchal jsem se tehdy poradit s tělem a krví, ¹⁷ani jsem nešel do Jeruzaléma za těmi, kdo se stali apoštoly dříve než já, ale odešel jsem do Arábie a později se vrátil do Damašku.

¹⁸Tepře po třech letech jsem přišel do Jeruzaléma, abych se seznámil s Petrem. ¹⁹Strávil jsem u něj dva týdny, ²⁰ale s žádným jiným apoštolem jsem se nesetkal, kromě Jakuba, Pánova bratra. ²¹Bůh je mi svědek, že vám nepíšu žádnou lež!

²²Poté jsem odešel do Sýrie a Kilikie. ²³V judských církvích, které jsou v Kristu, mě osobně vůbec neznali. ²⁴Slyšeli jen, že „naš dřívější pronásledovatel teď káže víru, kterou předtím potíral,“ ²⁵a oslavovali kvůli mně Boha.

Bůh nikomu nestraní

2 Po čtrnácti letech jsem se pak vrátil do Jeruzaléma s Barnabášem a vzal jsem s sebou i Tita. ^bPřišel jsem tehdy na základě zjevení. Sešel jsem se soukromě s váženými vůdci a seznámil je s evangeliem, které kážu mezi

^a18 dosl. Kéfovi (Jan 1:42)

^b1 Skut 15:2

pohany, aby snad můj dosavadní ani další běh nebyl zbytečný. ³Žádnou obřízku tehdy nikdo nevnucoval ani mému řeckému společníku Titovi. ⁴To jen ti vetřelci, ti falešní bratři se mezi nás vloudili, aby vyslídili svobodu, kterou máme v Kristu Ježíši, a aby nás zotročili. ⁵Ani na chvíli jsme jim neustoupili a nepoddali se, aby pro vás byla zachována pravda evangelia.

⁶Pokud jde o ty, kdo jsou považováni za vůdce (ať už jsou cokoli, mně na tom nezáleží, Bůh nestraní nikomu), mně osobně nic nepřidali. ⁷Naopak uznali, že mi bylo svěřeno evangelium pro neobřezané, tak jako Petrovi pro obřezané. ⁸Ten, který působil skrze Petrovo apoštolství vůči obřezaným, působil přece i skrze mne vůči pohanům. ⁹Jakub, Petr^a a Jan, považování za sloupy církve, tedy poznali, jakou jsem dostal milost, a podali mně i Barnabášovi pravice jako společníkům s tím, že my půjdeme k pohanům a oni k obřezaným. ¹⁰Chtěli jen, abychom pamatovali na chudé, o což jsem se opravdu pilně snažil.

Neodmítám tu milost

¹¹Když ale Petr přišel do Antiochie, otevřeně jsem se mu postavil. Jeho chování bylo odsouzeníhodné: ¹²nejdříve běžně jedl s pohany, ale když dorazili Jakubovi lidé, začal se držet zpátky a odděloval se, protože se bál obřezanců. ¹³Stejně divadlo začali hrát i ostatní Židé, až se tím jejich pokrytectvím nechal strhnout i Barnabáš.

¹⁴Když jsem uviděl, jak pokulhávají za pravdou evangelia, řekl jsem Petrovi přede všemi: „Ty že jsi Žid? Sám nežiješ jako Žid, ale jako pohan! Proč tedy nutíš pohany k židovství? ¹⁵I když jsme rodili Židé, žádní hříšní pohané, ¹⁶víme, že člověka nemohou ospravedlnit skutky Zákona, ale jen víra v Ježíše Krista. Proto jsme sami uvěřili v Ježíše Krista, abychom byli ospravedlněni Kristovou vírou, a ne skutky Zákona. Skutky Zákona přece nikoho neospravedlní!“

¹⁷Když tedy hledáme ospravedlnění v Kristu, poněvadž se ukazuje, že i my jsme hříšní, znamená to, že Kristus napomáhá hříchu? V žádném případě! ¹⁸Kdybych znovu stavěl, co jsem předtím zbořil, usvědčoval bych sám sebe jako viníka. ¹⁹Díky Zákonu jsem ale pro Zákon mrtvý, abych byl živý pro Boha. ²⁰Jsem ukřižován s Kristem. Nežiji už já – Kristus žije ve mně! Svůj život v tomto těle žiji ve víře v Božího Syna, který si mě zamiloval a vydal za mě sám sebe. ²¹Neodmítám tu Boží milost. Spočívá-li totiž spravedlnost v plnění Zákona, potom Kristus zemřel zbytečně.

Skutky a víra

3 Blázniví Galatští! Kdo vás tak obloudil? Vás, kterým byl přímo před očima vykreslen Ježíš Kristus ukřižovaný! ²Chtěl bych se od vás dozvědět jedno: Přijali jste Ducha díky skutkům Zákona, anebo díky víře v to, co jste slyšeli? ³Přišli jste o rozum? Začali jste Duchem, a teď končíte tělem? ⁴Tolik jste prožili – bylo to k ničemu, úplně k ničemu? ⁵Uděluje vám Bůh Ducha a působí mezi vámi zázraky díky skutkům Zákona, anebo díky víře v to, co jste slyšeli?

⁶Abraham, jak je psáno, „uvěřil Bohu a ten mu to počítal za spravedlnost“.^b ⁷Z toho vidíte, že synové Abrahamovi jsou lidé víry. ⁸Písmo předvídalo, že Bůh ospravedlní pohany na základě víry, a tak předpovědělo Abrahamovi:

^a9 dosl. *Kéfa* (Jan 1:42); též ve v. 11, 14

^b6 Gen 15:6

„V tobě dojdou požehnání všechny národy.“^a ⁹Lidé víry tedy docházejí požehnání s věrným Abrahamem.

¹⁰Všichni, kdo spoléhají na skutky Zákona, jsou ale pod prokletím, neboť je psáno: „Proklet buď každý, kdo neplní a nedodržuje vše, co je zapsáno v knize Zákona.“^b ¹¹Že Zákona před Bohem nikoho neospravedlní, je zřejmé z toho, že „Spravedlivý bude žít z víry.“^c ¹²V Zákone ovšem nejde o víru, ale o skutky: „Ten, kdo je plný, z nich bude žít.“^d

¹³Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona, když se stal prokletím za nás (jak je psáno: „Proklet buď každý, kdo visí na dřevě“),^e ¹⁴aby tak Abrahamovo požehnání přišlo v Kristu Ježíši na pohany a abychom skrze víru přijali zaslíbení Ducha.

Zákona a zaslíbení

¹⁵Řeknu to po lidsku, bratři. Lidskou smlouvu^f po schválení také nikdo neruší ani k ní nic nepřidává. Totéž platí pro ¹⁶zaslíbení dané Abrahamovi a jeho semeni. Písmo tu neříká v množném čísle: „a semenům,“ ale v jednotném: „a tvému semeni,“^g čímž je míněn Kristus. ¹⁷Chci tím říci toto: Zákona zavedený po 430 letech^h nemůže zrušit smlouvu předtím schválenou Bohem, a odvolat tak zaslíbení. ¹⁸Vyplývá-li dědictví ze Zákona, nevyplyvá už ze zaslíbení. Abrahama však Bůh obdaroval skrze zaslíbení.

¹⁹K čemu tedy Zákona? Byl přidán kvůli proviněním až do příchodu toho zaslíbeného semene. Byl vyhlášen pomocí andělů skrze prostředníka; ²⁰prostředník ovšem není pro jednoho, a Bůh je jeden.

²¹Je tedy Zákona proti Božím zaslíbením? V žádném případě! Kdyby tu byl Zákona, který by dokázal přinést život, potom by spravedlnost opravdu vyplývala ze Zákona. ²²Písmo ale zahrnuje všechny lidi pod hříchy, aby všem věřícím nabídlo zaslíbení založené na víře v Ježíše Krista.ⁱ

Boží dědicové

²³Než přišla víra, byli jsme střezeni pod dozorem Zákona až do doby, kdy měla být víra zjevena. ²⁴Zákona nás jako pěstoun vychovával ke Kristu, abychom mohli být ospravedlněni vírou. ²⁵Po příchodu víry už ale nejsme pod pěstounem.

²⁶Všichni jste se vírou v Krista Ježíše stali Božími dětmi. ²⁷Všichni, kdo jste pokřtěni do Krista, jste se do Krista oblékli. ²⁸Nejde už o to, kdo je Žid nebo Řek, otrok nebo svobodný, muž nebo žena – všichni jste jedno v Kristu Ježíši. ²⁹A když jste Kristovi, jste símě Abrahamovo a dědicové podle zaslíbení.

4 Snažím se říci, že dokud je dědic nedospělý, ničím se neliší od otroka. Je sice pánem všeho, ²ale až do času určeného otcem zůstává pod poručníky a správci. ³Dokud jsme byli nedospělí, byli jsme i my takto zotročení principy tohoto světa.

⁴Když se však čas naplnil, Bůh poslal svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, ⁵aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem, abychom přijali právo synovství. ⁶A protože jste synové, Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna, volajícího: „Abba,^j Otče!“ ⁷A tak už díky Bohu nejsi otrok, ale syn, a když syn, pak také dědic.

^a8 Gen 12:3; 18:18; 22:18 ^b10 Deut 27:26; Jer 11:3 ^c11 Abk 2:4 ^d12 Lev 18:5; Eze 20:11 ^e13 Deut 21:22–23 ^f15 nebo *závěť* ^g16 Gen 12:7; 13:15; 15:18; 24:7

^h17 Exod 12:40 ⁱ22 nebo *na věrnosti Ježíše Krista* ^j6 aram. *Otče* (Marek 14:36; Řím 8:15)

Bojím se o vás

⁸Dokud jste ještě neznali Boha, otročili jste těm, kdo přirozeně nejsou žádní bohové. ⁹Teď jste ale Boha poznali (lépe řečeno: Bůh poznal vás). Proč se tedy znovu obrácíte k těm chabým a ubohým principům a chcete jim znovu otročit? ¹⁰Dbáte na dny, měsíce, období a roky! ¹¹Bojím se o vás, aby snad všechna moje dřina pro vás nebyla zbytečná.

¹²Bratři, prosím vás, buďte jako já; vždyť i já jsem jako vy. Nijak jste mi neublížili. ¹³Jak víte, na začátku jsem vám kázal evangelium v tělesné slabosti. ¹⁴I když můj stav byl pro vás zkouškou, nepohrdli jste mnou a neodmítli mě. Přijali jste mě jako Božího anděla, jako Krista Ježíše! ¹⁵Kam se podělo to vaše nadšení? Mohu dosvědčit, že kdyby to šlo, vyloupili byste si oči a dali mi je! ¹⁶Stal jsem se snad vašim nepřitelem, když vám říkám pravdu? ¹⁷Tamti o vás mají horlivý zájem, ale nemyslí to dobře. Chtějí vás odloučit ode mě, abyste horlili pro ně. ¹⁸Je dobré horlit v zájmu dobra, a to vždycky, nejen když jsem u vás.

¹⁹Děti moje, znovu vás v bolestech rodím, dokud ve vás nebude zformován Kristus. ²⁰Chtěl bych teď být s vámi a změnit svůj tón, neboť jsem nad vámi bezradný.

Dvě smlouvy

²¹Takže vy chcete být pod Zákonem? Povězte mi, slyšíte vůbec, co Zákon říká? ²²Je psáno, že Abraham měl dva syny, jednoho z otrokyně a druhého ze svobodné.^a ²³Ten z otrokyně se ale narodil jen podle těla, kdežto ten ze svobodné skrze zaslíbení.

²⁴Je to jinotaj; ty ženy jsou dvě smlouvy. Jedna je z hory Sinaj a tak jako Hagar rodí své děti do otroctví. ²⁵Tato Hagar představuje horu Sinaj v Arábii a odpovídá nynějšímu Jeruzalému, neboť je se svými dětmi v otroctví. ²⁶Nebeský Jeruzalém je ale svobodný a ten je naší matkou. ²⁷Je přece psáno:

„Raduj se, neplodná, ty, jež nerodíš,
jásej a křič, jež nemáš bolesti!
Děti opuštěné je totiž mnoho,
více než té, jež muže má.“^b

²⁸Vy, bratři, jste tedy jako Izák dětmi zaslíbení. ²⁹Dnes je to stejné jako tehdy: ten narozený podle těla pronásleduje narozeného podle Ducha. ³⁰Co ale říká Písmo? „Vyžeň otrokyni i jejího syna. Syn otrokyně nebude dědit se synem svobodné!“^c

³¹A tak, bratři, nejsme dětmi otrokyně, ale té svobodné.

Stůjte ve svobodě

5 V této svobodě, do níž nás Kristus vysvobodil,^d pevně stůjte; nenechte se znovu zapřáhnout do otrockého jha.

²Já Pavel vám teď něco řeknu: dáte-li se obřezat, Kristus vám nebude k ničemu! ³Každému, kdo se chce dát obřezat, znovu potvrzuji, že musí dodržovat celý Zákon. ⁴Zbavili jste se Krista, vy všichni, kdo se ospravedlňujete Zákonem; odpadli jste od milosti! ⁵My ale očekáváme naději

^a22 Gen 16:2, 15; 21:2–3

^b27 Iza 54:1

^c30 Gen 21:10

^d1 Jan 8:32–36

spravedlnosti skrze Ducha, na základě víry. ⁶V Kristu Ježíši přece nezáleží na obřízce nebo neobřízce, ale na víře, která se projevuje láskou.

⁷Běželi jste výborně. Kdo vás zastavil v následování pravdy? ⁸Ty přesvědčivé řeči nejsou od Toho, který vás povolává. ⁹Trocha kvasu prokvasí celé těsto!^a ¹⁰Jsem si o vás v Pánu jist, že se nenecháte přesvědčit; ten, kdo se vás ale snaží zmást, neujde soudu, ať je to kdokoli. ¹¹Bratři, jestli i já dosud kázu obřízku, proč jsem tedy ještě pronásledován? Kříž by pak nebudil už žádné pohoršení. ¹²Ať se ti, kdo vás navádějí k obřízce, jdou rovnou vyřezat!

Žijte Duchem

¹³Ano, bratři, byli jste povoláni ke svobodě. Tu svobodu ovšem nemějte za záminku pro svou tělesnost, ale raději si navzájem v lásce pomáhajte.

¹⁴Celý Zákon je totiž obsažen v jediné větě: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“^b ¹⁵Když ale jeden druhého koušete a žerete, pozor, ať se navzájem nerozsápete!

¹⁶Říkám vám: Žijte Duchem, a nepodlehnete tělesným sklonům. ¹⁷Tělesné sklony míří proti Duchu a Duch proti tělu; navzájem si odporují, abyste nemohli dělat, co chcete. ¹⁸Když jste však vedeni Duchem, nejste pod Zákonem.

¹⁹Projevy tělesnosti jsou zřejmé. Patří sem smilstvo, nečistota, nestydatost, ²⁰modlářství, čarování, nepřátelství, svárlivost, nevraživost, zloba, soupeřivost, roztržky, sekty, ²¹závidění, opilství, obžerství a další podobné věci.^c Varuji vás; jak už jsem vám říkal, ti, kdo tohle dělají, nebudou mít podíl na Božím království.

²²Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, ²³mírnost a zdrženlivost. Tomu se žádný zákon nevyrovná.

²⁴Ti, kdo patří Kristu Ježíši, ukřižovali svou tělesnost s jejími vášněmi a sklony. ²⁵Žijeme-li Duchem, pak se Duchem také řídme. ²⁶Nebudme ješitní, nesoupeřme spolu a nezávidme si.

Kristův zákon

6 Bratři, upadne-li někdo z vás do hříchu, vy duchovní mu pomozte v nápravě. Dělejte to ovšem ve vlídném duchu a každý si dávej pozor, abys sám nepodlehl pokušení. ²Neste břemena jedni druhých – tak naplníte Kristův zákon. ³Kdo si myslí, že je něco, a přitom nic není, ten si něco nalhává. ⁴Každý ať posoudí své vlastní jednání; ať se pak chlubí jen sám sobě a nesrovnává se s druhými. ⁵Každý musí nést svůj vlastní náklad.

⁶Kdo je vyučován Slovu, ať se dělí o vše dobré se svým učitelem.

⁷Nepleťte se, Boha nikdo neošálí. Člověk sklídí to, co zasel. ⁸Kdo zasívá pro své tělo, sklídí z těla záhubu; kdo zasívá pro Ducha, sklídí z Ducha věčný život. ⁹Nepřestávejme tedy konat dobro, neboť v patřičný čas budeme sklízet bez ustání. ¹⁰Dokud je čas, prokazujme dobro všem, a zvláště členům rodiny víry.

¹¹PODÍVEJTE SE, JAK VÁM VELKÝMI PÍSMENY PÍŠU SVOU VLASTNÍ RUKOU.

¹²Ti, kdo vás nutí k obřízce, se chtějí ukázat před lidmi a vyhnout se pronásledování pro Kristův kříž. ¹³Jsou sice obřezaní, ale oni sami Zákon

^a9 Mat 16:6; 1.Kor 5:6

^b14 Lev 19:18; Mat 22:39

^c21 Marek 7:21–22

nedodrží! Chtějí po vás obřízku, jen aby se mohli pochlubit vaším tělem. ¹⁴Já se však nechci chlubit vůbec ničím – kromě kříže našeho Pána Ježíše Krista, skrze nějž je mi svět ukřižován a já světu. ¹⁵To, na čem záleží, totiž není obřízka nebo neobřízka, ale nové stvoření. ¹⁶Na všechny, kdo se budou řídit tímto pravidlem, ať přijde pokoj a milosrdenství jakožto na Boží Izrael.

¹⁷Ať už mě s tím nadále nikdo neobtěžuje. Jizvy na mém těle jsou znamením, že patřím Ježíši.

¹⁸Milost našeho Pána Ježíše Krista s vaším duchem, bratři. Amen.

LIST EFESKÝM

PAVEL, z Boží vůle apoštol Krista Ježíše,
svatým, kteří jsou v Efesu,^a věrným v Kristu Ježíši:

²Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Chvála a sláva!

³Požehnán buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebesích! ⁴V něm nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom před ním byli svatí a bezúhonní v lásce. ⁵Ve své laskavé vůli nás předurčil, abychom skrze Ježíše Krista byli přijati za jeho vlastní. ⁶Chvála jemu za tu slavnou milost, kterou nás obdařil ve svém Milovaném!

⁷V něm se nám skrze jeho krev dostalo vykoupení, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství jeho milosti, ⁸kterou nás štědře zahrnul se vši moudrostí a prozíravostí. ⁹Ve své laskavosti nám dal poznat tajemství své vůle – předsevzal si, ¹⁰že až se naplní čas, uskuteční svůj plán a shromáždí všechno na nebi i na zemi do jednoty v Kristu. ¹¹Právě v něm se i nám dostalo podílu na vyvolení; byli jsme předurčeni podle předsevzetí Toho, který rozhodnutím své vůle působí všechno. ¹²My, kdo jsme složili naději v Kristu, se tedy stáváme jeho chválou a slávou.

¹³V něm jste i vy (když jste uslyšeli slovo pravdy, totiž evangelium o vaší spáse, a uvěřili mu) byli označeni pečetí zaslíbeného Ducha svatého. ¹⁴Ten je závdavkem našeho dědictví: zaručuje, že Bůh vykoupí své vlastnictví. Chvála a sláva jemu!

Abyste ho znali

¹⁵Proto také od chvíle, kdy jsem uslyšel o vaší víře v Pána Ježíše a o vaší lásce ke všem svatým, ¹⁶nepřestávám za vás děkovat, kdykoli se o vás zmíním ve svých modlitbách. ¹⁷Kéž vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dá ducha moudrosti a zjevení, abyste ho znali. ¹⁸Kéž osvítlí váš vnitřní zrak, abyste viděli, k jaké naději vás povolal, jak slavné je bohatství jeho dědictví mezi svatými ¹⁹a jak nepřekonatelně veliká je moc, jejímž mohutným vlivem působí vůči nám věřícím.

²⁰Tuto moc dokázal na Kristu, když ho vzkřísil z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, ²¹vysoko nad každou vládu, mocnost, moc a panství i nad každé jméno, které se vyslovuje, ať už v tomto věku nebo v budoucím.

²²Bůh „poddal všechno pod jeho nohy“^b a jako hlavu všeho jej dal církvi,

²³která je jeho tělem, totiž plností Toho, který naplňuje všechno ve všech.

Spasení milostí

2 I vy jste byli mrtví ve svých vinách a hříších, ²jmž jste se kdysi věnovali podle způsobu tohoto světa, pod vlivem onoho ducha, který mocně ovládá ovzduší a který nyní působí v neposlušných lidech. ³My všichni jsme

^a1 v Efesu v několika nejstarších rukopisech chybí (list měl zřejmě putovat i do jiných sborů, srov. Kol 4:16) ^b22 Žalm 8:7; 110:1

kdysi spolu s nimi podléhali svým tělesným žádostem. Plnili jsme přání těla a mysli, a tak jsme svou přirozeností byli odsouzeni k Božímu hněvu stejně jako ostatní.

⁴Ale Bůh je tak nesmírně milosrdný! Zamiloval si nás tak velikou láskou, ⁵že spolu s Kristem obživil i nás, mrtvé ve vinách – jste spaseni milostí! ⁶Spolu s ním nás vzkřísil a posadil na nebesích v Kristu Ježíši, ⁷aby svou laskavostí k nám v Kristu Ježíši projevil v budoucích dobách nepřekonatelné bohatství své milosti.

⁸Touto milostí jste skrze víru spaseni. Není to z vás – je to Boží dar; ⁹není to ze skutků, aby se nikdo nechlubil. ¹⁰Jsmo přece jeho dílo! Bůh nás v Kristu Ježíši stvořil k dobrým skutkům, které předem připravil, abychom se jim věnovali.

Pokoj vzdáleným i blízkým

¹¹Pamatujte, že pokud jde o tělo, byli jste původně pohané (které ti, kdo patří k obřízce, ručně vykonané na těle, nazývají neobřezanci). ¹²V té době jste byli bez Krista, oddělení od společnosti Izraele, cizí pokud jde o smlouvy zaslíbení, bez naděje a bez Boha na světě. ¹³Nyní jste ale v Kristu Ježíši! Kdysi jste byli vzdálení, ale teď jste díky Kristově krvi blízcí.

¹⁴On sám je náš pokoj; on spojil oba tábory v jedno a zbořil hradbu, která je rozdělovala. ¹⁵Vlastním tělem zrušil nepřátelství, totiž Zákon spočívající v příkázáních a předpisech, aby z těch dvou stvořil sám v sobě jednoho nového člověka. Takto nám přinesl pokoj. ¹⁶V jednom těle usmířil oba tábory s Bohem, když svým křížem ukončil jejich nepřátelství. ¹⁷Přišel a vyhlásil „pokoj vám vzdáleným i pokoj blízkým“, ^a ¹⁸neboť skrze něj můžeme všichni přistupovat v jednom Duchu k Otci.

¹⁹A tak již nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané svatých a členové Boží rodiny. ²⁰Byli jste postaveni na základ apoštolů a proroků, kde je úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. ²¹V něm se celá stavba spojuje a roste ve svatý chrám v Pánu. ²²V něm se i vy společně budujete, abyste byli Božím příbytkem v Duchu.

Kristovo tajemství

3 Proto jsem já Pavel vězněm Krista Ježíše – pro vás pohany. ²Jistě jste už slyšeli o milosti, kterou mi Bůh podle svého plánu svěřil pro vás, ³když mi skrze zjevení dal poznat tajemství, o němž jsem se už krátce zmínil dříve. ^b ⁴Během čtení budete sami moci poznat, jak rozumím Kristovu tajemství, ⁵které Bůh v předchozích dobách lidem neodhalil, ale nyní je skrze Ducha zjevil svým svatým apoštolům a prorokům: ⁶že totiž pohané jsou skrze evangelium spoludědicové, součástí téhož těla a spoluúčastníci jeho zaslíbení v Kristu Ježíši.

⁷Tohoto evangelia jsem se stal služebníkem díky Boží milosti, již jsem byl obdarován, a díky jeho moci, jež ve mně působí. ⁸Mně, zdaleka nejmenšímu ze všech svatých, byla dána ta milost, abych mezi pohany hlásal Kristovo nepopsatelné bohatství ^a abych všem vysvětlil jeho plán, to tajemství od věků skryté v Bohu, Stvořiteli všeho.

¹⁰Bůh teď chce skrze církev ukázat vládám a mocnostem v nebesích svou přerozmanitou moudrost. ¹¹Tento svůj odvěký záměr uskutečnil v Kristu

^a 17 Iz 57:19

^b 3 Ef 1:9–10; Kol 1:26–27

Ježíši, našem Pánu – ¹²v něm a skrze víru v něj máme možnost přistupovat k Bohu směle a s důvěrou. ¹³Prosím tedy, abyste neklesali na mysli kvůli mým soužením, neboť jsou pro vás, pro vaši slávu.

Poznat jeho lásku

¹⁴Proto klekám na kolena před Otcem, ^a ¹⁵jehož jméno nese veškerá rodina ^b na nebi i na zemi. ¹⁶Kéž vás jeho Duch podle bohatství jeho slávy posilní ve vašem nitru. ¹⁷Kéž Kristus přebývá skrze víru ve vašich srdcích! Kéž jste zakořenění a ukotvení v lásce, ¹⁸abyste spolu se všemi svatými mohli postihnout, jaká je šířka, délka, výška i hloubka, ¹⁹a poznat Kristovu lásku přesahující chápání, abyste byli naplnění do veškeré plnosti Boží.

²⁰Ten, který v nás působí svou mocí, je schopen učinit nesrovnatelně mnohem více než cokoli, oč prosíme nebo si představujeme. ²¹Jemu buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši ve všech dobách na věky věků! Amen.

Jedno tělo, jeden Duch

4 Jako vězeň v Pánu vás tedy prosím, abyste svým životem dělali čest tomu povolání, které jste přijali. ²Buďte vždy pokorní a mírní, trpělivě se navzájem snášejte v lásce ³a usilujte zachovávat jednotu Ducha, spojení poutem pokoje. ⁴Je jedno tělo a jeden Duch, jedna naděje, k níž jsme byli povoláni, ⁵jeden Pán, jedna víra, jeden křest, ⁶jeden Bůh a Otec všech, který je nade všechny a skrze všechny a ve všech.

⁷Každému jednotlivému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování. ⁸Písmo přece říká:

„Vystoupil do výšin,
zmocnil se zajatých,
dary lidem rozdělil.“^c

⁹To, že „vystoupil“, musí znamenat, že předtím také sestoupil dolů na zem. ¹⁰Ten, který sestoupil, je právě ten, který vystoupil vysoko nad všechna nebesa, aby naplnil všechno. ¹¹To on rozdal své dary – apoštoly, proroky, evangelisty, pastýře a učitele – ¹²pro přípravu svatých k dílu služby, aby se Kristovo tělo budovalo, ¹³abychom nakonec všichni dospěli k jednotě víry a poznání Božího Syna, k dokonalému lidství, k plné míře Kristovy dospělosti.

¹⁴Nesmíme proto nadále zůstat nemluvnaty zmítanými a unášenými kdejakým poryvem učení, lidskou prohnaností a vychytralým sváděním k bludu. ¹⁵Místo toho máme mluvit pravdu v lásce a v každém ohledu růst v Krista, který je hlavou. ¹⁶Z něj celé tělo, spojené a svázané pomocí všech tkání, roste a buduje se v lásce, když každá jednotlivá část plní úkol, který jí náleží.

Staré a nové já

¹⁷Naléhavě vás proto v Pánu vyzývám, abyste už nežili jako pohané podle svých marných myšlenek. ¹⁸Nevědomost pramenící z jejich zatvrzelého srdce jim zatemnila mysl, takže jsou odcizení od Božího života.

^a14 Někt. rukopisy přidávají *našeho Pána Ježíše Krista*.
odvozeno od *pater* (otec) ^c8 Žalm 68:19

^b15 řec. *patria* (rodina) je

¹⁹Otupěli a oddali se nestydatosti; páchají všemožnou nečistotu, ale nemohou se nasytit.

²⁰Tomu jste se však od Krista nenaučili! ²¹Poněvadž jste ho uslyšeli a poznali pravdu, která je v Ježíši, ²²odhodte už svůj dřívější způsob života i to staré já, které je zkažené a plné klamných tužeb. ²³Obnovujte ducha své mysli ²⁴a oblékněte se do nového člověka stvořeného k Božímu obrazu, plného spravedlnosti, svatosti a pravdy.

²⁵Odhodťte tedy lež a každý „říkajme jeden druhému pravdu“^a – jsme přece údy téhož těla! ²⁶„Hněváte-li se, nehřešte;“^b zkroťte svůj hněv, než slunce zapadne. ²⁷Nedávejte místo ďáblu. ²⁸Zloděj ať přestane krást a začne pracovat. Ať se slušně živí vlastníma rukama, aby se měl oč podělit s tím, kdo má nouzi. ²⁹Z vašich úst ať nevychází nic zlého; vaše slova ať jsou dobrá, posilující tam, kde je potřeba, a užitečná těm, kdo je uslyší. ³⁰Nezarmucujte svatého Božího Ducha,^c jehož pečetí jste byli označeni ke dni vykoupění. ³¹Veškerá hořkost, hněv, zuřivost, křik i urážky ať vás opustí spolu s veškerou záští.

³²Buďte k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Odpouštějte si navzájem, tak jako Bůh v Kristu odpustil vám.

Děti světla

5 Jakožto milované děti se řiďte Božím příkladem ²a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a vydal sám sebe za nás jako dar a oběť příjemně vonící Bohu. ³Smilstvo, veškerá nečistota a chamtivost ať mezi vámi nejsou ani zmiňovány, jak se sluší na svaté. ⁴Stejně tak není namístě sprostota, hloupé řeči a dvojsmyslné nářázky, ale raději díkůčinění. ⁵Můžete si být jistí, že žádný smilník ani nečistý nebo chamtivý člověk (což je modlár) nemá dědictví v Kristově a Božím království.

⁶Nikoho nenechte, aby vás klamal prázdnými řečmi, neboť kvůli těmto věcem přichází na neposlušné lidi Boží hněv. ⁷Nemějte s takovými nic společného. ⁸Kdysi jste byli tmou, ale teď jste v Pánu světle. Žijte jako děti světla, ⁹neboť ovoce světla spočívá vždy v dobrotě, spravedlnosti a pravdě. ¹⁰Rozlišujte, co se líbí Pánu; ¹¹neúčastněte se neplodných skutků tmy, ale raději je odhalujte. ¹²Vždyť o tom, čeho se potají dopouštějí, je hanba i jen mluvit. ¹³Všechno, co je vystaveno světlu, však vychází najevo ¹⁴a všechno, co vychází najevo, se stává jasným. Proto se říká:

„Probud' se, ty, kdo spíš,
vstaň z mrtvých
a zazáří ti Kristus!“

¹⁵Pečlivě dbejte na to, jak žijete: nechovejte se jako hlupáci, ale jako moudří lidé. ¹⁶Využívejte svěřený čas, protože doba je zlá. ¹⁷Nežijte v nevědomosti, rozumějte Pánově vůli. ¹⁸Neopíjejte se vínem (což vede k prostopášnosti), ale nechávejte se naplnit Duchem. ¹⁹Promlouvejte k sobě navzájem v žalmech, chvalozpěvech a duchovních písních; svým srdcem zpívejte a hrajte Pánu. ²⁰Vždycky za všechno děkujte Bohu a Otci ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

^a25 Zach 8:16

^b26 Žalm 4:5

^c30 Iza 63:10

Pán nikomu nestraní

²¹Z úcty ke Kristu se poddávejte jedni druhým.

²²Manželky, poddávejte se svým mužům jako Pánu. ²³Muž je hlavou své ženy, jako je Kristus hlavou církve, která je jeho tělem a on jejím zachránce. ²⁴Jako se tedy církev poddává Kristu, tak ať se i manželky vždy poddávají svým mužům.

²⁵Muži, milujte své ženy, tak jako Kristus miloval církev. On vydal sám sebe za ni, ²⁶aby ji posvětil očistnou koupelí svého slova, ²⁷aby ji před sebou postavil jako slavnou církev bez jakékoli poskvrny a vrásky, aby byla svatá a bez úhony. ²⁸Stejně tak musí muži milovat své ženy jako svá vlastní těla. Kdo miluje svou ženu, miluje sám sebe. ²⁹Nikdo nikdy neměl své vlastní tělo v nenávisti, ale každý je živí a opatruje, tak jako Kristus svou církev. ³⁰Jsme přece údy jeho těla. ³¹„Proto muž opouští otce i matku – aby přilnul ke své manželce, aby se ti dva stali jedním tělem.“^a ³²Toto je veliké tajemství; já však mluvím o Kristu a o církvi. ³³Ať ovšem každý jednotlivý z vás miluje svou manželku jako sám sebe. A žena ať má svého manžela v úctě.

6 Děti, poslouvejte své rodiče v Pánu^b – tak je to správné. ²„Cti svého otce i matku,“ to je první přikázání se zaslíbením: ³„aby se ti vedlo dobře a abys žil dlouho na zemi.“^c

⁴Vy, otcové, nedrážděte své děti, ale vychovávejte je v kázni a v Pánově učení.

⁵Služebníci, poslouvejte své pozemské pány s posvátnou úctou, s upřímným srdcem, jako Krista. ⁶Neslužte naoko jako ti, kdo se chtějí zalíbit lidem, ale jako Kristovi služebníci konejte Boží vůli celou duší. ⁷Služte s ochotnou myslí jako Pánu, a ne lidem. ⁸Vězte, že cokoli kdo učinil dobého, za to dostane odplatu od Pána, ať už byl otrok nebo svobodný.

⁹Vy, páni, se k nim chovejte také tak. Zanechte výhrůžek – víte přece, že jak oni, tak i vy máte Pána v nebesích a ten nestraní nikomu.

Oblečte Boží zbroj

¹⁰Závěrem, posilněte se v Pánu a v jeho nesmírné moci. ¹¹Oblečte si celou Boží zbroj, abyste se mohli postavit ďáblovým úkladům. ¹²Náš zápas totiž není proti krvi a tělu, ale proti vládám, mocnostem a světovládcům přítomné temnoty, proti duchovním silám zla v nebeských sférách.

¹³Vezměte si celou Boží zbroj, abyste ve zlý den mohli odolat, všechno splnit a zůstat stát. ¹⁴Stůjte přepásáni na bedrech pravdou, oblečení pancířem spravedlnosti a ¹⁵obutí připraveností kázat evangelium pokoje. ¹⁶Nadto vždy třímejte štít víry, jímž budete moci uhasit všechny ohnivé šípy toho zlého. ¹⁷Vezměte si také prilbu spasení a meč Ducha, jímž je Boží slovo. ¹⁸Za všech okolností se modlete v Duchu; proto vždy vytrvale bděte a v každé své modlitbě a prosbě se modlete za všechny svaté.

¹⁹Modlete se i za mne, aby mi bylo dáno slovo, abych mohl otevřít ústa a směle oznamovat tajemství evangelia ²⁰(jehož vyslancem jsem v těchto řetězech), abych je hlásal tak směle, jak mám.

²¹Chci, abyste věděli, jak se mi daří a co dělám. Všechno vám to poví milovaný bratr Tychikos, věrný služebník v Pánu. ²²Posílám ho k vám, abyste se dozvěděli, jak se máme, a aby potěšil vaše srdce.

^a31 Gen 2:24

^b1 v Pánu v někt. rukopisech chybí

^c3 Exod 20:12; Deut 5:16

²³Pokoj všem sourozencům a láska s vírou od Boha Otce a od Pána Ježíše Krista. ²⁴Boží milost a nesmrtelnost všem, kdo milují našeho Pána Ježíše Krista! Amen.

LIST FILIPSKÝM

PAVEL A TIMOTEUS, služebníci Krista Ježíše,
všem svatým v Kristu Ježíši, kteří jsou ve Filipech, se správci a služeb-
níky:

²Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Děkuji za vás Bohu

³Kdykoli si na vás vzpomenu, musím děkovat svému Bohu. ⁴Stále se za vás všechny modlím a při každé své modlitbě se raduji ⁵z toho, jak se od prvního dne až doposud podílíte na evangeliu. ⁶Jsem si jist, že Ten, který ve vás začal dobré dílo, je dovede až do konce v den Krista Ježíše. ⁷Právem takto smýšlím o vás všech, protože mě nosíte v srdci;^a vy všichni máte se mnou podíl na Boží milosti, jak v mém vězení, tak v obhajobě a potvrzování evangelia. ⁸Bůh je mi svědkem, jak po vás všech toužím; cítím k vám lásku Krista Ježíše!

⁹Modlím se, aby i vaše láska stále víc a více rostla spolu s poznáním a hlubokou vnímavostí, ¹⁰abyste uměli rozeznat, co je správné, abyste byli ryzí a bezúhonní až do Kristova dne ¹¹a dali se od Ježíše Krista naplnit ovocem spravedlnosti ke slávě a chvále Boží.

Žít je pro mě Kristus

¹²Chtěl bych, bratři, abyste věděli, že to, co mě potkalo, přispělo spíše k prospěchu evangelia. ¹³Celý palác i všichni ostatní tu vědí, že jsem vězněn pro Krista. ¹⁴Mé okovy dodaly mnoha sourozencům v Pánu jistotu, takže teď káží Slovo mnohem směleji a beze strachu.

¹⁵Někteří sice kážou Krista ze závisti a soupeřivosti, jiní však s dobrým úmyslem. ¹⁶Jedni hlásají Krista ze ctižádosti, neupřímně, v domnění, že mi k mým okovům přidají soužení; ¹⁷druzí však z lásky a s vědomím, že jsem tu proto, abych obhajoval evangelium. ¹⁸Ale co na tom! Hlavně že se jakýmkoli způsobem, ať už naoko nebo opravdově, káže Kristus.

Raduji se tedy a budu se radovat i nadále, neboť ¹⁹vím, že díky vaší modlitbě a pomoci Ducha Ježíše Krista to vše povede k mé záchraně. ²⁰Už se nemohu dočkat! Mám totiž naději, že v ničem nebudu zahanben, ale že nyní, tak jako vždy, bude na mém těle veřejně oslaven Kristus, ať už skrze život anebo smrt. ²¹Žít – to je pro mě Kristus, a umřít – to je zisk! ²²Zůstanu-li naživu v tomto těle, znamená to pro mě plodnou práci. Proto nevím, čemu dát přednost, ²³neboť mě přitahuje obojí. Mám touhu odejít a být s Kristem, což je zdaleka nejlepší; ²⁴zůstat v tomto těle je ale potřebnější kvůli vám.

²⁵Proto vím jistě, že tu ještě pobudu. Kvůli vašemu prospěchu a radosti ve víře tu s vámi všemi zůstanu, ²⁶aby vaše chloubka v Kristu Ježíši díky mně ještě vzrostla, až se k vám vrátím.

^a7 nebo protože vás nosím v srdci

²⁷Jen prosím, abyste svým jednáním dělali čest Kristovu evangeliu. Když k vám přijdu, rád bych viděl (a když nepřijdu, alespoň o vás slyšel), že pevně stojíte v jednom duchu a že společně jako jedna duše vedete zápas o víru evangelia. ²⁸Nedejte se nijak vystrašit svými protivníky; to jim bude jasným znamením záhuby, ale vám záchrany, a to od Boha. ²⁹Bylo vám totiž dopřáno, abyste v Krista nejen věřili, ale také pro něho trpěli. ³⁰Svádíte stejný boj, jaký jste viděli u mě,^a a jak slyšíte, vedu jej i nadále.

On zmařil sám sebe

2 Je-li v Kristu nějaké povzbuzení, nějaké potěšení lásky, nějaké společenství Ducha, nějaký soucit a milosrdenství, ²pak mi prosím udělejte radost: mějte ke všem stejný ohled, stejnou lásku, jednu duši, jednu mysl. ³Nikdy se nedejte vést soupeřivostí nebo ješitností, ale raději žijte v pokoře: važte si druhých víc než sebe. ⁴Ať si každý nehledí jen sebe, ale také druhých.

⁵Smýšlejte tak, jak smýšlel Kristus Ježíš:

⁶Ačkoli sdílel Boží podstatu,
na své rovnosti s ním netrval.

⁷Místo toho se vzdal sám sebe:
přijal podstatu služebníka,
vzal na sebe lidskou podobu.

⁸Ocitl se v těle jako člověk,
ponížil se a byl poslušný,
a to až k smrti – k smrti na kříži!

⁹Proto jej Bůh povýšil nade všechno,
jméno nad každé jméno mu daroval,

¹⁰aby před jménem Ježíš kleklo každé koleno
na nebi, na zemi i pod zemí

¹¹a každý jazyk aby ke slávě Boha Otce vyznal,
že Ježíš Kristus je Pán.

Světla ve světě

¹²Proto, moji milovaní, jako jste byli vždycky poslušní, když jsem byl s vámi, buďte mnohem spíše poslušní i teď, když jsem pryč. S posvátnou úctou uvádějte svou spásu ve skutek. ¹³Bůh sám totiž ve vás působí, abyste nejen chtěli, ale i dělali, co se mu líbí!

¹⁴Všechno dělejte bez reptání a dohadování, ¹⁵abyste byli nezkažení a nevinní jako neposkvřené Boží děti uprostřed pokřiveného a zvráceného pokolení, ve kterém záříte jako světla ve světě.

¹⁶Pevně se držte Slova života,^b abych v Kristův den mohl být hrdý, že můj běh a moje námaha nebyly zbytečné. ¹⁷Mám-li však svou obět a službu Bohu, totiž vaši víru, skropit svou krví, raduji se – raduji se s vámi všemi.

¹⁸Stejně tak se radujte i vy – radujte se se mnou.

Timoteus a Epafrodites

¹⁹Mám v Pánu Ježíši naději, že k vám brzy budu moci poslat Timotea, abych se také já potěšil zprávami o vás. ²⁰Nemám nikoho, jako je on, kdo

^a30 Skut 16:16–24

^b16 Jan 1:1–4; 1.Jan 1:1

by měl o vás tak opravdovou starost. ²¹Všichni si totiž hledí jen svého, a ne toho, co je Ježíše Krista. ²²O něm ale víte, jak se osvědčil: pomáhal mi ve službě evangelia jako syn otci. ²³Doufám, že ho k vám pošlu, jakmile se dozvím, co se mnou bude. ²⁴Spoléhám ovšem v Pánu na to, že k vám brzy přijdu i sám.

²⁵Mezitím však pokládám za potřebné poslat k vám Epafrodita, svého bratra, spolupracovníka a spolubojovníka, kterého jste ke mně vyslali, aby se staral o mé potřeby. ²⁶Tesknil po vás všech a trápil se, že jste se do-slechli o jeho nemoci. ²⁷Ano, byl nemocný až na smrt, ale Bůh se nad ním smiloval, a nejen nad ním, ale i nade mnou, abych neměl zármutek na zármutek. ²⁸Posílám ho bezodkladně; vám udělá radost, že ho zase uvidíte, a mně se uleví. ²⁹Přivítejte ho v Pánu s patřičnou radostí a takových, jako je on, si važte. ³⁰Vždyť málem umřel pro Kristovo dílo; dal v sázku vlastní život, aby mi posloužil za vás za všechny.

Chci ho znát

3 Dále pak, bratři moji, radujte se v Pánu. Psát vám znovu stále totéž^a mi není nijak zatěžko a pro vás to znamená jistotu.

²Dejte si pozor na ty psy, dejte si pozor na ty zločince, dejte si pozor na ty řezníky! ³Obřízku v pravém smyslu máme totiž my, kdo sloužíme Bohu duchem, chlubíme se Kristem Ježíšem a nespolehneme na tělo.

⁴Vždyť právě já bych mohl spoléhat na tělo. Zdá-li se někomu, že může spoléhat na tělo, já bych mohl mnohem spíše: ⁵obřezán osmého dne, z rodu Izraelova, z pokolení Benjamínova, Hebrej z Hebrejů, co do Zákona farizeus, ⁶co do horlivosti pronásledovatel církve, co do spravedlnosti Zákona jsem byl bez chyby.

⁷Cokoli však pro mě bylo ziskem, to teď pro Krista pokládám za ztrátu. ⁸A vůbec všechno pokládám za ztrátu vzhledem k té nevýslovné hodnotě poznání Krista Ježíše, mého Pána. Pro něj jsem to všechno ztratil a pokládám to za hnůj, abych získal Krista! ⁹V něm se ocitám bez vlastní spravedlnosti založené na Zákoně, ale zato s tou, která vyplývá z víry v Krista,^b s tou spravedlností, jež přichází od Boha a zakládá se na víře. ¹⁰Chci ho znát, znát moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení! Chci se s ním ztotožnit i v jeho smrti, ¹¹abych, ať už jakkoli, dospěl ke vzkříšení z mrtvých.

Běžím k cíli

¹²Ne že bych už toho dosáhl anebo už byl dokonalý, ale ženu se vpřed, abych přece jen uchvátil to, k čemu jsem byl uchvácen Kristem Ježíšem. ¹³Nemyslím si, bratři, že bych to už získal, ale jde mi jen o jedno: zapomínaje na to, co je za mnou, vztahuji se k tomu, co je přede mnou. ¹⁴Ženu se k cíli, k vítězství odměně Božího nebeského povolání v Kristu Ježíši.

¹⁵Všichni, kdo jsme dospělí, tedy sdílejme tento postoj. Pokud v nějakém ohledu smýšlíte jinak, Bůh vám zjeví i to. ¹⁶K čemu jsme ale už došli, toho se držíme.

¹⁷Bratři, následujte společně můj příklad a všímejte si těch, kdo žijí podle našeho vzoru. ¹⁸Mnozí totiž žijí jako nepřátelé Kristova kříže; často jsem vám o nich říkal a nyní vám to s pláčem opakuji. ¹⁹Jejich konec je záhuba, jejich bůh břicho a jejich sláva v jejich hanebnostech. Takoví myslí jen na

^a1 srov. Flp 2:17–18, 28–29

^b9 nebo z Kristovy věrnosti

pozemské věci, ²⁰my ale máme občanství v nebi, odkud očekáváme Spasitele – Pána Ježíše Krista. ²¹Ten promění naše ubohé tělo do podoby jeho slavného těla, a to mocí, kterou je schopen podmanit si vše.

Radujte se vždycky

4 Jak vás miluji, jak po vás toužím, bratři moji! Jste mou radostí a korunou! Takto tedy stůjte v Pánu, milovaní.

²Prosím Evodii a prosím Syntychu, aby měly stejné smýšlení v Pánu. ³Ano, prosím i tebe, věrný spojenče, abys jim pomáhal. Bojovaly přece za evangelium spolu se mnou, s Klementem a s mými dalšími spolupracovníky, jejichž jména jsou v knize života.

⁴Radujte se v Pánu vždycky; znovu říkám: Radujte se! ⁵Všichni lidé ať znají vaši vlídnost. Pán je blízko.

⁶O nic nemějte starost, ^a ale za všechno se modlete. O své potřeby prostě s vděčností Boha, ⁷a Boží pokoj přesahující všechno chápání bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

⁸Závěrem, bratři, cokoli je pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, cokoli má dobrou pověst, je-li nějaká ctnost a nějaká chvála – o tom přemýšlejte. ⁹Čemu jste se naučili a přijali, co jste slyšeli a viděli na mně, to dělejte a Bůh pokoj bude s vámi.

Kristus mě posiluje

¹⁰Udělalo mi v Pánu velikou radost, že váš zájem o mě konečně znovu vzklíčil. Zájem jste měli už dříve, ale chyběla příležitost. ¹¹Neříkám to proto, že bych trpěl nedostatkem; naučil jsem se totiž být za všech okolností spokojen. ¹²Umím se uskromnit a umím užívat hojnost. Do všeho jsem v každém ohledu zasvěcen: být sytý i hladový, mít nadbytek i nedostatek. ¹³Všechno mohu v Kristu, který mě posiluje. ¹⁴Zachovali jste se ale krásně, že jste mi pomohli v tísní.

¹⁵Vy Filipští sami víte, jak to bylo v počátcích evangelia, když jsem se vydal na cestu z Makedonie. Žádná církev se nepodílela na mých výdajích a příjmech, jen vy jediní. ¹⁶I do Tesaloniky jste mi vícekrát poslali na mé potřeby. ¹⁷Neříkám to proto, že bych toužil po darech; toužím ale, aby rostl zisk, který se připisuje na váš účet. ¹⁸Potvrzuji, že jsem vše dostal a ještě mi zbývá; mé potřeby jsou naplněny, když jsem od Epafrodita přijal, co jste poslali – je to líbezná vůně, oběť, která je Bohu vzácná a příjemná. ¹⁹Můj Bůh pak podle svého bohatství slavně naplní i každou vaši potřebu v Kristu Ježíši.

²⁰Našemu Bohu a Otci buď i sláva na věky věků! Amen.

²¹Pozdravte všechny svaté v Kristu Ježíši. Pozdravují vás bratři, kteří jsou tu se mnou. ²²Pozdravují vás všichni svatí, zvláště ti z císařova dvora.

²³Milost Pána Ježíše Krista s vaším duchem.^b

LIST KOLOSKÝM

PAVEL, z Boží vůle apoštol Krista Ježíše, a bratr Timoteus
2svatým a věrným bratrům v Kristu, kteří jsou v Kolosách:
Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce.^a

Ovoce evangelia

³Kdykoli se za vás modlíme, děkujeme Bohu, Otci našeho Pána Ježíše Krista, ⁴neboť jsme se doslechli o vaší víře v Krista Ježíše a o lásce, kterou máte ke všem svatým. ⁵Obojí pramení z naděje, která je pro vás uložena v nebi, jak už jste slyšeli, když slovo pravdy, totiž evangelium, ⁶přišlo k vám. To nese ovoce a rozrůstá se po celém světě a stejně tak je tomu u vás již ode dne, kdy jste je uslyšeli a opravdově poznali Boží milost.

⁷Toto vše jste se dozvěděli od našeho milovaného spoluslužebníka Epafra, který je vůči vám věrný Kristův služebník ^aa který nám také pověděl o vaší lásce v Duchu.

⁹Ode dne, kdy jsme o vás uslyšeli, proto nepřestáváme v modlitbách prosit, abyste byli ve vši moudrosti a duchovním porozumění naplnění poznáním jeho vůle ¹⁰a abyste svým životem vždy dělali Pánu čest a radost: abyste stále nesli ovoce dobrých skutků, rostli v poznání Boha, ¹¹byli všemožně posilováni mocí jeho slávy, abyste mohli všechno trpělivě překonat a abyste s radostí ¹²děkovali Otci, který vám umožnil podíl na dědictví svatých ve světle. ¹³On nás vysvobodil z nadvlády temnoty a přenesl do království svého milovaného Syna, ¹⁴v němž se nám^b dostalo vykoupení, totiž odpuštění hříchů.

On je přede vším

¹⁵On je obraz neviditelného Boha,
prvorozený všeho stvoření.

¹⁶Vše v nebi i na zemi bylo stvořeno jím –
to, co se vidí i co se nevidí,
trůny i panství, vlády i mocnosti.
Skrze něj a pro něj bylo stvořeno vše
¹⁷a on je přede vším a jím všechno stojí.

¹⁸On je hlavou těla církve,
on je počátek a prvorozený z mrtvých,
aby tak ve všem držel prvenství.

¹⁹Bohu se zalíbilo všechnu plnost složit v něm
²⁰a skrze něj se sebou smířit vše.
Krví jeho kříže, jím samým, pokoj způsobil
tomu, co je na zemi i na nebi.

^a2 Někt. rukopisy přidávají *a od Pána Ježíše Krista. skrze jeho krev* (Ef 1:7).

^b14 Někt. rukopisy přidávají

Slavné tajemství

²¹I vás, kteří jste mu kdysi byli cizí a svými myšlenkami i zlými skutky nepřátelští, nyní již usmířil. ²²Ve svém lidském těle podstoupil smrt, aby vás před sebou postavil svaté, bez poskvrny a úhony – ²³pokud ovšem zůstáváte pevně ukotveni ve víře a neuchylujete se od naděje evangelia, jež jste slyšeli, jež bylo vyhlášeno všemu stvoření pod nebem a jehož jsem se já Pavel stal služebníkem.

²⁴Proto se teď raduji ve svých utrpeních pro vás, neboť na svém těle nesu část Kristových soužení, jež má nést jeho tělo, totiž církev. ²⁵Jejím jsem se stal služebníkem podle pověření, které mi Bůh udělil: abych vám plně vyjevil Boží slovo.

²⁶Toto tajemství bylo po věky a pokolení skryté, nyní však bylo zjeveno jeho svatým. ²⁷Jim, a to i mezi pohany, se Bůh rozhodl svěřit bohatství tohoto slavného tajemství: Kristus je ve vás! Ta naděje slávy! ²⁸Jeho kážeme: ve vši moudrosti napomínáme a učíme každého člověka, abychom každého člověka přivedli k dokonalosti v Kristu. ²⁹To je to, oč usiluji a bojuji veškerou silou, kterou on ve mně mocně působí.

Prázdná filosofie

2 Chci, abyste věděli, jaký boj svádím za vás i za ty, kteří jsou v Laodikeji, a za všechny, kdo mě osobně neznají. ²Toužím, aby byli povzbuzeni v srdci a spojeni láskou, aby dospěli k veškerému bohatství plné jistoty porozumění a k poznání Božího tajemství – Krista, ³v němž jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.

⁴Toto říkám, aby vás nikdo neklamal přesvědčivými řeči. ⁵Ačkoli jsem totiž tělem vzdálený, v duchu jsem s vámi a raduji se, když vidím váš řád a pevnost vaší víry v Krista.

⁶Když jste přijali Krista Ježíše jako Pána, pak v něm také žijte. ⁷Zapustěte v něm kořeny a budujte se na něm, posilujte se ve víře, jak jste se naučili, a s vděčností v ní rostěte.

⁸Dejte si pozor, aby vás někdo neunesl prázdným klamem filosofie založené na lidské tradici, na principech světa, a ne na Kristu. ⁹V něm je tělesně přítomná veškerá plnost Božství, ¹⁰a tak jste naplněni v Tom, který je hlavou každé vlády a mocnosti.

Okázalá nábožnost

¹¹V něm jste také obřezáni, a to obřízkou, již nelze vykonat ručně; jde o odložení tělesné přirozenosti, o obřízku Kristovu. ¹²Křtem jste spolu s ním pohřbeni; vírou v moc Boha, který ho vzkřísil z mrtvých, jste spolu s ním vzkříšení.

¹³Ano, i vás, mrtvé v hříších a neobřízce vašeho těla, spolu s ním obživil: odpustil nám všechny viny ¹⁴a smazal ten nepřátelský dlužní úpis, jehož předpisy byly proti nám. Navždy jej zrušil, když jej přibil na kříž! ¹⁵V něm odzbrojil vlády a mocnosti, veřejně je odhalil a slavil nad nimi vítězství!

¹⁶Nenechte se tedy nikým odsuzovat kvůli jídlu nebo pití, kvůli svátkům, novoluním nebo sobotám. ¹⁷Ty věci jsou stínem toho, co mělo přijít, ale podstata je v Kristu. ¹⁸Nenechte se připravovat o vítěznou odměnu nikým,

kdo si libuje ve falešné pokoře a v andělském náboženství; nikým, kdo se zabývá svými viděními, nesmyslně se pyšní svou vlastní tělesnou myslí¹⁹ a nedrží se Hlavy, z níž celé tělo, zásobované a propojené klouby a tkáněmi, roste Božím vzrůstem.

²⁰Když jste s Kristem zemřeli principům světa, proč si necháváte předpisovat, jako byste ještě žili ve světě: ²¹„Toho se nedotýkej, to neokoušej, na to nesahej!“²²Všechno to jsou jen lidské příkazy a nauky, jejichž zneužívání je škodlivé. ²³Pro svou okázalou nábožnost, falešnou pokoru a tělesné odříkání sice působí zdáním moudrosti, ale nemají žádnou cenu kromě uspokojení těla.

Staré a nové já

3 Když jste byli vzkříšeni s Kristem, vztahujte se k nebeským výšinám, kde Kristus sedí po Boží pravici. ²Myslete na nebeské věci, ne na pozemské, ³vždyť jste zemřeli a váš život je s Kristem ukryt v Bohu. ⁴Až se ukáže Kristus, váš život, tehdy se s ním ve slávě ukážete i vy.

⁵Umrťte proto své pozemské sklony^a – smilstvo, nečistotu, vášeň, zlé choutky a hlavně chamtivost (což je modlářství), ⁶neboť kvůli takovým věcem přichází na neposlušné lidi^b Boží hněv. ⁷I vy jste se tak dříve chovali; kdysi jste takto žili. ⁸Teď ale to všechno – zuřivost, hněv, zášť, urážky i sprosté řeči – odstraňte ze svých úst. ⁹Nelžete jedni druhým, když jste již odložili své staré já s jeho skutky¹⁰ a oblékli se do nového člověka, který se poznáním obnovuje k obrazu svého Stvořitele. ¹¹Zde už není žádný Řek a Žid, obřezaný a neobřezaný, barbar a divoch,^c otrok a svobodný. Všechno a ve všech je Kristus!

¹²Proto se jako Boží vyvolení, svatí a milovaní oblečte niterným soucitem, laskavostí, pokorou, mírností a trpělivostí. ¹³Buďte mezi sebou snášliví, a má-li někdo k někomu výhrady, odpouštějte si navzájem. Tak jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. ¹⁴Nadto vždy buďte oblečeni láskou, která je poutem dokonalosti.

¹⁵Ve vašich srdcích ať vládne Kristův pokoj – právě k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte vděční. ¹⁶Slovo Kristovo ať ve vás přebývá v hojnosti. Navzájem se ve vši moudrosti vyučujte a napomínejte. S vděčností v srdci zpívejte Bohu žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. ¹⁷Cokoli děláte, ať už ve slovech či skutcích, všechno to činite ve jménu Pána Ježíše a děkujte skrze něj Bohu Otci.

Bůh nikomu nestraní

¹⁸Ženy, poddávejte se svým mužům, jak se v Pánu sluší.

¹⁹Muži, milujte své ženy a nebuďte k nim hrubí.

²⁰Děti, poslouchajte vždy své rodiče – tak se to Pánu líbí.

²¹Otcové, nepřivádějte své děti svým hněvem k zoufalství.

²²Služebníci, poslouchajte vždy své pozemské^d pány. Neslužte naoko jako ti, kdo se chtějí zalíbit lidem, ale s upřímným srdcem a z úcty k Pánu.

²³Cokoli děláte, činite to celou duší, jako Pánu, a ne lidem. ²⁴Vězte, že vaši odplata bude dědictví od Pána; a Pán, jemuž sloužíte, je Kristus. ²⁵Odplata nespravedlivých však bude odpovídat jejich nespravedlnosti. Bůh nestraní nikomu.

^a5 dosl. *údy* ^b6 na neposlušné lidi v někt. rukopisech chybí (srov. Ef 5:6)

^c11 dosl. *Skytha* ^d22 dosl. *tělesné*

4 Páni, chovejte se k služebníkům spravedlivě a slušně. Pamatujte, že i vy máte Pána v nebi.

Využívejte čas

²V modlitbě buďte vytrvalí, zůstávejte v ní bdělí a vděční. ³Modlete se přitom i za nás, aby nám Bůh otevřel dveře ke kázání slova, abych mohl mluvit o Kristově tajemství (pro něj jsem právě ve vězení), ⁴abych je odhaloval tak, jak mám.

⁵K těm, kdo k vám nepatří, se chovejte moudře; využívejte svěřený čas. ⁶Vaše slova ať jsou vždy vlídná a ochucená solí, ať víte, jak máte mluvit s každým člověkem.

⁷O tom, jak se mi daří, vám podrobně poví milovaný bratr Tychikos, můj věrný pomocník a spoluslužebník v Pánu. ⁸Posílám ho k vám proto, abyste se dozvěděli, jak se máme, a potěšil vaše srdce ⁹spolu s věrným a milovaným bratrem Onezimem, vaším krajanem. Ti vám poví o všem, co se tu děje.

¹⁰Pozdravuje vás můj spoluvězeň Aristarchos, Barnabášův bratranec Marek (o něm jste už dostali pokyny: pokud k vám přijde, přijměte jej) ¹¹a také Jesus zvaný Justus. Ti jsou jediní z obřezaných, kteří se mnou spolupracují pro Boží království; stali se mi útěchou.

¹²Pozdravuje vás Kristův služebník Epafras, váš krajan. Neustále za vás bojuje na modlitbách, abyste se zralostí a pevným přesvědčením stáli ve veškeré Boží vůli. ¹³Mohu dosvědčit, jak moc se namáhá pro vás i pro ty, kdo jsou v Laodikeji a v Hierapoli.

¹⁴Pozdravuje vás milovaný lékař Lukáš a také Démas.

¹⁵Pozdravte sourozence v Laodikeji i Nymfu a církev v jejím domě.

¹⁶Až u vás bude tento dopis přečten, zařídte, ať je přečten také v laodikejském sboru, a vy zase přečtete ten laodikejský.

¹⁷Archipovi vyřídte: „Hleď, abys naplnil službu, kterou jsi v Pánu přijal.“

¹⁸JÁ, PAVEL, PŘIDÁVÁM POZDRAV SVOU VLASTNÍ RUKOU.

Pamatujte na mé vězení. Milost s vámi.

1. LIST TESALONICKÝM

PAVEL, SILVANUS^a A TIMOTEUS
církvě Tesalonických v Bohu Otci a v Pánu Ježíši Kristu:
Milost a pokoj vám.

Stali jste se vzorem

²Neustále za vás všechny děkujeme Bohu a vždycky vás zmiňujeme ve svých modlitbách. ³Vzpomínáme před naším Bohem a Otcem na vaše skutky víry, práci lásky a vytrvalost naděje v našem Pánu Ježíši Kristu.

⁴Víme, milovaní bratři, že vás Bůh vyvolil, ⁵neboť naše evangelium k vám nepřišlo jen ve slově, ale také v moci, v Duchu svatém a v plné jistotě. Sami víte, jak jsme u vás žili pro vás. ⁶A vy jste následovali náš i Pánův příklad; přes mnohá soužení jste přijali Slovo s radostí Ducha svatého, ⁷takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Řecku.^b ⁸Nejenže se od vás Pánovo slovo rozeznělo po celé Makedonii a Řecku, ale všude se roznesla také vaše víra v Boha, takže nemusíme nikomu nic říkat. ⁹Všichni totiž sami vyprávějí, jak jsme k vám přišli a jak jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému ^{10a}a očekávali z nebe jeho Syna, jehož vzkřísil z mrtvých – Ježíše, našeho Vysvoboditele od nadcházejícího hněvu.

Jako matka, jako otec

2 Bratři, víte sami, že jsme k vám nepřišli zbytečně. ²Víte, že jsme předtím trpěli a strádali ve Filipech, ale přesto jsme ve svém Bohu našli odvahu přinést vám i přes mnohé zápas Boží evangelium. ³Za naším kázáním nebyl žádný blud ani nečisté pohnutky, nebyl to žádný podvod. ⁴Naopak! Bůh nás poctil tím, že nám svěřil evangelium, a tak je kážeme – ne abychom se líbili lidem, ale Bohu, který zkoumá naše srdce.

⁵Víte, že jsme nikdy neužívali lichotky ani přetvářku k zakrývání chamtivosti – Bůh je náš svědek! ⁶Také jsme nestáli o lidskou chválu, ať už od vás nebo od jiných, ⁷ačkoli jsme jako Kristovi apoštolové mohli vyžadovat uctivost. Byli jsme k vám vlídní jako matka, jež kojí své děti v náručí. ⁸Tolik nám na vás záleželo, že jsme vám chtěli dát nejen Boží evangelium, ale i své vlastní životy – tak moc jsme si vás zamilovali!

⁹Bratři, jistě si vzpomínáte na naši námahu a dřinu. Dnem i nocí jsme pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž a mohli vám kázat Boží evangelium. ¹⁰Vy i Bůh jste svědkové, že jsme s vámi věřícími jednali zbožně, spravedlivě a bezúhonně. ¹¹Víte, že jsme se k jednomu každému z vás chovali jako otec ke svým dětem; ¹²napomínali jsme vás, povzbuzovali a zapřísahali, abyste svým životem dělali čest Bohu, který vás volá do slávy svého království.

^a1 tj. Silas (Skut 15:22; 16:19 aj.)

^b7 dosl. Achaji (též ve v. 8)

¹³Neustále děkujeme Bohu také proto, že jste přijali Boží slovo, které jste od nás slyšeli. Přijali jste je ne jako lidské slovo, ale jako to, čím skutečně je, totiž slovo Boží, které koná své dílo ve vás věřících.

¹⁴Vy, bratři, jste následovali příklad Božích církví v Kristu Ježíši, které jsou v Judsku, neboť jste od svých krajanů vytrpěli totéž, co oni od Židů. ¹⁵Ti zabili Pána Ježíše stejně jako proroky, nás vyhnali, Bohu se nelíbí a staví se proti všem lidem, ¹⁶když nám brání mluvit k pohanům o spáse. Tím stále jen dovršují míru svých hříchů, ale Boží konečný hněv už na ně dopadá.

Bez vás jsme osaměli

¹⁷Bratři, bez vás jsme na čas osaměli, i když jen tělem, nikoli srdcem. O to horlivěji jsme se snažili setkat se s vámi tváří v tvář. ¹⁸Opravdu jsme k vám chtěli přijít – já Pavel více než jednou – ale satan nám to překazil. ¹⁹Co jiného je naše naděje, radost a koruna chlouby než právě vy před tváří našeho Pána Ježíše při jeho příchodu? ²⁰Ano, právě vy jste naše sláva a radost!

3 Když už jsme to odloučení nemohli déle snést, rozhodli jsme se zůstat v Athénách sami ^{2a}a poslali jsme Timotea, našeho bratra a Božího spolupracovníka v Kristově evangeliu, aby vás upevnil a povzbudil ve vaší víře, ³aby se nikdo z vás nenechal těmito souženými zviklat. Víte přece, že je to náš úděl. ⁴Ještě když jsme byli u vás, říkali jsme vám předem, že nás čeká soužení. To, jak sami víte, také přišlo. ⁵Když jsem to tedy už nemohl snést, poslal jsem k vám Timotea, abych se dozvěděl o vaší víře, zda vás snad nepokouší Pokušitel a zda naše úsilí nepřišlo nazmar.

⁶Teď se ale Timoteus vrátil s radostnou zprávou o vaší víře a lásce. Vyprávěl nám, jak na nás pořád vzpomínáte v dobrém a toužíte nás vidět stejně jako my vás. ⁷Kdybyste věděli, bratři, jak nás ve všem našem strádání a soužení vaše víra povzbudila! ⁸Teď znovu žijeme, když pevně stojíte v Pánu! ⁹Jak máme Bohu dost poděkovat za všechnu radost, kterou z vás máme před naším Bohem? ¹⁰Dnem i nocí se horlivě modlíme, abychom vás mohli znovu navštívit a posílit vaši víru, jakkoli bude potřeba.

¹¹Kéž sám Bůh, náš Otec, i náš Pán Ježíš připraví naši cestu k vám. ¹²Kéž Pán bohatě rozhojní vaši lásku k sobě navzájem i ke všem lidem stejně jako naši lásku k vám. ¹³Kéž Bůh, náš Otec, posílí vaše srdce ve svatosti, abyste před ním byli bez úhony až do příchodu našeho Pána Ježíše se všemi jeho svatými.

Život, jaký se líbí Bohu

4 Dále vás, bratři, prosíme a vyzýváme v Pánu Ježíši, abyste stále rostli v tom, co jste od nás přijali a co už děláte – žijte tak, abyste se líbili Bohu. ²Víte přece, jaká přikázání jsme vám dali od Pána Ježíše Krista.

³Boží vůle je toto: vaše posvěcení. Vyhýbejte se smilstvu. ⁴Každý se naučte zacházet se svým tělem^a v posvěcení a úctě, ⁵nikoli v žádostivé vášni jako pohané, kteří neznají Boha. ⁶Nikdo ať v této věci nepřekračuje meze a nepodvádí svého bratra. Jak jsme vám už dříve zdůrazňovali, Pán všechny takové věci přísně trestá. ⁷Bůh nás totiž nepovolal k nečistotě, ale k posvěcení. ⁸Kdo to odmítá, neodmítá člověka, ale Boha, který vám dává svého svatého Ducha.

^a4 dosl. *nástrojem* (nebo *nádobou*)

⁹O bratrské lásce vám není potřeba nic psát. Sami jste se totiž od Boha naučili milovat jedni druhé, ¹⁰jak to také prokazujete všem bratrům po celé Makedonii. Prosíme vás, abyste v tom stále rostli. ¹¹Snažte se žít pokojně, starejte se o své věci a pracujte vlastníma rukama, jak jsme vám uložili. ¹²Před těmi, kdo k vám nepatří, tak povedete poctivý život beze všeho nedostatku.

Pánův den

¹³Nechceme, bratři, abyste nevěděli o našich zesnulých. Nemusíte nad nimi truchlit jako jiní, kteří nemají naději. ¹⁴Ježíš, jak věříme, zemřel a vstal z mrtvých; právě tak věříme, že Bůh přivede s Ježíšem k životu i ty, kdo zesnuli v něm.

¹⁵Máme pro vás slovo od Pána: My, kdo se dožijeme Pánova příchodu, nepředejdeme ty, kdo zesnuli. ¹⁶Ozve se burčující povel, hlas archanděla a Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe a tehdy jako první vstanou mrtví v Kristu. ¹⁷My živí budeme spolu s nimi uchvázeni do oblak vstříc Pánu; potom už budeme s Pánem navždycky. ¹⁸Povzbuzujte se navzájem těmito slovy.

5 O časech a dobách vám není potřeba nic psát, bratři. ²Sami dobře víte, že Pánův den přijde jako zloděj v noci. ³Až lidé budou říkat: „Mír! Bezpečí!“ náhle je překvapí záhuba, jako když na těhotnou přijdou bolesti, a nebude úniku.

⁴Vy, bratři, ale nejste ve tmě, aby vás ten den překvapil jako zloděj. ⁵Všichni jste lidé světla, lidé dne. Nepatříme noci ani tmě! ⁶Nespíme tedy jako ostatní, ale bdíme a budme střízliví. ⁷Spáči spí v noci, v noci se opíjejí opilci. ⁸My ale patříme dni! Proto budme střízliví a oblečme si pancíř víry a lásky a přilbu naděje spasení. ⁹Bůh přece pro nás nemá hněv, ale záchranu skrze našeho Pána Ježíše Krista, ¹⁰který za nás zemřel, abychom – ať už bdíme nebo spíme – žili společně s ním.

¹¹Povzbuzujte se tedy a posilujte se navzájem tak jako dosud.

Následujte dobro

¹²Prosíme vás, bratři, mějte uznání pro ty, kdo mezi vámi pracují, v Pánu se o vás starají a napomínají vás. ¹³Za to, co dělají, si jich nesmírně važte. Mějte mezi sebou pokoj.

¹⁴Vyzýváme vás, bratři, napomínejte neukázněné, těšte malomyslné, podporujte slabé a se všemi mějte trpělivost. ¹⁵Dejte pozor, ať nikdo neopláčí zlo zlem; raději vždy následujte, co je dobré – jak pro vás, tak pro všechny.

¹⁶Vždycky se radujte. ¹⁷Neustále se modlete. ¹⁸Za všech okolností buďte vděční, neboť to je Boží vůle pro vás v Kristu Ježíši. ¹⁹Ducha neuhašujte. ²⁰Proroctvími nepohrdejte. ²¹Všechno prověřujte; dobrého se držte, ²²zla v každé podobě se varujte.

²³Sám Bůh pokoje kéž vás cele posvěť a zachová vašeho ducha, duši i tělo zcela bez úhony až do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. ²⁴Ten, který vás volá, je věrný; on to udělá.

²⁵Bratři, modlete se za nás.

²⁶Pozdravte všechny sourozence svatým polibkem. ²⁷Zapřísahám vás v Pánu, abyste tento dopis nechali přečíst všem sourozencům.

²⁸Milost našeho Pána Ježíše Krista s vámi.

2. LIST TESALONICKÝM

PAVEL, SILVANUS^a A TIMOTEUS

církvi Tesalonických v Bohu, našem Otci, a v Pánu Ježíši Kristu:

²Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Spravedlivý soud

³Bratři, musíme za vás stále děkovat Bohu. Je to jediné správné, neboť vaše víra úžasně roste a všichni máte stále více lásky k druhým. ⁴Samí se vámi v Božích církvích chlubíme – vaši vytrvalostí a věrností ve všech pronásledováních a souženích, která snášíte.

⁵To vše je důkazem, že při Božím spravedlivém soudu budete uznáni za hodné Božího království, pro něž právě trpíte. ⁶Bůh je spravedlivý: těm, kdo vás trápí, bude odplaceno trápením, ⁷ale vy ztrápení se spolu s námi dočkáte odpočinutí. Pán Ježíš se zjeví z nebe se svými mocnými anděly ⁸v ohnivém plameni, aby potrestal ty, kdo neuznávají Boha a nepřijímají evangelium našeho Pána Ježíše. ⁹Jejich trestem bude věčná záhuba v odloučení od Pána a od jeho úžasné moci. ¹⁰V ten den Pán přijde, aby byl oslaven svými svatými a obdivován všemi věřícími – vždyť i vy jste uvěřili našemu svědectví.

¹¹Proto se za vás stále modlíme. Prosíme našeho Boha, aby vás uznal za hodné svého povolání a aby mocně naplnil každý váš ušlechtilý záměr i každý skutek víry. ¹²Tak bude jméno našeho Pána Ježíše oslaveno ve vás a vy v něm díky milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista.

Tajemství bezbožnosti

2 A teď ohledně příchodu našeho Pána Ježíše Krista a našeho shromáždění k němu. Bratři, prosíme vás, ²nenechte se tak snadno vyvádět z míry a lekat, ať už proroctvím, ^bkázáním^c nebo dopisem (údajně od nás), že prý Pánův den už přišel. ³Nenechte se od nikoho žádným způsobem oklamat. Než ten den přijde, musí nastat odvrácení od Boha. Musí se objevit ten bezbožník^d a zatracenec, ⁴který se postaví na odpor a povýší se nade všechno, čemu se říká Bůh a co se uctívá. ^eUsadí se dokonce v Božím chrámu a bude se vydávat za Boha!

⁵Nevzpomínáte si, jak jsem vám to říkal, když jsem byl ještě u vás? ⁶Víte, co mu dosud brání – smí se totiž objevit až v daný čas. ⁷Tajemství této bezbožnosti už ale působí; čeká jen na to, až zmizí ta překážka. ⁸Až se pak objeví ten bezbožník, Pán Ježíš ho zahubí dechem svých úst, zničí ho jasem svého příchodu. ⁹Za příchodem toho bezbožníka bude stát satanovo působení, všechna jeho lživá moc, divy a zázraky. ¹⁰Všemi těmi hanebnostmi bude klamat ty, kdo míří do záhuby, protože nechtěli milovat pravdu, která je mohla zachránit. ¹¹Proto je Bůh vydá napospas bludu, aby uvěřili lži. ¹²Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zálibu v hanebnosti.

^a1 tj. Silas (Skut 15:22; 16:19 aj.)
rukopisy *hříšník*

^b2 dosl. *duchem*

^c2 dosl. *slovem*

^d3 někt.

^e4 Dan 11:36

Stůjte pevně

¹³Za vás, bratři milovaní Pánem, však musíme stále děkovat Bohu. Ten vás od počátku^a vyvolil, abyste skrze posvěcení Duchem a víru v pravdu byli spaseni. ¹⁴Právě k tomu vás povolal naším evangeliem, abyste došli slávy našeho Pána Ježíše Krista. ¹⁵A proto, bratři, stůjte pevně a držte se učení, které jsme vám předali, ať už ústně nebo dopisem.

¹⁶Náš Pán Ježíš Kristus a Bůh, náš Otec, který si nás zamiloval a ze své milosti nám daroval věčné potěšení a nádhernou naději, ¹⁷kéž potěší vaše srdce a posilní vás v každém dobrém skutku i slovu!

3 Dále vás, bratři, prosíme, modlete se za nás. Ať se Pánovo slovo rychle šíří, ať je přijímáno s úctou tak jako u vás ^{2a} a ať jsme vysvobozeni od podivných a zlých lidí; neboť ne všichni věří.

³Pán je však věrný – on vás posílí a ochrání od zlého. ⁴Jsmo o vás v Pánu přesvědčeni, že se řídíte našimi pokyny a budete tak činit i nadále. ⁵Kéž Pán vede vaše srdce k Boží lásce a ke Kristově vytrvalosti!

Kdo nechce pracovat, ať nejí

⁶Přikazujeme vám, bratři, ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, abyste se vyhýbali každému bratru, který žije v zahálce, a ne podle učení, které jste přijali od nás. ⁷Sami víte, jak je potřeba následovat náš příklad. My jsme u vás nezahláli^{8a} a nikoho jsme jen tak nevyjídali. Naopak: dnem i nocí jsme se namáhali a dělali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. ⁹Ne že bychom na nic neměli právo, ale chtěli jsme vám dát příklad k následování.

¹⁰Když jsme ještě byli u vás, dali jsme vám přece toto pravidlo: Kdo nechce pracovat, ať nejí! ¹¹Teď se ale doslýcháme, že někteří z vás žijí v zahálce; na práci nesáhnou, ale do všeho se pletou. ¹²Takovým přikazujeme a vyzýváme je v Pánu Ježíši Kristu, aby si vydělávali na živobytí řádnou prací.

¹³Vy, bratři, pak nepřestávejte konat dobro. ¹⁴Kdyby někdo neposlechl, co vám říkáme v tomto dopise, dejte si na něj pozor a nestýkejte se s ním, ať se zastydí. ¹⁵Nemějte ho však za nepřítele, ale napomínejte ho jako sourozence.

¹⁶Kéž vám sám Pán pokoje vždy a ve všem daruje pokoj. Pán s vámi všemi.

¹⁷JÁ PAVEL PŘIDÁVÁM POZDRAV SVOU VLASTNÍ RUKOU. TAKHLE SE POZNÁ KAŽDÝ MŮJ DOPIS – TAKHLE PÍŠU.

¹⁸Milost našeho Pána Ježíše Krista s vámi všemi.

^a13 někt. rukopisy jako první

1. LIST TIMOTEOVI

PAVEL, APOŠTOL Krista Ježíše z pověření Boha, našeho Spasitele, a Krista Ježíše, naší naděje,

²Timoteovi, vlastnímu synu ve víře:

Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a od Krista Ježíše, našeho Pána.

Cílem přikázání je láska

³Jak jsem tě už prosil cestou do Makedonie, zůstaň v Efesu a zakaž jistým lidem šířit odlišná učení. ⁴Ať už se přestanou zabývat báje a nekonečnými rodokmeny, které vedou jen k dohadování namísto naplňování Božího záměru ve víře. ⁵Cílem přikázání je přece láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry. ⁶Někteří ale z této cesty zbloudili a uchýlili se k prázdnému tlachání. ⁷Chtěli by být učiteli Zákona, přitom ale vůbec nechápou, co říkají ani na čem trvají.

⁸Víme, že Zákon je dobrý, pokud se dobře užívá. ⁹Je třeba mít na paměti, že Zákon není určen pro spravedlivého. Vztahuje se na zločince a buřiče, na bezbožné a hříšné, na bezvěrce, na ty, kterým není nic svaté, na otcovrahy, matkovrahy a vrahy vůbec, ¹⁰na smilníky, zvrhlíky, obchodníky s lidmi, na lháře, krivopřísežníky a na všechno ostatní, co je v rozporu se zdravým učením ¹¹podle slavného evangelia požeňnaného Boha, které mi bylo svěřeno.

Přišel spasit hříšníky

¹²Jsem vděčný Tomu, který mě zmocnil – Kristu Ježíši, našemu Pánu – že mě poctil tou výsadou, abych mu mohl sloužit. ¹³Předtím jsem byl rouhač, pronásledovatel a tyran, ale Bůh se nade mnou smiloval, neboť jsem ve své nevěře nevěděl, co dělám. ¹⁴Naš Pán mě pak ve své nesmírné milosti zahrnul vírou a láskou, která je v Kristu Ježíši.

¹⁵Je to jistá pravda – kéž by ji každý přijal: Kristus Ježíš přišel na svět, aby spasil hříšníky. Já jsem z nich nejhorší, ¹⁶ale proto se nade mnou Bůh smiloval, aby Kristus Ježíš na mně nejhorším ukázal svou bezmeznou trpělivost pro příklad těm, kdo v něho mají uvěřit k věčnému životu. ¹⁷Králi věků, nesmrtelnému, neviditelnému, jedinému Bohu buď čest a sláva na věky věků! Amen.

¹⁸Timoteji, synu, dávám ti tyto pokyny v souladu s proroctvími, jež o tobě zazněla. S jejich pomocí bojuj dobrý boj; ¹⁹uchovej si víru a dobré svědomí, které někteří zahodili, a proto ztroskotali ve víře. ²⁰Mezi nimi je i Hymenaios a Alexandr, které jsem vydal satanovi, aby se odnaučili rouhat.

Modlitby za všechny lidi

2 Především prosím, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy a díkůvzdání za všechny lidi, ²za krále i za všechny vysoko postavené, abychom mohli vést klidný a pokojný život ve vši zbožnosti a počestnosti. ³Tak je to správné a milé našemu Spasiteli Bohu, ⁴který chce, aby všichni lidé byli spasení a došli k poznání pravdy. ⁵Je přece jediný Bůh a jediný prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, ⁶který dal sám sebe jako výkupné za všechny lidi. Toto svědectví přišlo v pravý čas, ⁷a právě proto jsem byl určen za kazatele a apoštola (říkám pravdu, nelžu), za učitele pohanů ve víře a pravdě.

⁸Kdekoli se sejdete k modlitbě, chci, aby muži zvedali ruce ve svatosti, bez hněvu a dohadování. ⁹Pokud jde o ženy, ať se zdobí upraveným oděvem, cudně a rozumně, ne nápadnými účesy, zlatem, perlami nebo drahými róbmami, ¹⁰ale dobrými skutky, jak se sluší na ženy, které se hlásí ke zbožnosti.

¹¹Žena ať přijímá vyučování tiše a s veškerou poslušností. ¹²Nestrpím, aby žena poučovala nebo sekýrovala manžela. Ať je raději tiše, ¹³vždyť první byl stvořen Adam, teprve potom Eva. ¹⁴A nebyl to Adam, kdo se nechal svést, ale jeho žena byla svedena a padla do hříchu. ¹⁵V jejím mateřství je ovšem záchrana – její i všech těch, kdo vedou rozumný život ve víře, lásce a svatosti.

Krásná práce

3 Je pravda, že kdo chce spravovat církev, má zájem o krásnou práci. ²Správce však musí být bezúhonný: věrný manžel, ^astřídmý, rozvážný, pořádný, pohostinný a schopný učit. ³Nesmí to být opilec ani hrubián, ale vlídný, snášenlivý a nezištný člověk, ⁴který se dobře stará o rodinu a má poslušné a dobře vychované děti. ⁵(Když se někdo neumí postarat o vlastní rodinu, jak by mohl pečovat o Boží církev?) ⁶Nesmí to být nováček, aby nadut pýchou neupadl do ďáblova odsouzení. ⁷Musí mít dobrou pověst i mimo církev, aby neupadl do pomluv a do ďáblovy pasti.

⁸Služebníci^b v církvi ať jsou právě tak ušlechtilí: žádní pokrytci, opilci nebo prospěcháři, ⁹ale lidé, jejichž tajemství víry je v čistém svědomí. ¹⁰Ať jsou také nejdříve vyzkoušeni, a když se osvědčí, ať potom slouží. ¹¹Jejich ženy^c ať jsou právě tak ušlechtilé, ne klevetivé, ale střídmé a naprosto věrné. ¹²Služebníci musí být věrní manželé, kteří se dobře starají o své děti a rodiny. ¹³Ti, kdo se ve službě osvědčí, totiž získávají dobré postavení a významný hlas, pokud jde o víru v Krista Ježíše.

Tajemství zbožnosti

¹⁴Toto ti píšu v naději, že k tobě brzy přijdu. ¹⁵Kdybych se ale zdržel, chci, abys věděl, jak je třeba si počínat v Božím domě, což je církev živého Boha, pilíř a základna pravdy.

¹⁶Tajemství zbožnosti je bezesporu veliké:

On^d byl zjeven v těle,
ospravedlněn v Duchu,

^a2 dosl. manžel jedné ženy (též v. 12) ^b8 nebo Pomocníci (Skut 6:1–7; Flp 1:1)

^c11 nebo Ženy v této službě ^d16 někt. pozdější rukopisy Bůh

ukázán andělům,
zvěstován pohanům,
vírou přijat ve světě
a vyzvednut do slávy.

Buď příkladem

4 Duch říká jasně, že v posledních časech někteří lidé opustí víru, aby následovali bludné duchy a démonické nauky. ²Prolhaní pokrytci s cejchovaným svědomím ³budou lidi zrazovat od manželství a zakazovat jim jíst, co Bůh stvořil. Ti, kdo věří a znají pravdu, to však mají požívat s vděčností, ⁴neboť vše, co Bůh stvořil, je dobré a nic, co se přijímá s důkuvzdáním, není třeba odmítat; ⁵posvěcuje se to Božím slovem a modlitbou.

⁶Když budeš tyto věci připomínat sourozencům, budeš dobrý služebník Krista Ježíše, odkojený slovy víry a správného učení, které sis osvojil. ⁷Světské babské báje odmítej a raději se cvič ve zbožnosti. ⁸Tělesné cvičení má skrovný užitek, ale zbožnost je užitečná v každém ohledu, neboť má zaslíbení nynějšího života i toho budoucího. ⁹Kéž by každý přijal tuto pravdu. ¹⁰Proto se tak namáháme a svádíme takový boj, ^a že máme naději v živém Bohu, který je Spasitelem všech lidí, a zvláště věřících.

¹¹To jim předávej a uč. ¹²Nikdo ať tě nepodceňuje pro tvé mládí. Naopak, buď pro věřící příkladem ve slovu i skutku, v lásce, víře a čistotě. ¹³Než přijdu, věnuj se předčítání, kázání a vyučování. ¹⁴Nezanedbávej dar, který je v tobě; byl ti dán skrze proroctví a vkládání rukou staršovstva. ¹⁵O tom přemýšlej, v tom zůstávej, a všichni uvidí, jak rosteš. ¹⁶Všímej si sebe a svého učení. Pokračuj v tom, a tvá vytrvalost přinese spásu tobě i těm, kdo tě poslouchají.

Prokazujte úctu

5 Staršího nekárej, ale domlouvej mu jako otci, mladším jako bratrům, ²starším ženám jako matkám, mladším jako sestrám, ve vší čistotě.

³Prokazuj úctu osamělým vdovám. ⁴Pokud má vdova děti nebo vnuky, musejí se učit prokazovat zbožnost především vůči vlastní rodině a oplácet péči svým rodičům. Tak se to Bohu líbí. ⁵Skutečně opuštěná vdova spoléhá na Boha a dnem i nocí setrvává v prosbách a modlitbách. ⁶Ta, která si užívá, je ale mrtvá zaživa. ⁷Také toto jim klad na srdce, ať jsou bezúhonné. ⁸Kdo se nestará o své blízké, a zvláště o vlastní rodinu, zapřel víru a je horší než nevěřící.

⁹Mezi vdovy v péči církve ať je zahrnuta nejméně šedesátiletá, pokud byla věrnou manželkou, ^b ¹⁰je známá dobrými skutky, vychovala děti, přijímala hosty, myla nohy svatým, pomáhala souženým a věnovala se každému dobrému dílu.

¹¹Mladší vdovy ale započítat odmítej. Když je smyslnost odvede od Krista, budou se chtít vdát ¹²a trestuhodně poruší svůj původní slib věrnosti. ¹³Také by se učily marnit čas chozením po domech; a nejen marnit čas, ale klevetit, plést se do cizích věcí a říkat, co se nepatří. ¹⁴Proto bych rád, aby se mladší vdovy vdávaly, rodily děti, vedly domácnost a nedávaly nepříteli žádnou příležitost k pomluvám. ¹⁵Některé se už totiž odvrátily za satanem.

^a10 někt. rukopisy *snášíme urážky*

^b9 dosl. *manželkou jednoho muže*

¹⁶Jestliže má někdo věřící v příbuzenstvu vdovy, ať se o ně stará. Církev tak nebude přetížena a bude se moci postarat o vdovy, které jsou osamělé.

¹⁷Starší, kteří se dobře starají o církev, si zaslouží dvojnásobné uznání, zvláště ti, kdo mají namáhavou službu kázání a vyučování. ¹⁸Písmo přece říká: „Mlátičímu dobytčeti nedávej náhubek,“^a a jinde: „Dělník si zaslouží svou mzdu.“^b

¹⁹Obvinění proti staršímu nepřijímej, jedině když s ním přijdou dva nebo tři svědkové.^c ²⁰Ty, kteří hřeší, kářej přede všemi, aby i ostatní měli bázeň. ²¹Zapřísahám tě před Bohem, před Kristem Ježíšem i vyvolenými anděly, abys tyto věci dodržoval bez predsudků a nikdy se nechoval předpojatě.

²²Na nikoho nevkládej ruce ukvapeně a neměj účast na cizích hříších; zachovávej si čistotu.

²³Nepij už samotnou vodu, ale s ohledem na svůj žaludek a své časté nemoci užívej trochu vína.

²⁴Hříchy některých lidí jsou zjevné, ještě než přijde soud; hříchy jiných ale až potom. ²⁵Stejně tak i dobré skutky; některé jsou zjevné a ty ostatní nezůstanou skryty.

6 Všichni, kdo nosí otrocké jho, ať prokazují svým pánům veškerou úctu, aby Boží jméno a učení nemělo špatnou pověst. ²Mají-li za pány věřící, ať je jakožto bratry nectí o nic méně. Naopak, ať slouží tím lépe, neboť jejich dobrá práce přinese užitek věřícím a milovaným.

Kořen všeho zla

Těmto věcem vyučuj a na nich trvej. ³Učí-li někdo odlišně a nesouhlasí se zdravými slovy našeho Pána Ježíše Krista a tímto zbožným učením, ⁴je nadut pýchou a ničemu nerozumí. Libuje si jen v hádkách a slovních potyčkách, které jsou zdrojem nevráživosti, neshod, urážek, zlých domněnek ⁵a neustálých třenic. Tito lidé s porušenou myslí a zbavení pravdy se domnívají, že zbožnost je zdrojem zisku.

⁶Opravdu velikým ziskem je ovšem zbožnost, která umí být spokojená s tím, co má. ⁷Nic jsme na světě nepřinesli a nic si také neodneseme. ⁸Máme-li tedy jídlo a oděv, můžeme být spokojeni. ⁹Ti, kdo touží zbohatnout, upadají do pasti pokušení a do mnoha pošetilých a škodlivých tužeb stahujících lidi do zkázy a záhuby. ¹⁰Láska k penězům je totiž kořenem všeho zla; v honbě za nimi někteří zbloudili z cesty víry a sami si způsobili nesčetná muka.

Chop se věčného života

¹¹Ty ale jako Boží člověk od takových věcí utíkej a následuj spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost a mírnost. ¹²Bojuj ten dobrý boj víry. Chop se věčného života, k němuž jsi povolán a k němuž ses přihlásil jasným vyznáním před mnoha svědky.

¹³Před Bohem, který všemu dává život, a před Kristem Ježíšem, který pronesl jasné vyznání před Pontským Pilátem, ti kladu na srdce, ¹⁴abys toto přikázání zachovával bez poskvrny. Zůstaň bez úhony až do příchodu našeho Pána Ježíše Krista, ¹⁵který nastane v pravý čas, jenž určí ten požehnaný a jediný Vládce, Král kralujících a Pán panujících, ¹⁶který

^a18 Deut 25:4

^b18 Luk 10:7

^c19 Deut 19:15

jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle, kterého nikdo z lidí neviděl ani vidět nemůže a kterému patří čest a věčná moc. Amen.

¹⁷Těm, kdo jsou v tomto světě bohatí, klad' na srdce, ať nejsou domýšliví. Ať nespolehají na nejisté bohatství, ale na Boha, který nám dává hojnost všeho k užívání. ¹⁸Ať se věnují dobročinnosti, bohatnou v dobrých skutcích, jsou štědrí a děl' se s ostatními. ¹⁹Tak si nastřádají dobrý základ pro budoucnost a chopí se opravdového života.

²⁰Timoteji, opatruj, co ti bylo svěřeno. Vyhýbej se světským tlachům a rozporům toho, co je mylně nazýváno „poznáním“. ²¹Ti, kdo se stali jeho vyznavači, zbloudili ve víře. Milost s vámi.

2. LIST TIMOTEOVI

PAVEL, z Boží vůle apoštol Krista Ježíše, poslaný zvěstovat život zaslíbený v Kristu Ježíši,

²milovanému synu Timoteovi:

Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a od Krista Ježíše, našeho Pána.

Nestyd' se za evangelium

³Ve dne i v noci děkuji Bohu, jemuž sloužím s čistým svědomím tak jako naši předkové, když na tebe vzpomínám ve svých modlitbách. ⁴Nemohu zapomenout na tvé slzy; toužím tě znovu vidět a být naplněn radostí. ⁵Vzpomínám na upřímnou víru, kterou měla už tvá babička Lois, tvá matka Eunike a kterou, jak jsem přesvědčen, máš i ty.

⁶Proto ti připomínám, abys v sobě rozněcoval ten Boží dar, který jsi přijal skrze vkládání mých rukou. ⁷Bůh nám nedal ducha strachu, ale ducha síly, lásky a rozvahy. ⁸Proto se nestyd' za svědectví našeho Pána ani za mě, jeho vězně, ale v Boží síle se mnou snášej útrapy pro evangelium.

⁹Vždyť on nás spasil a povolal svatým povoláním; ne díky našim skutkům, ale díky jeho vlastnímu záměru a milosti, kterou nám v Kristu Ježíši udělil před začátkem věků. ¹⁰Tato milost se nyní projevila v příchodu našeho Spasitele, Krista Ježíše, který zrušil vládu smrti a skrze evangelium zjevil život a nesmrtelnost. ¹¹Právě to jsem povolán zvěstovat jako kazatel, apoštol a učitel. ¹²Proto snáším toto všechno a nestydím se za to, neboť vím, komu jsem uvěřil. A jsem si jist, že on je schopen zachovat to, co jsem mu svěřil, až do onoho dne.

¹³To, co jsi ode mě slyšel, měj za příklad zdravého učení. Zůstávej ve víře a lásce, která je v Kristu Ježíši. ¹⁴Skrze Ducha svatého, jenž v nás přebývá, opatruj ten vzácný poklad, který ti byl svěřen.

¹⁵Jak víš, všichni v Asii včetně Fygela a Hermogena se ode mě odvrátili. ¹⁶Kéž Pán prokáže milosrdenství Onesiforovu domu. Často mě přicházel povzbudit a nestydl se za mé řetězy. ¹⁷Naopak, když přišel do Říma, usilovně mě hledal, dokud mě nenašel. ¹⁸Kéž Pán dá, aby u něj v onen den došel milosrdenství. A jak moc mi pomohl v Efesu, víš nejlépe sám.

On zůstává věrný

2 Synu můj, čerpej sílu z milosti, která je v Kristu Ježíši. ²Co jsi ode mě slyšel před mnoha svědky, to svěřuj věrným lidem, kteří budou schopni učit zase další.

³Snášej útrapy jako dobrý voják Ježíše Krista. ⁴Nikdo v bojové službě se neplete do civilních záležitostí; jinak by s ním velitel nebyl spokojen. ⁵Ani žádný závodník nezíská věnec, nezavodí-li podle pravidel. ⁶I rolník musí

těžce pracovat předtím, než okusí úrodu. ⁷Přemýšlej o mých slovech; Pán ti dá, abys to všechno pochopil.

⁸Pamatuj, že Ježíš Kristus z Davidova semene byl vzkříšen z mrtvých – to je mé evangelium. ⁹Pro ně snáším útrapy, dokonce i okovy jako zločinec; ale Boží slovo není v okovech. ¹⁰Proto jsem ochoten všechno vydržet kvůli vyvoleným, aby i oni došli spásy a věčné slávy v Kristu Ježíši.

¹¹Toto je jistá pravda:

¹²Jestli jsme s ním zemřeli, budeme s ním žít.

Jestli vytrváme, budeme s ním kralovat.

¹³Jestli jej zapřeme, i on nás zapře.

Jestli jsme nevěrní, on zůstává věrný –
nemůže přece popřít sám sebe!

Boží základ stojí

¹⁴Tyto věci připomínej a zapřísahej bratry před Bohem, ať se nehádají o slova – nevede to k žádnému užitku, jen ke zkáze posluchačů. ¹⁵Usiluj, aby ses mohl před Bohem postavit jako osvědčený dělník, který se nemá zač stydět a který správně vykládá slovo pravdy. ¹⁶Vyhýbej se světským tlachům, které odvádějí lidi stále dál od Boha. ¹⁷Takové řeči se šíří jako rakovina. Vedou je lidé jako Hymenaios a Filetos, ¹⁸kteří zbloudili z cesty pravdy a podvracejí víru některých lidí řečmi o tom, že už nastalo vzkříšení.

¹⁹Boží základ však pevně stojí a nese tento nápis: „Hospodin ví, kdo mu patří,“ ^a a „Každý, kdo vyznává Pánovo jméno, ať opustí nepravost.“ ²⁰Ve velikém domě nejsou jen zlaté a stříbrné nádoby, ale také dřevěné a hlíněné; některé jsou na ozdobu a jiné na smetí. ²¹Kdo si zachová čistotu od věcí, které jsem zmínil, bude vzácnou nádobou, posvěcenou a velmi užitečnou pro Pána, připravenou pro každé dobré dílo.

²²Utíkej tedy od mladických tužeb a následuj spravedlnost, víru, lásku a pokoj spolu s ostatními, kdo vzývají Pána z čistého srdce. ²³Hloupé a nesmyslné spory však odmítej; víš přece, že plodí jen hádky. ²⁴A Pánův služebník nemá být hádavý, ale ke všem přívětivý a snášenlivý a má být schopen učit ²⁵a s vlídností napravovat odpůrce. Kdo ví? Bůh je může přivést k pokání, aby poznali pravdu ²⁶a probrali se z ďáblovy pasti, do níž se nechali lapit, aby konali jeho vůli.

Poslední dny

3 Buď si jist, že v posledních dnech nastanou těžké časy. ²Lidé budou milovat jen sami sebe a své peníze; budou vychloubační, arogantní, urážliví, vzpurní k rodičům, nevďeční, bezbožní, ³bezcitní, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, bezuzdní, nepřátelé dobra, ⁴zrádci, lehkomyšní, domýšliví, milovníci rozkoše spíše než milovníci Boha. ⁵Navenek sice budou ztělesněná zbožnost, ale její moc budou popírat. Od takových se odvracej.

⁶Jsou mezi nimi i tací, kteří se vtírají do rodin, aby si získávali všelijaké ženské tížené vlastními hříchy a vedené nejrůznějšími touhami, ⁷které se pořád chtějí učit, ale nikdy nemohou dojít k poznání pravdy. ⁸Tito lidé se zkaženou myslí a falešnou vírou nyní odporují pravdě, tak jako kdysi

Jannes a Jambres odporovali Mojžíšovi. ⁹Daleko se však nedostanou; jejich pošetilost bude zřejmá všem tak jako kdysi pošetilost těch dvou.

Poslední výzva

¹⁰Ty sis však osvojil mé učení, můj způsob života, můj záměr, mou víru, trpělivost, lásku a vytrvalost. ¹¹Poznal jsi pronásledování a utrpení, která mě potkala v Antiochii, v Ikoniu a v Lystře. Jaká pronásledování jsem přestál! Pán mě ale ze všech vysvobodil. ¹²Právě tak budou pronásledování všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši. ¹³Se zlými lidmi a šarlatány to bude stále horší – budou svádět druhé, sami svedeni.

¹⁴Ty však zůstávej v tom, čemu ses naučil. Víš, že je to pravda, neboť víš, od koho ses učil. ¹⁵Od dětství přece znáš svatá Písma, která ti dokáží dát moudrost ke spasení skrze víru v Krista Ježíše. ¹⁶Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je nanejvýš užitečné. Vyučuje nás a usvědčuje, napravuje a vychovává ve spravedlnosti, ¹⁷aby byl Boží člověk dokonale připraven a vybaven ke každému dobrému dílu.

4 Zapřísahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, až přijde nastolit své království: ²Hlásej Slovo, buď připraven vhod i nevhod, usvědčuj, napomínej, povzbuzuj a vyučuj s nejvyšší trpělivostí. ³Přijde totiž doba, kdy lidé nestrpí zdravé učení, ale budou se podle vlastních chutí obklopotvat učiteli, kteří jim budou lechtat sluch. ⁴Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájm. ⁵Ty však buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo kazatele evangelia, naplň svou službu.

Dokončený běh

⁶Já už totiž začínám být obětován; přišel čas mého odchodu. ⁷Bojoval jsem dobrý boj, svůj běh jsem dokončil, víru jsem zachoval. ⁸Teď na mne čeká koruna spravedlnosti, kterou mi v onen den udělí Pán, ten spravedlivý soudce – a nejen mně, ale všem těm, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod.

⁹Udělej vše, abys ke mně brzy přišel. ¹⁰Démas si zamiloval tento svět a opustil mě; odešel do Tesaloniky, Krescens do Galacie, Titus do Dalmácie. ¹¹Jediný Lukáš se mnou zůstal. Vyzvedni Marka a přiveď ho s sebou; velmi potřebuji jeho pomoc. ¹²(Tychika jsem totiž poslal do Efesu.) ¹³Až půjdeš, přines mi plášť, který jsem nechal v Troadě u Karpa, a knihy, zvláště pergameny.

¹⁴Kovář Alexandr mi velmi ublížil; Pán mu odplatí podle jeho skutků. ¹⁵Dávej si na něj pozor, protože tvrdě odporoval našim slovům.

¹⁶Při mé první obhajobě se za mne nikdo nepostavil. Všichni mě opustili – kéž jim to není počítáno! ¹⁷Pán ale stál při mně a posílil mě, aby mé kázání bylo završeno a mohly je slyšet všechny národy. Byl jsem tedy vysvobozen ze lví tlamy. ¹⁸A Pán mě vysvobodí od všeho zlého a zachová mě pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věky věků! Amen.

¹⁹Pozdravuj Priscillu s Akvilou i Onesiforův dům. ²⁰Erastos zůstal v Korintu, Trofima jsem nechal nemocného v Milétu.

²¹Udělej vše, abys ke mně přišel, než začne zima. Pozdravuje tě Eubulos, Pudens, Linus, Klaudia a všichni sourozenci.

²²Pán buď s tvým duchem. Milost s vámi.

LIST TITOVÍ

PAVEL, Boží SLUŽEBNÍK a apoštol Ježíše Krista, poslaný zvěstovat Božím vyvoleným víru, aby poznali pravdu a žili zbožně ² v naději věčného života. Bůh, který nikdy nelže, nám tento život zaslíbil před začátkem věků ³ a toto své slovo zjevil v pravý čas skrze kázání, jež mi z nařízení našeho Spasitele Boha bylo svěřeno.

⁴Titovi, vlastnímu synu v obecné víře:

Milost a pokoj od Boha Otce a od Krista Ježíše, našeho Spasitele.

Čistým vše čisté

⁵Nechal jsem tě na Krétě proto, abys dal do pořádku to, co ještě zbývá, a podle mých pokynů ustanovil po městech starší. ⁶Takový člověk musí být bezúhonný: věrný manžel, ^a který má věřící děti, jimž nelze vytknout prostopášnost nebo vzpouru. ⁷Představený musí být jakožto Boží správce bezúhonný; nesmí být samolibý, vznětlivý, opilec, hrubián ani prospěchář, ⁸ale pohostinný, milovník dobra, rozvázný, spravedlivý, svatý a ukázněný. ⁹Musí se pevně držet spolehlivých slov Pánova učení, tak aby uměl nejen povzbuzovat zdravým učním, ale i přemáhat odpůrce.

¹⁰Je totiž spousta buřičů, žvanilů a svůdců, zvláště mezi obřezanými, ¹¹a těm se musejí zacpat ústa. Pro mrzký zisk učí nemístným věcem a rozvracejí tak celé rodiny. ¹²Jeden z nich, jejich vlastní prorok, řekl: „Krétané jsou věční lháři, zlé bestie, líné pupky!“ ^b ¹³Měl úplnou pravdu. Proto je přísně napomínej, ať jsou zdraví ve víře ¹⁴a nezapývají se židovskými bájemi a příkazy lidí, kteří se odvracejí od pravdy.

¹⁵Čistým je vše čisté; nečistým a nevěřícím však není čisté nic – nemají totiž čistou mysl ani svědomí. ¹⁶Prohlašuji, že znají Boha, ale svými skutky to popírají. Jsou nesnesitelní, nepovlní a nepřipravení konat jakékoli dobro.

Jak žít na tomto světě

2 Ty ale vyučuj, co patří ke zdravému učení. ²Starší muži ať jsou střídmí, ušlechtilí, rozvázní a zdraví ve víře, lásce a trpělivosti.

³Také starší ženy ať se chovají, jak se sluší na svaté: ať nepomlouvají a nepropadají opilství, ale jsou vzorem dobroty. ⁴Ať učí mladé ženy milovat své muže a děti, ⁵být zdrženlivé a cudné, pečovat o domácnost, být laskavé a poddané manželům, aby Boží slovo nemělo špatnou pověst.

⁶Podobně napomínej ke zdrženlivosti i mladíky. ⁷Ty sám buď vždy příkladem správného jednání. V učení měj poctivost a vážnost, ⁸mluv zdravé slovo, proti němuž nelze nic namítnout, aby byl každý protivník zahanben a nemohl o nás říci nic zlého.

⁹Služebníky uč, ať se podřizují svým pánům, ať jsou vždy příjemní, ať neodmouvají ¹⁰a neokrádají, ale jsou věrní a naprosto spolehliví. Tak budou vždy ozdobou učení našeho Spasitele Boha.

^a6 dosl. manžel jedné ženy
př. Kr.)

^b12 výrok krétského filosofa Epimenida z Knóssu (6. stol.

¹¹Boží spásná milost se totiž zjevila všem lidem. ¹²Učí nás, abychom se zřekli bezbožnosti a světských žádostí a žili na tomto světě rozvážně, spravedlivě a zbožně, ¹³v očekávání té pozeňnané naděje – slavného příchodu našeho velikého Boha a Spasitele Ježíše Krista. ¹⁴On dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti a očistil si pro sebe zvláštní lid, horlivý konat dobro.

¹⁵Toto uč. Povzbuzuj je a napomínej s veškerým důrazem. Nikdo ať tebou nepohrdá.

Koupeľ znovuzrozeň

3 Připomínej jim, ať se poslušně podřizují vládcům a vrchnostem, ať jsou vždy připraveni konat dobro, ²ať o nikom nemluví zle, ať jsou snášenliví, laskaví a vůči všem lidem ať vždy prokazují vládnost.

³I my jsme přece bývali nerozumní, nepovolní a oklamání. Otročili jsme vášním a rozkoším, žili jsme v zášti a závisti, byli jsme odporní a plní vzájemné nenávisť. ⁴Když se však ukázala laskavost a lidumilnost našeho Spasitele Boha, ⁵spasil nás – ne pro naše spravedlivé skutky, ale pro své milosrdenství. Poskytl nám koupeľ znovuzrozeň a obnoveň Ducha svatého, ⁶kterého na nás vylil v hojnosti skrze našeho Spasitele Ježíše Krista. ⁷Jeho milostí jsme takto ospravedlněni, abychom se stali dědici věčného života, který očekáváme.

⁸Toto je jistá pravda a chci, abys na ní trval: ať se ti, kdo věří v Boha, usilovně věnují správněmu jednání. To je totiž dobré a užitečné pro lidi. ⁹Hloupým hádkám, vykládání rodokmenů, svárům a zákonickým sporům se ale vyhýbej, neboť jsou neplodné a marné. ¹⁰Rozvratníka po prvním a druhém napomenutí vyobcuj. ¹¹Věď, že takový člověk je zkažený a hřeší, odsouzen sám sebou.

¹²Až k tobě pošlu Artema nebo Tychika, udělej vše, abys ke mně přišel do Nikopole, neboť jsem se rozhodl strávit tam zimu. ¹³Právníka Zénu a Apolla pečlivě vyprav na cestu, aby jim nic nescházelo. ¹⁴Ti, kdo patří k nám, ať se učí věnovat správněmu jednání, aby uměli pomáhat v nouzi a nebyli neužiteční.

¹⁵Všichni, kdo jsou se mnou, tě pozdravují. Pozdrav ty, kteří nás milují ve víře.

Milost s vámi všemi.

LIST FILEMONOVI

PAVEL, VĚZEŇ Ježíše Krista, a bratr Timoteus
Filemonovi, našemu milému příteli a spolupracovníku, ²sestře Apfii,
našemu spolubojovníku Archipovi i církvi ve tvém domě:

³Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Štědrost víry

⁴Kdykoli tě zmiňuji ve svých modlitbách, děkuji svému Bohu, ⁵neboť se doslýchám o tvé víře v Pána Ježíše a lásce ke všem svatým. ⁶Modlím se, aby se sdílení tvé víry naplno projevilo díky poznání všeho dobrého, co máme v Kristu. ⁷Tvá láska nám přináší velikou radost a povzbuzení, bratře, neboť jsi potěšil srdce svatých.

Prosba za Onezima

⁸Proto ačkoli bych ti mohl v Kristu směle přikázat, co se patří, ⁹pro lásku raději prosím – já Pavel, už stařec a teď také vězeň Krista Ježíše. ¹⁰Prosím tě ohledně svého syna, jehož jsem zplodil ve vězení, Onezima, ^a ¹¹který ti kdysi nebyl prospěšný, ale nyní je velmi prospěšný tobě i mně.

¹²Posílám ti ho zpět jako své vlastní srdce. ¹³Chtěl jsem si ho nechat u sebe, aby mi v mém vězení pro evangelium sloužil místo tebe, ¹⁴ale nechtěl jsem nic udělat bez tvého vědomí, aby tvůj dobrý skutek nebyl vynucený, ale dobrovolný. ¹⁵Snad proto ti byl načas vzdálen, abys ho přijal navždy – ¹⁶ne již jako otroka, ale jako někoho, kdo je více než otrok, a sice milovaný bratr. Je mi obzvlášť drahý, a čím spíše tobě, ať už v lidském smyslu nebo v Pánu.

¹⁷Máš-li mě za společníka, přijmi ho jako mne. ¹⁸Pokud ti způsobil nějakou škodu nebo něco dluží, přičti to mně. ¹⁹TOTO PÍŠU JÁ PAVEL SVOU VLASTNÍ RUKOU: JÁ TO ZAPLATÍM! Snad ti nemusím připomínat, že mi dlužíš i sám sebe.

²⁰Nuže, bratře, ať z tebe mám v Pánu užitek i já; potěš mé srdce v Pánu.

²¹Píšu ti v jistotě o tvé poslušnosti a vím, že uděláš více, než žádám.

²²A ještě něco – připrav pro mě pokoj. Doufám totiž, že se k vám díky vašim modlitbám budu moci vrátit.

²³Pozdravuje tě Epafras, můj spoluvězeň v Kristu Ježíši, ²⁴a moji spolupracovníci Marek, Aristarchos, Démas a Lukáš.

²⁵Milost Pána Ježíše Krista s vaším duchem.

^a10 řec. *Onezimos* znamená *Užitečný*

LIST ŽIDŮM

MNOHOKRÁT A MNOHA ZPŮSOBY mluvil kdysi Bůh k otcům skrze proroky, ²ale v těchto posledních dnech mluvil k nám skrze svého Syna, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil celý svět. ³On je jasem jeho slávy a vyjádřením jeho podstaty; svým mocným slovem nese vše, co je. On se postaral o očištění hříchů a poté usedl po pravici Velebnosti na výsostech.

Vznešenější než andělé

⁴Tento Syn o tolik převyšuje anděly, oč vznešenějšího jména se mu dostalo. ⁵Vždyť kterému z andělů Bůh kdy řekl:

„Ty jsi můj Syn,
já jsem ode dneška Otcem tvým“?^a

A znovu:

„Já jemu budu otcem
a on mi bude Synem.“^b

⁶A znovu, když přivádí Prvorozeného na svět, říká:

„Klanějte se mu všichni Boží andělé!“^c

⁷O andělech sice říká:

„Ze svých poslů činí vichry,
ze svých služebníků plameny,“^d

⁸ale o Synu říká:

„Tvůj trůn, Bože, trvá na věčné věky,
žezlo spravedlnosti je žezlo vlády tvé.

⁹Miluješ spravedlnost a zlo nenávidíš;
to proto tě Bůh, tvůj Bůh, pomazal
olejem radosti nad společníky tvé.“^e

¹⁰A dále:

„Na počátku jsi, Pane, zemi založil,
dílem tvých rukou jsou nebesa.

^a5 Žalm 2:7

^b5 2.Sam 7:14; 1.Let 17:13

^c6 Žalm 97:7

^d7 Žalm 104:4

^e9 Žalm 45:7–8

¹¹ Ona pominou, ty budeš vždy,
všechna se jako šaty obnosí.
¹² Svineš je jako plášť
a jako roucho budou změněna,
ty však jsi tentýž –
tvá léta neskončí!^a

¹³ A kterému z andělů kdy řekl:

„Seď po mé pravici,
než ti tvé nepřátele k nohám položím“^b

¹⁴ Andělé jsou ovšem pouzí služebníci, duchové posílaní sloužit těm, jimž se má dostat spásy.

Co je člověk?

2 Proto se musíme tím pečlivěji držet toho, co jsme slyšeli, a nenechat se proudem unášet pryč. ²Jestliže už slovo, které zvěstovali andělé, bylo závazné, takže každý přestupek a každou neposlušnost stihl spravedlivý trest, ³jak bychom tedy unikli my, kdybychom opomíjeli takového spasení? Na počátku je zvěstoval sám Pán a nám je potvrdili ti, kteří jej slyšali, ⁴což Bůh podle své vůle zároveň dosvědčoval znameními a divy, různými zázraky a udílením Ducha svatého.

⁵Ten budoucí svět, o němž mluvíme, Bůh nesvěřil andělům. ⁶Písmo na jednom místě prohlašuje:

„Co je člověk, že na něj pamatuješ,
co je lidský tvor, že tě zajímá?
⁷ O málo nižším než anděly jsi jej stvořil,
slávou a ctí jsi korunoval jej,^c
⁸k jeho nohám jsi složil vše.“^d

Když tedy vše položil do jeho moci, nezbylo nic, co by mu nepoddal. Teď ovšem ještě nevidíme, že by vše bylo v jeho moci. ⁹Vidíme ale Ježíše – který se stal o málo nižším než andělé – jak je nyní pro utrpení smrti korunován slávou a ctí, neboť z Boží milosti zakusil smrt za nás za všechny.

Kristovi sourozenci

¹⁰Ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, se totiž rozhodl přivést mnoho synů do slávy, a tak považoval za vhodné přivést původce jejich spasení k cíli skrze utrpení. ¹¹Ten, který posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, jsou totiž všichni z jednoho Otce. Proto se nestydí nazývat je svými sourozenci, ¹²když říká:

„Svým bratrům budu zvěstovat tvé jméno,
uprostřed shromáždění tě budu velebit.“^e

^a12 Žalm 102:26–28
rukou jsi jej ustanovil.

^b13 Žalm 110:1
^d8 Žalm 8:5–7

^c7 Někt. rukopisy přidávají *nad dílem svých*
^e12 Žalm 22:23

¹³Jinde říká:

„Já na něj budu spoléhat,“

a pokračuje:

„Hle, já a děti, které mi dal Bůh.“^a

¹⁴A protože děti jsou si příbuzné tělem a krví, právě tak se i on stal člověkem, aby svou smrtí zlomil moc toho, který měl moc smrti (to jest ďábla),¹⁵a osvobodil ty, které strach ze smrti po celý život držel v otroctví. ¹⁶Neujímá se přece andělů, ale Abrahamova semene se ujímá. ^b¹⁷Proto se musel ve všem připodobnit svým sourozencům, aby se před Bohem stal jejich milosrdným a věrným veleknězem a mohl vykonat obět smíření za hříchy lidu. ^c¹⁸Protože sám trpěl ve svých zkouškách, může teď pomoci těm, kdo procházejí zkouškami.

Věrnější než Mojžíš

3 A proto, moji svatí bratři, společníci v nebeském povolání, hleďte na apoštola a velekněze našeho vyznání, Ježíše, ²kteřý byl věrný Tomu, jenž ho ustanovil, tak jako Mojžíš byl věrný v celém Božím domě. ^d³On si ovšem zaslouží větší slávu než Mojžíš, tak jako má větší čest stavitel než sám dům. ⁴Každý dům přece někdo postavil a stavelem všeho je Bůh. ⁵Ano, Mojžíš byl jako služebník věrný v celém Božím domě, aby dosvědčil to, co mělo být řečeno později, ⁶ale Kristus byl jakožto Syn věrný nad svým domem. A jeho dům jsme my, pokud si udržíme tu smělou důvěru a hrdou naději.

Nebud'te zatvrzelí

⁷Proto, jak říká Duch svatý:

„Dnes, když ho uslyšíte mluvit,

⁸nebud'te zatvrzelí jako tehdy při vzpouře,
v den pokušení na poušti.

⁹Vaši otcové mě dráždili a pokoušeli –
co umím, viděli po čtyřicet let!

¹⁰Roztrpčen tím pokolením jsem tehdy řekl:
Srdce těch lidí jen stále bloudí,
mé cesty vůbec neznají.

¹¹Rozhněván jsem tenkrát odpřisáhl:
Do mého odpočinku nikdy nevtroučí!“^e

¹²Dávejte pozor, bratři, aby někdo z vás neměl zlé a nevěrné srdce, které by se odvracelo od živého Boha. ¹³Raději se navzájem denně povzbuzujte, dokud ještě platí ono „Dnes“, aby se někdo z vás nedal oklamat hříchem a zatvrdit. ¹⁴Jsm'e přece Kristovými společníky – pokud si tu počáteční jistotu neochvějně udržíme až do konce. ¹⁵Jak říká:

^a13 Iza 8:17–18

^b16 Iza 41:8–10

^c17 Lev 16:30, 32

^d2 Num 12:7

^e11 Žalm

95:7–11

„Dnes, když ho uslyšíte mluvit,
nebuďte zatvrzelí jako tehdy při vzpouře.“^a

¹⁶Kdo se však vzbouřil, i když ho slyšel mluvit – nebyli to snad všichni, kdo s Mojžíšem vyšli z Egypta? ¹⁷Kdo jej roztrpčoval po celých čtyřicet let? Kdo jiný než ti hříšníci, jejichž těla padla na poušti? ¹⁸A komu odpřisáhl, že nev kročí do jeho odpočinku? Přece těm, kdo odmítali poslechnout! ¹⁹Vidíme tedy, že nemohli vejít kvůli nevěře.

Vejděme do odpočinku

4 Zaslíbení o vstupu do jeho odpočinku stále platí, a tak si dejme pozor, aby se neukázalo, že je někdo z vás minul. ²I nám přece byla zvěstována dobrá zpráva, stejně jako jim. Slyšené slovo jim ale nepomohlo, neboť se u posluchačů nesetkalo s vírou. ³Do odpočinku tedy vcházíme jen my, kteří jsme uvěřili. On přece řekl:

„Rozhněván jsem tenkrát odpřisáhl:
Do mého odpočinku nikdy nev kročí!“^c

Jeho dílo je ovšem hotové už od stvoření světa. ⁴Písmo přece na jednom místě mluví o sedmém dni takto: „Sedmého dne Bůh odpočinul ode všech svých skutků,“^d a jinde zase: „Do mého odpočinku nikdy nev kročí!“^e

⁶Možnost vejít do odpočinku tedy stále trvá, ale ti, jimž byla tehdy zvěstována dobrá zpráva, do něj kvůli své neposlušnosti nevešli. ⁷Proto Bůh znovu označuje nějaký den jako „Dnes“, když o mnoho později říká Davidovými ústy (jak už bylo řečeno):

„Dnes, když ho uslyšíte mluvit,
nebuďte zatvrzelí.“^e

⁸Kdyby je totiž Jozue uvedl do odpočinku, Bůh by pak už nemluvil o jiném dni. ⁹Proto tedy Božímu lidu nadále zůstává svátek. ¹⁰Vždyť ten, kdo vstoupil do jeho odpočinku, odpočinul od svých skutků, tak jako Bůh odpočinul od svých. ¹¹Usilujme tedy vejít do toho odpočinku, aby snad někdo po jejich příkladu nepadl kvůli neposlušnosti.

¹²Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč. Proniká až k rozhraní duše a ducha, až do morku a kloubů, až do srdce, kde zkoumá jeho myšlenky a úmysly. ¹³Nic v celém stvoření před ním není skryté; všechno je nahé a obnažené před očima Toho, jemuž musíme složit účet.

Soucitnější než Áron

¹⁴Když máme tak úžasného velekněze – Božího Syna Ježíše, který vešel až do nebe – držíme se pevně svého vyznání. ¹⁵Nemáme ovšem velekněze neschopného cítit s našimi slabostmi, ale takového, který byl v každém ohledu zkoušen jako my, avšak zůstal bez hříchu. ¹⁶Proto přistupme k trůnu milosti se smělou důvěrou, abychom došli milosrdenství a naši milost, když potřebujeme pomoci.

^a15 Žalm 95:7–8

^b2 mnoho raných rukopisů *neboť nesdíleli víru těch, kdo poslechli*

^c3, 5 Žalm 95:11

^d4 Gen 2:2

^e7 Žalm 95:7–8

5 Každý velekněz bývá vybírán z lidí, aby jako jejich zástupce přinášel Bohu dary a oběti za jejich hříchy.² Dovede být shovívavý k nevědomým a zbloudilým – vždyť i on sám podléhá slabosti,³ a proto musí obětovat nejen za hříchy lidu, ale i za vlastní.⁴ Tuto čest si nikdo nemůže přivlastnit, ale musí ho povolat Bůh tak jako Árona.

⁵Právě tak si ani Kristus nepřivlastnil slávu velekněze, ale dal mu ji Ten, který mu řekl:

„Ty jsi můj Syn,
já jsem ode dneška Otcem tvým.“^a

⁶A jak říká zase jinde:

„Jsi knězem navěky
podle řádu Melchisedechova.“^b

⁷On za svého pozemského života přinášel s hlasitým křikem a slzami modlitby a prosby Tomu, který ho mohl uchránit před smrtí, a ve své úzkosti byl vyslyšen. ⁸Ačkoli byl Boží Syn, naučil se z toho, co vytrpěl, poslušnosti. ⁹Jakmile dosáhl cíle, stal se pro všechny, kdo jej poslouchají, původcem věčného spasení, ¹⁰když ho Bůh jmenoval veleknězem podle Melchisedechova řádu.

Směřujme k dospělosti

¹¹Měli bychom o něm ještě mnoho co říci, ale je to těžké vysvětlovat, protože jste líní naslouchat. ¹²Po takové době už byste sami měli být učiteli, ale potřebujete, aby vám někdo znovu vysvětloval základní pravdy Božího slova. Jsou z vás kojenci – potřebujete mléko, a ne hutný pokrm. ¹³Kdokoli se živí mlékem, protože nepřivykl slovu spravedlnosti, je ještě nemluvně. ¹⁴Hutný pokrm je ale pro dospělé, to jest pro ty, kdo mají smysly zkušeností vycvičené k rozeznání dobrého a zlého.

6 Nechme už tedy úvodních řečí o Kristu a směřujme k dospělosti. Nepokládejme znovu základy – ať už je to pokání z mrtvých skutků, víra v Boha, ²učení o křtech, vkládání rukou, vzkříšení z mrtvých a o věčném soudu. ³Dá-li Bůh, vydáme se dál.

⁴Pro ty, kdo byli už jednou osvíceni, kdo okusili ten nebeský dar, získali podíl na Duchu svatém, ⁵okusili dobrotu Božího slova i moc budoucího věku, ⁶a přesto odpadli, pro ty je nemožné znovu se vrátit k pokání. Znovu by tak pro sebe křížovali Božího Syna, znovu by ho vydávali potupě! ⁷Když země vsákně vydatné deště a vydá zemědělcům dobrou úrodu, je na ní Boží požehnání. ⁸Pokud však plodí jen bodláčí a trní, je bezcenná a blížká prokletí – nakonec ji čeká spálení.

⁹Milování, přestože takto mluvíme, jsme si o vás jisti něčím lepším – tím, co se týká spasení. ¹⁰Bůh není nespravedlivý, aby zapomněl na vaši námahu a na lásku, kterou jste prokazovali jeho jménu, když jste sloužili a dosud sloužíte svatým. ¹¹Toužíme však, aby každý z vás tuto horlivost projevoval až do konce, kdy se splní naše naděje. ¹²Proto nebudte líní, ale řiďte se příkladem těch, kdo skrze víru a trpělivost dosáhli zaslíbení.

Boží přísaha

¹³Když totiž Bůh dával zaslíbení Abrahamovi, neměl, při kom větším by přísahal, a tak přísahal sám při sobě:

¹⁴ „Jistě ti nesmírně požehnám
a nesmírně tě rozmnožím.“^a

¹⁵Abraham pak díky trpělivosti dosáhl zaslíbení.

¹⁶Lidé vždy přísahají při někom vyšším a přísaha je pro ně potvrzením, o němž nemůže být spor. ¹⁷Bůh ovšem chtěl dědicům zaslíbení přesvědčivě ukázat nezvratnost svého rozhodnutí, a tak svůj slib stvrdil přísahou. ¹⁸A protože je nemožné, aby Bůh lhal, stávají se tyto dvě nezvratné věci mocným povzbuzením pro nás, kdo jsme našli útočiště v nabídnuté naději.

¹⁹Tuto naději máme jako kotvu duše, bezpečnou, pevnou a sahající až dovnitř za oponu, ²⁰kam za nás vstoupil náš předchůdce Ježíš, který se na věky stal veleknězem podle Melchisedechova řádu.

Melchisedech

7 Tento Melchisedech, král Sálemu a kněz Nejvyššího Boha, vyšel vstříc Abrahamovi, který se vracel od vítězství nad králi; dal mu požehnání ^{2a} a Abraham mu ze všeho oddělil desátek. ^b Jeho jméno se v první řadě vykládá jako „Král spravedlnosti“, dále je to také král Sálemu, což znamená „král pokoje“. ³Bez otce a matky, bez rodokmenu, bez narození a úmrtí, podoben Božímu Synu zůstává knězem navždycky.

⁴Považte, jak vznešený musel být, když mu sám otec Abraham dal desátek z kořisti! ⁵Synové Leviho, kteří zastávají kněžský úřad, mají podle Zákona oprávnění přijímat desátky od lidu, to jest od svých bratrů, kteří tak jako oni vzešli z Abrahamových beder. ⁶Melchisedech, který ani nepochází z jejich rodokmenu, však přijal desátek od samotného Abrahama a dal požehnání tomu, který měl zaslíbení od Boha! ⁷Je nesporné, že požehnání přijímá menší od většího. ⁸Zde tedy přijímají desátky smrtelní lidé, ale tam někdo, o kom se tvrdí, že žije. ⁹Dalo by se dokonce říci, že skrze Abrahama dal desátek i Levi, který desátky přijímá, ¹⁰neboť byl ještě v otcových bedrech, když mu Melchisedech vyšel vstříc.

Lepší kněžství

¹¹Kdyby levitské kněžství vedlo k dokonalosti (kvůli níž byl lidu dán Zákon), proč by ještě bylo potřeba, aby povstal jiný kněz podle Melchisedechova řádu, a nebyl jmenován podle Áronova řádu? ¹²Se změnou kněžství ovšem nutně nastává i změna Zákona. ¹³Ten, o kom se tu mluví, přece patří k jinému pokolení, z něhož nikdy nikdo u oltáře nesloužil. ¹⁴Jak známo, náš Pán pochází z Judy, a ohledně toho pokolení se Mojžíš o kněžích vůbec nezmiňoval.

¹⁵Je tedy nade vší pochybnost zřejmé, že nastupuje jiný kněz, podobný Melchisedechovi, ¹⁶ne podle tělesných pravidel Zákona, ale podle moci nesmrtelného života. ¹⁷Jak dosvědčuje Písmo:

^a14 Gen 22:17

^b2 Gen 14:17–20

„Jsi knězem navěky
podle řádu Melchisedechova.“^a

¹⁸Tím se ruší to staré přikázání jako nedostatečné a neúčinné ¹⁹(Zákon přece nikoho k dokonalosti nepřivedl) a zároveň se zavádí něco lepšího: naděje, která nás přibližuje k Bohu.

²⁰A navíc, nestalo se to bez přísahy. Oni se totiž stávali kněžími bez přísahy, ²¹on však skrze přísahu. Bylo mu přece řečeno:

„Hospodin přísahal a nebude litovat:
Jsi knězem navěky.“^a

²²A tak se Ježíš stal ručitelem mnohem lepší smlouvy.

²³A dále: levitských kněží muselo být mnoho, protože jim smrt bránila zůstat v úřadu, ²⁴ale jeho kněžství je trvalé, protože žije navěky. ²⁵Proto také může dokonale spasit ty, kdo skrze něj přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval.

²⁶Přesně takového velekněze jsme potřebovali! Je svatý, nevinný, neposkrvněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad sama nebesa. ²⁷Nemusí jako tamti velekněží denně obětovat nejprve za své vlastní hříchy a potom za hříchy lidu, neboť to udělal jednou provždy, když obětoval sám sebe. ²⁸Zákon ustanovuje za velekněze lidi, kteří mají své slabosti, ale slovo přísahy, jež přišla po Zákonu, ustanovuje Syna, který je dokonalý na věky.

Lepší smlouva

8 To hlavní, o čem tu mluvíme, je ovšem to, že máme takového velekněze, který usedl po pravici trůnu Velebnosti v nebesích. ²On je služebníkem té pravé svatyně – stánku, který nepostavil člověk, ale Hospodin.

³Každý velekněz je pověřen přinášet dary a oběti. Bylo tedy potřeba, aby i on měl co obětovat. ⁴Zde na zemi by však ani nemohl být knězem, neboť zdejší kněží obětují dary podle Zákona, ⁵čímž slouží obrazu a stínu toho, co je v nebi. Tak to přece bylo sděleno Mojžíšovi, když měl dokončit stánek: „Hleď, abys vše udělal podle vzoru, který jsi viděl na této hoře.“^b

⁶Ježíši však byla svěřena mnohem vznešenější služba, neboť se stal prostředníkem lepší smlouvy, založené na lepších zaslíbeních. ⁷Kdyby té první smlouvě nebylo co vytknout, nebylo by ji potřeba nahrazovat jinou. ⁸Bůh ale svůj lid kárá, když říká:

„Hle, přicházejí dny, praví Hospodin,
kdy uzavřu novou smlouvu
s domem Izraele a s domem Judy.

⁹Ne ovšem takovou smlouvu,
jakou jsem uzavřel s jejich otci
v den, kdy jsem je vzal za ruku
a vyvedl je z Egypta.

Vždyť oni tuto mou smlouvu nedodrželi,
a já jsem se od nich odvrátil, praví Hospodin.

^a17, 21 Žalm 110:4

^b5 Exod 25:40

- ¹⁰ Nuže, toto je smlouva, kterou po těch dnech uzavřu s domem Izraele, praví Hospodin: Své zákony vložím do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Pak budu jejich Bohem a oni mým lidem.
- ¹¹ Jeden už nebude druhého poučovat, každý už nebude bratra nabádat: „Poznej Hospodina!“ Všichni, od nejmenšího až po největšího z nich, mne totiž budou znát.
- ¹² Tehdy se slituji nad jejich vinami a na jejich hříchy nevzpomenu nikdy víc.“^a

¹³Když tedy Bůh mluví o „nové smlouvě“, prohlašuje tu první za starou; a to, co stárne a chátrá, nutně zaniká.

Lepší bohoslužba

9 Ta první smlouva měla svá pravidla bohoslužby a také svatyni, ovšem pozemskou. ²Byl vztyčen stánek, v jehož první části, zvané svatyně, byl svícen, stůl a chleby předložení. ³Za oponou pak byla druhá část, zvaná nejsvětější svatyně. ⁴K ní patřil zlatý kadidlový oltář a truhla smlouvy, ze všech stran obložená zlatem, v níž byl zlatý džbán s manou, Áronova hůl, která rozkvetla, a desky smlouvy. ⁵Nad truhlou byli cherubové Boží slávy, kteří zastíňovali slitovnici. O tom všem ale teď není třeba mluvit dopodrobna.

⁶Od doby, kdy byl stánek vztyčen, vcházejí kněží neustále do jeho první části, kde konají bohoslužbu. ⁷Do té druhé však jen jednou za rok vchází samotný velekněz, a to ne bez krve, kterou obětuje za sebe i za hříchy lidu, spáchané v nevědomosti. ⁸Tím Duch svatý ukazuje na to, že dokud stál ten první stánek, nebyla ještě zjevena cesta do pravé svatyně. ⁹V rámci toho dočasného podobenství se obětují dary a oběti, které však nikdy nemohou dokonale očistit svědomí toho, kdo se té bohoslužby účastní. ¹⁰Všechna ta tělesná pravidla o pokrmech, nápojích a různých omýváních platila jen do času nápravy.

¹¹Kristus však, jako velekněz dobra, jež mělo přijít, prošel větším a dokonalejším stánkem, který nebyl postaven rukama,^b to jest stánkem, který nepatří k tomuto stvoření. ¹²Jednou provždy vstoupil do nejsvětější svatyně, a to ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví, a tak nám zajistil věčné vykoupení. ¹³Může-li pokropení krví kozlů a býků spolu s popelem jalovice tělesně očišťovat a posvěcovat poskvrněné,^c ¹⁴čím spíše krev neposkvrněného Krista, který sám sebe obětoval Bohu skrze věčného Ducha, očistí naše svědomí od mrtvých skutků ke službě živému Bohu?

Lepší oběť

¹⁵Kristus zemřel, aby vykoupil hříchy spáchané za první smlouvy, a tak se stal prostředníkem nové smlouvy, aby všichni povolání mohli přijmout zaslíbené věčné dědictví. ¹⁶U závěti^d se totiž musí prokázat smrt toho, kdo

^a12 Jer 31:31–34 ^b11 Marek 14:58 (Skut 7:48; 17:24) ^c13 Lev 16:11–19; Num 19:1–9

^d16 řec. *diathéké* znamená *smlouva* (v. 15) i *závěť* (v. 16–17)

ji pořídil. ¹⁷Účinnost má pouze závěť zemřelých; dokud zůstavitel žije, závěť nenabývá platnosti.

¹⁸Proto ani ta první smlouva nebyla uzavřena bez krve: ¹⁹Když Mojžíš přednesl všemu lidu všechna přikázání Zákona, vzal krev telat a kozlů s vodou, rudou vlnou a yzopem a pokropil knihu Zákona i všechny lid ²⁰se slovy: „Toto je krev smlouvy, kterou s vámi Bůh uzavřel.“^a ²¹Právě tak pokropil tou krví i stánek a všechno bohoslužebné náčiní. ²²Podle Zákona se téměř všechno očišťuje krví a bez prolití krve není odpuštění.

²³Takto bylo potřeba očišťovat obrazy nebeských věcí; samy nebeské věci však vyžadují lepší oběti. ²⁴Kristus přece nepřišel do svatyně udělané rukama (jež je pouhým zobrazením té pravé), ale do samotného nebe, aby se za nás postavil před Boží tvář. ²⁵Také tam nepřišel proto, aby se obětoval znovu a znovu, jako když velekněz každoročně vchází do nejsvětější svatyně s cizí krví ²⁶(to by pak musel od stvoření světa trpět už mnohokrát), ale ukázal se teď na konci věků, aby svou obětí jednou provždy smazal hřích.

²⁷Lidem je určeno jednou zemřít, a potom je čeká soud. ²⁸Právě tak se Kristus jednou obětoval, aby snal hříchy mnohých, a podruhé se ukáže ne už kvůli hříchu, ale pro spásu těch, kdo na něj čekají.

Konec všech obětí

10 Zákon je pouhým stínem dobra, jež mělo přijít, nikoli jeho skutečným obrazem. Neustálé každoroční obětování přece nikdy nemůže ty, kdo je přináší, přivést k dokonalosti. ²(Jinak by je účastníci této bohoslužby už dávno přestali přinášet, protože by byli jednou provždy očištěni od hříšného svědomí.) ³Těmito obětmi se ale hříchy jen každoročně připomínají; ⁴krev býků a kozlů přece nemůže hříchy nikdy odstranit.

⁵A proto Kristus, když přichází na svět, říká:

„Oběti ani dary sis nepřál,
místo toho jsi mi tělo připravil;
⁶zápaly a oběti za hřích neoblíbil sis.
⁷Tedy jsem řekl: Zde jsem, Bože,
jako je o mně v Knize napsáno,
přicházím konat vůli tvou.“^b

⁸Nejprve řekl: „Oběti ani dary, zápaly ani oběti za hřích“ (jež se obětuji podle Zákona) „sis nepřál a neoblíbil,“ ⁹a potom dodal: „Zde jsem, abych konal tvou vůli.“ Tak ruší to první, aby ustanovil to druhé. ¹⁰A to je ta vůle, v níž jsme jednou provždy posvěceni skrze obětování těla Ježíše Krista.

¹¹Každý kněz denně pokračuje v bohoslužbě, při níž znovu a znovu přináší stejné oběti, které nikdy nemohou odstranit hříchy. ¹²Kristus však obětoval za hříchy jedinou obět a usedl navždy po Boží pravici. ¹³Od té doby čeká, až mu budou nepřátelé položeni k nohám,^c ¹⁴neboť jedinou obětí přivedl ty, které posvěcuje, k věčné dokonalosti.

¹⁵Totéž nám dosvědčuje i Duch svatý. Nejdříve totiž říká:

¹⁶„Toto je smlouva, kterou s nimi
po těch dnech uzavřu, praví Hospodin:

^a20 Exod 24:8 (srov. Mat 26:27)

^b7 Žalm 40:7–9

^c13 Žalm 110:1

Své zákony vložím do jejich srdce
a vepíší jim je do mysli,^a

¹⁷a potom dodává:

„Už nikdy nevzpomenu
na jejich hříchy a zločiny.“^a

¹⁸Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, nejsou už za ně potřeba oběti.

Nová a živá cesta

¹⁹Bratři, díky Ježíšově krvi teď máme svobodný přístup do té pravé svatyně ²⁰tou novou a živou cestou, kterou nám otevřel skrze oponu, to jest jeho tělo. ²¹Máme také velikého kněze nad Božím domem, ²²a proto přistupme s opravdovým srdcem, v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od špatného svědomí a s tělem omytým čistou vodou.

²³Držme se neochvějně naděje, kterou vyznáváme – vždyť Ten, který dal zaslíbení, je věrný. ²⁴Věnujme se jedni druhým, povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům ²⁵a neopouštějme naše společné shromáždění, jak mají někteří ve zvyku. Raději se napomínejme, a to tím více, čím více vidíme, že se blíží ten den.

²⁶Jestliže totiž poté, co jsme poznali pravdu, vědomě pokračujeme v hříchu, nezbyvá nám už žádná oběť za hříchy, ²⁷ale jen hrozná očekávání Božího soudu, kdy zuřící oheň pohltí jeho odpůrce. ²⁸Kdokoli pohrdl Mojžíšovým zákonem, na základě výpovědi dvou nebo tří svědků bez milosti umírá.^b ²⁹Představte si, čím přísnější trest zasluhuje ten, kdo pošlapal Božího Syna, přestal si cenit krve smlouvy, jíž byl posvěcen, a potupil Ducha milosti! ³⁰Víme přece, kdo řekl:

„Má je pomsta, já zjednám odplatu,“

a dodal:

„Hospodin bude soudit svůj lid.“^c

³¹Jak hrozný je upadnout do rukou živého Boha!

³²Rozpomeňte se na dřívější dny – kolik zápasů a utrpení jste po svém osvícení museli podstoupit! ³³Někdy vás veřejně vystavovali urážkám a ponižování, jindy jste se sami postavili za ty, s nimiž se takto zacházelo. ³⁴Poznali jste utrpení vězňů a s radostí jste snesli ztrátu svého majetku, vědomi si toho, že vás čeká lepší a trvalé bohatství.

³⁵Nezahazujte proto svou smělou důvěru – vždyť bude bohatě odměněna! ³⁶Potřebujete však vytrvalost, abyste vykonali Boží vůli, a tak dosáhli zaslíbení. Vždyť:

³⁷„Už velmi, velmi brzy
přijde Ten, který má přijít, a neopozdí se.

^a17 Jer 31:33–34

^b28 Deut 17:2–7

^c30 Deut 32:35–36; Žalm 135:14

³⁸Můj spravedlivý bude žít z víry,^a
odpadlík je mi však z duše protivný.^b

³⁹My ovšem neodpadáme k záhubě, ale věříme k záchraně.

Co je víra

11 Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, jež nedáme. ²Díky ní naši předkové došli u Boha uznání.

³Vírou rozumíme, že vesmír byl stvořen Božím slovem, takže to, co vidíme, nevzniklo z ničeho viditelného.

⁴Vírou Ábel přinesl Bohu lepší oběť nežli Kain. Díky ní byl uznán za spravedlivého (neboť Bůh přijal jeho dary), a přestože zemřel, díky ní dosud mluví.

⁵Vírou byl Enoch odsud vzat, aby nespátl smrt: „zmizel, neboť ho Bůh vzal.“^c Ještě než byl vzat, měl pověst Božího oblíbence ⁶a bez víry si přece jeho oblibu nikdo nezíská. Kdo přichází k Bohu, musí věřit, že Bůh je a že odměňuje ty, kdo jej hledají.

⁷Vírou Noe, varován o tom, co ještě nebylo vidět, v Boží bázni postavil archu, v níž se zachránila jeho rodina. Tak zahanbil svět a stal se dědicem spravedlnosti, která je z víry.

⁸Vírou Abraham poslechl Boží volání, aby šel na místo, jež měl dědičně získat. Přestože nevěděl, kam jde, vydal se na cestu. ⁹Vírou se přistěhoval do zaslíbené země, jakkoli byla cizí, a bydl v ní ve stanech stejně jako Izák a Jákob, dědicové téhož zaslíbení. ¹⁰Vyhlížel totiž město, které má základy, město, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh.

¹¹Vírou také neplodná Sára i přes svůj pokročilý věk přijala moc k početí potomka, přesvědčena o věrnosti Toho, který dal zaslíbení. ¹²A tak z jednoho už nemohoucího muže vzešlo bezpočet potomků, jako je hvězd na nebi a písku na mořském břehu.^d

¹³Tito všichni zemřeli ve víře, aniž dosáhli zaslíbení. Jen je zdálky zahlédli, vítali je a vyznávali, že jsou na zemi cizinci a přistěhovalci. ¹⁴Ti, kdo takto mluví, dávají najevo, že touží po vlasti. ¹⁵Kdyby měli na mysli tu, kterou opustili, měli přece dost času k návratu. ¹⁶Oni však toužili po lepší vlasti – po té nebeské. Sám Bůh se proto nestydí nazývat se jejich Bohem, neboť jim připravil město.

¹⁷Vírou Abraham ve své zkoušce obětoval Izáka. Ten, který přijal zaslíbení, obětoval svého jediného syna, ¹⁸o němž bylo řečeno: „Tvé símě bude povoláno v Izákovi.“^e ¹⁹Počítal totiž s tím, že Bůh je schopen i křísit z mrtvých; a odtud ho také (obrazně řečeno) přijal.

²⁰Vírou Izák požehnal Jákobovi a Ezauovi ohledně budoucích věcí.

²¹Vírou umírající Jákob požehnal každému z Josefových synů a „poklonil se, opřen o svou hůl.“^f

²²Vírou se Josef, předtím než skonal, zmínil o odchodu Izraelitů z Egypta a řekl jim, jak mají naložit s jeho kostmi.

²³Vírou byl Mojžíš po narození tři měsíce ukrýván svými rodiči. Když viděli, jak je to dítě krásné,^g nenechali se zastrašit královým rozkazem.

²⁴Vírou se Mojžíš, jakmile dospěl, zřekl postavení faraonova vnuka.

²⁵Dal přednost útrapám Božího lidu před pomíjivým hříšným požitkem.

^a38 nebo žít díky své věrnosti ^b38 Abk 2:3–4 ^c5 Gen 5:24 ^d12 Gen 15:5; 22:17

^e18 Gen 21:12 ^f21 Gen 47:31 (LXX) ^g23 Exod 2:2

²⁶Kristova potupa mu byla dražší než všechny egyptské poklady, neboť se díval až k odplatě. ²⁷Vírou opustil Egypt a nedal se zastrašit královým hněvem. Vytrval, jako by viděl Neviditelného. ²⁸Vírou slavil Hod beránka a skropení krví, takže se jich zhoubce prvorozených nedotkl.

²⁹Vírou přešli Rudé moře jako po suché zemi; když se však o to pokusili Egyptané, zmizeli v hlubině.

³⁰Vírou padly zdi Jericha, když je obcházeli sedm dní.

³¹Vírou nevěstka Rachab pokojně přijala špehy, a tak nezahynula s neposlušnými.

³²Mám pokračovat ještě dál? Není dost času, abych vyprávěl o Gedeonovi, Barákovi, Samsonovi, Jiftachovi, Davidovi, Samuelovi a prorocích. ³³Ti skrze víru dobývali království, konali spravedlnost, docházeli zaslíbení, zavírali tlamy lvům, ³⁴přemáhali žár ohně, unikali ostří meče, bývali posilnění v slabosti, stávali se silnými v boji a obraceli na útěk vojska cizinců.

³⁵Ženám se jejich mrtví vraceli vzkříšení.

Jiní šli na mučidla, když odmítli propuštění, aby dosáhli něčeho lepšího – vzkříšení. ³⁶Další zakoušeli výsměch a bičování a také okovy a vězení. ³⁷Bývali kamenováni, řezáni pilou,^a zabíjeni mečem, chodili v ovčích a kozlích kůžích – strádající, pronásledovaní a trpící. ³⁸Svět jich nebyl hoden. Bloudili po pustinách a horách, po jeskyních a zemských roklinách.

³⁹Ti všichni díky víře došli u Boha uznání. Přesto však nedosáhli zaslíbení, ⁴⁰neboť Bůh zamýšlel něco lepšího pro nás – proto neměli dojít k cíli bez nás.

Boží výchova

12 Když jsme tedy obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme i my každou přítěž i hřích, který nás tak snadno svazuje, a vytrvale pokračujme v běhu, ležícím před námi. ²Nespouštějme oči z Ježíše, původce a završitele naší víry, který pro radost, ležící před ním, nedbal na hanbu, podstoupil kříž a usedl po pravici Božího trůnu. ³Uvědomte si, jaké nepřátelství hříšníků vůči sobě vydržel, abyste neochabli a neklesali na duchu.

⁴Ještě jste se v souboji s hříchem nevzepřeli až do krve. ⁵Copak jste zapomněli na povzbuzení, kterým vás oslovuje jako své syny?

„Hospodinovo poučení, synu, neodmítej,
když tě napravuje, nezoufej.

⁶Vždyť koho miluje Hospodin, toho vychovává
a trestá každého, koho přijímá za syna.“^b

⁷Když podstupujete zkoušky, je to pro vaši výchovu; Bůh se k vám chová jako k vlastním dětem. Je snad dítě, které otec netrestá? ⁸Výchovou procházejí všichni; bez ní byste tedy nebyli jeho děti, leda nevlastní. ⁹Když jsme si vážili svých tělesných otců, kteří nás vychovávali, neměli bychom se tím spíše poddat Otci duchů a získat život? ¹⁰Oni nás vychovávali krátce a podle svého uvážení, on ale pro náš vlastní prospěch, abychom došli podílu na jeho svatosti. ¹¹Výchova se v dané chvíli nikdy nezdá příjemná, ale krušná, později však těm, kdo jí prošli, přináší ovoce spravedlnosti a pokoje.

^a37 někt. rukopisy *pokoušení* ^b6 Přís 3:11–12

¹²Proto „dodejte síly ochabujícím rukám i podlomeným kolenům“
¹³a „zaveďte své kroky na přímé cesty,“^a aby to, co kulhá, zcela neochrnulo, ale raději bylo uzdraveno.

Neotřesitelné království

¹⁴Usilujte o pokoj se všemi lidmi a o svatost, bez níž nikdo neuvidí Pána.
¹⁵Dávejte pozor, aby se někdo nepřipravil o Boží milost a aby se nerozbujel nějaký kořen hořkosti, který by nakazil a poškodil mnohé. ¹⁶Ať se z nikoho nestane nevěrník nebo bezbožník jako Ezau, který prodal své prvorozenství za jediný pokrm. ¹⁷Víte přece, že když potom chtěl zdědit požehnání, byl odmítnut (ačkoli se jej s pláčem dožadoval), neboť nenašel příležitost k pokání.

¹⁸Nepřistoupili jste přece k hmatatelné hoře, k hořícímu ohni, k mračnu, temnotě a vichřici, ¹⁹k troubení polnice a k hlasu znějícímu tak, že když jej slyšeli, prosili, aby k nim už nemluvil. ²⁰(Nemohli totiž snést to, co se jim přikazovalo: „Kdyby se i jen zvíře dotklo té hory, bude ukamenováno.“^b

²¹Byla to tak hrozná podívaná, že Mojžíš řekl: „Až se třesu hrůzou.“^c)

²²Přistoupili jste ale k hoře Sion a k městu živého Boha – nebeskému Jeruzalému, k nespočetnému zástupu andělů, ²³k slavnostnímu shromáždění, k církvi prvorozených, kteří jsou zapsáni v nebesích, k Bohu, soudci všech, k duchům spravedlivých, kteří došli cíle; ²⁴k prostředníku nové smlouvy Ježíši a ke skropení krví, která mluví lépe než Ábelova.

²⁵Hleďte, abyste neodmítli Toho, který k vám mluví. Jestliže neunikli ti, kteří odmítli toho, kdo na zemi vydával Boží pokyny, čím spíše neunikneme my, odvracíme-li se od Toho, který je z nebe. ²⁶Jeho hlas tehdy otřásal zemí, nyní však slibuje: „Ještě jednou otřesu nejenom zemí, ale i nebem.“^d ²⁷A to, že řekl „ještě jednou...“, ukazuje na odstranění všeho, co je otřesitelné (to jest udělané), aby tak zůstalo to, co je neotřesitelné.

²⁸My však přijímáme království, jež je neotřesitelné, a proto budme vděční a služme Bohu tak, jak se mu líbí, s úctou a posvátnou bázní.
²⁹Vždyť náš Bůh je stravující oheň.^e

Žijte v lásce

13 Bratrská láska ať zůstává. ²Nezapomínejte na pohostinnost – díky ní někteří nevědomky hostili anděly! ³Pamatujte na vězně, jako byste byli ve vězení s nimi; pamatujte na trpící jako ti, kdo také mají tělo.

⁴Manželství ať si všichni váží a manželské lože ať je bez poskvrny, vždyť smilníky a cizoložníky čeká Boží soud. ⁵Veďte nezištný život a buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť on řekl:

„Nikdy tě neopustím
a nikdy nenechám,“^f

⁶takže můžeme vyznat s důvěrou:

„Hospodin je můj zastánce, nebudu se bát.
Co by mi mohl člověk udělat?“^g

^a13 Iza 35:3; Přís 4:26

^b20 Exod 19:12–13

^c21 Deut 9:19

^d26 Ageus 2:6

^e29 Deut 4:24; 9:3

^f5 Deut 31:6, 8

^g6 Žalm 118:6

⁷Pamatujte na své vůdce, kteří vám předložili Boží slovo; všimněte si výsledku jejich života a berte si příklad z jejich víry. ⁸Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.

⁹Nenechte se unášet všelijakým podivným učením. Je lepší posilovat své srdce milostí než pokrmy, které svým stoupencům nijak nepomohly. ¹⁰Máme oltář, z něhož nemají právo jíst ti, kdo slouží stánku. ¹¹Těla zvířat, jejichž krev přináší velekněz do nejsvětější svatyně jako oběť za hřích, bývají pálena venku za stany. ^a ¹²Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví. ¹³Vyjděme tedy k němu ven za stany a nesme jeho potupu, ¹⁴neboť zde nemáme trvalé město, ale toužíme po tom budoucím. ¹⁵Skrze něj neustále přinášejme Bohu oběť chvály, totiž ovoce rtů, ^bvyznávajících jeho jméno. ¹⁶Nezapomínejte ovšem na dobročinnost a štědrost, neboť takové oběti jsou Bohu příjemné.

¹⁷Poslouchajte ty, kteří vás vedou, a buďte poddajní; bdí totiž nad vašimi životy jako ti, kdo budou muset složit účty. Ať to mohou dělat s radostí, a ne s naříkáním – to by vám přece nebylo prospěšné.

Bůh pokoje

¹⁸Modlete se za nás. Jsme si jistí, že máme čisté svědomí, neboť se za všech okolností snažíme jednat správně. ¹⁹Velice vás tedy prosím o modlitby, abych se k vám mohl co nejdříve vrátit.

²⁰Bůh pokoje, který pro krev věčné smlouvy vzkřísil z mrtvých našeho Pána Ježíše, toho velikého Pastýře ovcí, ²¹kéž vás opatří vším dobrým, abyste konali jeho vůli, a působí v nás, co je v jeho očích příjemné, skrze Ježíše Krista, jemuž buď sláva na věky věků. Amen.

²²Prosím vás, bratři, přijměte toto slovo povzbuzení; vždyť jsem vám napsal jen krátce. ²³Vězte, že náš bratr Timoteus už je propuštěn. Přijde-li brzy, navštívím vás s ním.

²⁴Pozdravte všechny, kteří vás vedou, i všechny svaté. Pozdravují vás bratři z Itálie.

²⁵Milost s vámi všemi.

^a11 Lev 16:27

^b15 Iza 57:19

LIST JAKUBŮV

JAKUB, SLUŽEBNÍK BOHA a Pána Ježíše Krista, zdraví dvanáct pokolení v diaspoře.

Zkoušky a pokušení

²Mějte z toho jen radost, bratři moji, kdykoli upadáte do různých zkoušek. ³Víte přece, že zkoušení vaší víry přináší vytrvalost. ⁴Nechte však vytrvalost dozrát, abyste byli dokonalí a úplní a nic vám nescházelo.

⁵Schází-li někomu z vás moudrost, ať žádá Boha, a ten mu ji dá – je přece štědrý ke všem a bez výhrad! ⁶Ať ale žádá ve víře a bez pochybností. Kdo pochybuje, podobá se totiž mořské vlně, větrem bičované a hnané sem a tam. ⁷Ať nikdo takový nečeká, že od Pána něco dostane – ⁸člověk s dvojakou myslí je totiž ve všem nestálý.

⁹Ať se bratr, který je nízko, raduje ze svého povýšení ¹⁰a bohatý ze svého ponížení; pomine totiž jako polní květ. ¹¹Když vyjde slunce a přijde žár, usychá tráva a vadne květ; ze vši té nádhery nic nezbyvá. Právě tak uvadne boháč při všech svých počinech.

¹²Blaze člověku, který prochází zkouškou! Až se osvědčí, získá korunu života, kterou Pán zaslíbil těm, kdo ho milují. ¹³Když je však někdo pokoušen, ať nikdy nefíká, že to pokušení je od Boha. Jako Bůh nemůže být pokoušen zlým, tak také sám nikoho nepokouší. ¹⁴Když je někdo pokoušen, vždycky jej vleče a vábí jeho vlastní chtíč. ¹⁵Chtíč, jakmile počne, rodí hřích a hřích, když dospěje, plodí smrt.

¹⁶Nepleťte se, milovaní bratři! ¹⁷Všechno dobré a dokonalé je dar shůry od Otce světél, u něhož není žádná změna, žádný proměnlivý stín. ¹⁸Ze své vůle nás zplodil slovem pravdy, abychom byli prvotinou jeho stvoření.

Ryzí zbožnost

¹⁹Víte, milovaní bratři, že každý člověk má být pohotový k slyšení, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu. ²⁰Lidský hněv přece k spravedlnosti před Bohem nevede. ²¹Odhoďte proto všechnu špinu a spoustu špatností a s krotkostí přijímejte zaseté Slovo, které má moc spasit vaše duše.

²²Tím slovem je ale potřeba se řídit – nenamlouvejte si, že mu stačí naslouchat! ²³Kdo Slovu naslouchá, ale neřídí se jím, podobá se člověku, který se vidí v zrcadle, ²⁴ale když odejde, hned zapomene, jak vypadal. ²⁵Kdo však zahlédl dokonalý zákon svobody a drží se jej, blaze jemu ve všem, co dělá! Nezapomíná totiž, co slyšel, ale naplňuje to skutkem.

²⁶Pokud si někdo myslí, že je zbožný, a přitom neumí zvládnout vlastní jazyk, ten klame sám sebe a jeho zbožnost je k ničemu. ²⁷Čistá a ryzí zbožnost před Bohem a Otcem je toto: pomáhat sirotkům a vdovám v jejich nouzi a chránit se před špinou světa.

Víra a předpojatost

2 Bratři moji, nespojujte víru našeho slavného Pána Ježíše Krista s předpojatostí. ²Co když do vašeho shromáždění přijde člověk v nádherných šatech a se zlatým prstenem a za ním chudák ve špinavých hadrech? ³Budete-li se věnovat tomu nádherně oblečenému a řeknete mu: „Posaď se prosím sem,“ ale tomu chudákovi řeknete: „Někde si stoupni nebo si sedni na zem“ – ⁴copak tím mezi sebou neděláte rozdíly? Neposuzujete lidi špatným měřítkem?

⁵Poslouchejte, milovaní bratři: Copak Bůh nevyvolil chudáky tohoto světa, aby byli bohatí ve víře? Nemají právě oni zdědit království, které Bůh zaslíbil těm, kdo jej milují? ⁶Vy ale chudého klidně ponížíte! Nejsou to přitom právě bohatí, kdo vás utiskuje a vláčí po soudech? ⁷Nerouhají se právě oni tomu vzácnému jménu, kterým jste označeni?

⁸Pokud opravdu plníte královský zákon, jak praví Písmo: „Miluj svého bližního jako sám sebe,“ ^a dobře děláte. ⁹Jste-li však předpojatí, hřešíte a Zákon vás usvědčuje jako viníky. ¹⁰Kdo by totiž dodržoval celý Zákon, ale v jednom bodě selhal, provinil se ve všech. ¹¹Tentýž, kdo řekl: „Necizolož,“ řekl také: „Nezabíjej.“ ^bPokud tedy necizoložíš, ale zabíjíš, přestupuješ Zákon.

¹²Proto mluvte a jednejte jako lidé, kteří mají být souzeni podle zákona svobody. ¹³Toho, kdo nebyl milosrdný, čeká nemilosrdný soud. Milosrdenství však nad soudem vítězí.

Víra a skutky

¹⁴K čemu to je, bratři moji, když někdo tvrdí, že má víru, ale neprojevuje se to skutky? Copak ho taková víra zachrání? ¹⁵Co když bratr nebo sestra nebudou mít co jíst anebo co na sebe? ¹⁶Když jim řeknete: „Jděte v pokoji, ať je vám teplo a dobře se najeďte,“ ale nedáte jim, co potřebují k životu, k čemu to bude? ¹⁷Právě tak víra bez skutků, víra sama o sobě, je mrtvá.

¹⁸Někdo na to řekne: „Jeden má víru, druhý zase skutky.“

Nuže, ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na svých skutcích. ¹⁹Ty věříš, že je jediný Bůh? Dobře děláš. Tomu ale věří i démoni – a třesou se! ²⁰Kdy už pochopíš, ty blázne, že víra bez skutků je jalová? ^d

²¹Nebyl snad náš otec Abraham ospravedlněn na základě skutků, když přinesl svého syna Izáka na oltář? ²²Vidíš? Víra podporovala jeho skutky a díky těm skutkům jeho víra došla naplnění! ²³Tak se stalo, co říká Písmo: „Abraham uvěřil Bohu a to mu bylo počítáno za spravedlnost“ ^e a byl označen za Božího přítele. ^f ²⁴Vidíte? Člověk je ospravedlňován díky skutkům, a ne jen díky víře.

²⁵Nebyla podobně na základě skutků ospravedlněna také nevěstka Rachab, když přijala ony špehy a potom je poslala pryč jinudy? ²⁶Takže: jako je tělo bez ducha mrtvé, stejně tak je mrtvá i víra bez skutků.

Jazyk je oheň

3 Nesazte se mnozí stát učiteli, bratři moji – vezte, že budeme souzeni přísněji. ²Všichni přece v mnohém chybuje. Kdo nechybuje ve slově, dosáhl dokonalosti a je schopen se ovládat v každém ohledu. ³Když dáme koním do huby udidlo, abychom je zkrotili, můžeme pak ovládat

^a8 Lev 19:18 (Mat 5:44; 22:37–40)

^b11 Exod 20:13–14; Deut 5:17–18

^c19 Deut 6:4

^d20 někt. rukopisy *mrtvá*

^e23 Gen 15:6

^f23 2.Let 20:7; Iza 41:8

celé jejich tělo. ⁴I mohutné lodě hnané prudkým větrem řídí malé kormidlo, kamkoli kormidelník chce. ⁵Stejně tak i jazyk je malý sval, ale co všechno dokáže!

Považte, jak dokáže maličký oheň zapálit veliký les. ⁶I jazyk je oheň! Mezi všemi orgány našeho těla představuje jazyk svět zla. Poskvvrňuje celé tělo a spaluje celý běh života, neboť je rozpalován peklem. ⁷Lidstvo se pokouší zkrotit každý druh zvířat, ptáků, plazů i mořských tvorů a daří se mu to, ⁸ale jazyk žádný člověk zkrotit neumí. Je to nezvládnutelné zlo, plné smrtelného jedu. ⁹Jím dobrořečíme Pánu a Otci, jím také zlořečíme lidem stvořeným k Boží podobě. ¹⁰Ze stejných úst vychází žehnání i proklínání. Bratři moji, tak to nemá být! ¹¹Chrlí snad pramen ze stejného ústí sladkou i hořkou vodu? ¹²Může snad, bratři moji, fíkovník plodit olivy anebo vinná réva fíky? Stejně tak solný pramen nevydává sladkou vodu.

Moudrost šůry

¹³Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať to prokáže svými skutky – ušlechtilým životem ve vlídné moudrosti. ¹⁴Máte-li však v srdci hořkou závist a svárliivost, nechlubte se a nelžete proti pravdě. ¹⁵To není moudrost přicházející šůry, ale ta pozemská, pudová a ďábelská. ¹⁶Kde je totiž závist a svárliivost, tam vzniká nepokoj a kdejaká špatnost.

¹⁷Moudrost, která je šůry, je ale především čistá, dále pokojná, vlídná, povolná, plná milosrdenství a dobrého ovoce, nestranná a nepokrytecká. ¹⁸Ti, kdo rozsévají pokoj, sklídí ovoce spravedlnosti.

Pokorné zahrne milostí

4 Odkud pocházejí boje a sváry mezi vámi? Nepůsobí je snad vaše choutky, které se ve vás perou? ²Dychtíte, ale nemáte, vraždíte a závidíte, ale nemůžete dosáhnout, bojujete a válčíte, ale nemáte, protože neprosíte. ³Prosíte, ale nedostáváte, protože prosíte zle, abyste uspokojili své vlastní choutky.

⁴Vy nevěrníci! Nevíte, že přátelství se světem znamená nepřátelství s Bohem? Kdokoli se rozhodne být přítelem světa, stává se Božím nepřítelem. ⁵Anebo si myslíte, že Písmo mluví naprázdno? Copak Duch, který v nás přebývá, vede k nevraživosti? ⁶Naopak, nabízí úžasnou milost! Říká přece:

„Bůh se staví proti pyšným,
pokorné ale zahrne milostí.“^a

⁷Poddejte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, ⁸přiblížte se Bohu a přiblíží se vám. Umyjte své ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce, vy, kdo máte dvojakou mysl. ⁹Dejte se do bědování, truchlete a plačte! Váš smích ať se obrátí v nářek a vaše radost v sklíčenost. ¹⁰Pokořte se před Pánovou tváří a on vás povýší.

Tři varování

¹¹Bratři, nepomlouvejte jedni druhé. Kdo pomlouvá nebo soudí svého bratra, pomlouvá a soudí Zákon. Pokud soudíš Zákon, přestal jsi být plni-

telem Zákona a stal ses jeho soudcem. ¹²Zákonodárce a soudce je ale jen jeden! On může zachránit i zničit. Kdo vůbec jsi, že soudíš svého bližního?

¹³A teď vy, kdo říkáte: „Dnes nebo zítra se vypravíme do tamtoho města. Strávíme tam rok a vyděláme si obchodem“ – ¹⁴vy přece ani nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Nic než pára. Na chvíli se ukáže a pak mizí. ¹⁵Raději máte říci: „Dá-li Pán a budeme živí, uděláme to či ono.“ ¹⁶Vy se ale chlubit ve své namyšlenosti. Všechno takové chlubení je zlé. ¹⁷Umět jednat správně, ale nejednat je hřích.

5 A teď vy, boháči – plačte a naříkejte nad bídami, jež vás čekají. ²Vaše bohatství je shnilé, šaty vám sežrali moli, ³vaše zlato a stříbro zrezivělo. Ta rez bude svědčit proti vám a stráví vaše těla jako oheň. Nahromadili jste si poklad pro poslední dny! ⁴Slyšíte? To křičí mzda, kterou jste odepřeli dělníkům, kteří dřeli na vašich polích!^a Volání ženců došlo sluchu Hospodina zástupů! ⁵Žili jste na zemi v rozkoši a v počitcích; vykrmili jste se ke dni porážky! ⁶Odsoudili jste a zavraždili spravedlivého; on se nebránil.

Soudce přichází

⁷Bratři, buďte trpěliví až do Pánova příchodu. Víte, jak rolník očekává drahocennou úrodu země – trpělivě na ni čeká, dokud nepřijde raný i pozdní déšť. ⁸I vy tedy buďte trpěliví a pevní. Pánův příchod je blízko.

⁹Nestěžujte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli odsouzeni. Hle, Soudce už stojí ve dveřích! ¹⁰Za příklad odolnosti a trpělivosti si, bratři, vezměte proroky, kteří mluvili v Hospodinově jménu. ¹¹Víte, že říkáme: „Blaze těm, kteří vytrvali.“^b Slyšeli jste o Jobově vytrvalosti a viděli jste, co pro něj nakonec Pán připravil,^c vždyť „Hospodin je nesmírně milosrdný a soucitný.“^d

¹²Především však, bratři moji, nepřísahajte – ani při nebi, ani při zemi, ani žádnou jinou přísahou – ale ať vaše „Ano“ znamená ano a „Ne“ ne, abyste nebyli odsouzeni.^e

Modlitba dokáže mnoho

¹³Má někdo z vás trápení? Ať se modlí. Je někdo šťastný? Ať zpívá chvály.

¹⁴Je někdo z vás nemocný? Ať zavolá starší sboru a ti ať se za něj modlí a mažou ho olejem v Pánově jménu. ¹⁵Modlitba víry uzdraví nemocného, Pán ho pozdvihne, a pokud spáchal nějaké hříchy, bude mu odpuštěno.

¹⁶Vyznávejte si navzájem své hříchy a modlete se jedni za druhé, abyste byli uzdraveni. Vroucí modlitba spravedlivého dokáže mnoho. ¹⁷Eliáš byl člověk jako my, a když se horlivě modlil, aby nepršelo, na zemi nezapršelo tři a půl roku. ¹⁸Když se pak modlil znovu, nebe vydalo déšť a země úrodu.

¹⁹Bratři moji, může se stát, že někdo z vás zbloudí od pravdy a někdo ho obrátí zpět. ²⁰Vězte, že ten, kdo odvrátí hříšníka od jeho bludné cesty, zachrání jeho duši před smrtí a přikryje množství hříchů.^f

^a4 Lev 19:13; Deut 24:14–15; Mal 3:5 ^b11 Mat 10:22; 24:13 ^c11 Job 42:12–17

^d11 Exod 34:6; Num 14:18 ^e12 Mat 5:34–37 ^f20 Přís 10:12 (1.Pet 4:8)

1. LIST PETRŮV

PETR, APOŠTOL Ježíše Krista,
přistěhovalcům rozptýleným v Pontu, Galacii, Kappadokii, Asii a Bitynii,²vyvoleným prozřetelností Boha Otce skrze posvěcení Ducha k poslušnosti a skropení krví Ježíše Krista:

Milost vám a hojný pokoj.

Živá naděje

³Požehnán buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nám ve svém velikém milosrdenství daroval nový život, když vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých. Povolal nás k živé naději,⁴k nepomíjivému, neposkvrněnému a nevadnoucímu dědictví, které vás čeká v nebi,⁵zatímco vás Boží moc skrze víru opatruje ke spáse, která se zjeví na konci času.

⁶Proto se radujte, i kdybyste teď museli nakrátko snášet různé zkoušky.⁷I pomíjivé zlato se přece zkouší ohněm – vaše víra je ale mnohem vzácnější, a když se ukáže její ryznost, bude vám to ke chvále, cti a slávě v den zjevení Ježíše Krista.⁸Nikdy jste ho neviděli, a přece ho milujete. Ani teď ho ještě nevidíte, a přece v něj věříte. Radujte se tedy nevýslovnou, velkolepou radostí,⁹protože dosahujete cíle své víry – spásy duší.

¹⁰Tuto spásu se pečlivě a pilně snažili vystihnout proroci, když prorokovali o milosti připravené pro vás.¹¹Pídili se po tom, na koho a na kdy jim ukazoval Kristův Duch, který byl v nich a předpovídal Mesiášovo utrpení a následnou slávu.¹²Bylo jim zjeveno, že ne sobě, ale vám tím zprostředkují poselství, které vám teď přinesli ti, kdo vám kázali evangelium v Duchu svatém seslaném z nebe. Tyto věci by rádi zahlédli sami andělé!

Poslouchejte Boha

¹³S odhodlanou myslí a ve vši střízlivosti se proto spolehněte na milost, kterou vám přinese zjevení Ježíše Krista.¹⁴Poslouchejte Boha jako jeho děti; nepoddávejte se choutkám, které vás ovládaly v době vaší nevědomosti.¹⁵Ten, který vás povolal, je svatý – právě tak buďte svatí v celém svém životě i vy.¹⁶Je přece psáno: „Buďte svatí, neboť já jsem svatý.“^a

¹⁷Bůh nikomu nestraní, ale každého soudí podle jeho skutků. Jestliže jej nazýváte svým Otcem, hleďte, abyste svůj dočasný pobyt zde prožili v posvátné úctě.¹⁸Víte přece, čím jste byli vykoupeni ze svého marného životního způsobu, zděděného po předcích – nebylo to pomíjivými věcmi, stříbrem ani zlatem,¹⁹ale vzácnou krví Kristovou! Ten byl jako beránek bez vady a poskvrny²⁰předem vybrán už před stvořením světa, ale teď na konci časů byl zjeven kvůli vám.²¹Díky němu věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil jej, aby tak vaše víra a naděje směřovala k Bohu.

^a16 Lev 11:45; 19:2; 20:7

Živé slovo

²²Když jste poslušností pravdě očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, milujte vroucně jedni druhé z čistého^a srdce. ²³Nejste přece znovu-zrozeni z pomíjivého semene, ale z nepomíjivého, skrze živé a trvalé Boží slovo. ²⁴Vždyť:

„Každý člověk je jako tráva,
všechna jeho sláva jako polní květ.
Usychá tráva, kvítí uvadá,
²⁵slovo Hospodinovo však věky přetrvá.“^b

A to slovo je evangelium, které vám bylo zvěstováno.

2 Odhodte proto všechnu zlobu, každou lest, pokrytectví, závist i všechno pomlouvání^{2a} a jako čerství novorozenci se dožadujte neředěného mléka Božího slova, abyste jím rostli ke spáse – ³pokud jste ovšem okusili, jak lakavý je Pán.^c

Živé kameny

⁴Když přicházíte k němu, k živému kameni zavrženému lidmi, ale vyvolenému a vzácnému před Bohem, ⁵sami se stáváte živými kameny ve stavbě duchovního chrámu a svatým kněžstvem přinášejícím duchovní oběti přijatelné před Bohem díky Ježíši Kristu.

⁶V Písmu přece stojí:

„Hle, pokládám na Sionu
úhelový kámen vyvolený a vzácný,
a kdokoli věří v něj,
se jistě nezklame.“^d

⁷Pro vás věřící je tedy vzácný, ale pro nevěřící je to

„Kámen staviteli zavržený,
jenž se stal kamenem úhelovým,“^e

⁸a také

„Kámen úrazu a skála pohoršení.“^f

To platí pro ty, kdo se nad Slovem urážejí a odmítají je, což se stalo jejich údělem.

⁹Vy jste však vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid získaný do vlastnictví,^g abyste hlásali ctnosti Toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. ¹⁰Kdysi jste ani nebyli lidem, ale teď jste lid Boží; nedocházeli jste milosrdenství, ale teď jste milosrdenství došli.^h

^a22 *čistého* v někt. rukopisech chybí ^b25 Iza 40:6–8 (Žalm 103:15–17) ^c3 Žalm 34:9 ^d6 Iza 28:16 ^e7 Žalm 118:22 ^f8 Iza 8:14 ^g9 Exod 19:5–6; Iza 43:20–21; Mal 3:17 ^h10 Oze 1:6, 9; 2:25

V jeho šlépějích

¹¹Milovaní, jsme tu jen cizinci a přistěhovanci, a tak vás vyzývám: Zdržujte se tělesných žádostí, jež ohrožují duši, ¹²a veďte mezi pohany poctivý život. Místo aby vás pomlouvali jako zločince, ať raději oslavují Boha v den navštívení, protože viděli vaše dobré skutky.

¹³Kvůli Pánu se podřizujte veškerému lidskému zřízení, ať už císaři jakožto hlavě státu ¹⁴nebo těm, které pověřil trestat zločince a odměňovat ty, kdo jednají dobře. ¹⁵Vždyť Boží vůle je, abyste svým dobrým jednáním umlčovali hloupé řeči nevědomých. ¹⁶Žijte jako svobodní lidé, ne ovšem jako ti, kdo údajnou svobodou zastírají vlastní špatnost, ale jako Boží služebníci. ¹⁷Všechny ctěte, sourozence milujte, před Bohem mějte bázeň, k císaři úctu.

¹⁸Služebníci, s nejvyšší vážností se podřizujte svým pánům – nejenom dobrým a vlídným, ale i zlým. ¹⁹Když někdo nevině trpí kvůli zbožnému svědomí, zaslouží si chválu. ²⁰Co je ale záslužného na tom, když budete bití za vlastní chyby? Trpíte-li ovšem kvůli dobrým činům, je to před Bohem vzácné. ²¹Vždyť právě k tomu vás povolal!

Sám Kristus trpěl za vás, a tak vám dal příklad, abyste šli v jeho šlépějích:

²² „On se nikdy nedopustil hříchu
a v ústech neměl žádnou lest.“^a

²³Když ho uráželi, neodpovídal, když trpěl, nehrozil, ale ponechával vše Tomu, který soudí spravedlivě. ²⁴On sám na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a ožili spravedlností. Jeho rány vás uzdravily! ²⁵Byli jste přece jako bloudící ovce, ale teď jste se vrátili k Pastýři a Strážci svých duší.^b

Prožít šťastný život

3 Vy, ženy, se podřizujte svým manželům. Někteří z nich odmítají Slovo, ale mohou být získáni beze slov jednáním svých žen, ²když uvidí, jak čistý a uctivý život vedete. ³Vaše krása nespočívá ve vnějších věcech – v okázalých účesech, zlatých špercích a nádherných šatech – ⁴ale ve vašem srdci. Ozdobte své nitro nepomíjivou krásou krotkého a pokojného ducha, který je před Bohem velmi vzácný. ⁵Tuto krásu mívaly kdysi ony svaté ženy, které doufaly v Boha. Podřizovaly se svým manželům, ⁶tak jako Sára poslouchala Abrahama a mluvila o něm jako o svém pánu.^c I vy jste jejichmi dcerami, když jednáte dobře a nedáte se ničím zastrašit.

⁷A vy, muži, mějte ke svým manželkám porozumění. Prokazujte jim úctu jakožto slabšímu pohlaví a jako spoludědičkám daru života, aby vaším modlitbám nestálo nic v cestě.

⁸Konečně, buďte všichni svorní, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a skromní. ⁹Neodplácejte zlo zlem ani zločenení zločenením, ale naopak žehnejte. K tomu jste přece povoláni a za to máte obdržet požehnání.

¹⁰Vždyť:

„Chce někdo prožít šťastný život,
chce někdo okusit dobré dny?

^a22 Iza 53:9

^b25 Iza 53:4–6

^c6 Gen 18:12

Takový ať chrání svůj jazyk před zlem,
v jeho ústech ať není žádná lest.
¹¹Ať odmítá zlo a koná dobro,
usiluje o pokoj a nechá se jím vést.
¹²Hospodinovy oči hledí ke spravedlivým,
uši naklání k jejich modlitbám,
Hospodinova tvář je ale obrácená
proti pachatelům zla.“^a

Důvod vaší naděje

¹³Kdo by vám ublížil, když budete horlivě konat dobro? ¹⁴I kdybyste však měli pro spravedlnost trpět, blaze vám. „Nemějte strach z toho, čím vás straší, nenechte se tím vylekat.“^b ¹⁵Zasvěťte svá srdce Pánu Kristu a buďte připraveni podat odpověď každému, kdo se vás zeptá na důvod vaší naděje. ¹⁶Vždy ovšem s vlídností a úctou a s dobrým svědomím, aby se ti, kdo vás pomlouvají, zastyděli, že napadali váš poctivý život v Kristu. ¹⁷Je-li však Boží vůle, abyste trpěli, je lepší trpět za dobré činy nežli za zlé.

¹⁸Vždyť Kristus, sám spravedlivý, jednou trpěl za hříchnespravedlivých, aby vás přivedl k Bohu. V těle podstoupil smrt, ale v Duchu dostal život. ¹⁹Tehdy přišel kázat duchům v žaláři – ²⁰těm, kteří kdysi za Noemových dnů nechtěli uposlechnout, zatímco Bůh trpělivě čekal, než se postaví archa, v níž se skrze vodu zachránilo jen několik (totiž osm) duší. ²¹Naplněním tohoto předobrazu je křest, který nám teď přináší záchranu – nejde o omytí tělesné špíny, ale o závazek dobrého svědomí před Bohem – skrze vzkříšení Ježíše Krista, ²²který odešel do nebe a je po Boží pravici, kde jsou mu poddáni andělé, vládý i moci.

Nadešel konec

4 I Kristus podstoupil tělesné utrpení, a tak se stejným odhodláním vyzbrojte i vy. Kdo trpěl na těle, skoncoval s hříchem, ²takže zbytek svého života v těle už nevěnuje lidským tužbám, ale Boží vůli. ³Už máme dost toho marnění času, v jakém si libují pohané: života v nestydatých vášních, v opilství, obžerství, v pitkách a v nechutné modloslužbě. ⁴Když už se s nimi nevrháte do bezbřehé prostopášnosti, je jim to divné a pomlouvají vás. ⁵Jednou však musí složit účty Tomu, který je připraven soudit živé i mrtvé. ⁶Proto bylo evangelium zvěstováno i těm, kdo jsou už mrtví – ačkoliv byli jako lidé v těle odsouzeni, v Duchu jsou živí u Boha.

⁷Všemu nadešel konec. Proto se vzpamatujte a probudte se k modlitbám, ⁸především si ale zachovejte vzájemnou lásku, vždyť „láska přikryje množství hříchů.“^c ⁹Projevujte si navzájem pohostinnost se vší ochotou. ¹⁰Každý z vás dostal nějaký dar, a tak si jimi navzájem služte jako dobří správci rozmanité Boží milosti. ¹¹Když někdo mluví, ať jsou to Boží slova; když někdo slouží, ať je to v síle, kterou dává Bůh, aby byl Bůh vždy oslavován skrze Ježíše Krista, jemuž patří sláva i moc na věky věků! Amen.

Zkouška ohněm

¹²Milovaní, nedivte se té zkoušce ohněm, jež na vás přišla – není to přece nic divného. ¹³Spíše se radujte, že máte podíl na Kristově utrpení, vždyť až

^a12 Žalm 34:13–17

^b14 Iza 8:12

^c8 Přís 10:12

se zjeví jeho sláva, budete jásat radostí! ¹⁴Když nesete urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, Duch Boží. ^a ¹⁵Ať nikdo z vás netrpí jako vrah, zloděj, zločinec nebo udavač. ¹⁶Trpí-li však jako křesťan, ^b ať se za to nestydí, ale chválí za to jméno Boha.

¹⁷Přišel čas soudu a první na řadě je Boží dům. Je-li to, co se děje nám, teprve začátek, jaký konec čeká ty, kdo odmítají Boží evangelium?

¹⁸ „Je-li spravedlivý stěží spasen,
co bude s bezbožným a hříšníkem?“ ^c

¹⁹Ať proto ti, kdo trpí podle Boží vůle, svěřují své duše věrnému Stvořiteli a pokračují v dobrém jednání.

Pokorné zahrne milostí

5 Starší mezi vámi prosím jako váš spolustarší, svědek Kristových utrpení a účastník slávy, která bude zjevena: ²Paste Boží stádo, které je u vás, a bděte nad ním – ne z povinnosti, ale dobrovolně, jak se to Bohu líbí, ne kvůli prospěchu, ale nezištně. ³Nepanujte nad svěřeným stádem, ^d ale jděte mu příkladem, ⁴abyste, až se ukáže ten nejvyšší Pastýř, přijali nevadnoucí věnec slávy.

⁵Vy, mladší, se podřízujte starším a všichni se oblékněte pokorou vůči sobě navzájem, vždyť

„Bůh se staví proti pyšným,
pokorné ale zahrne milostí.“ ^e

⁶Pokořte se tedy pod mocnou Boží ruku, a on vás v pravý čas povýší. ⁷Všechnu svou starost svěřte jemu, vždyť jemu na vás záleží. ^f

⁸Probudte se, mějte se na pozoru! Váš protivník ďábel chodí kolem jako řvoucí lev a hledá kořist. ⁹Postavte se mu jakožto silní ve víře a vězte, že stejné utrpení zakoušejí vaši bratři po celém světě.

¹⁰Když projdete tímto krátkým utrpením, Bůh veškeré milosti, který vás v Kristu Ježíši povolal do své věčné slávy, vás obnoví, upevní, posílí a ukotví. ¹¹Jemu náleží moc navěky! Amen.

¹²S pomocí Silvana, ^g kterého považuji za věrného bratra, jsem vám napsal tento krátký list, abych vás povzbudil a ujistil vás, že toto je pravá Boží milost. Stůjte v ní pevně.

¹³Pozdravuje vás vaše spoluvyvolená církev v Babylonu ^h a Marek, můj syn. ¹⁴Pozdravte se navzájem polibkem lásky.

Pokoj vám všem, kdo jste v Kristu.

^a14 Některé rukopisy přidávají *kterému se oni rouhají, ale vy ho oslavujete.* ^b16 řec. *christianos* znamená (původně hanlivě) *kristovec*; srov. Skut 11:26 ^c18 Přís 11:31

^d3 Eze 34:4; Mat 20:25–26 ^e5 Přís 3:34 ^f7 Žalm 37:5; 55:23; Mat 6:25–34

^g12 tj. *Silase* (Skut 15:22; 16:19 aj.) ^h13 nejspíše symbolické označení Říma

2. LIST PETRŮV

ŠIMON PETR, SLUŽEBNÍK a apoštol Ježíše Krista, těm, kteří dosáhli stejně vzácné víry jako my díky spravedlnosti našeho Boha a Spasitele Ježíše Krista:

²Milost vám a hojný pokoj skrze poznání Boha a Ježíše, našeho Pána.

Účast na Boží povaze

³Všechno, co potřebujeme k životu a zbožnosti, nám darovala jeho božská moc, když jsme poznali Toho, který nás povolal ve své slávě a ušlechtilosti. ⁴Takto nám byla darována vzácná a veliká zaslíbení, abyste skrze ně získali účast na Boží povaze a unikli zkáze, do níž se svět ve své žádostivosti řítí.

⁵Proto se ze všech sil snažte přidat ke své víře ušlechtilost, k ušlechtilosti poznání, ⁶k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti vytrvalost, k vytrvalosti zbožnost, ⁷ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. ⁸Když v těchto věcech porostete, dojdete k poznání našeho Pána Ježíše Krista a to vám zabrání v nečinnosti a neplodnosti. ⁹Komu však tyto věci chybí, ten je slepý a krátkozraký, neboť zapomněl na to, jak byl očištěn od svých starých hříchů.

¹⁰Bratři, snažte se stále více potvrzovat své povolání a vyvolení, protože když to budete dělat, nikdy nepadnete. ¹¹Takto se vám dokořán otevře přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Lampa v temnotách

¹²Tyto věci vám chci i nadále bez přestání připomínat, ačkoli je znáte a pevně stojíte v pravdě, kterou jste přijali. ¹³Dokud přebývám v tomto stanu, považuji za svou povinnost burcovat vás a upomínat, ¹⁴neboť vím, že stan mého těla bude brzy složen, jak mi oznámil náš Pán Ježíš Kristus. ¹⁵Vynasnažím se tedy, abyste si i po mém odchodu mohli tyto věci stále připomínat.

¹⁶Když jsme vám pověděli o moci našeho Pána Ježíše Krista a o jeho příchodu, nedrželi jsme se vymyšlených bájí, ale mluvili jsme jako očití svědkové jeho slávy. ¹⁷Tu slávu a čest přijal od Boha Otce, když k němu z velkolepé slávy zazněl hlas: „Toto je můj milovaný Syn, kterého jsem si oblíbil.“ ¹⁸My jsme s ním byli na oné svaté hoře a ten hlas z nebe jsme sami slyšeli.

¹⁹Navíc tu máme nesmírně spolehlivé slovo proroků a vy děláte dobře, že se ho držíte jako lampy zářící v temnotách, dokud se nerozběsne den a ve vašich srdcích nevzejde jitřenka. ²⁰Především vězte, že žádné proctví Písma nevzniklo z vlastního názoru proroka. ²¹Proctví totiž nikdy nepřišlo z lidské vůle, ale Boží lidé mluvili, jak byli puzeni Duchem svatým.

^{a17} Mat 17:5; Marek 9:7; Luk 9:35

Falešní proroci

2 V Božím lidu však bývali i falešní proroci, stejně jako mezi vámi budou falešní učitelé, kteří pokoutně zavedou zhoubné bludy. Budou dokonce zapírat i Pána, který je vykoupil, a tak na sebe přivedou rychlou záhubu.² Mnozí je budou v jejich nestydatosti následovat a cesta pravdy se kvůli nim ocitne v opovržení.³ Budou se s vámi pokoušet chamtivě kupčit vymyšlenými řečmi, ale jejich odsouzení už dávno nezahálí a jejich záhuba nespí.

⁴Bůh přece neušetřil anděly, když zhřešili, ale svrhl je do pekla, kde spoutání řetězy ve tmě čekají na soud.⁵ Neušetřil ani ten starý bezbožný svět, když jej zaplavil potopou, ale kazatele spravedlnosti Noema a sedm lidí s ním zachránil.⁶ Města Sodomu a Gomoru obrátil v popel, když je pro výstrahu budoucím bezbožníkům odsoudil ke zkáze,⁷ ale spravedlivého Lota, zátrpeného nestydatým chováním těch zvrhlíků, vysvobodil.⁸ Dokud ten spravedlivý mezi nimi bydlel, jeho spravedlivou duši den co den trápily zločiny, které viděl a slyšel páchat.

⁹Pán tedy umí vysvobozovat zbožné ze zkoušek, ale nespravedlivé čeká jeho trest v den soudu,¹⁰ zvláště pak ty, kdo se podvolují nečistému tělesnému chtíči a přezírají Pánovu vládu. Tito samolibí drzouni se dokonce nebojí vysmívat se nebeským mocnostem.¹¹ Přitom ani andělé, o tolik větší v síle a moci, nad nimi před Pánem nevynášejí potupný rozsudek.

¹²Tihle se však chovají pudově jako nerozumná zvířata, určená k ulovení a na porážku. Čemu nerozumějí, tomu se vysmívají, ale jejich vlastní zkaženost je zničí –¹³ odplata za jejich špatnost je nemine. Jejich zálibou je denní hýření; na vašich hodech jsou poskvrou a hanbou, když na nich hýří ve svých rozmarech.¹⁴ S očima plnými cizoložství nenasytně baží po hříchu, se srdcem vycvičeným v chamtivosti lákají nestálé duše. Proklatci!¹⁵ Opustili přímou cestu a zabloudili. Vydali se cestou Balaáma, syna Beorova,^a jemuž se zalíbila odměna za špatnost.¹⁶ Za své provinění byl ovšem napomenut: němá oslice promluvila lidským hlasem a proroka v jeho nepřítomnosti zastavila.

¹⁷Jsou to prameny bez vody, mraky hnané vichřicí, které čeká jen černá tma.¹⁸ Když honosně řeční o marnostech, lákají tělesným chtíčem a nestydatostmi lidi, kteří právě unikli životu v bludu.¹⁹ Slibují jim svobodu, ale sami jsou otroky zkázy – čemukoli se kdo poddá, to ho zotročí!²⁰ Když lidé skrze poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista uniknou špíně světa, ale potom se do ní znovu zapletou a podlehnou jí, budou na tom nakonec hůře než na začátku.²¹ Bylo by pro ně lepší nepoznat cestu spravedlnosti, než se po jejím poznání odvrátit od svatého přikázání, které dostali.²² Stalo se jim, co se říká v tom pravdivém přísloví: „Pes se vrátil ke svým zvratkům“^{a b} a „Umytá svině se znovu válí v bahně.“

Pánův den

3 Milovaní, píšu vám už druhý dopis. V obou jsem se vás snažil upomínat a burcovat vaši ryzí mysl,² abyste pamatovali na to, co předpověděli svatí proroci, a na to, co vám skrze vaše apoštoly přikázal Pán a Spasitel.

³Především vězte, že v posledních dnech přijdou nehorázní posměvači vedení svými vlastními choutkami⁴ a budou říkat: „Co je s tím slibem

^a15 většina rukopisů *Bosorova*; srov. však Num 22:5 aj.

^b22 Přís 26:11

o jeho příchodu? Otcové už zemřeli a všechno zůstává, jak to bylo od počátku stvoření!“ ⁵Takoví si nechťejí uvědomit, že nebe a země kdysi dávno vznikly Božím slovem z vody a skrze vodu; ⁶a tou vodou byl tehdejší svět zatopen a zničen. ⁷Totéž slovo udržuje a uchovává nynější nebe a zemi pro oheň, který je čeká v den soudu a záhuby bezbožných lidí.

⁸Jednu věc si uvědomte, milovaní: u Pána je jeden den jako tisíc let a tisíc let jako jeden den. ⁹Pán neotálí splnit svůj slib, jak si někteří myslí, ale prokazuje vám svou trpělivost. Nechce totiž, aby někdo zahynul, ale aby všichni došli k pokání. ¹⁰Pánův den ovšem přijde jako zloděj. ^bToho dne se nebesa s rachotem zřítí, živly se rozpustí žárem a země se všemi svými skutky bude odhalena. ^c

¹¹Má-li být všechno takto zničeno, jak svatě a zbožně tedy musíte žít vy, ¹²kterí dychtivě vyhlížíte příchod Božího dne! Nebesa se tehdy rozplynou ohněm a živly se roztaví žárem, ¹³my ale vyhlížíme nové nebe a novou zemi – domov spravedlnosti.

Chraňte se

¹⁴Nuže, milovaní, vyhlížejte to všechno a snažte se, aby vás Pán zastihl v pokoji, neposkrvněné a bezúhonné. ¹⁵Trpělivost našeho Pána chápejte jako příležitost ke spáse. (Tak vám to také s moudrostí, kterou dostal, píše náš milovaný bratr Pavel, ¹⁶který tyto věci zmiňuje ve všech svých listech. Některé z nich jsou nesnadno srozumitelné, a tak je nevědomí a nestálí lidé k vlastní záhubě překrucují stejně jako ostatní Písma.)

¹⁷Vy, milovaní, to víte předem, a tak se chraňte. Nenechte se strhnout bludem těch zvrhlíků, neodpadejte od své stálosti. ¹⁸Kéž stále rostete v milosti a poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Jemu buď sláva nyní i navěky. Amen.

^a8 Žalm 90:4
spálena

^b10 Mat 24:42–44; 1.Tes 5:2–4; Zjev 3:3; 16:15

^c10 někt. rukopisy

1. LIST JANŮV

Prolog

CO BYLO od počátku,
co jsme slyšeli,
co jsme na vlastní oči viděli,
co jsme pozorovali,
čeho jsme se vlastníma rukama dotýkali –
o Slovu života:

²Ten život byl zjeven, my jsme jej viděli a svědčíme o něm. Zvěstujeme vám věčný život, který byl u Otce a byl nám zjeven. ³Zvěstujeme vám, co jsme viděli a slyšeli, abyste i vy měli spolu s námi podíl na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem.

⁴Toto píšeme, aby naše^a radost byla dokonalá.

Bůh je světlo

⁵Toto je poselství, které jsme slyšeli od něj a které vám předáváme: Bůh je světlo a není v něm žádná tma. ⁶Ríkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom žijeme ve tmě, lžeme a nežijeme v pravdě. ⁷Žijeme-li však ve světle, jako je on ve světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu.

⁸Ríkáme-li, že žádný hřích nemáme, klameme sami sebe a není v nás pravda. ⁹Když ale své hříchy vyznáváme, Bůh je věrný a spravedlivý – odpustí nám naše hříchy a očistí nás od každé nepravosti. ¹⁰Ríkáme-li, že jsme nehřešili, děláme z něj lháře a jeho slovo v nás není.

2 Toto vám píšu, moji drazí, abyste nehřešili. Kdyby někdo zhřešil, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista, toho Spravedlivého. ²On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za celý svět.

³Jak můžeme vědět, že ho známe? Podle toho, zda dodržujeme jeho přikázání. ⁴Kdo říká: „Znám ho,“ a přitom se nechová podle jeho přikázání, ten je lhář a není v něm pravda. ⁵Kdo ale zachovává jeho slovo, v tom se láska k Bohu opravdu naplnila. Podle toho se pozná, zda jsme v něm. ⁶Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít, jako žil on.

Nové přikázání

⁷Nepíšu vám, milovaní, žádné nové přikázání, ale to staré, které jste měli od počátku – je to ono staré přikázání, to slovo, které jste slyšeli od počátku. ⁸To, co vám píšu, je však zároveň nové přikázání, neboť se naplňuje v něm i ve vás. Tma pomíjí a pravé světlo už svítí.

⁹Kdo říká, že je ve světle, a přitom nenávidí bratra, je až dosud ve tmě. ¹⁰Kdo miluje bratra, zůstává ve světle a nikomu není kamenem úrazu.

^a4 někt. rukopisy vaše

¹¹Kdo ale bratra nenávidí, zůstává ve tmě. Chodí tmou a neví, kam jde, neboť mu oči zaslepiła tma.

¹²Píšu vám, drazí,
že jsou vám pro jeho jméno odpuštěny hříchy.

¹³Píšu vám, otcové,
že jste poznali Toho, který je od počátku.
Píšu vám, mládenci,
že jste zvítězili nad tím Zlým.

¹⁴Napsal jsem vám, děti,
že jste poznali Otce.
Napsal jsem vám, otcové,
že jste poznali Toho, který je od počátku.
Napsal jsem vám, mládenci,
že jste silní a Boží slovo ve vás zůstává
a zvítězili jste nad tím Zlým.

¹⁵Nemilujte svět ani to, co je v něm. Kdo má v lásce tento svět, nemá v sobě lásku k Otci. ¹⁶Svět je samá touha těla, touha očí, namyšlenost života – nic z toho není z Otce, vše je to ze světa. ¹⁷Svět pomíjí tak jako jeho touhy, ale kdo plní Boží vůli, trvá navěky.

Kdo zapírá Syna, nemá ani Otce

¹⁸Drazí, je tu poslední hodina. Slyšeli jste, že přijde Antikrist?^a Teď se objevila spousta antikristů, a tak víme, že je poslední hodina. ¹⁹Odešli od nás, ale nepatřili k nám. Kdyby patřili k nám, zůstali by s námi; oni však od nás odešli, aby se ukázalo, že nikdo z nich nepatřil k nám.

²⁰Vy ale máte pomazání od Svatého a všichni^b rozumíte. ²¹Nepíšu vám proto, že byste neznali pravdu, ale protože ji znáte a protože žádná lež nemá nic společného s pravdou. ²²Kdo jiný je lhář než ten, kdo popírá, že Ježíš je Mesiáš? To je ten antikrist, který zapírá Otce i Syna. ²³Žádný, kdo zapírá Syna, nemá ani Otce. Kdo však vyznává Syna, ten má i Otce. ²⁴Ať ve vás tedy zůstává, co jste slyšeli od počátku. Když ve vás zůstane, co jste slyšeli od počátku, pak i vy zůstanete v Synu a v Otci. ²⁵A to je to zaslíbení, které máme od něj: věčný život.^c

²⁶Tyto věci jsem vám napsal o těch, kteří vás svádějí. ²⁷Ve vás však zůstává to pomazání, které jste přijali od něj, a nepotřebujete, aby vás někdo poučoval. To pomazání vás učí všemu a je skutečné – není to žádný klam! Jak vás naučilo, zůstávejte v něm.

²⁸Ano drazí, zůstávejte v něm, abychom očekávali jeho zjevení se smělou důvěrou a nemuseli se stydět, až přijde. ²⁹Víte přece, že on je spravedlivý. Vězte také, že každý, kdo žije spravedlivě, se narodil z něj.

Boží děti

3 Pohleďte, jakou láskou nás Otec zahrnul: smíme se nazývat Božími dětmi – a také jimi jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. ²Milovaní, teď jsme Boží děti, ale ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že

^a18 2.Tes 2:3–4

^b20 někt. rukopisy *všemu*

^c25 Jan 3:14–16; 6:40

až se ukáže, budeme podobní jemu, neboť ho uvidíme tak, jak je. ³Každý, kdo k němu upíná tuto naději, usiluje být čistý, jako je čistý on.

⁴Každý, kdo páchá hřích, páchá zločin, vždyť hřích je zločin! ⁵Víte, že on se ukázal, aby naše hříchy sňal, a v něm žádný hřích není. ⁶Kdo v něm zůstává, tedy nehřeší, ale kdo hřeší, ten ho neviděl ani nepoznal.

⁷Nenechte se nikým oklamat, draží. Kdo žije spravedlivě, je spravedlivý, jako je spravedlivý on. ⁸Kdo páchá hřích, je z ďábla, neboť ďábel od počátku hřeší. Proto se ukázal Boží Syn, aby zrušil skutky ďábla. ⁹Kdo se narodil z Boha, nepáchá hřích, neboť v něm zůstává Boží símě; nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. ¹⁰Podle toho se poznají děti Boží a děti ďábla: kdo nežije spravedlivě a nemiluje svého bratra, není z Boha.

Milujme jedni druhé

¹¹To je to poselství, které jste slyšeli od počátku: Milujme jedni druhé.^a ¹²Ne jako Kain, který patřil tomu Zlému a zavraždil svého bratra. A proč ho zavraždil? Protože jeho skutky byly zlé, ale skutky jeho bratra spravedlivé.

¹³Nedivte se, bratři, pokud vás svět nenávidí. ¹⁴My víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. ¹⁵Kdo nenávidí bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah v sobě nemá věčný život.

¹⁶Takto jsme poznali, co je láska, že on za nás položil svůj život. I my tedy musíme pokládat život za bratry. ¹⁷Když si někdo žije dobře a vidí svého bratra v nouzi, ale odepře mu milosrdenství, jak v sobě může mít Boží lásku? ¹⁸Nemilujme pouhými slovy, draží, ale opravdovými skutky.

¹⁹Takto poznáme, že patříme pravdě, a ujistíme své srdce před ním. ²⁰Kdyby nás odsuzovalo naše vlastní srdce, co teprve Bůh, který je větší než naše srdce a ví všechno! ²¹Milovaní, jestliže nás srdce neodsuzuje, máme k Bohu smělou důvěru ²²a přijímáme od něj vše, oč prosíme, neboť dodržujeme jeho přikázání a děláme, co se mu líbí.

²³A to je to jeho přikázání: abychom věřili jménu jeho Syna Ježíše Krista^b a milovali jedni druhé, jak nám přikázal.^c ²⁴Kdo dodržuje jeho přikázání, zůstává v něm a on zas v něm. A jak můžeme vědět, že v nás zůstává? Podle Ducha, kterého nám dal.

Nevěřte všemu

4 Milovaní, nevěřte všemu, co je duchovní, ale rozlišujte, zda jsou ti duchové z Boha. Do světa totiž vyšla spousta falešných proroků. ²Podle tohoto poznávejte Božího Ducha: každý duch, který vyznává Ježíše Krista přišlého v těle, je z Boha. ³Žádný duch, který Ježíše nevyznává, ovšem není z Boha, ale je to ten duch Antikrista, o němž jste slyšeli, že má přijít. Už teď je na světě!

⁴Vy jste však z Boha, draží, a zvítězili jste nad nimi. Ten, který je ve vás, je totiž větší než ten, který je ve světě. ⁵Oni jsou ze světa; proto mluví světsky a svět je poslouchá. ⁶My jsme z Boha. Kdo zná Boha, poslouchá nás; kdo není z Boha, neposlouchá nás. Podle toho poznáváme ducha pravdy a ducha bludu.

^a11 Jan 13:34; 15:12

^b23 Jan 6:29

^c23 viz v. 11

Bůh je láska

⁷Milujme jedni druhé, milovaní – vždyť láska je z Boha. Každý, kdo miluje, se narodil z Boha a zná Boha. ⁸Kdo nemiluje, nezná Boha – vždyť Bůh je láska. ⁹V tom se projevila Boží láska k nám, že svého Syna, toho jedno-rozeného, poslal Bůh na svět, abychom skrze něj získali život. ¹⁰V tom je láska, ne že my jsme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy.

¹¹Milovaní, jestliže Bůh takto miloval nás, musíme i my milovat jedni druhé. ¹²Boha nikdy nikdo neviděl. Když ale milujeme jedni druhé, Bůh v nás přebývá a jeho láska v nás došla naplnění.

¹³Jak můžeme vědět, že zůstáváme v něm a on v nás? Podle toho, že nám dal díl svého Ducha. ¹⁴A my jsme viděli a svědčíme, že Otec poslal Syna, Spasitele světa. ¹⁵Kdokoli vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom přebývá Bůh a on v Bohu. ¹⁶A my jsme poznali lásku, kterou k nám Bůh má, a uvěřili jsme jí.

Bůh je láska. Kdo přebývá v lásce, přebývá v Bohu a Bůh v něm. ¹⁷Takto láska mezi námi došla naplnění, takže smíme mít smělou důvěru v soudný den – vždyť jsme na tomto světě takoví, jako je on. ¹⁸V lásce není žádný strach. Láska, jež došla naplnění, zahání strach pryč, neboť strach přináší muka. Kdo se však bojí, nedošel v lásce k naplnění.

¹⁹My milujeme, neboť on první miloval nás. ²⁰Kdo říká „Miluji Boha“ a přitom nenávidí bratra, je lhář. Když někdo nemiluje bratra, kterého vidí, nemůže přece milovat Boha, kterého nevidí. ²¹Máme tedy od něj toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i bratra.^a

Víra přemáhá svět

5 Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, se narodil z Boha. Každý, kdo miluje toho, který zplodil, miluje i toho, který se z něj narodil. ²To, že milujeme Boží děti, se pozná podle toho, že milujeme Boha a plníme jeho přikázání. ³Láska k Bohu je v tom, abychom plnili jeho přikázání – a jeho přikázání nejsou těžká. ⁴Všechno, co se narodilo z Boha, přece přemáhá svět. A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra. ⁵Kdo jiný přemáhá svět než ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží?

⁶To je ten, který přišel skrze vodu a krev, Ježíš Kristus – nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. Duch je ten, který to dosvědčuje, protože Duch je pravda. ⁷Jsou tu tedy tři svědkové:^b ⁸Duch, voda a krev – a ti tři jsou za jedno. ⁹Když přijímáme lidské svědectví, oč větší je svědectví Boží! A toto je svědectví, které Bůh vydal o svém Synu.

¹⁰Kdo věří v Božího Syna, má svědectví sám v sobě. Kdo Bohu nevěří, udělal z něj lháře, neboť neuvěřil svědectví, které Bůh vydal o svém Synu.

¹¹A to svědectví je toto: Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu.

¹²Kdo má Syna, má život, kdo nemá Syna Božího, nemá život.

¹³Tyto věci píšu vám, kteří věříte ve jméno Božího Syna, abyste věděli, že máte věčný život.

Epilog

¹⁴Toto je smělá důvěra, kterou k němu máme: Kdykoli o něco prosíme podle jeho vůle, slyší nás. ¹⁵A když víme, že nás slyší, kdykoli o něco prosíme, pak víme, že to, oč jsme jej prosili, dostáváme.

^a21 Jan 13:34; 15:12 ^b7 Několik velmi pozdních rukopisů (nejstarší je ze 14. stol.) přidává na nebi: Otec, Slovo a Duch svatý a ti tři jsou jedno. A tři jsou svědkové na zemi:

¹⁶Když někdo vidí svého bratra hřešit, ovšem hříchem, který není k smrti, ať se modlí a Bůh mu dá život. To platí o těch, kdo nehřeší k smrti. Je ovšem i hřích k smrti a neříkám, aby se modlil za takový. ¹⁷Každá špatnost je hřích, ale ten hřích nemusí být k smrti.

¹⁸Víme, že žádný, kdo se narodil z Boha, nehřeší. Kdo se narodil z Boha, opatruje se, aby se ho ten Zlý nedotýkal. ¹⁹Víme, že my jsme z Boha, ale celý svět leží ve Zlu. ²⁰A víme, že Boží Syn přišel a dal nám schopnost znát pravého Boha, a tak jsme v něm, totiž v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život.

²¹Vyvarujte se model, draží!

2. LIST JANŮV

JÁ STARŠÍ
píšu vyvolené paní i jejím dětem, které miluji v pravdě (a nejen já, ale všichni, kteří poznali pravdu), ²kvůli pravdě, která v nás zůstává a bude s námi navěky:

³Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce i od Ježíše Krista, Otcova Syna, ať je s námi v pravdě a lásce.

Pravda a blud

⁴Udělal mi nesmírnou radost, když jsem zjistil, jak některé z tvých dětí žijí v pravdě, podle přikázání, které jsme dostali od Otce.

⁵Prosím tě tedy, paní, ne jako bych ti psal nové přikázání, ale jen to, které jsme měli od počátku: Milujme jedni druhé. ⁶V tom je láska, abychom žili podle jeho přikázání. To přikázání jste slyšeli od počátku, a tak podle něj žijte.

⁷Do světa totiž vyšla spousta bludařů, kteří nevyznávají Ježíše Krista příslého v těle. Každý takový je bludař a antikrist. ⁸Proto si dejte pozor, abychom neztratili to, oč jsme usilovali; nenechme se připravit o plnou odplatu. ⁹Každý, kdo nezůstává v Kristově učení, ale opouští je, ztrácí Boha. Kdo zůstává v jeho učení, ten má Otce i Syna. ¹⁰Pokud k vám někdo přichází s jiným než tímto učením, nepřijímejte ho do domu ani ho nevítejte. ¹¹Kdo takového vítá, stává se jeho spoluvínikem.

¹²Napsal bych vám ještě mnohem více, ale nechci to svěřit papíru a inkoustu. Mám totiž naději, že se k vám dostanu a promluví s vámi tvář v tvář, aby naše radost byla dokonalá.

¹³Pozdravují tě děti tvé vyvolené sestry.

3. LIST JANŮV

JÁ STARŠÍ
píšu milovanému Gaiovi, kterého miluji v pravdě.

²Milovaný, především si přeji, abys ve všem prospíval a byl zdrav, tak jako prospívá tvá duše.

Chceme pomáhat pravdě

³Udělal mi nesmírnou radost, když přišli bratři a vydávali svědectví o tvé opravdovosti a o tom, jak žiješ v pravdě. ⁴Nemám větší radost než slyšet, že mé děti žijí v pravdě!

⁵Milovaný, prokazuješ svou věrnost v tom, jak se chováš k bratrům a zvláště k hostům. ⁶Oni sami vydali před církví svědectví o tvé lásce. Uděláš dobře, když je vypravíš na cestu, jak se to Bohu líbí. ⁷Jsou přece na cestách kvůli jeho jménu a od pohanů nic nepřijímají. ⁸Chceme-li tedy pomáhat pravdě, musíme takové lidi přijímat.

⁹Psal jsem o tom vaší církvi, ale Diotrefes, který tak rád poroučí druhým, nás neuznává. ¹⁰Proto až přijdu, připomenu, co dělá, když o nás šíří ty zlé nesmysly. A jako by toho nebylo dost, nejenže sám bratry nepřijímá, ale druhým to zakazuje a vyhání je z církve.

¹¹Milovaný, neber si příklad ze zlého, ale z dobrého. Kdo jedná dobře, je z Boha; kdo jedná zle, Boha vůbec neviděl. ¹²Demetrios má dobré svědectví ode všech, i od samotné pravdy. I my mu vydáváme svědectví a víš, že naše svědectví je pravdivé.

¹³Napsal bych ti ještě mnohem více, ale nechci ti psát inkoustem a perem.

¹⁴Mám totiž naději, že tě brzy uvidím a promluvíme spolu tvář v tvář.

¹⁵Pokoj tobě. Pozdravuj tě přátelé. Pozdravuj každého z přátel osobně.

LIST JUDŮV

JUDA, SLUŽEBNÍK Ježíše Krista a bratr Jakubův,
povolaným, kteří jsou milovaní v Bohu Otci a zachovaní pro Ježíše Krista:
²Milosrdenství vám a pokoj i láska v hojnosti.

Bojujte o víru

³Milovaní, jakkoli jsem toužil napsat vám o našem společném spasení, považuji teď za nutné napomenout vás, abyste ze všech sil bojovali o víru, která byla jednou provždy darována svatým. ⁴Vloudili se totiž mezi nás jistí lidé, jejichž odsouzení bylo už dávno popsáno. Tito bezbožníci zaměňují milost našeho Boha za nestydatost, a tak zapírají toho jediného Panovníka, našeho Pána Ježíše Krista.

Odpadlíci od víry

⁵I když to všechno už sami víte, chci vám připomenout, že Pán^a sice vysvobodil svůj lid z Egypta, ale ty z nich, kteří mu nevěřili, potom zahubil. ⁶Právě tak to bylo s anděly, kteří nezůstali ve svém původním stavu, ale opustili své určené místo. Bůh je uvěznil ve věčných okovech, aby v nejhlubší tmě čekali na soud toho velikého dne. ⁷Právě tak to bylo se Sodomou a Gomorou a s okolními městy, která se podobně jako tito oddala smilstvu a propadla zvrhlosti. Nyní slouží jako varování před trestem věčného ohně.

⁸Stejně tak tito blouznivci przní své tělo, nedbají na Pánovu vládu a vysmívají se nebeským mocnostem. ⁹Přitom ani archanděl Michael, když se s ďáblem přel o Mojžíšovo tělo, neodvážil se vynést potupný rozsudek, ale řekl: „Ztrestejtě Hospodin!“^b ¹⁰Tito se však vysmívají tomu, co neznají, a to, co znají pudově jako nezumná zvířata, je vede do záhuby. ¹¹Běda jim! Vydali se Kainovou cestou, pro zisk propadli bludu jako Balaám, zahynuli ve vzpouře jako Korach!

¹²Tito lidé hyzdí vaše hody lásky, kterých se bezostyšně účastní. Jsou to pastýři pečující sami o sebe, jsou to mraky bez vody unášené větry, podzimní stromy bez ovoce, dvakrát mrtvé a vykořeněné, ¹³divoké mořské vlny chrlící své vlastní hanebnosti, bludné hvězdy, jež navěky čeká jen černá tma.

¹⁴V sedmé generaci od Adama o nich prorokoval Enoch, když řekl:

„Hle, Pán přichází
s nesčíslnými tisíci svých svatých,

¹⁵aby soudil všechny lidi

a každého usvědčil

ze všech jejich bezbožných skutků,

které bezbožně páchali,

a kvůli všem tvrdým slovům,

která ti bezbožní hříšníci proti němu mluvili.“^c

^a5 mnoho raných rukopisů *Ježíš* (srov. 1.Kor 10:4) ^b9 odkaz na apokryfní knihu Nanebevstoupení Mojžíšovo (srov. Zach 3:2) ^c15 citace z apokryfní 1. knihy Enochovy

¹⁶To jsou ti reptáci a nespokojenci vedení vlastními choutkami, honosní mluvkové, ziskuchtiví pochlebovači!

Budujte na víře

¹⁷Ale vy, milovaní, pamatujte, že to předpovídali apoštolové našeho Pána Ježíše Krista. ¹⁸Řekli vám, že v posledních časech se vyskytnou posměvači vedení svými bezbožnými choutkami. ¹⁹To jsou ti rozvraceči, tělesní lidé bez Ducha.

²⁰Ale vy, milovaní, budujte svůj život na své nejsvatější víře, modlete se v Duchu svatém, ²¹uchovávejte se v Boží lásce a očekávejte, že vás milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista dovede k věčnému životu. ²²S těmi, kdo pochybují, mějte soucit. ²³Jiné zachraňujte jako z ohnivých plamenů. I s nimi jednejte soucitně, ale zároveň obezřetně – ať se vám oškliví i šaty poskvrněné tělem!

²⁴Tomu, který má moc uchránit vás před pádem a dovést vás do své slávy neposkvrněné a šťastné – ²⁵jedinému Bohu, našemu Spasiteli – jemu buď skrze našeho Pána Ježíše Krista sláva a velebnost, vláda i moc přede všemi věky, nyní i po všechny věky. Amen.

ZJEVENÍ

JANOVO

Prolog

ZJEVENÍ JEŽÍŠE KRISTA, které mu svěřil Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se musí brzy stát. Ukázal je skrze svého anděla, kterého poslal ke svému služebníkovi Janovi ²a ten vydává svědectví o všem, co viděl – je to Boží slovo a svědectví Ježíše Krista. ³Blaze tomu, kdo čte, i těm, kteří slyší slova tohoto proroctví a drží se toho, co je v něm napsáno. Ten čas je blízko.

⁴Jan sedmi církvím v Asii:

Milost vám a pokoj od Toho, který je, který byl a který přichází, a od sedmi duchů před jeho trůnem, ⁵a od Ježíše Krista, jenž je věrný svědek, ten Prvorozený z mrtvých a vládce králů země.

Tomu, který si nás zamiloval, který nás osvobodil od našich hříchů svou vlastní krví ⁶a který nás učinil králi a kněžími svému Bohu a Otci – jemu buď sláva a moc na věky věků. Amen.

⁷ Hle, přichází s oblaky^a
a spatří ho každé oko,
i ti, kdo jej probodli.

Všechna pokolení země se pro něj rozplácí.^b
Ano, amen.

⁸„Já jsem Alfa i Omega,“ praví Pán Bůh, který je, který byl a který přichází, ten Všemohoucí

Tvář jako slunce

⁹Já Jan, váš bratr a společník v Ježíšově soužení, království a vytrvalosti, jsem se kvůli Božímu slovu a kvůli svědectví o Ježíši ocitl na ostrově zvaném Patmos. ¹⁰V den Páně jsem byl ve vytržení Ducha a uslyšel jsem za sebou mocný hlas, jako zvuk polnice, ¹¹jak říká: „Co vidíš, napiš do knihy a pošli sedmi církvím: do Efesu, do Smyrny, do Pergamonu, do Thyatir, do Sard, do Filadelfie a do Laodikeje.“

¹²Obrátil jsem se tedy, abych viděl ten hlas, který se mnou mluvil. Když jsem se obrátil, spatřil jsem sedm zlatých svíců ¹³a uprostřed těch svíců jakoby Syna člověka, oděného dlouhým rouchem a přepásaného na prsou zlatým pásem. ¹⁴Vlasy na hlavě měl bílé jako bílá vlna, bílé jako sníh. Oči měl jako plamen ohně, ¹⁵nohy jako bronz rozžhavený v peci a hlas jako zvuk mohutných vod. ¹⁶V pravé ruce měl sedm hvězd a z úst mu vycházel ostrý dvoječný meč. Jeho tvář zářila jako slunce v poledne.

¹⁷Když jsem ho spatřil, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. Tu na mě položil svou pravici a řekl: „Neboj se. Já jsem Ten první i poslední, ¹⁸ten Živý. Byl jsem mrtvý, a hle, jsem živý na věky věků. Já mám klíče smrti i záhrobí.

^a7 Dan 7:13

^b7 Zach 12:10–14 (Mat 24:30; Marek 14:62; Jan 19:34–37)

¹⁹Zapiš tedy, co jsi viděl, co se děje a co se bude dít potom. ²⁰Toto je tajemství těch sedmi hvězd, které jsi viděl v mé pravici, a těch sedmi zlatých svícňů: Sedm hvězd jsou andělé sedmi církví a sedm svícňů je sedm církví.“

Církví v Efesu

2 „Andělu církve v Efesu napiš: Toto praví Ten, který drží ve své pravici těch sedm hvězd, který se prochází uprostřed těch sedmi zlatých svícňů:

²Znám tvé skutky, tvou práci i tvou vytrvalost. Víím, že nemůžeš snést zlé lidi; vyzkoušel jsi ty, kdo si říkají apoštolové, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři. ³Vytrvale jsi snášel těžkosti pro mé jméno a nepodlehli jsi únavě.

⁴Mám ale proti tobě, že jsi ztratil svou počáteční lásku. ⁵Proto si vzpomeň, odkud jsi odpadl, čiň pokání a dřívější skutky. Nebudeš-li činit pokání, přijdu k tobě a pohnu tvým svícнем z jeho místa. ⁶Máš ovšem k dobru, že nenávidíš skutky nikolaitů; i já je nenávidím.

⁷Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo vítězí, tomu dám jíst ze stromu života v Božím ráji.“

Církví ve Smyrně

⁸ „Andělu církve ve Smyrně napiš: Toto praví Ten první i poslední, který byl mrtvý a ožil:

⁹Znám tvé soužení a chudobu (ale jsi bohatý), i rouhání těch, kteří si říkají Židé, a nejsou, ale jsou shromáždění satanovo. ¹⁰Nic se neboj toho, co máš vytrpět. Hle, ďábel uvrhne některé z vás do vězení, abyste byli vyzkoušeni, a budete mít soužení po deset dní. Buď věrný až do smrti a dám ti korunu života.

¹¹Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo vítězí, tomu druhá smrt neublíží.“

Církví v Pergamonu

¹² „Andělu církve v Pergamonu napiš: Toto praví Ten, který má ostrý dvojsečný meč:

¹³Vím, že bydlíš tam, kde je satanův trůn, a že se držíš mého jména a nezapřel jsi mou víru ani v těch dnech, kdy byl Antipas, můj věrný svědek, zabit u vás, kde bydlí satan.

¹⁴Mám proti tobě jen to, že u sebe máš přívržence učení Balaá-mova, který učil Baláka svádět syny Izraele k modlářským hodům a ke smilstvu. ¹⁵Podobně i ty máš přívržence učení nikolaitů.

¹⁶Proto čiň pokání. Jinak k tobě brzy přijdu a budu s nimi bojovat mečem svých úst.

¹⁷Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo vítězí, tomu dám jíst skrytou manu a dám mu bílý kamének a na tom kaménku napsané nové jméno, jež nezná nikdo než ten, kdo je přijímá.“

Církvi v Thyatirech

¹⁸„Andělu církve v Thyatirech napiš: Toto praví Syn Boží, který má oči jako plamen ohně a jehož nohy jsou jako bronz:

¹⁹Znám tvé skutky – tvou lásku, službu, věrnost a vytrvalost, i to, že tvých posledních skutků je více nežli dřívějších.

²⁰Mám ale proti tobě, že necháváš ženu Jezábel, která si říká prokyně, aby učila a sváděla mé služebníky ke smilstvu a k modlářským hodům. ²¹Dal jsem jí čas, aby činila pokání ze svého smilstva, ale ona nechce. ²²Hle, uvrhnu ji na lůžko a ty, kteří s ní cizoloží, vydám velikému souzení, nebudou-li činit pokání ze svých skutků. ²³Až zahubím její děti, všechny církve poznají, že já jsem Ten, který zkoumá mysl i srdce, a že každému z vás odplatím podle vašich skutků. ²⁴Ale vám ostatním Thyatirským, vám, kteří nemáte toto učení a nepoznali jste to, čemu se říká hlubiny satanovy, pravím: Nevložím na vás jiné břemeno. ²⁵Držte se ale toho, co máte, dokud nepřijdu.

²⁶Kdo vítězí a zachovává mé skutky až do konce, tomu dám vládu nad národy. ²⁷Bude je pást železnou holí a rozbíjet je jako hliněné nádoby^a ²⁸– jak jsem to i já přijal od svého Otce – a dám mu jitřní hvězdu. ²⁹Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.“

Církvi v Sardách

3 „Andělu církve v Sardách napiš: Toto praví Ten, který má sedm duchů Božích a těch sedm hvězd:

Znám tvé skutky – podle jména jsi živý, ale jsi mrtvý. ²Probud se a posilni umírající zbytek, neboť jsem shledal, že tvé skutky před mým Bohem zdaleka nejsou naplněné. ³Vzpomeň si, co jsi slyšel a přijal; drž se toho a čiň pokání. Pokud se neprobudíš, přijdu jako zloděj!^b Ani se nedozvíš, ve kterou hodinu na tebe přijdu.

⁴Máš ale v Sardách několik osob, které neposkvrnily svá roucha. Ti se budou se mnou procházet v bílém rouchu, neboť si to zaslouží.

⁵Kdo vítězí, bude se oblékat bílým rouchem a jeho jméno nikdy nevymažu z knihy života, ale vyznám jeho jméno před tváří svého Otce i před jeho anděly. ⁶Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.“

Církvi ve Filadelfii

⁷„Andělu církve ve Filadelfii piš: Toto říká ten Svatý a Pravý, který má klíč Davidův, který otvírá, a nikdo nezavře, a zavírá, a nikdo neotevře:“

⁸Znám tvé skutky. Hle, postavil jsem před tebe otevřené dveře, které nikdo nemůže zavřít. Neboť máš sice malou moc, ale zachoval jsi mé slovo a nezapřel jsi mé jméno. ⁹Hle, dávám ti ze shromáždění satanova ty, kteří si říkají Židé, a nejsou, ale lžou. Hle, způsobím, že přijdou a pokloní se u tvých nohou a poznají, že jsem si tě zamiloval.

^a27 Žalm 2:8–9

^b3 Mat 24:42–44; 1.Tes 5:2–4; 2.Pet 3:10

^c7 Iza 22:22

¹⁰Protože jsi zachoval slovo mé vytrvalosti, i já tě zachovám od hodiny zkoušky, která má přijít na celý svět, aby byli vyzkoušeni obyvatelé země. ¹¹Přijdu brzy. Drž se toho, co máš, aby ti nikdo nevezal vítěznou korunu.

¹²Kdo vítězí, toho učiním sloupem v chrámu svého Boha a nevyjde již nikdy ven. Napíšu na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, Nového Jeruzaléma sestupujícího z nebe od mého Boha, i své nové jméno. ¹³Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.“

Církví v Laodikeji

¹⁴„Andělu církve v Laodikeji napiš: Toto praví Amen, ten věrný a pravý svědek, prvopočátek Božího stvoření:

¹⁵Znám tvé skutky – nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! ¹⁶Ale že jsi vlažný a ani studený ani horký, vyplivnu tě ze svých úst. ¹⁷Říkáš totiž: Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji – a nevíš, že jsi ubohý a politováníhodný, nuzný, slepý a nahý.

¹⁸Radím ti, aby sis ode mě koupil zlato přetavené v ohni, abys byl bohatý, a bílé roucho, abys byl oblečen a neukazovala se hanba tvé nahoty; a své oči pomaz mastí, abys viděl. ¹⁹Já všechny, které miluji, kárám a vychovávám. Rozhorli se tedy a čiň pokání.

²⁰Hle, stojím u dveří a tluču. Kdokoli uslyší můj hlas a otevře mi dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.

²¹Kdo vítězí, tomu dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůnu. ²²Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.“

Nebeský trůn

4 Potom jsem se podíval, a hle, v nebi se otevřely dveře. Vtom ke mně jako polnice zazněl ten hlas, který jsem slyšel předtím: „Vystup sem a ukážu ti, co se musí stát potom.“ ²A hned jsem byl ve vytržení Ducha:

Hle, v nebi stál trůn a na tom trůnu někdo seděl. ³Ten, který seděl na trůnu, byl na pohled podobný kameni jaspisu a karneolu, a kolem trůnu byla duha, na pohled podobná smaragdu. ⁴Okolo trůnu bylo čtyřiaadvacet jiných trůnů a na těch trůnech sedělo čtyřiaadvacet starců oblečených do bílých rouch a na hlavách měli zlaté koruny. ⁵Z trůnu vycházelo blyškání a hlasy hromobití. Před trůnem hořelo sedm ohnivých pochodní – těch sedm duchů Božích.

⁶Před trůnem bylo také skleněné moře jakoby z křišťálu a uprostřed trůnu i kolem trůnu čtyři bytosti plné očí zepředu i zezadu. ⁷První bytost byla podobná lvu, druhá teleti, třetí měla tvář jako člověk a čtvrtá se podobala letícímu orlu. ⁸Každá z těch čtyř bytostí měla po šesti křídlech dokola a v sobě plno očí. Bez přestání, dnem i nocí, říkaly:

„Svatý, svatý, svatý je Pán Bůh Všemohoucí,^b
který byl, který je a který přichází.“

^a7 Ezd 1:5–10

^b8 Iza 6:2–3

⁹A kdykoli ty bytosti vzdají slávu, čest a díky Sedícímu na trůnu, Živému na věky věků, ¹⁰padne těch čtyřia dvacet starců před obličejem Sedícího na trůnu, klanějí se Živému na věky věků a hází své koruny před trůn se slovy:

¹¹ „Hoden jsi, Pane a Bože náš,
přijmout slávu a čest i moc,
neboť jsi stvořil všechny věci,
z tvé vůle byly stvořeny a trvají.“

Zapečetěná kniha

5 Na pravici Sedícího na trůnu jsem viděl knihu popsanou zevnitř i zvenčí, zapečetěnou sedmi pečetěmi. ²Potom jsem viděl silného anděla, jak volá mocným hlasem: „Kdo je hoden otevřít tu knihu a rozlomit její pečeti?“ ³A nikdo na nebi, na zemi ani pod zemí nemohl tu knihu otevřít ani do ní nahlédnout.

⁴Velmi jsem plakal, že se nenašel nikdo, kdo by byl hoden otevřít tu knihu a nahlédnout do ní. ⁵Jeden z těch starců mi však řekl: „Neplač. Hle, zvítězil Lev z pokolení Juda, kořen Davidův!“ On otevře tu knihu a jejich sedm pečetí.“

⁶A hle, spatřil jsem, jak uprostřed trůnu a těch čtyř bytostí a uprostřed těch starců stojí Beránek jako zabitý a má sedm rohů a sedm očí, což je sedm duchů Božích poslaných na celou zem. ⁷Přišel a vzal tu knihu z pravice Sedícího na trůnu, ⁸a jakmile ji vzal, ty čtyři bytosti a těch čtyřia dvacet starců padlo před Beránkem na kolena. Každý měl loutnu a zlaté misky plné kadidel, což jsou modlitby svatých ⁹a zpívali novou píseň:

„Jsi hoden vzít tu knihu a otevřít její pečeti,
neboť jsi byl zabit a vykoupils Bohu svou krví
lidi z každého pokolení a jazyka, lidu i národa.
¹⁰ Učinil jsi nás králi a kněžími našemu Bohu
a budeme kralovat nad zemí.“

¹¹Okolo trůnu, těch bytostí a starců jsem viděl a slyšel hlas mnoha andělů. Byly jich miliony a miliardy ¹²a volali mocným hlasem:

„Hoden je ten zabitý Beránek
přijmout moc a bohatství, moudrost a sílu,
slávu, chválu a čest!“

¹³Také všechno stvoření, které je na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co je v nich, jsem slyšel volat:

„Sedícímu na trůnu a Beránkovi
chvála a čest, sláva i vláda
na věky věků!“

¹⁴A čtyři bytosti řekly: „Amen!“ A starci padli na kolena a klaněli se.

Prvních šest pečeti

6 Dále jsem viděl, jak Beránek otevřel první ze sedmi pečeti, a slyšel jsem jednu z těch čtyř bytostí, jak řekla hromovým hlasem: „Pojď!“² A hle, spatřil jsem bílého koně a ten, který na něm seděl, měl luk. Byla mu dána koruna a on vyjel ve vítězství, a aby zvítězil.

³Když otevřel druhou pečeť, slyšel jsem druhou bytost říci: „Pojď!“⁴ A vyšel jiný kůň, ohnivě rudý. Tomu, kdo na něm seděl, bylo dáno odejmout mír ze země, aby se navzájem vraždili; a byl mu dán veliký meč.

⁵Když otevřel třetí pečeť, slyšel jsem třetí bytost říci: „Pojď!“ A hle, spatřil jsem černého koně a ten, který na něm seděl, měl v ruce váhy.⁶ Zprostřed těch čtyř bytostí jsem uslyšel hlas, jak říká: „Za denní mzdu“ jen mírka^b pšenice, jen tři mírky ječmene za denní mzdu; olej a víno však nech!“

⁷Když otevřel čtvrtou pečeť, slyšel jsem hlas čtvrté bytosti: „Pojď!“ A hle, spatřil jsem koně mrtvolně bledého a jméno toho, který na něm seděl, bylo Smrt a za ním šlo Záhrobí. Byla jim dána moc nad čtvrtinou země, aby zabíjeli mečem, hladem, morem a divokými šelmami.

⁹Když otevřel pátou pečeť, viděl jsem pod oltářem duše zavražděných pro Boží slovo a pro svědectví, jehož se drželi.¹⁰ Hlasitě volali: „Jak dlouho ještě, Pane, ty svatý a pravý, nebudeš soudit a trestat obyvatele země za naši krev?“¹¹ Tu bylo každému z nich dáno bílé roucho a bylo jim řečeno, ať odpočívají ještě krátký čas, dokud se nenaplní také počet jejich spoluslužebníků, jejich bratrů, kteří mají být zabiti tak jako oni.

¹²Když otevřel šestou pečeť, spatřil jsem, jak nastalo velké zemětřesení. Slunce zčernalo jako žíněný pytel, měsíc byl celý jako krev¹³ a nebeské hvězdy padaly na zem, jako když fíkovník zmítaný velkým větrem shazuje své pozdní fíky.¹⁴ Nebe zmizelo, jako když se zavírá kniha, a všechny hory i ostrovy se pohnuly ze svého místa.¹⁵ Králové země a velmoži, boháči, vojevůdci i mocní, každý otrok i každý svobodný se ukryli do jeskyní a do horských skal.¹⁶ Tehdy říkali horám a skalám: „Padněte na nás a skryjte nás před Tím, jenž sedí na trůnu, a před hněvem Beránka!“¹⁷ Přišel ten veliký den jeho hněvu, a kdo obstojí?“

Sto čtyřiačtyřicet tisíc

7 Potom jsem uviděl čtyři anděly, kteří stáli ve čtyřech koutech země a drželi čtyři zemské větry, aby vítr nevál na zem ani na moře ani na žádný strom.² Spatřil jsem také jiného anděla, který vystupoval od východu slunce a měl pečetidlo živého Boha. Ten zavolal mocným hlasem na ty čtyři anděly, jimž bylo dáno, aby škodili zemi a moři: ³„Neškodte zemi ani moři ani stromům, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha na jejich čelech!“

⁴A slyšel jsem počet označených: sto čtyřiačtyřicet tisíc jich bylo označeno ze všech pokolení synů Izraele:

⁵ z pokolení Juda	12 000 označených,
z pokolení Ruben	12 000 označených,
z pokolení Gád	12 000 označených,
⁶ z pokolení Ašer	12 000 označených,
z pokolení Neftalí	12 000 označených,

^a6 dosl. za denár (Mat 20:10)

^b6 asi 1 kg

^c16 Iza 2:19; Oze 10:8

z pokolení Manases	12 000 označených,
⁷ z pokolení Šimeon	12 000 označených,
z pokolení Levi	12 000 označených,
z pokolení Isachar	12 000 označených,
⁸ z pokolení Zabulon	12 000 označených,
z pokolení Josef	12 000 označených,
z pokolení Benjamín	12 000 označených.

Nesčíslný zástup

⁹A hle, potom jsem spatřil veliký zástup, který by nikdo nemohl sečíst, ze všech národů a pokolení a lidí i jazyků, jak stojí před trůnem a před Beránkem, oblečení do bílých rouch. V rukou měli palmové ratolesti ¹⁰a hlasitě volali:

„Spasení náleží našemu Bohu,
jenž sedí na trůnu, a Beránkovi!“

¹¹Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců i těch čtyř bytostí, padli před trůnem na tváře a klaněli se Bohu ¹²se slovy:

„Amen! Chvála a sláva,
moudrost a díkůčinění,
čest a moc i síla našemu Bohu
na věky věků. Amen!“

¹³Jeden z těch starců pak promluvil a zeptal se mě: „Kdo jsou ti oblečení do bílých rouch a odkud přišli?“

¹⁴Odpověděl jsem: „Pane můj, ty víš.“

Tehdy mi řekl: „To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení. Vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránka. ¹⁵Proto jsou před Božím trůnem a slouží mu v jeho chrámu dnem i nocí. Ten, který sedí na trůnu, bude přebývat mezi nimi. ¹⁶Nebudou už nikdy hladovět ani žíznit, slunce ani horko je nespálí, ¹⁷neboť je bude pást Beránek, který je uprostřed trůnu. Povede je k pramenům živých vod a Bůh jim setře každou slzu z očí.“^a

Sedmá pečeť

8 Když pak otevřel sedmou pečeť, nastalo v nebi ticho asi na půl hodiny. ²Pak jsem uviděl, jak těch sedm andělů, kteří stojí před Boží tváří, došlo sedm polnic.

³Tehdy přišel jiný anděl se zlatou kadidelnicí a postavil se k oltáři. Bylo mu dáno množství kadidla, aby je s modlitbami všech svatých položil na zlatý oltář, který je před trůnem, ⁴a dým kadidla s modlitbami svatých vystoupil z andělovy ruky před Boží tvář. ⁵Anděl pak vzal tu kadidelnici, naplnil ji ohněm z oltáře a shodil ji na zem. Tehdy nastaly hlasy, hromobití, blýskání a zemětřesení.

^a17 Iza 49:10; 25:8

První čtyři polnice

⁶Těch sedm andělů se sedmi polnicemi se pak připravilo k troubení.

⁷Když zatroubil první anděl, nastalo krupobití a oheň smíšený s krví a bylo to svrženo na zem. Shořela třetina země, shořela třetina stromů a shořela veškerá zeleň.

⁸Když zatroubil druhý anděl, jako by byla do moře vržena veliká ohnivě planoucí hora. Třetina moře se obrátila v krev ⁹a v tom moři zemřela třetina stvoření majících duši a třetina lodí byla zničena.

¹⁰Když zatroubil třetí anděl, spadla z nebe veliká hvězda hořící jako pochodeň a padla na třetinu řek a na prameny vod. ¹¹Jméno té hvězdy je Pelyněk. Třetina vod se tehdy obrátila v pelyněk a mnoho lidí kvůli těm vodám zemřelo, neboť zhořklý.

¹²Když zatroubil čtvrtý anděl, byla zasažena třetina slunce, třetina měsíce a třetina hvězd, aby se jich třetina zatměla a třetina dne neměla světlo a podobně i noc.

¹³Potom jsem uviděl, jak prostředkem nebe letí jakýsi orel, a slyšel jsem ho hlasitě křičet: „Běda, běda, běda obyvatelům země! Ještě tři andělé mají zatroubit na své polnice!“

Pátá polnice

9 Když zatroubil pátý anděl, uviděl jsem hvězdu, jež spadla z nebe na zem a byl jí dán klíč od bezedné propasti. ²Když tu bezednou propast otevřela, vystoupil z propasti dým jako dým z veliké pece a dýmem té propasti se zatmělo slunce i ovzduší.

³Z toho dýmu pak vyšly na zem kobylky, jimž byla dána moc, taková moc, jakou mají pozemští štíři. ⁴Bylo jim řečeno, aby neškodily travě na zemi ani žádné zeleni ani žádnému stromu, jenom lidem, kteří nemají na čele Boží znamení. ⁵Nemohly je zabít, ale trýznily je po pět měsíců a jejich trýznění bylo jako trýznění od štíra, když bodne člověka. ⁶(V těch dnech budou lidé hledat smrt, ale nenaleznou ji; budou toužit zemřít, ale smrt od nich uteče.)

⁷Vzhledem byly ty kobylky podobné koním připraveným k boji. Na jejich hlavách byly jakoby koruny podobné zlatu a jejich tváře byly jako tváře lidí. ⁸Měly vlasy jako vlasy žen a jejich zuby byly jako lví. ⁹Také měly pancíře jako pancíře ze železa a zvuk jejich křídel byl jako zvuk vozů, když množství koní běží do boje. ¹⁰Měly ocasy s bodci jako mají štíři a v těch ocasech měly moc ubližovat lidem po pět měsíců. ¹¹Měly nad sebou krále, anděla propasti, který se hebrejsky jmenuje Abaddon a v řečtině má jméno Apollyon, Zhoubce.

¹²První „běda“ pominulo, hle, dvojí „běda“ se blíží!

Šestá polnice

¹³Když zatroubil šestý anděl, uslyšel jsem jakýsi hlas ze čtyř rohů zlatého oltáře, který je před Boží tváří, ¹⁴jak řekl šestému andělu s polnicí: „Rozvaž ty čtyři anděly, kteří jsou svázáni u veliké řeky Eufrat!“ ¹⁵Tehdy byli rozvázáni ti čtyři andělé, připravení pro tu hodinu, den, měsíc a rok, aby pobili třetinu lidí. ¹⁶Jejich vojsko čítalo dvě stě milionů jezdců – zaslechl jsem totiž jejich počet.

¹⁷Ve vidění jsem spatřil koně a na nich jezdce s pancířmi v barvě ohně, hyacintu a síry. Hlavy těch koní byly jako hlavy lvů a z tlam jim vycházel oheň, dým a síra. ¹⁸Těmito třemi ranami, ohněm, dýmem a sírou, jež jim vycházely z tlam, byla pobita třetina lidí. ¹⁹Moc těch koní je v jejich tlamách a ocasech. Jejich ocasy jsou jako hadi s hlavami, a těmi šíří zkázu.

²⁰Ostatní lidé, kteří nezemřeli těmito ranami, však nečinili pokání ze skutků svých rukou; nepřestali se klanět démonům a modlám ze zlata, stříbra, mědi, kamene a dřeva, které nevidí, neslyší ani nechodí.^a ²¹Nečinili také pokání ze svých vražd ani ze svého čarování, ze svého smilstva ani ze svých krádeží.

Anděl s otevřenou knížkou

10 Uviděl jsem také jiného silného anděla, jak sestupuje z nebe, oblečen oblakem. Na hlavě měl duhu, jeho tvář byla jako slunce a jeho nohy jako ohnivé sloupy. ²V ruce měl otevřenou knížku a postavil se pravou nohou na moře a levou na zem. ³Vykřikl mocným hlasem, jako když řve lev, a poté, co vykřikl, promluvil svými hlasy sedm hromů.

⁴Když zaznělo těch sedm hromů, chtěl jsem psát. Uslyšel jsem ale hlas z nebe: „Zapečeť, co řeklo těch sedm hromů, a nepiš to.“

⁵Tehdy ten anděl, kterého jsem viděl stát na moři a na zemi, pozvedl pravou ruku k nebi ⁶a přísahal při Živém na věky věků, který stvořil nebe i to, co je v něm, zemi i to, co je na ní, a moře i to, co je v něm, že už nebude více času, ⁷ale že ve dnech hlasu sedmého anděla, až bude troubit, bude dokonáno Boží tajemství, jak to oznámil svým služebníkům prorokům.

⁸Ten hlas, který jsem předtím slyšel z nebe, pak ke mně znovu promluvil: „Jdi, vezmi z ruky anděla stojícího na moři a na zemi tu otevřenou knížku.“

⁹Šel jsem tedy k tomu andělu a řekl mu: „Dej mi tu knížku.“ Odpověděl: „Vezmi ji a sněz. V břiše ti způsobí hořkost, ale v ústech ti bude sladká jako med.“ ¹⁰Vzal jsem tedy tu knížku z ruky anděla a snědl jsem ji. V ústech mi byla sladká jako med, ale když jsem ji snědl, měl jsem v břiše hořko.

¹¹Poté mi bylo řečeno: „Musíš znovu prorokovat mnoha lidem, národům, jazykům i králům.“

Dva svědkové

11 Byla mi dána hůl jako měřicí tyč a bylo mi řečeno: „Vstaň a změř Boží chrám i oltář i ty, kteří se v něm klanějí. ²Nádvoří, které je venku před chrámem, však vynech a neměř ho, neboť bylo dáno pohanům a ti budou šlapat po svatém městě dva a čtyřicet měsíců. ³Zmocním ale dva své svědky, kteří budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní, oblečení pytlouvinou.“

⁴To jsou ty dvě olivy a dva svícny stojící před tváří Pána vši země.^c ⁵Kdyby jim chtěl někdo ublížit, vyjde z jejich úst oheň a pohltní jejich nepřátele. Kdyby jim chtěl někdo ublížit, musí takto zahynout. ⁶Ti dva mají moc zavírat nebe, aby za dnů jejich prorokování nepršel déšť. Mají také moc nad vodami, aby je obraceli v krev a aby zasáhli zemi jakoukoli ranou, kdykoli budou chtít.

⁷Až ale dokončí své svědectví, ona šelma vystupující z propasti proti nim povede válku, zvítězí nad nimi a zabije je. ⁸Jejich mrtvolky budou ležet

^a20 Žalm 115:4–7; 135:15–17

^b9 Eze 3:1–3

^c4 Zach 4:1–4, 11–14

na ulici toho velikého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován náš Pán. ⁹Mnoho lidí z různých kmenů, jazyků a národů se bude dívat na jejich mrtvoly po tři a půl dne a nedovolí jejich mrtvoly pochovat do hrobu. ¹⁰Obyvatelé země se nad nimi budou radovat a veselit a budou si navzájem posílat dary, protože ti dva proroci trýznili obyvatele země.

¹¹Po třech a půl dnech do nich ale ke zděšení těch, kdo to viděli, vstoupil duch života od Boha. ¹²Uslyšeli mocný hlas z nebe: „Vystupte sem!“ a před zraky svých nepřátel vystoupili v oblaku do nebe. ¹³V tu hodinu nastalo veliké zemětřesení a desetina města padla. Sedm tisíc lidí v tom zemětřesení zahynulo a ostatní dostali strach a vzdali slávu nebeskému Bohu.

¹⁴Druhé „běda“ pominulo, hle, třetí „běda“ se rychle blíží:

Sedmá polnice

¹⁵Tehdy zatroubil sedmý anděl a v nebi zazněly mocné hlasy říkající:

„Království světa
se stala královstvím našeho Pána
a jeho Mesiáše,
jenž bude kralovat na věky věků!“

¹⁶Tehdy těch čtyřiaadvacet starců, kteří sedí na svých trůnech před Božím obličejem, padlo na tváře a klanělo se Bohu ¹⁷se slovy:

„Děkujeme tobě, Pane Bože Všemohoucí,
který jsi a kterýs byl,
že ses chopil své veliké moci
a ujal ses kralování!“

¹⁸Národy se vzbouřily,^a ale přišel tvůj hněv,
přišel čas soudu nad všemi mrtvými
a čas odplaty pro tvé služebníky, proroky a svaté
i pro všechny, kdo ctí tvé jméno, malé i veliké,
přišel čas zkázy těch, kdo kazí zem.“

¹⁹Tehdy se otevřel Boží chrám v nebi a v jeho chrámu byla vidět truhla jeho smlouvy. Nastalo veliké blýskání, hlasy a hromobití, zemětřesení a veliké krupobití.

Žena a drak

12 Na nebi se ukázalo veliké znamení: žena oděná sluncem, pod jejímá nohama měsíc a na hlavě měla korunu dvanácti hvězd. ²Byla těhotná a křičela bolestí, neboť začínala родit.

³Pak se na nebi ukázalo jiné znamení: hle, veliký rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy, a na těch hlavách sedm korun. ⁴Jeho ocas vlekl třetinu nebeských hvězd a svrhl je na zem. Tento drak se postavil před ženu, která měla porodit, aby její dítě sežral, jakmile ho porodí. ⁵Ale když porodila syna, muže, který má pást všechny národy železnou holí,^b byl její syn

^a18 Žalm 2:1 ^b5 Žalm 2:9

vytržěn k Bohu a jeho trůnu. ⁶A ta žena utekla na poušť, kde měla od Boha připravené místo, aby ji tam živili tisíc dvě stě šedesát dní.

⁷V nebi nastal boj: Michael a jeho andělé bojovali s drakem. A drak bojoval, i jeho andělé, ⁸ale nic nezmohli. Na nebi už se pro ně nenašlo místo ⁹a ten veliký drak – ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který svádí celý svět – byl svržen. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.

¹⁰A uslyšel jsem mocný hlas, jak v nebi říká:

„Teď přišlo vítězství, moc
a království našeho Boha
a vláda jeho Mesiáše,
neboť byl svržen žalobce našich bratrů,
který je dnem i nocí obviňoval před Bohem.

¹¹Zvítězili však nad ním krví Beránka
a slovem svého svědectví
a nelpěli na svém životě až do smrti.

¹²Veselte se proto, nebesa
i vy, kdo v nich přebýváte.
Běda však těm, kdo bydlí na zemi a na moři,
neboť k vám sestoupil ďábel s velikým hněvem,
neboť ví, že má málo času.“

¹³Když drak uviděl, že byl svržen na zem, začal pronásledovat tu ženu, která porodila toho muže. ¹⁴Žena však dostala dvě mocná orlí křídla, aby před tím hadem uletěla na poušť, na své místo, kde bude živena čas a časy a půl času. ¹⁵Had ze své tlamy vychrlil za tou ženou vodu jako řeku, aby ji strhl proud. ¹⁶Země však ženě pomohla: otevřela ústa a pohltila řeku, kterou ze své tlamy vychrlil drak. ¹⁷Tehdy se drak na ženu rozhněval a odešel svést boj s ostatními z jejího semene, kteří zachovávají Boží přikázání a drží se Ježíšova svědectví. ¹⁸Zastavil se ^bna mořském břehu.

Šelma vystupující z moře

13 Vtom jsem spatřil, jak z moře vystupuje šelma se sedmi hlavami a deseti rohy; na těch rozích měla deset korun a na hlavách rouhavé jméno. ²Šelma, kterou jsem spatřil, byla podobná pardálu, ale její nohy byly jako medvědí a její tlama jako tlama lva. Drak jí dal svou sílu, svůj trůn i velikou moc.

³Jedna z jejích hlav vypadala jako smrtelně zraněná, ale její smrtelná rána se uzdravila. Celá země šla v úžasu za tou šelmou ⁴a lidé se klaněli draku, který dal té šelmě moc; klaněli se i šelmě se slovy: „Kdo je podobný té šelmě? Kdo s ní může bojovat?“

⁵Dostala ústa, jež vedla pyšné a rouhavé řeči, a byla jí dána moc působit dva a čtyřicet měsíců. ⁶Ta ústa otvírala, aby se rouhala Bohu a urážela jeho jméno, jeho stánek i ty, kteří přebývají v nebi. ⁷Bylo jí dáno, aby svedla boj se svatými a přemohla je. Dostala moc nad každým kmenem, lidem, jazykem i národem: ⁸Budou se jí klanět všichni obyvatelé země, každý, jehož jméno není od stvoření světa zapsáno v knize života zabitého Beránka.

^a14 Dan 7:25; 12:7

^b18 někt. rukopisy Stanul jsem

⁹Má-li někdo uši, slyš:

¹⁰Kdo má jít do zajetí,
do zajetí půjde.
Kdo má být zabit^a mečem,
ten mečem padne.^b

Zde je zapotřebí vytrvalosti a věrnosti svatých.

Šelma vystupující ze země

¹¹Potom jsem spatřil jinou šelmu, jak vystupuje ze země: měla dva rohy jako Beránek, ale mluvila jako drak. ¹²Ta vykonává všechnu moc té první šelmy před její tváří a působí, že se země i její obyvatelé budou klanět té první šelmě, jejíž smrtelná rána se uzdravila. ¹³Dělá veliké divy, působí dokonce i to, aby před zraky lidí sestupoval oheň z nebe na zem. ¹⁴Těmi divy, které jí bylo dáno konat před tváří šelmy, svádí ty, kdo bydlí na zemi. Říká obyvatelům země, aby vytvořili obraz té šelmy, která měla ránu od meče, ale ožila.

¹⁵Bylo jí dáno, aby obrazu té šelmy vdechla život, takže obraz šelmy začal mluvit a nechal zabít všechny, kdo se mu neklaněli. ¹⁶Všem malým i velkým, bohatým i chudým, svobodným i otrokům nechá dát znamení na pravou ruku nebo na čelo, ¹⁷takže nikdo nebude moci kupovat ani prodávat, nebude-li mít to znamení – jméno šelmy nebo číslo jejího jména.

¹⁸Zde je zapotřebí moudrosti. Kdo tomu rozumí, ať spočte číslo té šelmy, neboť je to číslo člověka. To číslo je 666.

Píseň Beránkových paniců

14 A hle, spatřil jsem Beránka, stojícího na hoře Sion, a s ním sto čtyřiačtyřicet tisíc těch, kteří měli na čelech napsané jeho jméno a jméno jeho Otce. ²Uslyšel jsem také hlas z nebe jako zvuk mnohých vod, jako zvuk velkého hromu. A ten zvuk, který jsem slyšel, byl jako když hudebníci hrají na loutny.

³Zpívali jakoby novou píseň před trůnem a před těmi čtyřmi bytostmi i před těmi starci. Tu píseň se nikdo nemohl naučit, jen těch sto čtyřiačtyřicet tisíc vykoupených ze země. ⁴To jsou ti, kteří se neposkvřnili se ženami, neboť jsou panicové. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde; ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. ⁵V jejich ústech nemá místo lež; jsou bez vady.

Tři andělé

⁶Spatřil jsem také jiného anděla, letícího středem nebe, který měl věčné evangelium, aby je kázal obyvatelům země – každému národu, kmenu, jazyku i lidu – ⁷jak říká mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu chválu, neboť přišla hodina jeho soudu. Klanějte se Tomu, který stvořil nebe, zemi, moře i prameny vod!“

⁸Za ním letěl druhý anděl se slovy: „Padlo, padlo to veliké město Babylon, ^c neboť napájelo všechny národy vínem svého vášnivého smilstva!“

^a10 někt. rukopisy *Kdo zabíjí*

^b10 Jer 15:2; 43:11

^c8 Iza 21:9

⁹Za nimi pak letěl ještě třetí anděl a volal mocným hlasem: „Klaní-li se někdo šelmě a jejímu obrazu a přijímá-li její znamení na čelo nebo na ruku, ¹⁰i ten bude pít neředěné víno Božího hněvu, které je vlito do kalichu jeho rozhorlení; bude trýzněn ohněm a sírou před tváří svatých andělů a před tváří Beránka. ¹¹Dým jejich muk bude stoupat na věky věků! Ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, a kdokoli přijme znamení jejího jména, nebudou mít odpočinutí dnem ani nocí!“

¹²Zde je zapotřebí vytrvalosti svatých, kteří se drží Božích přikázání a Ježíšovy víry.

¹³Potom jsem uslyšel hlas z nebe: „Piš: ‚Blaze mrtvým, kteří od této chvíle umírají v Pánu.‘ Ano, praví Duch, ať si odpočinou od své námahy; vždyť jejich skutky je provázejí.“

Sklizeň země

¹⁴A hle, spatřil jsem bílý oblak a na tom oblaku seděl jakoby Syn člověka.^a Na hlavě měl zlatou korunu a v ruce ostrý srp.

¹⁵Z chrámu vyšel další anděl a volal mocným hlasem na toho, který seděl na oblaku: „Napřáhni srp a žni, neboť nadešla hodina sklizně. Sklizeň země dozrála!“ ¹⁶Tehdy ten, který seděl na oblaku, mrštil svůj srp na zem a země byla sklizena.

¹⁷Z chrámu, který je v nebi, pak vyšel další anděl a také on měl ostrý srp. ¹⁸A od oltáře vyšel ještě další anděl, který měl moc nad ohněm, a zavolať mocným hlasem na toho, který měl ostrý srp: „Napřáhni svůj ostrý srp a skliď hrozny vinice země, neboť její hrozny dozrály!“ ¹⁹Tehdy ten anděl vrhl svůj srp na zem, sklídl víno země a vhodil je do velikého lisu Božího hněvu.^b ²⁰Ten lis byl šlapán venku za městem a z lisu tekla krev až po uzdy koní na šestnáct set honů^c daleko.

Mojžíšova a Beránkova píseň

15 Potom jsem na nebi uviděl jiné znamení, veliké a předivné: sedm andělů, kteří mají sedm posledních ran; neboť skrze ně má být dokonán Boží hněv.

²Uviděl jsem jakoby skleněné moře smíšené s ohněm a také ty, kteří zvířezili nad šelmou, nad jejím obrazem a nad číslem jejího jména. Stáli na tom skleněném moři, měli Boží loutny³ a zpívali píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu:

„Veliké a předivné jsou tvé skutky,
Pane Bože Všemohoucí,
spravedlivé a pravé jsou tvé cesty,
Králi národů!^d

⁴Kdo by tě nectil, Pane,
kdo by tvé jméno nechválil?
Vždyť ty jediný jsi svatý!
Všechny národy přijdou
a před tebou se skloní,
neboť tvé spravedlivé soudy byly zjeveny!“

^a14 Dan 7:13

^b19 Iza 63:3, 6

^c20 asi 300 km

^d3 někt. rukopisy *Králi věků*

⁵Potom jsem spatřil, jak se v nebi otevřel chrám stánku svědectví. ⁶Z chrámu vyšlo sedm andělů, kteří měli těch sedm ran, a byli oblečeni běloskvoucím plátnem a na prsou byli přepásáni zlatými pásy. ⁷Jedna z těch čtyř bytostí dala těm sedmi andělům sedm zlatých číší plných hněvu Boha živého na věky věků. ⁸Chrám se naplnil dýmem od Boží slávy a od jeho moci; nikdo nemohl vejít do chrámu, dokud se nevykoná sedm ran těch sedmi andělů.

Sedm číší Božího hněvu

16 Tehdy jsem uslyšel z chrámu mocný hlas, jak říká těm sedmi andělům: „Jděte, vylijte těch sedm číší Božího hněvu na zem.“

²První odešel, vylil svou číši na zem a na lidech, kteří měli znamení šelmy, i na těch, kteří se klaněli jejímu obrazu, vyvstaly zlé a zhoubné vředy.

³Druhý pak vylil svou číši do moře. To se obrátilo jakoby v krev mrtvého a veškerá živá duše v moři zemřela.

⁴Třetí pak vylil svou číši na řeky a na prameny vod a obrátily se v krev.

⁵A slyšel jsem anděla vod, jak říká:

„Jsi spravedlivý, ty Svatý,
ty, který jsi a kterýs byl,
že jsi to usoudil!

⁶Protože prolévali krev svatých a proroků,
tys jim dal pít krev, jak si zaslouží.“

⁷Tehdy jsem uslyšel, jak se od oltáře ozvalo:

„Ano, Pane Bože Všemohoucí,
tvé soudy jsou pravdivé a spravedlivé.“

⁸Čtvrtý pak vylil svou číši na slunce a bylo mu dáno pálit lidi ohněm. ⁹Lidé byli pálení velikým žárem a rouhali se jménu Boha, který má moc nad těmi ranami, avšak nečinili pokání, aby mu vzdali slávu.

¹⁰Pátý pak vylil svou číši na trůn té šelmy a její království bylo zatemněno. Lidé se bolestí kousali do jazyka ¹¹a rouhali se nebeskému Bohu pro své bolesti a pro své vředy, avšak nečinili pokání ze svých skutků.

¹²Šestý pak vylil svou číši na tu velikou řeku Eufrat a její voda vyschla, aby byla připravena cesta králům od východu slunce. ¹³Tehdy jsem uviděl z úst draka, z úst šelmy a z úst falešného proroka vycházet tři nečisté duchy podobné žabám. ¹⁴Jsou to duchové démonů, kteří konají divy a vycházejí ke králům země a celého světa, aby je shromáždili k bitvě toho velikého dne Všemohoucího Boha.

¹⁵„Hle, přicházím jako zloděj.“ Blaze tomu, kdo bdí a střeží svá roucha, aby nechodil nahý a nebyla vidět jeho hanba.“

¹⁶A shromáždil je na místo, které se hebrejsky jmenuje Armagedon.^b

^a15 Zjev 3:3

^b16 Har Megiddo v severním Izraeli

¹⁷Sedmý pak vyhlásil svou číši na ovzduší a z chrámu zazněl od trůnu mocný hlas: „Stalo se!“ ¹⁸Nastaly hlasy, hromobití, blýskání a veliké zemětřesení – tak veliké zemětřesení, jaké nebylo, co jsou lidé na zemi. ¹⁹To veliké město se tehdy roztrhlo na tři díly a města národů padla. Veliký Babylon byl připomenut před Boží tváří a Bůh mu dal kalich s vínem svého vášnivého hněvu. ²⁰Tehdy zmizely všechny ostrovy a hory se nedaly najít. ²¹Z nebe padaly na lidi veliké kroupy těžké jako cent. A kvůli ráně těch krup se lidé rouhali Bohu, neboť ta rána byla nesmírně veliká.

Nevěstka sedící na šelmě

17 Tehdy přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm číší, a promluvil ke mně: „Pojď, ukážu ti odsouzení veliké nevěstky, která sedí na mnohých vodách, ²se kterou smilnili králové země a obyvatelé země se opili vínem jejího smilstva.“ ³A odnesl mě v Duchu na poušť.

Tehdy jsem uviděl ženu sedící na rudé šelmě, jež byla plná jmen rouhání a měla sedm hlav a deset rohů. ⁴Ta žena byla oblečena purpurem a šarlatem a pokryta zlatem, drahokamy a perlami. V ruce měla zlatý kalich plný ohavností a nečistoty svého smilstva ⁵a na čele měla napsané tajemné jméno:

VELIKÝ BABYLON,
MATKA NEVĚSTEK A OHAVNOSTÍ ZEMĚ.

⁶Takto jsem viděl tu ženu opilou krví svatých a krví Ježíšových mučedníků. Když jsem ji spatřil, strnul jsem v naprostém úžasu.

⁷„Proč se tak divíš?“ řekl mi anděl. „Já ti povím tajemství té ženy i šelmy, která ji nese, jež má sedm hlav a deset rohů. ⁸Šelma, kterou jsi viděl, byla a není a má vystoupit z propasti a jít do záhuby. A obyvatelé země, ti, jejichž jméno není od stvoření světa zapsáno v knize života, užasnou, až uvidí tu šelmu, která byla a není, ale znovu se objeví.

⁹Zde je zapotřebí moudré mysli: Těch sedm hlav je sedm hor, na kterých ta žena sedí. Je také sedm králů. ¹⁰Pět jich padlo, jeden je a další ještě nepřišel; a až přijde, musí zůstat na krátký čas. ¹¹Šelma, která byla a není, ta je osmý král; je z těch sedmi a jde do záhuby. ¹²Deset rohů, které jsi viděl, je deset králů, kteří se ještě neujali kralování, ale mají přijmout moc jako králové v jednu hodinu spolu se šelmou. ¹³Ti mají jedno mínění a svou sílu a moc dají šelmě. ¹⁴Ti budou bojovat s Beránkem, a Beránek nad nimi zvítězí – neboť je Pán pánů a Král králů – a s ním i jeho povolání, vyvolení a věrní.“

¹⁵Potom mi řekl: „Vody, které jsi viděl a kde ta nevěstka sedí, jsou lidé a zástupy, národy a jazyky. ¹⁶Těch deset rohů, které jsi viděl na šelmě, začne tu nevěstku nenávidět a nechá ji zpusťošit a obrát donaha; budou požírat její tělo a spálí ji ohněm. ¹⁷Neboť Bůh vložil do jejich srdcí, aby vykonali jeho záměr, a tak budou jednoho mínění a předají své království šelmě, dokud se nenaplní Boží slova. ¹⁸Žena, kterou jsi spatřil, je to veliké město, které kraluje nad králi země.“

Pád Babylonu

18 Potom jsem spatřil jiného anděla, jak sestupuje z nebe: měl velikou moc a země byla ozářena jeho slávou. ²Ten vykřikl mocným hlasem:

„Padla, padla ta veliká říše Babylon
a stala se přibýtkem démonů,
doupětem všech nečistých duchů,
doupětem všech nečistých ptáků,
doupětem všech nečistých a ohavných šelem!“^a

³Z vína jejího vášnivého smilstva
totiž pily^b všechny národy,
králové země s ní smilnili
a kupci země zbohatli z mohutnosti jejího hýření.“

⁴Tehdy jsem uslyšel jiný hlas z nebe:

„Vyjděte z ní, můj lide, abyste unikli jejím hříchům,
abyste nedostali z jejích ran!“^c

⁵Vždyť její hříchy dosáhly až k nebi
a Bůh si připomenul její zločiny.

⁶Odplaťte jí tak, jak sama splácěla,
a podle jejích skutků jí dejte dvojnásob;
do kalichu, jenž namíchala,
jí namíchejte dvojnásob!

⁷Nakolik se chlubila, nakolik hýřila,
tolik jí dejte muk a kvílení.
Myslí si o sobě: „Trůním, jsem královna!
Nejsem vdova a nevím, co je žal.““^d

⁸V jediný den proto přijdou její rány: smrt, nářek a hlad; a bude spálena ohněm, neboť Pán Bůh, který ji soudí, je silný. ⁹Králové země, kteří s ní smilnili a hýřili, ji budou oplakávat a budou nad ní kvílet, až uvidí dým jejího pálení. ¹⁰Pro hrůzu jejích muk zůstanou stát zdálky a řeknou:

„Běda, běda, město veliké,
Babylone, město mocné –
tvůj ortel přišel v jedné hodině!“

¹¹I kupci země nad ní budou plakat a truchlit, neboť už nikdo nekoupí jejich zboží: ¹²náklady zlata, stříbra, drahokamů a perel; kmentu, purpuru, hedvábí a šarlatu; veškeré vonné dříví, všechno zboží ze slonoviny a všechno zboží z nejdražšího dřeva, mědi, železa i mramoru; ¹³skořici a vonné koření, voňavky, mast i kadidlo; víno, olej, mouku i pšenici; dobytek, ovce, koně i vozy; a těla i duše lidí.

¹⁴„Sklizeň, po níž jsi prahla, tě opustila,
všechn lesk a nádheru jsi ztratila,
vše nenávratně zmizelo!“

^a2 Iza 13:19–22; 21:9

^b3 někdt. rukopisy *padly*

^c4 Jer 51:45

^d7 Iza 47:7–8

¹⁵Obchodníci s těmito věcmi, kteří na ní zbohatli, se pro hrůzu z jejich muk zastaví v povzdálí a budou plakat, truchlit ¹⁶a naříkat:

„Běda, běda, město veliké,
oblékané kmentem, purpurem a šarlatem,
pokryté zlatem, drahokamy a perlami –
¹⁷takové bohatství zničeno v jedné hodině!“

Každý kormidelník i veškeré množství těch, kdo se plaví na lodích, námořníci a všichni, kdo pracují na moři, zůstali stát v povzdálí, ¹⁸a když viděli dým jejího pálení, začali volat: „Které bylo podobné tomuto velikému městu?“ ¹⁹Sypali si prach na hlavu a s pláčem a kvílením křičeli:

„Běda, běda, město veliké,
z jehož blahobytu zbohatli
všichni námořní rejdaři –
bylo zničeno v jedné hodině!“

²⁰Vesel se nad tím městem, nebe,
svatí apoštolové i proroci –
Bůh je odsoudil za to,
jak odsuzovalo vás!

²¹Tehdy jeden silný anděl zvedl balvan veliký jako mlýnský kámen a vrhl jej do moře se slovy:

„Tak prudce bude svržen Babylon, město veliké,
tak nenávratně zanikne!

²²Hlas hráčů na loutnu, zpěváků, píšťců a trubačů
už v tobě nikdo neuslyší,
žádný řemeslník kteréhokoli řemesla
se v tobě už nikdy nenajde,
ani zvuk mlýnského kamene
se v tobě už nikdy neozve.

²³Světlo lampy
se v tobě už nikdy nerozsvítí,
hlas ženicha a nevěsty
už v tobě nikdo neuslyší,
neboť tví obchodníci byli pány země
a tvá kouzla sváděla všechny národy.

²⁴To město je potřísněno krví proroků a svatých
i všech zavražděných na zemi.“

Svatba Beránkova

19 Potom jsem uslyšel mocný hlas velikého zástupu v nebi:

„Haleluja!

Vítězství, sláva i moc našemu Bohu!

² Pravdivé a spravedlivé jsou jeho soudy,
neboť odsoudil tu velikou nevěstku,
která svým smilstvem zkazila zemi,
a pomstil krev svých služebníků,
kterou měla na rukou!“

³ A znovu opakovali:

„Haleluja!

Její dým stoupá na věky věků.“

⁴ Těch čtyřiaadvacet starců a ty čtyři bytosti padli a klaněli se Bohu sedícímu na trůnu:

„Amen! Haleluja!“

⁵ A od trůnu se ozvalo:

„Chvalte našeho Boha,
všichni jeho služebníci
a vy, kdo jej ctíte, malí i velcí!“

⁶ Tehdy jsem uslyšel hlas jakoby velikého zástupu, jako zvuk mnohých vod a jako zvuk silných hromů:

„Haleluja!

Pán Bůh Všemohoucí se ujal kralování!

⁷ Radujme se, jásejme a vzdejme mu slávu,
neboť nadešla svatba Beránkova!

Jeho manželka se připravila,

⁸ a bylo jí dáno, aby si oblékla zářivě čistý kment.“

(A ten kment jsou spravedlivé činy svatých.)

⁹ Tehdy mi řekl: „Piš: Blaze těm, kteří jsou pozváni k Beránkově svatební večeři.“ A dodal: „Toto jsou pravá Boží slova.“

¹⁰ Padl jsem tedy k jeho nohám, abych se mu klaněl, ale on mi řekl: „Pozor, nedělej to! Jsem jen Boží služebník, tak jako ty a tvoji bratři, kteří mají Ježíšovo svědectví. Klaněj se Bohu!“ Vždyť Ježíšovo svědectví je duchem prorocství.

Jezdec na bílém koni

¹¹ Uviděl jsem otevřené nebe, a hle, bílý kůň, a ten, který na něm seděl, se jmenoval Věrný a Pravý, jenž spravedlivě soudí i bojuje. ¹² Jeho oči byly

jako plamen ohně, na hlavě měl množství korun a měl napsané jméno, které nezná nikdo kromě něj. ¹³Byl oblečen rouchem nasáklým krví a jeho jméno je Slovo Boží. ¹⁴Za ním jela nebeská vojska na bílých koních, oblečená bílým a čistým kmentem. ¹⁵Z jeho úst vycházel ostrý meč, aby jím bil národy. On sám je bude pást železnou holí;^a on sám bude šlapat vinný lis planoucím hněvu^b Všemohoucího Boha. ¹⁶Na svém rouchu a na boku má napsané jméno: KRÁL KRÁLŮ A PÁN PÁNŮ.

¹⁷Potom jsem uviděl jednoho anděla, jak stojí ve slunci; a vykřikl mocným hlasem na všechny ptáky létající středem nebe: „Pojďte, shromážděte se k hostině velikého Boha, ¹⁸abyste jedli těla králů, těla vojvodců, těla silných, těla koní i těch, kdo na nich sedí, a těla všech lidí, svobodných i otroků, malých i velkých!“

¹⁹A uviděl jsem šelmu a krále země i jejich vojska, jak se sjeli, aby svedli boj s Tím, který seděl na tom koni, a s jeho vojskem. ²⁰A ta šelma byla zajata a s ní ten falešný prorok, který před ní dělal divy, jimiž svedl ty, kdo přijali znamení šelmy a kdo se klaněli jejímu obrazu. Ti dva byli zaživa uvrženi do ohnivého jezera hořícího sírou ²¹a ostatní pobil meč vycházející z úst Toho, který seděl na koni. Všichni ptáci se nasýtí jejich těly.

Tisíc let

20 Potom jsem uviděl anděla sestupujícího z nebe, který měl v ruce klíč od propasti a veliký řetěz. ²Ten se zmocnil draka, toho dávného hada, jenž je ďábel a satan, a svázal jej na tisíc let. ³Uvrhl ho do propasti, zamkl a zapečetil ji nad ním, aby už nesváděl národy, dokud se nenaplní těch tisíc let; potom totiž musí být nakrátko propuštěn.

⁴Spatřil jsem trůny a ty, kdo se na nich posadili, a byl jim svěřen soud. Viděl jsem také duše popravených pro Ježíšovo svědectví a pro Boží slovo, duše těch, kteří se neklaněli šelmě ani jejímu obrazu a nepřijali její znamení na čela ani na ruce. Ti ožili a kralovali s Kristem tisíc let. ⁵Ostatní mrtví však neožili, dokud se nenaplnilo těch tisíc let. To je první vzkříšení. ⁶Požehnaný a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení. Nad těmi ta druhá smrt nemá moc, ale budou kněžími Boha a Krista a budou s ním kralovat tisíc let.

⁷Až uplyne těch tisíc let, satan bude propuštěn ze žaláře. ⁸Vyjde svádět národy ve čtyřech koutech země, Goga a Magoga,^c aby je shromáždil k boji – takové množství, jako je písku v moři. ⁹Zaplnili celý obzor, obklíčili ležení svatých i to milované město, ale z nebe sestoupil oheň a pohltit je. ¹⁰Ďábel, který je sváděl, byl uvržen do jezera ohně a síry, kde je i šelma a falešný prorok; tam budou trýzněni dnem i nocí na věky věků.

Poslední soud

¹¹Tehdy jsem uviděl veliký bílý trůn a Toho, kdo na něm seděl, před jehož tváří zmizela země i nebe a nebylo pro ně nalezeno místo. ¹²Potom jsem spatřil mrtvé, malé i velké, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. A byla otevřena ještě jiná kniha, totiž kniha života, a mrtví byli souzeni podle toho, co bylo zapsáno v těch knihách, totiž podle svých skutků.

¹³Tehdy moře vydalo mrtvé, kteří byli v něm, také Smrt a Záhrobí vydaly mrtvé, kteří byli v nich; a každý byl souzen podle svých skutků. ¹⁴Smrt

^a15 Žalm 2:9

^b15 Iza 63:3, 6

^c8 Eze 38–39

i Záhrobí byly uvrženy do ohnivého jezera – to je ta druhá smrt. ¹⁵Kdokoli nebyl nalezen zapsán v knize života, byl uvržen do ohnivého jezera.

Činím všechno nové

21 Potom jsem uviděl nové nebe a novou zemi.^a Neboť první nebe a první země pominuly a moře již nebylo. ²Uviděl jsem svaté město, Nový Jeruzalém, jak sestupuje od Boha z nebe, připravený jako nevěsta okrášlená pro svého muže.

³Uslyšel jsem mocný hlas z trůnu: „Hle, Boží stánek s lidmi: bude bydlet s nimi a oni budou jeho lid; Bůh sám bude s nimi a bude jejich Bohem.“^b ⁴On jim setře každou slzu z očí a smrt už nebude, ani nářek ani křik ani bolest už nikdy nebude; neboť minulé věci pominuly.“^c

⁵Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, činím všechno nové.“ Řekl také: „Napiš, že tato slova jsou věrná a pravdivá.“ ⁶Pak mi řekl: „Stalo se. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Já dám žíznícímu zdarma napít z pramene vody života.“

⁷Kdo vítězí, dostane toto vše za dědictví. Já mu budu Bohem a on mi bude synem. ⁸Ale bázlivi, nevěrní, ohavní, vrazi, smilníci, čarodějové, modláři i všichni lháři mají svůj díl v jezeře, které hoří ohněm a sírou – to je ta druhá smrt.“

Zářící město

⁹Tehdy ke mně přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli těch sedm číší plných sedmi posledních ran, a promluvil ke mně: „Pojď, ukážu ti Nevěstu, manželku Beránkovu.“

¹⁰Odněl mě v Duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi Svaté město, Jeruzalém, sestupující od Boha z nebe ¹¹a zářící Boží slávou. Jsem se podobal nejdražšímu kameni, jako kameni jaspisu jasnému jako křišťál. ¹²Měl mohutnou a vysokou hradbu s dvanácti branami, na těch branách dvanáct andělů a napsaná jména dvanácti pokolení synů Izraele. ¹³Tři brány byly z východu, tři brány ze severu, tři brány z jihu a tři brány ze západu. ¹⁴Městská hradba měla dvanáct základů a na nich jména dvanácti Beránkových apoštolů.

¹⁵Ten, který se mnou mluvil, měl zlatou měřicí tyč, aby změřil město, jeho brány i jeho hradbu. ¹⁶(Město je rozloženo do čtverce: jeho délka je stejná jako šířka.) Změřil tedy město tou tyčí a jeho délka, šířka i výška byly stejné – 12 000 honů.^d ¹⁷Potom změřil jeho hradbu: 144 loket^e lidské míry, která je mírou anděla.

¹⁸Jeho hradba byla postavena z jaspisu, ale město bylo čisté zlato podobné čistému sklu. ¹⁹Základy městské hradby byly ozdobeny všemi drahokamy: první základ byl jaspis, druhý safír, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd, ²⁰pátý sardonyx, šestý karneol, sedmý chrysolit, osmý beryl, devátý topas, desátý chrysopras, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst.

²¹A těch dvanáct bran bylo dvanáct perel: každá z těch bran byla z jedné perly. Ulice toho města byla ze zlata, čistého jako průhledné sklo.

²²V tom městě jsem ale neviděl žádný chrám. Jeho chrámem je totiž Pán Bůh Všemohoucí a Beránek. ²³To město nepotřebuje slunce ani měsíc, aby v něm svítily, neboť ho rozzářila Boží sláva a jeho lampou je Beránek.

^a1 Iza 65:17 ^b3 Lev 26:11–12; Jer 32:38; Eze 14:11; 37:23, 27 ^c4 Iza 25:8 ^d16 asi 2 220 km ^e17 asi 65 m

²⁴Národy spasených se budou procházet v jeho světle a králové země do něj přenesou svou slávu. ²⁵Jeho brány se ve dne nikdy nebudou zavírat, a noc tam nebude. ²⁶Přenesou do něj slávu a čest národů, ²⁷avšak rozhodně do něj nevejde nic znečišťujícího ani působícího ohavnost a lež, ale jen ti, kteří jsou zapsáni v Beránkově knize života.

22 Potom mi ukázal řeku s vodou života, jasnou jako křišťál, tekoucí z Božího a Beránkova trůnu ²prostředkem ulice toho města. Po obou stranách řeky je strom života, jenž nese dvanáctero ovoce. Ten strom vydává ovoce každý měsíc a jeho listí je k uzdravení národů.^a

³A tak již nebude žádné prokletí. V tom městě bude stát Boží a Beránkův trůn a jeho služebníci mu budou sloužit. ⁴Budou hledět na jeho tvář a na čelech budou mít jeho jméno. ⁵Nebude tam noc, takže nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť je osvětluje Pán Bůh; a budou kralovat na věky věků.

Přijdu brzy

⁶Tehdy mi anděl řekl: „Tato slova jsou věrná a pravdivá.“ Pán Bůh, který dává Ducha prorokům, poslal svého anděla, aby ukázal svým služebníkům, co se musí brzy stát.

⁷„Hle, přijdu brzy! Blaze tomu, kdo zachovává slova proroctví této knihy.“

⁸Já Jan jsem to všechno viděl a slyšel. Když jsem to uslyšel a uviděl, padl jsem, abych se klaněl u nohou toho anděla, který mi tyto věci ukazoval. ⁹On mi však řekl: „Pozor, nedělej to! Jsem jen Boží služebník, tak jako ty a tvoji bratři proroci a jako ti, kdo zachovávají slova této knihy. Klaněj se Bohu.“

¹⁰Potom mi řekl: „Nezapečeťuj slova proroctví této knihy,^b neboť ten čas je blízko. ¹¹Kdo škodí, ať škodí dál, a kdo je špinavý, ať se dál špiní. Spravedlivý ať dál koná spravedlnost a svatý ať se dál posvěcuje.“

¹²„Hle, přijdu brzy a má odplata se mnou, abych odplatil každému podle jeho skutků. ¹³Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední.“

¹⁴Blaze těm, kteří perou svá roucha, aby měli přístup ke stromu života a mohli vejít branami do města. ¹⁵Psi, čarodějové, smilníci, vrahové a modláři však zůstanou venku stejně jako každý, kdo miluje a provozuje lež.

¹⁶„Já Ježíš jsem poslal svého anděla, aby vám v církvích svědčil o těchto věcech. Já jsem ten kořen a rod Davidův, jasná jitřenka.“

¹⁷Duch a Nevěsta říkají: „Přijď!“ Kdo slyší, ať také řekne: „Přijď!“ Kdo žízní, ať přijde, a kdo chce, ať zdarma nabere vodu života.

^a2 Eze 47:12

^b10 srov. Dan 12:4

Epilog

¹⁸Každého, kdo slyší prorocká slova této knihy, ujišťuji: Kdokoli k nim něco přidá, Bůh mu přidá ran v této knize zapsaných. ¹⁹Kdokoli z prorockých slov této knihy něco odejme, Bůh odejme jeho díl ze stromu života a ze svatého města a z dobrých věcí v této knize zapsaných.

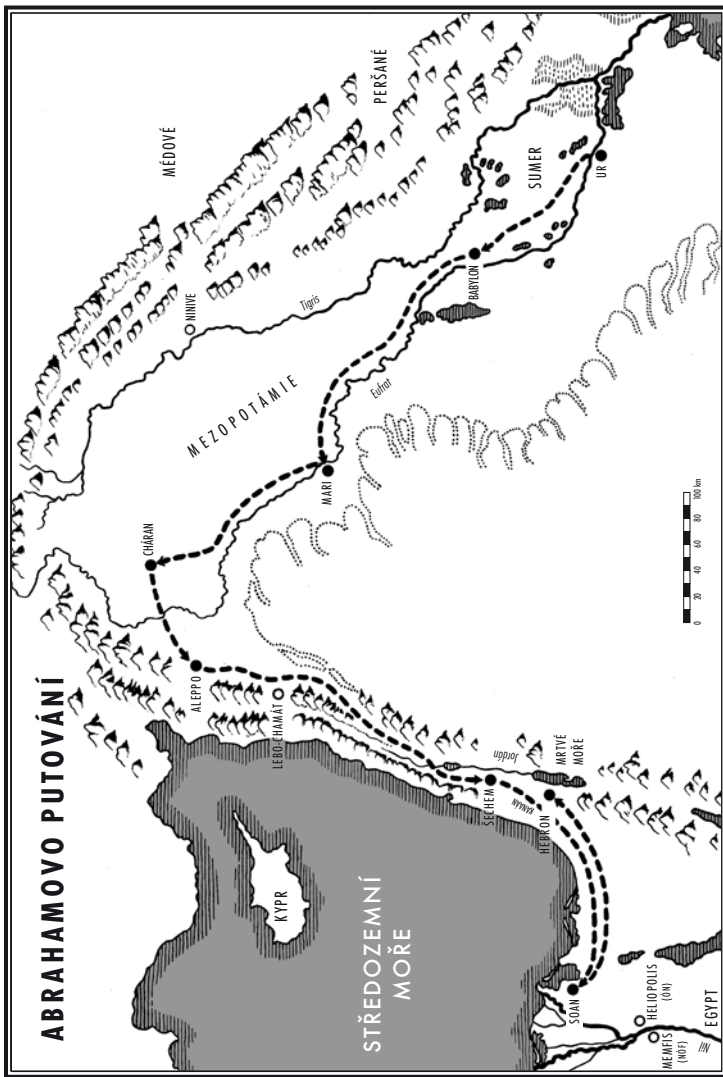
²⁰Ten, který vydává svědectví o těchto věcech, říká: „Přijdu brzy.“

Amen, přijď, Pane Ježíši!

²¹Milost Pána Ježíše se všemi.^a

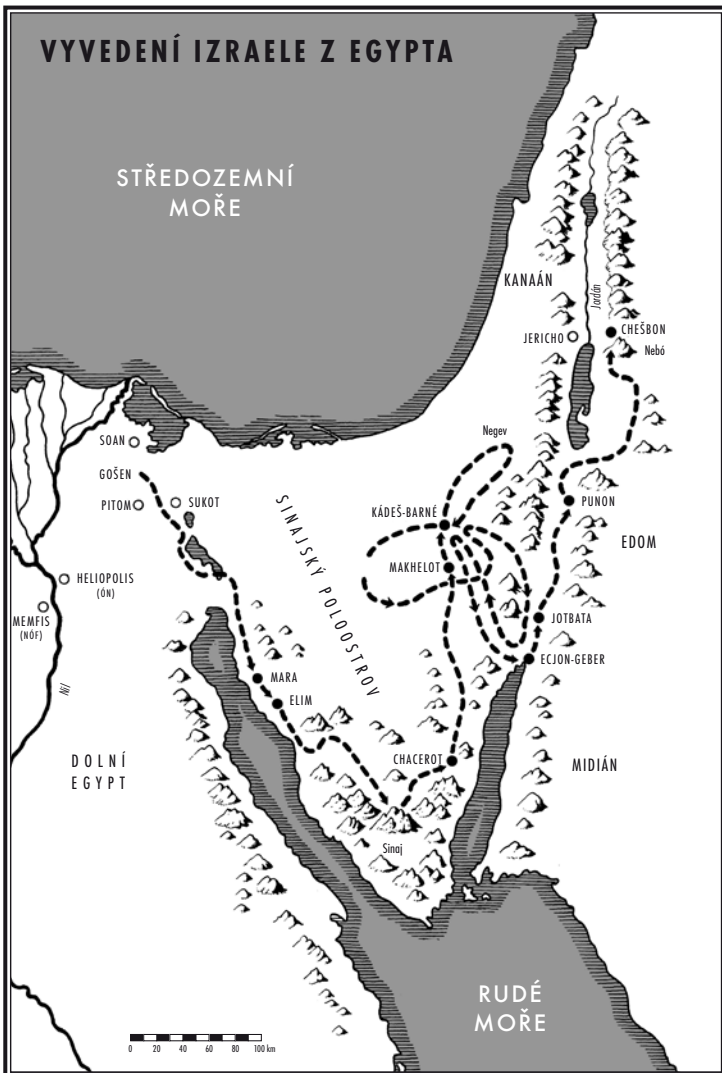
^a21 Některé rukopisy se *svatými*, jiné se *všemi svatými*. Některé rukopisy přidávají *Amen*.

ABRAHAMOVO PUTOVÁNÍ

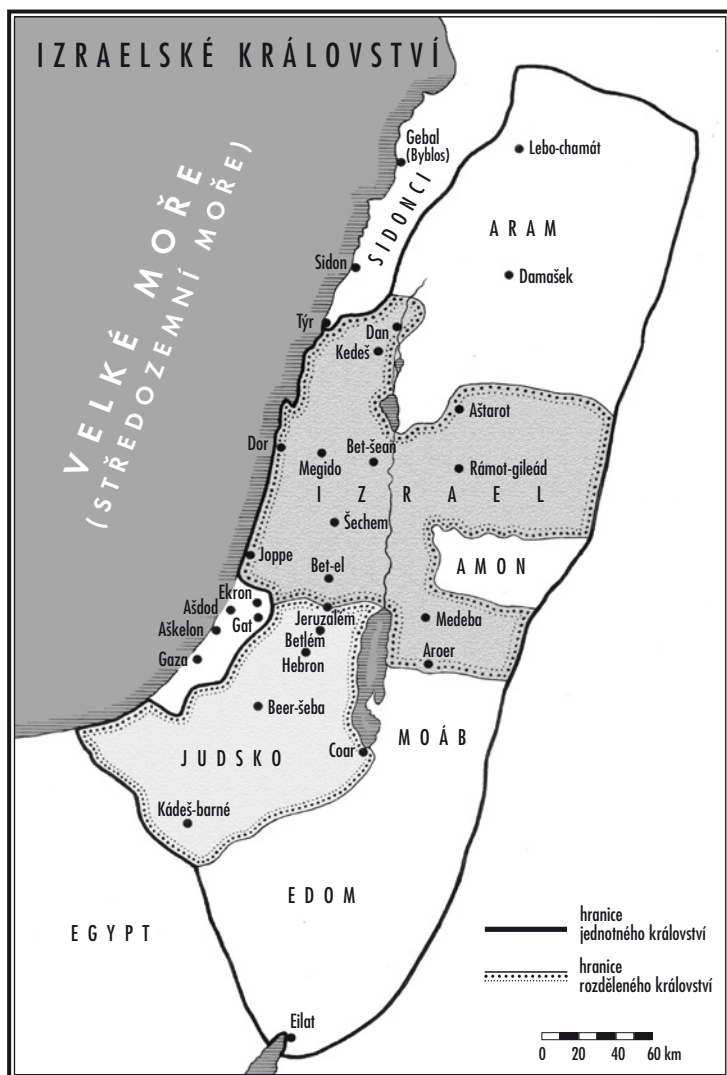
VYVEDENÍ IZRAELE Z EGYPTA

STŘEDOZEMNÍ
MOŘE

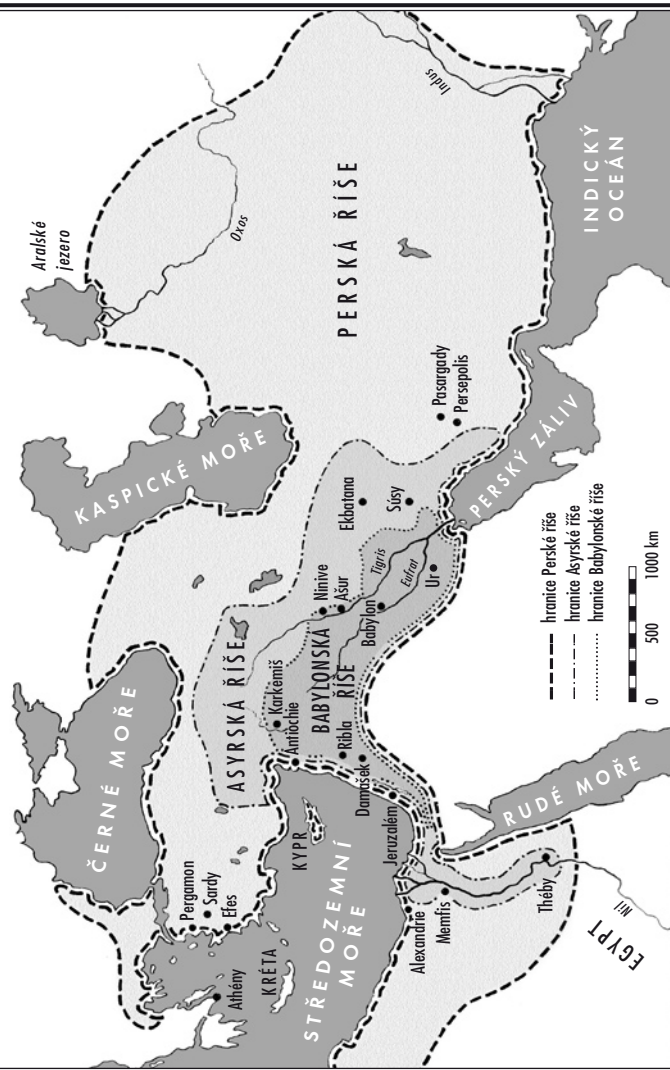

OSÍDLENÍ ZASLÍBENÉ ZEMĚ

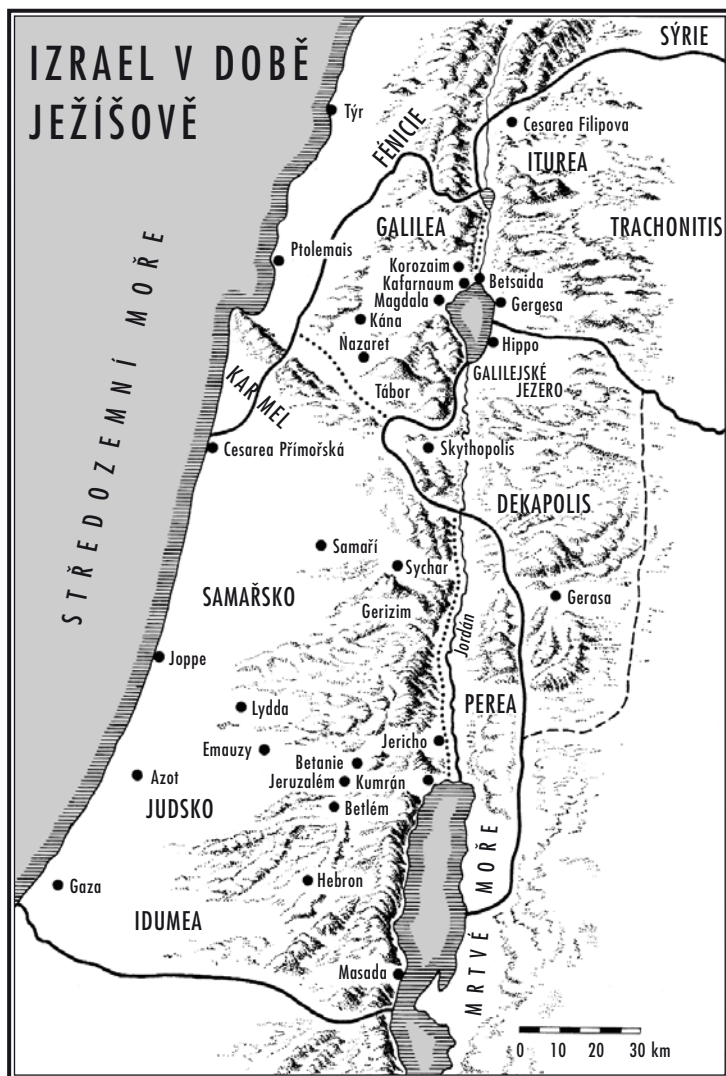

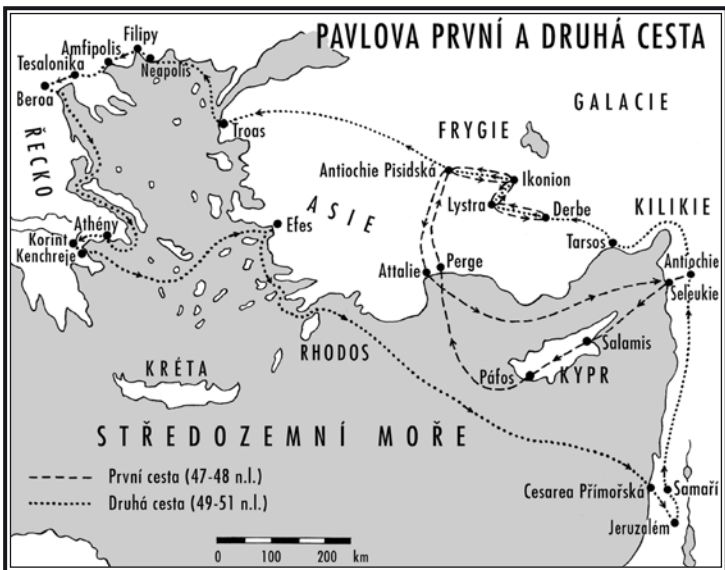

STAROVĚKÝ PŘEDNÍ VÝCHOD

IZRAEL V DOBĚ JEŽÍŠOVĚ

Bible

Překlad 21. století

Vedoucí projektu:
Alexandr Flek, B.A., M.Th.

Odborná spolupráce:
Mgr. Jiří Hedánek (hebrejšтина, aramejšтина)
Pavel Hoffman, B.A., M.A., M.Div. (řečtina)
Zdeněk Sýkora, M.Div. (textová kritika)

Jazyková redakce:
Markéta Hornáková, DiS., MgA. Klára Jíchová,
PaedDr. Anna Kendrová, Mgr. Markéta Pytlíková,
PaedDr. Věra Šlangalová, Mgr. Marta Ungermanová

Obálka a logo: Petr Stiegler, Designology.cz
Sazba písmem Utopia: Luboš Kendra
Tisk: Jongbloed, Nizozemsko

Vydal BIBLION, o. s., © 2009
Krocínovská 6, 160 00 Praha 6
za podpory Nadačního fondu NBK

Vydání první, 2009

Citace nepřesahující 500 biblických veršů nebo 50% díla, ve kterém jsou užity, je možné publikovat v jakékoli formě bez písemného svolení vydavatele, pokud taková citace neobsahuje celou knihu nebo více knih Bible. V díle citujícím tento překlad uveďte laskavě následující anotaci: „Citáty označené zkratkou B21 jsou z Bible, překladu 21. století © 2009 BIBLION, o. s. Použito se svolením vydavatele. Všechna práva vyhrazena.“ Pro kratší citace v neprodejných materiálech není výše uvedená plná anotace nutná, citát je však na konci potřeba označit zkratkou „Bible21“ nebo „B21“.

Adresa pro objednávky a veškerou korespondenci:

BIBLE21
756 45 Branky 11

www.bible21.cz